

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBORAH
HARKNESS

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
RUHLAR ÜÇLEMESİ'NİN YAZARI

ZAMANIN
DÖNÜŞÜMÜ

ROMAN

PEGASUS

YÜZYILLARI BİRBİRİNE BAĞLAYACAK KADAR KUVVETLİ BİR AŞK HİKÂYESİ

Amerikan Devrimi'nin ortasında Matthew de Clermont, dünyanın daha aydınlık bir geleceğin kıyısındaymış gibi görüldüğü siyasi bir aydınlanmanın yaşandığı bir dönemde, Massachusetts'li genç bir cerrah olan Marcus MacNeil'le tanışır. Ona ölümsüzlük ve püriten hayatın sınırlarından kurtulma fırsatı sunduğunda Marcus vampir olma fırsatını kaçırmaz. Fakat dönüşümü hiç de kolay olmayacaktır ve de Clermont ailesinin kadim gelenekleri ile sorumlulukları Marcus'un özgürlük, eşitlik ve kardeşlik inancıyla çelişmektedir.

Günümüz Paris'inde ise Marcus'un âşık olduğu genç Phoebe Taylor, kendi ölümsüzlük macerasına atılmak üzeredir. Vampirlik ritüelinin modern versiyonu başta karmaşık gibi durmasa da vampir olmak isteyen bir insanı bekleyen zorlukların, on sekizinci yüzyıldakinden pek de farklı olmadığını keşfedecektir. Marcus'un yüzyıllar önce kaçtığına inandığı gölgeler ikisinin de yakasını sonsuza dek bırakmayacak gibi görünmektedir.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-719-2

DF-Kitap Arşivi - 19110

"Harkness tarihçi gözüyle Amerikan ve Fransız devrimlerini işleyerek iki dönem arasında paralellikler çizerken, sadece vampirlerin gözünden bakmıyor, Marki de Lafayette, Benjamin Franklin ve Thomas Paine gibi tarihi figürleri de işin içine katıyor."

Los Angeles Times

"Deborah Harkness sonsuza dek yaşam, romantizm ve aile dramlarından muazzam bir hikâye örüyor ve tamamı, baştan sona keyifle okunuyor."

Bustle

"Bu vampir romanı, genç Marcus MacNeil'in püriten geleneklerden (sıkıcı!) kurtulup ölümsüz oluşuna (eğlenceli!) kadar uzanan hikâyesini Amerikan Devrimi'yle harmanlıyor."

New York Post

"Gerçekten vampir olmak için nelere katlanmak gerektiğini hiç merak ettiniz mi? Deborah Harkness size son romanında bunu çok net bir şekilde anlatıyor... Tutkulu bir aşk hikâyesi."

PopSugar

"Zamanda ve kıtalar arasında hiç zorlanmadan dolanıyorsunuz... Yazar, Matthew ve Diana'nın sürükleyici ilişkisini yeni bir aşk hikâyesiyle bir araya getirmiş."

Booklist

DEBORAH HARKNESS

Annesi İngiliz, babası Amerikalı olan, 1965 doğumlu Deborah Harkness, Philadelphia yakınlarında büyümüştür. 1986'da Mount Holyoke Üniversitesi'nden mezun olmuş, 1990 yılında Northwestern Üniversitesi'nde yüksek lisansını tamamlayıp California Üniversitesi'nde doktorasını yapmıştır. Aynı zamanda Oxford Üniversitesi'nden de eğitim almıştır. Harkness ünlü bir bilim ve tıp tarihçisidir, bununla birlikte simyacılık, büyü ve okültizm üzerine araştırmalar yapmıştır. Daha fazla bilgi için www.deborahharkness.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

KAPAK TASARIMI: Tal Goretsky

YAZAR FOTOĞRAFI: Scarlett Freund

ARKA PLAN GÖRSELLERİ: (arka plan görüntüleri) sol, Boston Rıhtımı'nın kuş bakışı görünüşü Buyenlarge / Getty Images; sağ, Paris silüeti, Exactosstock / Superstock; (semboller) kadrakdakil, detaydakiler National Maritime Museum, Greenwich, Londra; (üstteki saat) Otto Ubbelohde / akg-images; (ortadaki simya sembolleri) INTERFOTO / Alamy Stock Photo; (alttaki saat, detaydakiler) De Agostini Resim Kütüphanesi / Biblioteca Unibrosiana / Getty Images; (sine ve kadın) akg-images

Ücretsiz

Zamanın Dönüşümü

.

Pegasus Yayınları: 2117

Zamanın Dönüşümü

Deborah Harkness

Özgün Adı: Time's Convert

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2019

ISBN: 978-605-299-719-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019

Copyright © Deborah Harkness, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC

bünyesindeki Penguin Publishing Group'un alt yayıncısı

Viking aracılığıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Publishing House](https://www.youtube.com/PegasusPublishingHouse)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Deborah Harkness

Zamanın Dönüşümü

İngilizceden çeviren:
Yelda Rasenfös

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir şeyin *yanlış* olduğunu düşünmeme alışkanlığı,
doğru olduğu gibi yüzeysel bir izlenim verir
ve başta, alışkanlığı savunmaya yönelik büyük bir itiraza neden olur.
Ancak tepki kısa sürede yatıştır.
Zaman mantıktan daha çok dönüşüm yaratır.

–Thomas Paine

Sıfır

12 MAYIS

Phoebe Taylor sıcakkanlı olarak son gecesinde iyi bir evlat gibi davranmıştı.

Freyja bu konuda ısrar etmişti.

“Olayı büyütmeyelim,” diye itiraz etmişti, birkaç günlük bir tatile çıkıyormuş gibi kaldıkları otelde ailesine öylesine veda ederek geçiştirmeyi uman Phoebe.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Freyja, uzun burnunun tepesinden bakarak. “De Clermont’lar asla gizli iş yapmaz... tabii Matthew değillerse. Bunu gerektiği gibi yapmalıyız. Akşam yemeğinde. Bu senin görevin.”

Freyja’nın Taylor’lar için düzenlediği akşam toplantısı sade, zarif ve kusursuzdu... hava durumundan (mayıs ayının mükemmel bir örneğiydi), müziğe (Paris’teki bütün vampirler mi çello çalabiliyordu?), çiçeklerden (bahçeden getirilen Madam Hardy güllerinin kokusu bütün şehre yeterdi), şaraba (Freyja Cristal’e bayılıyordu) kadar.

Phoebe’nin babası, annesi ve kız kardeşi kendilerine söylediği gibi tam sekiz buçukta geldi. Babası siyah takım elbise giymiş, kravat takmıştı; annesi turkuaz ve altın rengi *lehenga choli* giymişti; Stella tepeden tırnağa Chanel giymişti. Phoebe siyahlar içindeydi, Marcus’un Paris’ten ayrılmadan önce verdiği

zümrüt küpleri takmış, kendisinin –ve Marcus’un– çok düşkün olduğu aşırı yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti.

Sıcakkanlılarla vampirlerden oluşan grup ilk olarak Freyja’nın 8. Bölge’deki şatafatlı evinin arka bahçesinde içki içti... burası son yüzyılda yer sıkıntısı yaşanan Paris’te varlığını sürdüren özel bir cennet bahçesi gibiydi. Taylor ailesi görkemli yapılara alışkındı... Phoebe’nin babası kariyerini diplomat olarak sürdürmüş, annesi de Hindistan’ı ta İngiliz yönetiminde olduğu dönemden beri İngiliz hükümet görevlileriyle evlenen bir Hint soyundan geliyordu... ama de Clermont ayrıcalığı bambaşka bir boyuttaydı.

Yaz ışığını alan yerlere kadar pencereli, bahçeye bakan odada kristaller ve porselenlerle donatılmış yemek masasına oturdular. De Clermont’lar Paris’teki evlerine akşam yemeğine sıcakkanlıları davet ettiklerinde gelen özel şef Charles, Phoebe’ye çok düşkün olduğu için emekten ve masraftan kaçınmamıştı.

“Çiğ ıstiridyeye Tanrı’nın vampirleri sevdiğinin ve onları mutlu etmek istediğinin bir göstergesidir,” dedi Freyja yemeğin başında kadeh kaldırırken. Phoebe onun, sanki sıkça kullanırsa Phoebe’nin yapmak üzere olduğu şey normalleşecekmiş gibi “vampir” sözcüğünü her fırsatta tekrarladığını fark etti. “Phoebe’ye. Mutlu ve uzun bir yaşam dilerim.”

Bu dilek ailesinin iştahını kaçırmış gibiydi. Bunun son düzgün yemeği olduğunun farkında olsa da Phoebe çiğnemekte güçlük çekiyordu. İstiridyelerle onlara eşlik eden şampanyayı yutmak için kendini zorladı ve ziyafetin geri kalanını sadece didikleli. Freyja bütün ordövrler, çorba, balık, ördek ve tatlılar (“Bu senin son şansın, sevgili Phoebe!”) boyunca Fransızcadan İngilizceye, oradan Hintçe’ye geçen keyifli sohbeti yudumlanan şampanyalar eşliğinde sürdürdü.

“Hayır, Edward, henüz gitmediğim bir yer olduğunu sanmıyorum. Ben babamın ilk diplomat olabileceğini düşünüyorum, biliyor musun?” Freyja bu dikkat çekici açıklamayı Phoebe’nin düşünceli babasının Kraliçe’nin hizmetinde geçirdiği eski günlerinden söz etmesini sağlamak amacıyla yapmıştı.

Freyja’nın tarihi yargısı doğru olsun olmasın, Philippe de Clermont’un, kızına sert konuları nasıl yumuşatması gerektiğini öğrettiği açıktı.

“Richard Mayhew mu demiştiniz? Sanırım onunla tanışmıştım. Françoise, Hindistan’da tanıdığım Richard Mayhew diye biri yok muydu?”

Keskin gözlü kâhya, fanilerin duymadığı bir tür vampir frekansını algılayarak tam da patronu onu talep ettiği anda gizemli bir şekilde belirmişti.

“Muhtemelen.” Françoise az konuşan bir kadındı ama ağzından çıkan her sözcük derin anlamlar taşırdı.

“Evet, onu tanıdığımı düşünüyorum. Uzun boylu muydu? Sarımsı kısl saçlı? Yakışıklı ama öğrenci tipli?” Freyja, Françoise’in geçıştiren tavrına veya İngiliz hükümet görevlilerinin neredeyse yarısına uyan bir tarif yapmış olmasına rağmen azimliydi.

Phoebe henüz Freyja’nın coşkulu kararlılığında gedik açabilecek bir şey keşfedememişti.

“Şimdilik hoşça kalın,” dedi Freyja gece sona erdiğinde bütün Taylor’ları öperek uğurlarken şen şakrak tavrıyla. Soğuk dudakları önce bir yanağa, sonra diğerine değiyordu. “Padma, kapımız sana her zaman açık. Bir daha ne zaman Paris’e geleceğini haber ver. Stella, kış moda gösterileri sırasında burada kalmalısın. Modaevlerine ulaşım çok kolay; hem Françoise ve Charles da seninle yakından ilgilenir. Elbette George V mükemmeldir ama turistler için o kadar popüler bir otel ki, Edward, seninle iletişimde olacağım.”

Annesinin gözleri mizacına uygun olarak kuru ve metanetli olsa da vedalaşırken Phoebe'ye her zamankinden çok daha sıkı sarıldı.

"Doğru olanı yapıyorsun," diye fısıldadı Padma Taylor kızının kulağına, onu bırakmadan önce. Birini, nasıl olacağını sadece tahmin edebileceği bir hayat karşılığında bütün hayatını bırakacak kadar çok sevmenin ne anlama geldiğini anlayabiliyordu.

"Evlilik sözleşmesinin iddia ettikleri kadar cömert olduğundan emin ol," diye fısıldadı Stella, eşiği geçerken Phoebe'ye. "Ne olur ne olmaz. Bu ev resmen servet değerinde." Stella, Phoebe'nin kararına ancak kendi değer yargı çerçevesinden bakabiliyordu ve onun çerçevesinde sadece cazibe, stil ve Freyja'nın kırmızı vintage tuvaletinin seçkin kesimi vardı.

"Bu mu?" diye gülmüştü, Stella elbiseye hayran kaldığında, tuvaletini ve endamını daha gösterişli bir şekilde sergileyebilmek için soluk sarı saçlarını arkasına atarak kısa bir poz veren Freyja. "Balenciaga. Yıllar oldu alalı. Ah, o zamanlar korsenin nasıl yapılması gerektiğini bilen bir adam vardı!"

Vedalaşırken en çok zorlanan, normalde çekingen bir adam olan babası oldu, yaşaran gözleriyle, kızının bakışlarında (Phoebe'nin gözlerinin babasıninkilere çok benzediğini Freyja o akşam fark etmişti) bir tereddüt belirtisi arıyordu. Annesi ve Stella kapıdan çıkınca babası Phoebe'yi, Freyja'nın durduğu giriş baskamaklarından uzağa çekti.

"Uzun sürmeyecek, baba," dedi Phoebe, onu rahatlatmaya çalışarak. Ama ailesini yeniden görmesine ancak aylar sonra izin verileceğini ikisi de biliyordu... kendi güvenliği kadar onların güvenliği için de.

"Bundan emin misin Phoebe? Kesinlikle emin misin?" diye sordu babası. "Biraz daha düşünmek için hala zaman var."

"Eminim."

“Bir an mantıklı ol,” dedi Edward Taylor yalvarır gibi bir sesle. Hassas pazarlıklara aşınaydı ve işlerin kendi istediği gibi olmasını sağlamak için suçluluk duygusunu kullanmaktan çekinmezdi. “Neden birkaç yıl daha beklemeyesin? Bu kadar büyük bir kararı aceleye getirmeye gerek yok.”

“Fikrimi değiştirecek değilim,” dedi Phoebe nazik ama kararlı bir sesle. “Bu düşünmekle değil, kalple ilgili bir konu, baba.”

Artık doğduğu aile gitmişti. Phoebe, de Clermont’ların sadık hizmetkârları Charles ve Françoise, bir de nişanlısını meydana getiren kişinin üvey ablası, yani vampir terimlerine göre yakın akrabası olan Freyja’yla kalmıştı.

Taylor’ların gidişinin etkisinden henüz kurtulamamış olan Phoebe, Charles’a güzel yemekleri ve Françoise’a davet sırasında herkesle ilgilendiği için teşekkür etti. Freyja e-postalarını okuyup hepsini üşenmeden ağır zarflara yerleştirdiği lavanta rengi çerçeveleri olan krem rengi kartlara yazarak yanıtlarken salonda oturdular.

“Şu Tanrı’nın belası anında iletişim seçeneklerini benimsemenin hiç gereği yok,” diye açıkladı Freyja, Phoebe neden herkes gibi bir tuşa basarak yanıtlamadığını sorduğunda. “Sevgili Phoebe, yakında sen de bir vampirin acele etmeye ihtiyaç duymadığı gerçeğini keşfedeceksin. Zaman kısıtlı bir kaynakmış gibi telaşla hareket etmek fazla insani ve kaba bir davranıştır.”

Marcus’un halasıyla hürmet içinde geçirilen bir saatin ardından Phoebe kendini, görevini yerine getirmiş gibi hissetti.

“Sanırım yukarı çıkacağım,” dedi esner gibi yaparak. Aslında uykusu aklındaki son şeydi.

“Marcus’a sevgilerimi ilet.” Freyja zarfı mühürlemeden önce dilinin nazik dokunuşlarıyla yapışkanın yaladı.

“Sen nereden?..” Phoebe, Freyja’ya hayretle baktı. “Yani nasıl?..”

“Burası benim evim. İçinde olan her şeyi bilirim.” Freyja zarfın köşesine her tarafa eşit uzaklıkta olduğundan emin olduğu pulu yapıştırdı. “Mesela bu gece, Stella’nın buraya çantasının içinde o küçük korkunç telefonlardan üç tane getirdiğini ve senin tuvalete gittiğin zaman onları ortadan kaldırdığını biliyorum. Odana sakladığını tahmin ediyorum. İç çamaşırlarının arasına saklamamışsındır... bunu yapmayacak kadar yaratıcı birisin, değil mi Phoebe? Şiltenin altına da koymamışsındır. Hayır. Bence pencere pervazında, banyo tuzlarının durduğu tenekte kutudadır. Ya da ayakkabılarının içinde... şu yürüyüşe çıktığın zamanlarda giydiğin o lastik tabanlı olanların. Belki de çarşamba günü marketten döndüğünde sakladığın o mavi-beyaz naylon poşetin içinde, dolabının tepesindedir?”

Freyja’nın üçüncü tahmini doğruduydu, Charles’ın iftihar edilecek bouillabaisse’inde kullandığı sarımsağın kokusunun hâlâ hafifçe duyulduğu poşete kadar. Phoebe, Marcus’un kurallara katışı gelen iletişim kurma planının iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

“Anlaşmayı bozuyorsun,” dedi Freyja sakince. “Ama sen yetişkin bir kadınsın, kendi özgür iraden var, kendi kararlarını alabilecek durumdasın.”

Teknik olarak Phoebe’nin doksan günlük bir vampir olana kadar Marcus’la konuşması yasaktı. Bu kuralı nasıl esnetebilecekleri üzerine kafa yormuşlardı. Ne yazık ki Freyja’nın tek telefonu herkesin konuşmalarını duyabileceği giriş salonundaydı. Zaten düzgün çalıştığı zamana rastlamak zordu. Nadiren şingirtılı bir ses çıkararak çalan antika aletin içindeki ziller o kadar güçlüydü ki pirinç ayağın üzerinde duran ahizeyi yerinden oynatırdı. Ahizeyi ele alınca genellikle hat kopardı. Son savaş sırasında Hitler’in yakın çevresinden biri sayesinde bağlanan telefonu o haliyle kabullenen Freyja’nın tamir ettirmeye niyeti yoktu.

Durumun zorluklarını değerlendirdikten sonra Marcus, Stella ve arkadaşı Nathaniel'in yardımıyla daha gizli kapaklı bir iletişim yöntemi bulmuştu: kullanılıp atılan ucuz cep telefonları. Uluslararası hırsızlarla teröristlerin kullandığı –en azından Nathaniel onlara böyle olduğunu belirtmişti– ve Baldwin ya da onları gözetlemeye kalkışacak vampirler tarafından yeri belirlenemeyecek türden telefonlar. Phoebe ve Marcus onları 10. Bölge'nin girişimci sokaklarından birindeki karanlık işler çevrilen bir elektronik dükkânından satın almıştı.

“Durumu göz önünde bulundurarak konuşmanızı kısa tutacağından eminim,” diye devam etti Freyja. Bilgisayarının ekranına bakıp yeni bir zarfın üzerine adres yazdı. “Miriam'ın seni yakalamasını istemezsin.”

Miriam Sacré Coeur civarında avlanıyordu ve sabahın erken saatlerinde dönmesi bekleniyordu. Phoebe şöminenin üzerindeki rafta duran saate baktı... saat kadrانını başlarının tepesinde top gibi taşıyan çıplak erkeklerin olduğu altın yaldızlı, mermer, gösterişli bir parçaydı. Gece yarısına bir dakika vardı.

“İyi geceler o zaman,” dedi Phoebe, Freyja'nın kendisiyle Marcus'un üç adım önünde olmasına rağmen en azından Miriam'ın da bir adım önünde olmasına şükrederek.

“Hımm.” Freyja bütün dikkatini önündeki sayfaya yöneltmişti.

Phoebe merdivenden yukarı kaçtı. Yatak odası çok eski Fransız manzara tablolarının sıralandığı uzun koridorun sonundaydı. Kalın halı ayak seslerini boğuyordu. Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Phoebe dolabın (1815 yılları civarından, imparatorluk dönemi tarzındaydı) üstüne uzandı ve poşeti çekti. Telefonlardan birini çıkarıp çalıştırdı. Şarjı doluydu ve kullanıma hazırды.

Telefonu kalbine bastıran Phoebe odadaki banyoya girip o kapıyı da kapadı. İki kapalı kapı ve kalın porselen fayanslarla

kaplı büyük duvar bu vampir evinin ona sağlayabileceği en büyük mahremiyetti. Ayakkabılarını ayağından fırlattı ve Marcus'un numarasını tuşlamadan önce tamamen giyinik olarak soğuk, boş küvetin içine oturdu.

"Alo, sevgilim." Marcus'un normalde kaygısız ve sıcak sesi, gizlemek için elinden geleni yapsa da endişeyle sertleşmişti. "Yemek nasıldı?"

"Lezzetli," diye yalan söyledi Phoebe. Edward tarzı, boyun bölgesini destekleyen kıvrımıyla yüksek, muhteşem bir dayanma yeri olan küvete uzandı.

Marcus'un sessiz kahkahası onun kendisine pek inanmadığını gösteriyordu.

"Tatlıdan alınan iki lokmayla yemekleri kenarlarından didiklemek lezzetli mi sayılıyor?" diye takıldı Marcus.

"Tatlıdan bir lokma. Charles o kadar zahmete girmiş." Phoebe alnını kırıştırdı. Onun gönlünü alması gerekecekti. Çoğu mutfak dâhisi gibi Charles da tabakları mutfaga içinde yemekle döndüğünde alınanlardandı.

"Kimse senin çok yemeni beklemiyordu," dedi Marcus. "Yemek ailen içindi, senin için değil."

"Çok yemek arttı. Freyja annemle eve yolladı."

"Edward nasıldı?" Marcus babasının çekincelerini biliyordu.

"Babam beni planımızdan vazgeçirmeye çalıştı. Yine," diye karşılık verdi Phoebe.

Uzun bir sessizlik oldu.

"İşe yaramadı," diye ekledi Phoebe, Marcus'un endişelenme olasılığına karşı.

"Baban sadece senin bundan emin olmanı istiyor," dedi Marcus sakince.

"Eminim. Neden insanlar beni sorgulayıp duruyor?" Sesindeki sabırsızlığı gizlemesi mümkün değildi.

“Seni seviyorlar,” dedi Marcus sadece.

“O zaman beni dinlemek zorundalar. Benim isteğim... seninle olmak.” Tabii tek istediği bu değildi. Phoebe, Sept-Tours’da Ysabeau’yla tanıştığından beri vampirlerin tükenmeyen zamanlarına sahip olmayı arzuluyordu.

Phoebe, Ysabeau’nun her şeyi kendisini tamamen o işe vermiş gibi görünerek yapmasını incelemişti. Hiçbir şey aceleyle veya sırf başından savmak ve sonu gelmeyen bir yapılacaklar listesinde üstünü çizmek için yapılmıyordu. Aksine Ysabeau’nun her hareketinde bir hürmet vardı... bahçedeki goncaları koklayışında, kedi zarıflığındaki adımlarında, kitabının bir bölümünü bitirdiğinde diğer bölüme başlamadan önce verdiği kısa arada. Ysabeau yaşadığı deneyimin özünü içine çekerken zamanının tükenebileceğini hissetmezdi. Phoebe’ye ise soluk almak, marketten işe, oradan soğuk algınlığı ilacı almak için eczaneye, oradan topuklarını onarması için ayakkabı tamircisine gitmek, sonra işe dönmek için asla yeterince zaman yokmuş gibi gelirdi.

Ama Phoebe bu gözlemlerini Marcus’la paylaşmamıştı. Nasıl olsa bu konudaki düşüncelerini yeniden bir araya geldiklerinde öğrenecekti. Sonra Marcus onun kalp damarından –sol göğsünden geçen o ince mavi nehirde– içecek ve onun en derin sırlarını, en karanlık korkularını ve en yoğun arzularını öğrenecekti. Kalp damarının kanı bir âşkın gizleyebileceği her şeyi içeriyordu ve onu içmek ilişkilerinin başarılı olması için ihtiyaçları olan içtenliği ve güveni içeriyordu.

“Bunu adım adım yapacağız, unuttun mu?” Marcus’un sorusu onu dalgınlığından çıkardı. “İlk olarak sen vampir olacaksın. Eğer beni hâlâ...”

“İsteyeceğim.” Phoebe bu kısımdan kesinlikle emindi.

“Eğer beni hâlâ istiyorsan,” diye tekrarladı Marcus, “evleneceğiz ve benimle olmak zorunda kalacaksın. İyi günde ve kötü günde.”

Bu onların bir çift olarak alışkanlıklarından biriydi... evlilik yemini provası yapmak. Bazen bir satırına odaklanır ve bu sözü tutmak zor olacakmış gibi yaparlardı. Bazen de bütününü ele alıp birbirlerine karşı hissettiklerinin büyüklüğünün yanında yeminin içeriğinin yetersiz kalmasıyla dalga geçerlerdi.

“Hastalıkta ve sağlıkta.” Phoebe küvete gömülerek iyice yerleşti. Soğukluğu ona Marcus’u anımsatıyordu, sert kıvrımları onun arkasında oturup kollarıyla kendisini sarmasını dilemesine neden oldu. “Başka herkesten vazgeçerek. Sonsuza dek.”

“Sonsuzluk çok uzun bir zaman,” diye uyardı Marcus.

“Başka *herkesten* vazgeçerek,” diye tekrarladı Phoebe, ortadaki sözcüğü özenle vurgulayarak.

“Bundan emin olamazsın. Beni kan kana tanıyana kadar,” diye karşılık verdi Marcus.

Nadir kavgaları bunun gibi konuşmalardan, Marcus’un sözlerinde ona olan güvenini kaybedeceğine dair imalar olduğu ve Phoebe bu konuda savunmaya geçtiği zamanlarda çıkıyordu. Bu tür tartışmalar genellikle Marcus’un yatağında, iki tarafın (henüz) her şeyi bilmesede de şimdiden hatırı sayılır miktarda bilgiye sahip olduğunu, yaşattığı zevklerle karşı tarafa kanıtlamasıyla tatlıya bağlanıyordu.

Ama Phoebe Paris’te ve Marcus Auvergne’deydi. Fiziksel yakınlaşma o an mümkün değildi. Daha bilge, daha deneyimli biri konuyu kapatırdı... ama Phoebe yirmi üç yaşındaydı, tedirgindi ve olacak şey konusunda endişeliydi.

“Fikrini değiştirenin neden sen değil de ben olacağımı düşündüğünü anlamıyorum.” Sözlerinin kavgasız ve sakaymış gibi çıkmasını amaçlamıştı. Ancak suçlar gibi çıktığını dehşetle fark

etti. “Ne de olsa ben seni sadece vampir olarak tanıdım. Oysa sen bana ben sıcakkanlıyken âşık olmuştun.”

“Ben seni yine seveceğim.” Marcus’un yanıtı neyse ki duraksamadan gelmişti. “Sen değişsen de bu değişmeyecek.”

“Tadımdan nefret edebilirsin. Senin daha önce... tadıma bakmanı sağlamalıyım,” dedi Phoebe kavga çıkarmaya çalışır gibi. Belki de Marcus onu sandığı kadar çok sevmiyordu. Phoebe’nin rasyonel zekâsı bunun saçma olduğunu biliyordu ama mantıksız (o anda onu kontrol etmekte olan) tarafı ikna olmamıştı.

“Bu deneyimi eşit olarak paylaşmak istiyorum... denk olarak. Daha önce kanımı hiç eşimle paylaşmadım... sen de öyle. Bu ilk kez birlikte yapabileceğimiz bir şey.” Marcus’un sesi şefkatli olsa da hafif bir düş kırıklığı taşıyordu.

Bu konuların üstünden çok kere geçmişlerdi. Eşitlik Marcus’un çok değer verdiği bir şeydi. Bir kadının veya çocuğun yalvarması, metroda kulak misafiri olduğu ırkçı bir söylem, yaşlı bir adam karşidan karşıya geçmeye çalışırken yanından kulaklıkları ve telefonlarıyla hızla geçip giden gençler... bunların hepsi Marcus’u kudurtmaya yeterdi.

“Kaçıp evlenmeliydik,” dedi Marcus. “Bunu bildiğimiz şekilde yapmalıydık, bütün bu demode gelenek ve törenlerle uğraşmak zorunda kalmamalıydık.”

Ancak bunu bu şekilde, yavaş, ölçülü adımlarla yapmak da birlikte aldıkları bir karardı.

Ailenin reisi ve Marcus’un büyükannesi Ysabeau de Clermont, vampir geleneklerine sırt çevirmenin artı ve eksilerini her zamanki berraklığıyla onlara sıralamıştı. Yakın zamanda yaşanan aile skandallarıyla başlamıştı. Marcus’un babası Matthew, değişik türden yaratıklar arasındaki ilişkileri yasaklayan neredeyse bin yıllık kuralları ihlal ederek bir cadıyla evlenmişti.

Sonra da görüşmediği sorunlu oğlu Benjamin tarafından neredeyse öldürülecekti. Bu Phoebe ile Marcus'a iki seçenek bırakmıştı. Gizlice neler yaptıklarıyla ilgili sonsuz dedikodular ve varsayımlarla yüzleşmek zorunda kalıncaya kadar Phoebe'nin dönüşümünü ve evliliklerini becerebildikleri kadar uzun süre sır olarak saklayabilirlerdi. Alternatif olarak Marcus'la bütün gösterişi ve şeffaflığıyla eşleşmeden önce Phoebe'yi vampir olarak dönüştürebilirlerdi. İkinci yolu seçecek olurlarsa Phoebe ve Marcus muhtemelen bir yıllık zahmetin ve on ya da yirmi yıl boyunca dile düşmenin ardından ömür boyu huzur ve barışın keyfini çıkarmakta nispeten özgür olabilecekti.

Marcus'un şöhreti de Phoebe'nin kararında rol oynamıştı. Vampirler arasında düşünmeden hareket etmesi ve diğer yaratıkların ne düşüneceğine aldırmadan dünyanın kötülüklerini düzeltmeye çalışmasıyla tanınıyordu. Phoebe evlilikleri konusunda geleneklere uygun davranırlarsa Marcus'un saygınlık kazanacağını ve idealizminin daha olumlu bir gözle değerlendirileceğini umuyordu.

"Gelenekler faydalı bir işe yarayacak, unuttun mu?" dedi Phoebe sertçe. "Üstelik *bütün* kurallara bağlı kalmayacağız. Bu arada, senin gizli telefon planın sır olmaktan çıktı. Freyja biliyor."

"Zaten gizli kalması zordu." Marcus iç çekti. "Yemin ederim, Freyja tam bir av tazısı. Onu kandırmak mümkün değil. Merak etme. Freyja konuşmamıza o kadar aldırmayacaktır. Asıl disiplin meraklısı Miriam'dır."

"Miriam Montmartre'da," dedi Phoebe saatine bakarak. Artık gece yarısını otuz dakika geçiyordu. Miriam yakında dönecekti. Telefonu gerçekten kapaması gerekiyordu.

"Sacré Coeur çevresinde iyi av oluyor," diye yorum yaptı Marcus.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Freyja da öyle söyledi," diye karşılık verdi Phoebe.

Sessizlik oldu. Söyleyemedikleri, söyleyemeyecekleri ya da söylemek isteyip nasıl söyleyeceklerini bilmedikleri bütün o şeylerle giderek ağırlaştı. Sonunda geriye söyleyecekleri kadar önemli iki sözcük kaldı.

“Seni seviyorum, Marcus Whitmore.”

“Seni seviyorum, Phoebe Taylor,” diye karşılık verdi Marcus. “Doksan gün sonra kararın ne olursa olsun, sen şimdiden benim eşimsin. Sen benim içimde, kanımda, rüyalarımıdasın. Sakın endişelenme. Müthiş bir vampir olacaksın.”

Phoebe’nin dönüşümün işe yarayacağı konusunda hiç şüphesi yoktu ve yaşsız ama neyse ki güçlü biri olmaktan keyif alacağı konusunda da çok az şüphesi vardı. Ama o ve Marcus, Marcus’un büyükannesi ile eşi Philippe’inki kadar uzun süreli bir ilişki inşa etmeyi becerebilecek miydi?

“Seni düşüneceğim,” dedi Marcus. “Her an.”

Marcus telefonu kapadı.

Phoebe telefon şirketi bağlantıyı sonlandırıncaya kadar telefonu kulağında tuttu. Küvetin içinden çıkıp telefonu banyo tuzlarının durduğu metal kutuyla parçalayıp pencereyi açtı, plastik parçalarıyla devrelerden oluşan yığını bahçenin olabildiğince ilerisine fırlattı. İhlallerinin kanıtını yok etmek Marcus’un planının bir parçasıydı ve Freyja’nın yasak telefonlardan haberi olsa da Phoebe ona harfiyen uyacaktı. Aletten geriye kalanlar tatmin edici bir su sesiyle küçük balık havuzunun içine düştü.

Suç delillerini ortadan kaldıran Phoebe elbisesini çıkarıp dolaba astı... çizgili poşetin tepesinde gözden kaybolduğundan bir kez daha emin oldu. Sonra Françoise’in onun için yatağın üzerine çıkardığı beyaz, sade, ipek sabahlığı giydi.

Sessizce ve sakinlikle yatağın kenarına ilişip geleceğiyle kararlılıkla yüzleşirken zamanın onu bulmasını bekledi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Zaman Buldu Bizi

*Dünyayı yeniden başlatacak
güce sahibiz.*

–Thomas Paine

Sıfırdan Az

13 MAYIS

Phoebe tartıya çıktı.

“Tanrım, miniciksin.” Freyja sayıları Miriam’a okudu, o da tıbbi bir çizelgeye benzeyen bir şeye kaydetti. “Elli iki kilo.”

“Sana üç kilo almanı söylemiştim, Phoebe,” dedi Miriam. “Tartı sadece iki kiloluk bir artış gösteriyor.”

“Denedim.” Phoebe çiğ gıda ve sıvı diyeti eşdeğerinde beslenen bu iki kişiden neden özür dilediğini anlamamıştı. “Bir kilo neyi değiştirir?”

“Kan hacmini,” diye yanıtladı Miriam sabırlı davranmaya çalışarak. “Ne kadar ağırsan o kadar çok kanın olur.”

“Ve ne kadar çok kanın olursa Miriam’dan o kadar çok kan alman gerekir,” diye sürdürdü Freyja. “Senden aldığı kadarını geri vermesini sağlamalıyız. İnsan kanıyla eşit miktarda vampir kanı değişimi yapılması reddetme riskini azaltır. Ve senin olabildiğince fazla kan almanı istiyoruz.”

Hesaplamalar aylardır sürüyordu. Kan hacmi. Kalp verileri. Ağırlık. Oksijen alımı. Phoebe doğrusunu bilmeseydi Clermont ailesine değil, İngiliz milli eskrim takımı seçmelerine hazırlandığını sanabilirdi.

“Acı konusunda karardan emin misin?” diye sordu Freyja. “Sana onun için bir şey verebiliriz. Herhangi bir rahatsızlık

deneyimlemene gerek yok. Yeniden doğmanın eskiden olduğu kadar acılı olması gerekmiyor.”

Bu da üzerinde çok tartışılmış bir konuydu. Freyja ve Miriam kendi dönüşümlerinin tüyleri diken diken eden hikâyelerini ve doğaüstü yaratıkların kanıyla doldurulmanın ne kadar acı verici olduğunu tekrar tekrar anlatmıştı. Kusursuz bir avcı yaratmak üzere insanlığın bütün kalıntılarını silip yok etmek için çabala-yan vampir kanı, canı bir katil gibiydi. Kanı yavaş yavaş alarak yeniden doğan bir vampir bu yeni genetik maddenin istilasına çok az acı çekerek veya hiç acı çekmeden alışabilirdi... ancak insan bedeninin başka bir şeye dönüşmektense ölmeyi tercih ederek vampir yapanın kanını reddetme olasılığının yüksek olduğuna dair kanıtlar da vardı. Vampir kanının hızlı nakledilmesinin bunun tam tersi bir etkisi oluyordu. Verdiği acı dayanılmazdı ama güçsüz kalan insan bedeninin savunma geliştirecek zamanı ve kaynağı olmuyordu.

“Acı çekme ihtimali beni rahatsız etmiyor. Yapalım gitsin.” Phoebe’nin ses tonu artık bu yöndeki konuşmalara son vermeyi umduğunu belli ediyordu... sonsuza dek.

Freyja ve Miriam bakıştı.

“Isırık için lokal anesteziye ne dersin?” diye sordu Miriam, bir kez daha profesyonelleşerek.

“Tanrı aşkına, Miriam.” Phoebe kendini Olimpiyat adayı gibi hissetmediği zamanlarda bugüne kadar yapılmış en kapsamlı ameliyat öncesi konsültasyondan geçiyormuş gibi hissediyordu. “Anestezi istemiyorum. Isırığı hissetmek istiyorum. Acıyı hissetmek istiyorum. Bu benim hayatım boyunca geçireceğim tek doğum süreci. Kaçıracağım değilim.”

Phoebe bu noktada oldukça netti.

“Hiçbir yaratılış acısız olmamıştır,” diye devam etti. “Mucizeler ne kadar değerli olduklarını hatırlayabilmemiz için izlerini bırakmalıdır.”

“Peki o zaman,” dedi Freyja sert ve ciddi bir tavrıyla. “Kapılar kilitli. Pencereler kilitli. Françoise ve Charles nöbette. Her ihtimale karşı.”

“Ben hâlâ bunu Danimarka’da yapmamız gerektiğini düşünüyorum.” Miriam şimdi bile prosedürü tekrar analiz etmekten vazgeçemiyordu. “Paris’te çok fazla çarpan kalp var.”

“Lejre yılın bu zamanında günde neredeyse on beş saat gün ışığı alıyor. Phoebe bu kadar kısa sürede bu kadar güneş ışığını kaldıramaz,” diye itiraz etti Freyja.

“Evet ama avlanmak...” diye başladı Miriam.

Arkasından gelecek şeyi Phoebe biliyordu; Fransız ve Danimarka faunası uzun uzun karşılaştırılacak, bu sırada iki bölgenin besleyici özellikleri tartışılacak, boy çeşitliliği, tazelik, çiftlik hayvanlarıyla vahşi hayvanların değerlendirmesi yapılacak ve bebek vampirlerin öngörülemeyen iştahı dikkate alınacaktı.

“Bu kadar yeter,” dedi kapıya yönelen Phoebe. “Belki Charles beni değiştirir. Bu düzenlemeleri bir kere daha dinlemeyi kaldıramayacağım.”

“Buna hazır,” dedi Miriam ve Freyja aynı anda.

Phoebe beyaz sabahlığın gevşek yakasını kenara çekerek zengin atardamarlarını ve toplardamarlarını ortaya serdi. “Yap o zaman.”

Daha sözcükler ağzından yeni çıkmıştı ki Phoebe keskin bir his duydu.

Uyuşukluk.

Karıncaalanma.

Emme.

Phoebe'nin dizleri çözüldü ve hızlı kan kaybının ani etkisiyle başı döndü. Beyni saldırıya uğradığını, ölümcül bir tehlikede olduğunu algıladı ve adrenalini yükseldi.

Görüş açısı daraldı, oda loşlaştı.

Güçlü kollar tarafından yakalandı.

Phoebe kadifemsi bir karanlığın içinde yüzerek sessizliğin kucığına düştü.

Huzur.

Keskin bir soğuk ona bilincini yeniden kazandırdı.

Phoebe titriyordu, yanıyordu.

Bedeni içeriden alev alırken ağzı dehşet dolu çılgılığıyla açıldı.

Biri ona bileğini sundu; ıslanmıştı, çok lezzetli kokuyordu.

Bakır ve demir.

Tuzlu ve tatlı.

Bu yaşamın kokusuydu. *Yaşam.*

Phoebe annesinin memesini arayan bir bebek gibi burnunu kullanarak bileği buldu, dudaklarına değmeyen et ağzına baştan çıkaracak kadar yakındı.

"Seç," dedi vampir yapanı. "Yaşam mı? Ölüm mü?"

Phoebe bütün enerjisini hayatta kalma umuduna tutunmak için kullandı. Uzaklarda bir şey yavaş ve düzenle çarpıyordu. Kavrayış daha sonra geldi.

Kalp atışı.

Nabız.

Kan.

Phoebe onu vampir yapanın bileğinin soğuk tenini saygıyla ve ona verilen armağana duyduğu kör takdirle öptü.

"Yaşam," diye fısıldadı Phoebe ilk ağız dolusu vampir kanını içerken.

Güçlü madde damarlarına hücum ettiğinde Phoebe'nin bedeni acıyla ve özlemle patladı: kaybettiği, gelecek olan, asla olamayacağı her şey ve olacağı her şey için.

Kalbi yeni bir müzik yaratmaya başladı, yavaş ve temkinli bir müzik.

Ben, diye şarkı söyledi Phoebe'nin kalbi.

Hiçim.

Yine de.

Artık.

Ebediyen.

Harika Çocuk Geri Dönüyor

13 MAYIS

“Bu patırtıyı yapanlar hayaletlerse onları öldüreceğim,” diye söyledim, uyku sersemliği anını biraz olsun uzatabilmek ümidiyle. Amerika’dan Fransa’ya uçuşumuz nedeniyle hâlâ saat farkının etkisi altındaydım ve Yale’deki bahar döneminin ardından not vermem gereken yığınlarca tez ve sınav kâğıdı vardı. Dönüp örtüleri çeneme kadar çekerek sessizlik için dua ettim.

Gürültülü vurma sesleri evi sarsıyor, kalın taş duvarlarla zeminde yankılanıyordu.

“Kapıda biri var.” Çok az uyuyan Matthew açık pencerenin önünde durmuş, gelenin kimliğine dair bir ipucu bulabilmek için gece havasını kokluyordu. “Ysabeau.”

“Saat sabahın üçü!” Homurdanarak ayaklarımı yatağın yanında bekleyen terliklere soktum. Bu tür krizlerin yabancı olmamamıza rağmen bu olağandıydı.

Matthew yatak odası penceresinden merdivene adeta ışınlandı ve her zamanki zarif yürüyüşüyle inmeye başladı.

“Anne!” diye yaygara koparan Becca, bebek odasından dikatimi çekmeyi başardı. “Ay! Çok ses. Çok.”

“Geliyorum, tatlım.” Kızım babasının keskin kulaqlarını almıştı. İlk sözcüğü “anne,” ikincisi “baba” üçüncüsü de kar-

deşi Philip için “Pip” demek olmuştu. “Kan,” “ses,” ve “köpek” onları izlemişti.

“Işık böceği, ışık böceği, bana bir kibrit yarat.” Işığı açmak yerine dolapta bulduğum gösteri şarkılarından oluşan eski müzik albümündeki şarkıdan esinlendiğim basit büyüyle işaretparmağımın ucunu hafifçe aydınlatmayı tercih ettim. Gramaryem, yani düğüm büyümü kelimelere dökme becerim işe yarıyordu.

Bebek odasında minik elleriyle kulaklarını kapayarak oturan Becca yüzünü acıyla buruşturmuştu. Marcus’un ona verdiği içi doldurulmuş fil Cuthbert ve Zee adındaki tahta zebra, ortaçağ modeli ağır beşiğin etrafında hoplayıp zıplıyordu. Philip kendi beşiğinde ayaktaydı, kenara tutunmuş, endişeyle kız kardeşine bakıyordu.

Rüya zamanı ikizlerin yarı cadı yarı vampir kanları fokurdayarak yüzeye çıkıyor, hafif uykularını bozuyordu. Onların gece faaliyetlerini biraz endişelendirici bulsam da Sarah ikizlerin büyüleri bebek odası mobilyalarını düzenlemek, bebek pudrasından beyaz bulutlar oluşturmak ve doldurulmuş hayvanları geçici dönence yapmakla sınırlı kaldığı için tanrıçaya müteşekkire olmamız gerektiğini söylemişti.

“Ah,” dedi Philip, Becca’yı işaret ederek. Şimdiden Matthew’un doktorluk yolunu izliyor ve Les Revenants’daki –iki bacaklı, dört bacaklı, kanatlı veya yüzgeçli– bütün yaratıkları özenle muayene ederek sıyrık, bere ya da böcek ısırığı olup olmadığını inceliyordu.

“Teşekkür ederim, Philip.” Cuthbert’le çarpışmaktan son anda kurtulup Becca’nın yanına yürüdüm. “Kucak ister misin, Becca?”

“Cuthbert de.” Becca iki büyükannesiyle geçirdiği zaman sayesinde şimdiden çok becerikli bir pazarda keşif olmuştur. Yine de Sarah’ın onu kötü etkilemesinden korkuyordum.

“Sadece sen ve bizimle gelmek isterse Philip,” dedim Becca’nın sırtını okşarken kararlı bir tavırla.

Cuthbert ve Zee hırçın patırtılarla yere düştü. Uçan hayvanlardan hangi çocuğun sorumlu olduğunu ve büyüünün onları neden terk ettiğini bilmek olanaksızdı. Onları uçuran Becca’ydı ve sırtının okşanması onu hayvanlara ihtiyacı kalmayacak kadar yatıştırmış mıydı? Yoksa kız kardeşi artık huzursuz olmadığı için rahatlayan Philip miydi? Yoksa ben olmaz dediğim için miydi?

Uzaktan gelen gümleme durmuştu. Ysabeau eve girmişti.

“Büük...” diye başladı Becca. Sonra hıçkırdı.

“Ane,” diye tamamladı Philip yüzü aydınlanarak.

Endişe midemde sıkı bir düğüm dokudu. Bir anda Ysabeau’nun telefon etmeden gece yarısı gelmesi için bir şeylerin çok ters gitmiş olması gerektiğini fark etmiştim.

Aşağıdan gelen mırıltılar cadı kulaklarım için çok zayıf olsa da ikizlerin başlarını yana eğmesi, babaları ile büyükanheleri arasındaki konuşmayı takip edebildiklerini gösteriyordu. Ne yazık ki içeriğini bana aktaramayacak kadar küçüklerdi.

Becca’yı diğer tarafıma geçirip boşta kalan kolumla Philip’i kucağıma alırken kaygan basamaklara göz attım. Normalde, sıcakkanlıların düşmesini önlemek için Matthew’un kıvrımlı duvara astığı ipe tutunurdum. Beni taklit etmeye kalkmasınlar diye çocukların önünde olabildiğince az büyü kullanıyordum. Bu gece istisna yapmak zorunda kalacaktım.

Benimle gel, diye fısıldadı ayak bileklerime bir âşığın kucaklaması gibi dolanan rüzgâr, *arzunu yerine getireyim.*

Elementin çağrısı çıldırtacak kadar açıktı. Peki o zaman neden Ysabeau’nun sözlerini bana taşıyıyordu? Neden Matthew’la onun yanına gitmemi istiyordu?

Bu güç anlaşılabilir olabiliyordu. Doğru soruyu soramayınca yanıtlamayı reddediyordu.

Çocuklara daha sıkı sarılarak havanın çekim gücüne teslim oldum ve ayaklarım yerden kesildi. Taşın birkaç santim üzerinde olduğumuzu çocukların fark etmeyeceğini ummuştum ama Philip'in gri-yeşil gözleri eski ve bilge bir ışıkla parladı.

Dar, uzun pencerelerden giren gümüşü ayışığı duvarı keşiyordu. Merdivenden havada süzülerek inerken Becca'nın da dikkatini çekti.

"Güzel," diye mırıldandı ışık çizgisine uzanarak şarkı söyler gibi. "Güzel bebekler."

Bir an ışık, insanların algıladığı şekliyle fizik kurallarına meydan okuyarak adeta ona doğru hareket etti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, ardından tenimin altında kırmızı ve altın rengi harfler görüldü. Ayın ışığında büyü vardı ve hem cadı hem dokuyucu olmama rağmen karışık kanlı çocuklarımla sezdiklerini her zaman algılayamıyordum.

Ayışığını geride bıraktığıma memnun olarak havanın beni merdivenin kalanı boyunca taşımasına izin verdim. Sağlam zemine ayak basar basmaz sıcakkanlı ayaklarım kapıya kadar olan mesafeyi hemen aştı.

Bir vampirin bakışının göstergesi olarak yanağımı okşayan buz gibi bir esinti Matthew'un geldiğimizi fark ettiğini haber verdi. Açık kapının önünde Ysabeau'yla duruyordu. Gümüş ışıkla gölgelerin oyunu elmacıkkemiklerini daha belirgin, saçını olduğundan da koyu gösterirken aynı ışık tuhaf bir simyayla Ysabeau'nun daha altın rengi görünmesine neden oluyordu. Sarımsı taytı çamurluydu ve ağaç dalına takılan beyaz gömleği ise yırtılmıştı. Varlığını başıyla onaylayarak karşıladı, kesik kesik soluk alıyordu. Ysabeau koşmuştu... hızlı ve zor bir koşu olmuştu.

Çocuklar o anın tuhaflığını seziyorlardı. Büyükannelerini her zamanki heyecanlarıyla karşılamak yerine bana sıkı sıkı tutunup

başlarını evi etkisine alan gizemli karanlıktan saklanmak ister gibi boynumun kıvrımlarına gömdüler.

“Freyja’yla konuşuyordum. Daha konuşmamız bitmeden Marcus kasabaya gideceğini söyledi,” diye açıkladı Ysabeau sesinde dikkati çeken panikle. “Ama Alain endişelendi, bu yüzden onu izledik. Marcus iyi görünüyordu, başta. Sonra birden fırladı.”

“Marcus Sept-Tours’dan kaçtı mı?” Bu olanaksız görünüyordu. Marcus, Ysabeau’ya tapardı ve kadın yaz boyunca yanında kalmasını özellikle istemişti.

“Batı yolundan gitti, biz de buraya geldiğini sandık ama içimden bir ses onunla kalmamı söyledi.” Ysabeau kesik bir soluk daha aldı. “Sonra Marcus kuzeye döndü, Montluçon’a doğru.”

“Baldwin’e doğru mu?” Kayınbiraderimin orada bir evi vardı, artık Lucius Dağı olarak bilinen bölgede çok uzun zaman önce inşa edilmişti.

“Hayır. Baldwin’e doğru değil. Paris’e doğru.” Matthew’un gözleri koyulaştı.

Ysabeau başıyla onayladı. “Kaçmıyordu. Ona dönüyordu... Phoebe’ye.”

“Bir şey ters gitmiş,” dedim şaşkınlıktan donarak. Herkes bana Phoebe’nin sıcakkanlı bir insandan vampire dönüşümünün sorunsuz gerçekleştiğini söylemişti. O kadar özen gösterilmiş, o kadar çok düzenleme yapılmıştı ki.

Artan endişemi sezen Philip kıpırdanmaya ve onu yere indirmemi istemeye başladı.

“Freyja her şeyin plana uygun gittiğini söyledi. Phoebe artık vampir.” Matthew Philip’i kucağımdan alıp yanımda yere koydu. “Sen Diana ve çocuklarla kal, *maman*. Ben Marcus’un peşinden gidip sorunun ne olduğunu öğreneyim.”

“Alain dışarıda,” dedi Ysabeau. “Onu da yanına al. Baban böyle durumlarda iki çift gözün yararına inanırdı.”

Matthew beni öptü. Vedalarının çoğundaki gibi öpücüğünde o yokken savunmamı indirmemem için uyarıcı hafif bir vahşilik vardı.

Becca'nın saçını düzeltip dudaklarını çok daha şefkatli bir tavırla alnına dokundurdu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım kaygıdan çok alışkanlıktan.

"Her zaman," diye karşılık verdi Matthew, dönüp gitmeden önce bana son bir kez uzun uzun bakarken.

Büyükannelelerinin gelişinin heyecanından sonra çocukların yeniden uyuyabilecek kadar rahatlaması neredeyse bir saat almıştı. Bütün o gerginlik ve yanıltılmamış sorular nedeniyle uykum kaçtığı için mutfığa indim. Beklenileceği üzere Marthe ve Ysabeau'yu orada buldum.

Genellikle iç içe odalardan oluşan bu bölüm evin en sevdiğim yerlerinden biriydi. Ateşin yandığı, fırınında lezzetli şeylerin pişmesine hazır emaye kaplı eski kuzinesiyle, Marthe'nin onları gurme bir ziyafete dönüştürmesini bekleyen taze meyvelerle dolu kâseler ve yiyeceklerle her zaman sıcak ve rahat olurdu. Ancak bu sabah oda apliklerle aydınlatılmış olmasına ve duvarları süsleyen rengarenk Hollanda çinilerine rağmen karanlık ve soğuktu.

"Bir vampirle evli ve eşleşmiş olmakla ilgili hoşuma gitmeyen şeyler arasında en kötüsü evde haber almayı beklemek olsa gerek." Kendimi bu aile alanının merkez noktasını oluşturan çukurlu, devasa ahşap masanın çevresindeki iskemlelerden birine attım. "Cep telefonları için Tanrı'ya şükrediyorum. Elle yazılan mesajlardan başka bir şey yokken nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hiçbirimizin hoşuna gitmezdi." Marthe önüme dumanı tüten bir fincan çay koydu. Yanında da hadem çemesi dolgu ve üzerine pudraşeker serpilmiş bir kruvasan vardı.

“Tanrım,” dedim fincandan yükselen, koyu renk yaprakların ve fındık aromasının tatlı kokusunu içime çekerek.

“Onlarla gitmeliydim.” Ysabeau ne önüne düşen saçlarını düzeltmek ne de yanağına bulaşan çamuru silmek için çaba harcamıştı. Kusursuzluktan birazcık bile uzak olmak ondan beklenmezdi.

“Matthew burada kalmanı istedi,” dedi Marthe alışkın bir hareketle masaya un serperken. Yanındaki kâsedan bir hamur topağı alarak ayasıyla yoğurmaya başladı.

“Her zaman her istediğin olmaz,” derken Ysabeau’da, Mick Jagger’ın şarkısındaki ironiden iz yoktu.

“Biri bana Marcus’un fırlayıp gitmesine tam olarak neyin neden olduğunu söyleyebilir mi?” Çok önemli bir şey kaçırmışım gibi hissederek çayımı yudumladım.

“Hiçbir şey.” Oğlu gibi Ysabeau da bilgi verme konusunda oldukça tutumlu davranabiliyordu.

“Bir şey olmuş olmalı,” dedim.

“Gerçekten bir şey olmadı. Phoebe’nin ailesi için akşam yemeği daveti verildi,” dedi Ysabeau. “Freyja bana her şeyin çok iyi gittiğini özellikle belirtti.”

“Charles ne yapmış?” Ağzım sulanmıştı. “Çok lezzetli olduğundan eminim.”

Marthe’nin elleri durdu ve bana kaşlarını çatarak baktı. Sonra güldü.

“Bunun neresi komik?” diye sordum kat kat kruvasandan bir ısırık alırken. İçinde o kadar bol tereyağı vardı ki dilimde eriyordu.

“Çünkü Phoebe daha yeni vampir yapıldı ve sen onun son yemeğinde ne yediğini merak ediyorsun. Bir manjanga için böyle önemli bir anda tuhaf bir ayrıntı,” diye açıkladı Ysabeau.

“Elbette tuhaf gelir. Sen Charles’ın kızarmış tavuğunu hiç yemedin,” dedim. “O sarımsağın tadı. Ve limonu. Muhteşem.”

“Onun yerine ördek vardı,” diye aktardı Marthe. “Ve somon. Ve dana eti.”

“Charles *seigle d’Auvergne* yapmış mıydı?” diye sordum Marthe’nin yaptığı işi inceleyerek. Esmer ekmek Charles’ın spesiyalitelerinden ve Phoebe’nin favorilerindendi. “Tatlı olarak *pompe aux pommes* mu vardı?”

Phoebe tatlıya bayılırdı ve vampir olmak için bütün kararlılığı içinde tereddüt ettiğini gördüğüm tek an Marcus’un onu Saint-Lucien’deki pastaneye götürdüğü ve planına uyacak olursa vitrindeki elmalı tatlının tadının ona iğrenç geleceğini açıkladığı andı.

“İkisi de vardı,” diye karşılık verdi Marthe.

“Phoebe sevinçten çılgına dönmüş olmalı,” dedim mөнünün içeriğinden etkilenerek.

“Freyja’ya göre son zamanlarda pek yemek yemiyormuş.” Ysabeau altdudağını dişlerinin arasına aldı.

“Yani Marcus’un gitme nedeni bu mu?” Phoebe’nin vampir olarak zaten bir daha düzgün bir insan yemeği yemeyeceği düşünülünce bu tepki biraz abartılı görünüyordu.

“Hayır. Marcus, Phoebe onu veda etmek üzere son bir kez aradığı için gitti.” Ysabeau başını salladı. “İkisi de o kadar fevri ki.”

“Modernler, hepsi bu,” dedim.

Phoebe ve Marcus’un vampirlerin sonsuz ritüel labirentleri, yapılması ve yapılmaması gereken şeyler listeleri nedeniyle sabırsızlanması şaşırtıcı değildi. İlk olarak de Clermont klanının başı Baldwin’den Marcus ve Phoebe’nin resmi olarak evlenmesine ve onun vampir olma arzusunun onaylanması talep edilmişti. Marcus’un renkli geçmişi ve Matthew’un skandal yaratan, benimle

yani bir cadıyla eşleşme kararı göz önünde bulundurulduğunda bu zorunlu bir adım olarak görülüyordu. Ancak Baldwin'ın tam desteği, evliliklerinin ve eşleşmelerinin yasal olmasını sağlayabilirdi.

Sonra Marcus ve Phoebe oldukça kısa olan aday listesinden onu vampir yapacak kişiyi seçmişti. Aile bireylerinden biri olamazdı çünkü Philippe de Clermont, klanının üyeleri arasında en ufak bir ensest izi olmasına şiddetle karşıydı. Çocuklara çocukları gibi bakılmalıydı. Eşleşilecek kişiler aile dışından bulunmalıydı. Ama dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı. Phoebe'yi vampir yapacak kişi sağlıklı vampir çocuklar yapacak genetik yeterliliğe sahip, yaşlı bir vampir olmalıydı. Ve seçilecek vampirin de Clermont ailesiyle sonsuza dek bağı olacağı için şöhretinde ve geçmişinde eleştirilebilecek bir şey olmamalıydı.

Phoebe ve Marcus onu vampir olarak kimin dönüştüreceğine karar verdikten sonra Phoebe'nin vampir yapanı ve Baldwin zamanlama konusundaki kesin düzenlemeleri yapmış ve Ysabeau da mekân, masraf ve iş bölümü konularını Matthew'un iblis arkadaşı Hamish Osborne'un yardımıyla halletmişti. Sıcakkanlı insan yaşamını terk etmek karmaşık bir işti. Ölümünün ve ortadan kaybolmaların ayarlanmasının yanı sıra işyerlerinden, altı ay sonra istifayla sonuçlanacak kişisel nedenlerle izin alınması gerekiyordu.

Artık Phoebe vampir olduğu için Baldwin onun ilk erkek ziyaretçilerinden biri olacaktı. Fiziksel açlıkla cinsel arzu arasında güçlü bağlar olması nedeniyle Phoebe'nin diğer erkeklerle teması sınırlı tutulacaktı. İlk vampir hormonlarının ani hücumunun etkisiyle alınacak aceleci kararları önlemek için Marcus'un Phoebe'yi görmesine, Baldwin onun birlikte kuracakları gelecek konusunda mantıklı kararlar alabileceğini hissedene kadar izin verilmeyecekti. Geleneksel olarak vampirler müstakbel eşleriyle yeniden bir araya gelmek için doksan gün

beklerdi, bu bir vampirin yeniden doğmuş bir bebek olmaktan nispeten bağımsız davranabilen bir acemi seviyesine geçmesi için gereken ortalama süreydi.

Marcus herkesi şaşırtarak Ysabeau'nun bütün ayrıntılı planlarına uymuştu. O ailenin asi üyesiydi. Başkaldırmasını beklemiştim ama tek kelime etmemişti.

"İki gün önce herkes Phoebe'nin değişimi konusunda çok rahattı," dedim. "Neden şimdi bu kadar endişelisiniz?"

"Phoebe için değil," diye karşılık verdi Ysabeau, "Marcus için endişeliyiz. O bekleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır, başkalarının koyduğu kurallara uyma konusunda da. Yüreğinin peşinden gitmekte çok acelecidir. Bu sebeple başını her zaman derde sokar."

Mavi ve beyaz bir leke şeklinde eve giren bir şey mutfak kapısını savurarak açtı. Vampirleri nadiren düzensiz hızla hareket ederken görmüştüm ve bulanıklığın beyaz tişört, soluk kot, mavi gözler ve gür sarı saçlı bir başa dönüşmesi irkilmeme neden oldu.

"Onun yanında olmalıyım!" diye bağırdı Marcus. "Hayatımın çoğunu kendimi bir yere ait hissetmeyi, kendi aileme sahip olmayı isteyerek geçirdim. Şimdi böyle biri var ve ben ona sırt çevirdim."

Matthew, Marcus'u, güneşi kovalayan bir gölge gibi izliyordu. Philippe'in eski yardımcısı Alain Le Merle de arkasındaydı.

"Sen de biliyorsun, geleneklere göre..." diye başladı Matthew.

"Gelenekler benim ne zaman umurumda oldu!" diye bağırdı Marcus. Odadaki gerilim bir kademe yükseldi. Aile reisi olarak Matthew, oğlundan itaat ve saygı bekliyordu, onunla tartışmasını değil.

"Her şey yolunda mı?" Ders verdiğim yaşamım boyunca cevap beklenmeyen soruların herkese durup düşünme fırsatı

vermesinin faydalarını öğrenmiştim. Sorum havayı temizledi, hiçbir şeyin yolunda *olmadığı* ortada olmasına rağmen.

“Hâlâ uyanık olmanı beklemiyorduk, *mon coeur*,” dedi Matthew yanıma gelip beni öperken. Temiz hava, çam ve saman kokuyordu; açık tarlalarda ve sık ormanlarda koşmuş gibi. “Marcus Phoebe’nin sağlığı konusunda endişeli, hepsi bu.”

“Endişeli mi?” Marcus kaşlarını şiddetle çatmıştı. “Meraktan aklımı kaçıracam. Onu göremiyorum. Ona yardım edemiyorum...”

“Miriam’a güvenmek zorundasın.” Matthew’un sesi yumuşaktı ama çenesindeki bir kas titredi.

“Bu ortaçağ protokolünü asla onaylamamalıydım.” Marcus’un tedirginliği arttı. “Şimdi birbirimizden ayırırız ve onun etrafında güvenebileceği sadece Freyja...”

“Freyja’nın orada olmasını özellikle sen istedin,” diye belirtti Matthew sakince. “Değişim sırasında Phoebe’ye destek olmak için aileden istediğin kişiyi seçebilirdin. Senin tercihin o oldu.”

“Tanrım, Matthew. Sürekli bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın, lanet olsun?” Marcus babasına arkasını döndü.

“Çok sinir bozucu, değil mi?” dedim anlayışla, yanımda tutmak için elimi kocamın beline atarak.

“Evet, Diana, kesinlikle öyle,” diye karşılık verdi Marcus, buzdolabına yürüyüp ağır kapısını sertçe açarken. “Ve ben buna senden daha uzun zamandır katlanıyorum. Tanrım, Marthe. Bütün gün ne yaptın? Evde bir damla kan yok.”

Bütün aile üyelerinin ihtiyaçlarını daha kendileri bile farkına varmamışken karşılayan, herkesin saygı duyduğu Marthe’ye yapılan bu eleştirinin en çok kimi şaşırttığını tahmin etmek zordu. Ancak en çok kimin *öğütünü* açtığını Alain, Marthe’nin efendisiydi.

Matthew ve Alain bakıştı. Alain başını birkaç santim eğerek Matthew'un oğluna disiplin verme ihtiyacının, kendisinin annesini savunma hakkına ağır bastığını kabul ettiğini gösterdi. Matthew nazikçe kendini kolumdan kurtardı.

Bir an sonra Matthew odanın karşı tarafındaydı ve Marcus mutfak duvarına yapışmıştı. Bu hareket sıradan bir yaratığın kaburgalarını kırmaya yetecek şiddetteydi.

"Bu kadar yeter, Marcus. Phoebe'nin durumunun sana kendi yeniden doğumunu anımsatmasını bekliyordum," dedi Matthew oğlunu sıkıca tutarak, "ama kendini biraz kontrol etmelisin. Kırlarda dolanıp Freyja'nın evini basmanın kimseye faydası olmayacak."

Matthew oğlunun gözlerinin içine bakıyordu ancak Marcus gözlerini kaçırdığında göz temasını kesti. Marcus duvarda birkaç santim aşağı kaydı, kesik bir soluk aldı, sonunda nerede olduğunun ve ne yaptığının farkına varmış gibi göründü.

"Üzgünüm, Diana." Marcus bana bir anlık özür dileyen bir bakışla baktıktan sonra Marthe'nin yanına gitti. "Tanrım, Marthe. Öyle demek..."

"Evet, istedin." Marthe onun kulağına vurdu... hem de nazik bir vuruş sayılmazdı. "Kan kilerde, her zaman olduğu gibi. Git kendin al."

"Endişelenmemeye çalış, Marcus. Kimse Phoebe'ye Freyja'dan daha iyi bakamaz." Ysabeau onu yatıştırmak için elini torununun omzuna koydu.

"Ben bakabilirdim." Marcus silkinerek büyükannesinin elinden kurtulup kilerde gözden kayboldu.

Marthe âşık vampirlerden kurtulmak istemiş gibi gözlerini göğe dikti. Ysabeau'nun işaret parmağını uyarır gibi kaldırması Matthew'dan gelebilecek yorumları engellemiş oldu. Ancak de

Clermont sürü kurallarına tam olarak bağlı olmayan tek kişi olarak kayıinvalidemin emrine aldırış etmedim.

Kendime biraz daha çay alırken, “Marcus, aslında ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum,” diye seslendim yan odadan.

“Neyin?” Marcus bir anda tekrar belirdi, elindeki kadehte burbon, şeker, su veya nane olmadığını biliyordum. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. “Tabii ki ona en iyi bakabilecek kişi benim. Onu seviyorum. Phoebe benim eşim. Onun neye ihtiyacı olduğunu herkesten iyi biliyorum.”

“Phoebe’den de mi?” diye sordum.

“Bazen.” Marcus şimdi çenesini kavgacı bir tavırla kaldırmıştı.

“Saçma.” Sesim Sarah’nınki gibi –pervasız ve sabırsız– çıkmıştı ve bunun nedeni Bishop kadınlarının açıksözlülüğüne olan genetik yatkınlığım değil, sabahın erken saatlerinde olmamızdı. “Siz vampirler, hepiniz aynısınız, biz zavallı sıcakkanlıların *gerçekten* ne istediğini bildiğinizi sanıyorsunuz, özellikle kadınların. Ancak gerçekte *bu*, Phoebe’nin isteği: eski usulde vampir yapılmak. Senin görevin onun kararının yerine getirilmesini ve planın yürümesini sağlamak.”

“Phoebe neyi kabul ettiğini anlamamıştı. Tam olarak,” dedi Marcus, hak vermek istemediği için. “Kan hastalığına tutulabilir. İlk kez öldürmekte zorlanabilir. Ona yardım edebilmem gerekirdi, ona destek olabilmeliydim.”

Kan hastalığı mı? Az kalsın çay boğazıma kaçacaktı. Bu da neyin nesiydi?

“Ben hayatımda *manjasang* olmaya Phoebe kadar hazır birini görmedim,” diye güvence verdi Ysabeau Marcus’a.

“Ama garantisi yok.” Marcus endişelerinden kurtulamıyordu.

“Bu hayatta yok, *çocuğum*.” Ysabeau’nun yüzündeki ifade, yaşamın mutlu bir son vaat ettiği zamanların anısıyla acılıydı.

“Geç oldu. Güneş doğunca tekrar konuşuruz. Uyuyamayacaksın, Marcus ama dinlenmeye çalış.” Matthew yanından geçerken oğlunun omzuna dokundu.

“Bunun yerine koşuya çıkabilirim. Kendimi bu şekilde yormaya çalışabilirim. Bu saatte çiftçiler dışında kimse uyanık olmaz.” Marcus aydınlanmaya başlayan havanın pencereden giren ışığına baktı.

“Daha fazla dikkat çekmemelisin,” diye belirtti Matthew. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Gerek yok,” diye karşılık verdi Marcus. “Üzerimi değiştirip çıkacağım. Belki Saint-Priest-sous-Aixe yoluna saparım. O yol üzerinde güzel tepeler var.”

“Seni kahvaltıya bekleyelim mi?” Matthew’un sesi biraz fazla rahattı. “Çocuklar erken kalkar. Ağabeylerini görmek isteyeceklerdir.”

“Merak etme, Matthew.” Marcus’un dudaklarında hafif bir gülümsemenin gölgesi vardı. “Senin bacakların benimkilerden uzun. Tekrar kaçmaya kalkmayacağım. Sadece kafamı toplamaya ihtiyacım var.”

Philip veya Becca’nın uyanma ihtimaline karşı odamızın kapısını aralık bırakarak yatağa döndük. O sıcak mayıs sabahında kocamın vampir olmasına şükrederek çarşafların arasına girdim ve onun serinliğine sokuldum. Matthew’un omuzları iyice yatağa gömüldüğünde Marcus’un koşuya çıktığını anladım. O zamana kadar hafifçe tedirgin kalkıp oğlunun yardımına koşmaya hazırdı.

“Peşinden gitmek istiyor musun?” diye sordum. Matthew’un bacakları gerçekten Marcus’un bacaklarından uzundu ve daha hızlıydı. Oğluna yetişmek için bol bol zaman vardı.

“Alain her ihtimale karşı onu izleyecek,” dedi Matthew.

“Ysabeau Phoebe’den çok, Marcus için endişelendiğini söyledi.” Şafak ışığında Matthew’un yüzüne bakmak için geri çekildim. “Neden?”

“Marcus hâlâ çok genç.” Matthew iç çekti.

“Sen ciddi misin?” Marcus 1781’de vampir olarak yeniden doğmuştu. İki yüz yaşından büyük biri benim için yeterince olgun sayılırdı.

“Ne düşündüğünü biliyorum, Diana ama bir insan vampir yapıldığında tekrardan olgunlaşmaya başlaması gerekir. Kendi başımızın çaresine bakmaya hazır olmamız oldukça uzun zaman alabilir,” dedi Matthew. “Vampir kanının ilk hücumunda kararlarımız hatalı olabilir.”

“Ama Marcus kurtlarını çoktan dökmüştü.” Aile Marcus’un Amerika’daki ilk yılları, skandalları, başına açtığı ve de Clermont ailesinin yaşça büyük üyelerinin onu kurtarmak zorunda kaldığı belalar ve güçlükler hakkındaki hikâyeleri anlatmakta gecikmemişti.

“Phoebe’nin dönüşümüne nezaret etme izni olmamasının nedeni tam da bu. Marcus yeni doğmuş bir vampiri eş olarak alacak. Her koşulda çok önemli bir adımken onun genç oluşu göz önünde bulundurulduğunda...” Matthew duraksadı. “Umarım bu adımı atmasına izin vermekle doğru bir şey yapıyorumdur.”

“Aile Marcus’la Phoebe’nin istediği şeyi yapıyor,” dedim vurgumu fark etmesini sağlayarak. “İster soğukkanlı vampir ister sıcakkanlı insan olsun, ne istediklerini bilecek yaştaalar.”

“Öyleler mi?” Matthew gözlerime bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi. “Daha yirmi dört yaşına yeni girmiş bir erkekle yaklaşık aynı yaşlarda bir kadının gelecek yaşamlarının gidişatına karar vermeye yetecek kadar deneyimli olduğuna dair sahip olduğun görüş çok modern.” Bana takılmaya çalışıyordu ama çatık kaşları bir yanının söylediği şeye inandığını ele veriyordu.

“Yirmi birinci yüzyıldaız, on sekizinci yüzyılda değil,” diye belirttim. “Üstelik Marcus senin sevimli ifade tarzınla söylediğin gibi yirmi dört yaşında değil, iki yüz elli yaşından büyük.”

“Marcus her zaman o dönemlerden kalma bir çocuk olarak kalacak,” dedi Matthew. “1781 yılında olsaydık ve vampir olarak ilk gününü deneyimleyen Phoebe değil de Marcus olsaydı, olgun nasihatlere... ve güçlü bir ele ihtiyacı olduğu kabul edilirdi.”

“Oğlun bu ailenin her üyesinin, hatta Phoebe’nin ailesinin bile fikrini sordu,” diye anımsattım. “Marcus’un kendi geleceği hakkında karar vermesine izin verme zamanın geldi, Matthew.”

Matthew sessizdi, eli cadı Satu Järvinen’in sırtımda bıraktığı belli belirsiz yara izlerinde geziniyordu. Her defasında sevdiklerini korumakta başarısız olduğunu anımsatan pişmanlık çizgilerinin üzerinden tekrar tekrar geçti.

“Her şey yolunda gidecek,” diye rahatlattım ona daha çok sokularak.

Matthew iç çekti. “Umarım haklısındır.”

Günün ilerleyen saatlerinde Les Revenants’ın üzerine muhteşem bir sakinlik çöktü. Bu bulunmaz huzur anlarını sabırsızlıkla bekliyordum, uyandıktan sonra genellikle sadece yirmi dakika, nadiren bir saat ya da daha uzun süren mutlu zamanlardı.

Çocuklar öğle uykusu için yatırıldıkları bebek odasındaydı. Matthew çalışma odasında Yale’deki meslektaşı Chris Roberts’la yürüttüğü proje üzerinde çalışıyordu. Sonbaharda yapılacak konferansta araştırmalarının sonuçları hakkında daha fazla bilgi sunmaları programlanmıştı ve şimdiden önemli bir bilimsel yayında makale yayınlayacak kadar verileri vardı. Marthe mutfakta acılı salamura suyunda taze fasulye konservesi yaparken Matthew’un oraya yerleştirdiği televizyonda *Phoebe’s life* izliyordu. Marthe bu tür teknolojik saçmalıklara ilgisi olmadığı konusunda ısrarcı

olsa da kendisini kısa sürede Le Mistral sakinlerinin çılgnlıklarına kaptırmıştı. Bana gelince, sınav kâğıdı değerlendirmek yerine ilk modern mutfak ve laboratuvar çalışmaları arasındaki bağlantılar üzerine yeni araştırma konumla ilgileniyordum. Ama on yedinci yüzyıl simya elyazmalarının üzerine eğilerek ancak belli bir zaman geçirebiliyordum.

Bir saat çalışmanın ardından muhteşem mayıs havası beni çağırdı. Kendime soğuk bir içecek hazırlayıp Matthew'un Les Revenants'ın siperli kulelerinden birinin tepesindeki mazgallı burçların arasına inşa ettirdiği tahta terasa çıktım. Görünüşte kır manzarasını gözler önüne sermesi için yapılmıştı ama herkes aslında savunma amaçlı yapıldığını biliyordu. İyi bir görüş sağlıyordu ve bir yabancı yaklaştığında oldukça erkenden uyarı vermiş oluyordu. Çatıdaki yeni kartal yuvası ve temizlenerek yeniden doldurulan hendeğimizle Les Revenants artık Matthew'un yapabileceği kadar güvenliydi.

Marcus'u orada buldum, koyu renk camlı gözlüğüyle gün ortası sıcaklığında keyif yaparken yaz güneşi çizgi çizgi sarı saçlarına düşüyordu.

"Merhaba, Diana," dedi kitabını kenara koyarak. İnce bir kitaptı, kahverengi deri kapağı zamanla lekelenmiş ve ezilmişti.

"Senin buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Buzlu çay bardağını ona uzattım. "Bol naneli, limonsuz ve şekersiz."

"Teşekkürler," dedi Marcus. Minnetle bir yudum aldı. "Çok lezzetli."

"Sana katılabilir miyim yoksa yalnız kalmak için mi buraya kaçtın?" Vampirler sürü hayvanlarıydı ama yalnız zaman geçirmekten de hoşlanıyorlardı.

"Burası senin evin, Diana," Marcus ayaklarını puf olarak kullandığı tahta sandalyeden çekti.

“Burası aile evi ve kapısı sana her zaman açık,” diye karşılık verdim onu oyalanmadan düzelterek. Phoebe’den ayrı kalmak, Marcus için kendini davetsiz misafir gibi hissetmeden de yeterince zordu. “Paris’ten başka haber var mı?”

“Yok. *Grand-mère* Freyja’dan en az üç gün telefon beklememi söyledi,” diye yanıtladı Marcus parmaklarını buz gibi bardağın dışında gezdirip nemini alırken.

“Neden üç gün?” Belki bu da bir çeşit vampir tarzı Apgar testiydi.

“Çünkü bu bir vampir bebeğe, efendisinin damarı dışında bir yerden gelen herhangi bir kan vermek için beklenmesi gereken süre,” diye yanıtladı Marcus. “Bir vampiri meydana getirenin kanından kesmek incelikli bir iş. Bir vampir zamanından önce çok fazla yabancı kan alacak olursa bu, ölümcül genetik mutasyonları tetikleyebilir. Bazen vampir bebekler ölür.

“Aynı zamanda Phoebe’nin ilk psikolojik testi olacak, başka bir yaratığın kanını alarak hayatta kalabileceğini gösterecek,” diye devam etti Marcus. “Küçük bir şeyle başlayacaklar tabii... kuş veya kediyle.”

“Hı hı,” dedim midem altüst olmasına rağmen onaylıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

“Phoebe’nin bir şey öldürmeyi başarmasını sağladım... önceden.” Marcus uzaklara baktı. “Bazen başka seçeneğin olmadığında can almak daha zordur.”

“Ben tam tersini düşünürdüm,” dedim.

Marcus başını salladı. “Tuhaf görünse de olay spor olmaktan çıkınca cesaretini kaybedebiliyorsun. İçgüdüsel olsun olmasın, başka yaratıkların canı pahasına hayatta kalmak bencil bir eylem.” Gergin bir tempoyla kitabı bacağına vurdu.

“Ne okuyorsun?” diye sordum kitap değiştirilmeye çalışarak.

“Eskiden beri en sevdiğim.” Marcus kitabı bana attı.

Genellikle ailenin kitaplara çok nazik davranması benim için bir ders gibiydi ama bunun kötü muamele gördüğü ortadaydı. Bir köşesi aşınmıştı. Derisi ilk bakışta görüldüğünden daha lekeliydi ve kapağı bardakların, maşrapaların ve kupaların bıraktığı yuvarlak izlerle kaplıydı. Yıldızlı baskı süslemelerinin tarzı kitabın uzun zaman önce, on dokuzuncu yüzyıl başlarında ciltlendiğini gösteriyordu. Marcus kitabı o kadar çok okumuştur ki cildi parçalanmış, birkaç onarım geçirmişti... bir tanesi sararan bantla yapılmıştı.

Bunun gibi önemsenen nesneler özel bir büyü barındırırdı, değeriyle, durumuyla ve önemiyle hiç ilgisi olmayan türden bir büyü. Yıpranmış kapağını çıkırtarak açtım. Kitabın iç cildinin, gösterdiğinden onlarca yıl eski olması beni şaşırttı.

“*Sağduyu.*” Amerikan Devrimi’nin temel metinlerindendi. Marcus’un Byron veya roman okumasını beklerdim... siyasi felsefe değil.

“1776’da New England’da asker miydin?” diye sordum Boston baskısının tarihine dikkat ederek. Marcus Kıta ordusunda önce asker, sonra cerrah olarak görev yapmıştı. Bu kadarını biliyordum.

“Hayır. Hâlâ evdeydim.” Marcus kitabı benden aldı. “Yüryüye çıkacağım sanırım. Çay için teşekkürler.”

Marcus daha fazla paylaşım yapacak havada görünmüyordu.

Merdivende gözden kayboldu, uyumsuz iplikler ardında ısıtılı bir iz bırakıyordu: kırmızı ve lacivertle iç içe geçmiş siyah ve beyaz. Bir dokuyucu olarak evreni bir araya getiren geçmişin, şimdinin ve geleceğin dokunmuş iplerini algılayabiliyordum. Normalde sağlam kordonu oluşturan açık mavi ve kehribar tonları gözle görünür ve kişisel deneyimlerin renkli iplikleri dokuya parlak renkli ve kesik kesik bir hava katardı.

Bugün değil. Marcus'un anıları o kadar güçlüydü ve onu o kadar huzursuz ediyordu ki zamanın kumaşını bozuyor, yapısında deliklere neden olarak unutulmuş canavarların geçmişten yüzeye çıkması için yol açıyordu.

Ufukta toplanan bulutlar ve başparmaklarımdaki karınca-
lanma, önümüzde fırtınalı zamanlar olduğu konusunda beni uyarıyordu. Hepimiz için.

Bir

13 MAYIS

Phoebe yatak odasının erik rengi perdeleri Paris manzarasını gözler önüne serecek şekilde tamamen açılmış kilitli pencerelerin önünde oturmuş, kendisini vampir yapan kişinin kanıyla doymuş olarak şehri gözleriyle içine çekiyor, yeni görme yeteneğiyle oraya çıkan görüntülere karşı açlık hissediyordu.

Gecenin basit bir siyahtan ibaret olmadığını, karanlığın kimi tül gibi ince, kimi kadifemsi, en koyu morlardan, mavilere, en açık grilere kadar binlerce ton ve dokudan oluştuğunu fark etmişti.

Yaşam hep böyle kolay olmayacaktı. Daha karnının içini kemiren o his başlama fırsatı bulamadan kapıya vurulmuştu bile. Phoebe er ya da geç açlığını hissetmek, bu nedenle bir yaratığın yaşam kanına göz koyma ve onu alma dürtüsünü kontrol etmek zorunda kalacaktı.

Ancak şimdilik tek dayanılmaz dürtüsü resim yapmaktı. Phoebe yıllardır resim yapmamıştı, öğretmeninin öylesine, baştan savar gibi yaptığı tek bir yorum onu resim sanatını uygulamak yerine tarihinin eğitimini almaya yönlendirmişti. Parmakları bir fırçayı tutup koyu, yağlı boyaya daldırmak ya da parın suluboya pigmentlerini tuvale veya kâğıda uygulamak için karıncalanıyordu.

Bahçeden görünen kiremit çatının tam rengini... gümüşe değen mavi-gri tonlarını tam olarak yakalayabilir miydi? Yukarıdaki gökyüzünün mürekkep siyahlığını ve ufuktaki keskin metalik ışıltısını aktarmak mümkün müydü?

Phoebe artık Matthew'un küçük torunu Jack'in bulduğu bütün yüzeyleri neden anılarını ve deneyimlerini yansıttığı ışık ve gölge sanatıyla kapladığını anlıyordu. Işıkla gölgenin oyunları sonsuzdu, sıkılmadan saatlerce izleyebileceğiniz bir oyun.

Bunu Freyja'nın tuvalet masasının üzerine bıraktığı, gümüş bir altlıkta duran tek mumdan anlamıştı. Alevin kalbinde dalgalanan ışık ve karanlık hipnotize ediciydi. Phoebe kendisini göz kamaştıran ve kısılan ışığın minik iğneleriyle çevreleyebilmek için daha fazla mum getirmeleri için yalvarmıştı.

"Bir tanesi yeterli," demişti Freyja. "İlk gününde seni ışık çarpmasını istemeyiz."

Phoebe şimdilik düzenli besleniyordu ve yeni bir vampir olarak karşılaşabileceği en büyük tehlike duyuşsal saldırılardı. Freyja ve Miriam olası aksilikleri önlemek için Phoebe'nin çevresini özenle kontrol ediyor, duyuların içinde kaybolması riskini en aza indiriyorlardı.

Örneğin, Phoebe dönüşümünün hemen ardından duş almak istemişti. Freyja suyun iğne gibi akmasının fazla şiddetli geleceğine karar vermiş, bu nedenle duş yerine Françoise ona sıcak bir banyo hazırlamıştı... süresi de Phoebe'nin kendisini suyun cildinden yumuşacık kayışına kaptırmaması için sınırlandırılmıştı. Ve sadece Phoebe'nin yatak odasındakiler değil, evdeki bütün pencereler sıcakkanlıların, komşuların evcil hayvanlarının ve hava kirliliğinin baştan çıkarıcı kokularına karşı kilitliydi.

"Üzgünüm Phoebe ama geçen sene erkek bir bebek Paris metrosunda kendini kaybetmişti" diye açıklamıştı. Freyja içeri hava girmesi için tek bir pencerenin azıcık aralanmasını istediğinde.

“Eski fren sisteminden çıkan buhar dayanılmaz gelmiş, onu Sekizinci Hat’ta kaybettik. Sabah işe gidenler için rötarların sonu gelmedi ve belediye başkanı çok kızdı. Baldwin de.”

Phoebe camı kolayca kırabileceğini biliyordu, hem de pencerenin pervazıyla birlikte, hatta kaçmak zorunda kalsa duvarda yumruğuyla delik bile açabilirdi. Ama bu tür zorlamalar kontrolünün, itaatının ve Marcus’un eşi olmaya uygunluğunun sınavıydı. Phoebe sınavı geçmeye kararlıydı, bu yüzden havasız odada oturup ayın önünden geçen bulutun titreyen renklerini, gökyüzünde çok uzaklarda ölmüş bir yıldızın vedasını ve dünyanın dönüşünün güneşi birazcık yakınlaştırtışını izledi.

“Birkaç tane boya alabilir miyim?” Phoebe bunu fısıltıyla söylese de rağmen ses kulaklarında yankılandı. “Ve fırça.”

“Miriam’a sorarım.” Freyja’nın yanıtı çok uzaktan geldi. Phoebe’nin hafifçe sinirlerine dokunan sonsuz sürtme sesine bakılırsa dolmakalemlerle günlük yazıyordu. Freyja’nın kalbi nadiren yavaşça atıyordu.

Daha da uzak bir yerde, mutfakta Charles puro içerek gazete okuyordu. Hışırtı. Duman çekiş. Sessizlik. Kalp sesi. Hışırtı. Nefes. Sessizlik. Paris gecesinin kendi renk manzarası olduğu gibi, her yaratığın kendi ritmik eşliği olduğu gibi... Phoebe’nin kalbinin Miriam’dan ilk içişinde bestelediği şarkı gibi.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Phoebe?” Freyja’nın kalemi durdu. Mutfakta Charles purosunu metal bir küllüğe bastırarak söndürdü. İkisi de Phoebe’nin yanıtını bekliyordu. Daha değişik odalardaki insanlarla sohbet etmeye bile alışamamışken kocaman bir evin değişik katlarındakilerle sürdürmeye alışması gerekecekti.

“Sadece Marcus’a,” diye karşılık verdi özlemle. Kendini *ben* olarak düşünmektense *big’in bir parçası* olarak düşünmeye çok alışmıştı. Ona anlatmak istediği, yeniden doğduğu günle ilgili

paylaşmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Bunun yerine aralarında kilometreler vardı.

“Neden yürüme alıştırması yapmıyorsun?” diye sordu Freyja dolmakaleminin kapağını kapayarak. Bir an sonra Marcus’un halası kapıdaydı ve anahtar kilitte rahatça döndü. “Sana yardım edeyim.”

Mum ışığıyla aydınlanan evin yumuşak pırıltısı eşikten içeri süzülürken Phoebe odanın aniden değişen havası karşısında gözlerini kırıştırdı.

“Işık canlı bir şeymiş,” dedi hayretle fark ederek.

“Hem dalga hem parçacık. Canlıların bunu idrak etmesinin bu kadar uzun sürmesi hayret verici.” Freyja kollarını destek olmak ister gibi açmış, Phoebe’nin önünde duruyordu. “Şimdi, sandalyeyi elinle veya ayağınla yerde itmemen gerektiğini unutma. Bir *draugr* için ayağa kalkmak basit bir konudur. Çaba harcamak gereken bir şey değil.”

Phoebe yirmi dört saatten kısa bir süredir vampirdi ve şimdiden birkaç sandalye kırmış, küvette de kayda değer bir göçüğe neden olmuştu.

“Yerden yüksel. Sadece *yukarıyı* düşün ve yüksel. Dengeli. Güzel.” Freyja Phoebe’nin küçüklüğündeki bale öğretmenini gibi sürekli yorum yapıyordu. Freyja’nın Valkyrie boyunun yanında minyon kalsa da o da zalim biriydi. Phoebe’nin endam konusunda boyun hiçbir önemi olmadığını anlamasını sağlayan Madam Olga’ydı.

Madam Olga’nın hatırası bir anda Phoebe’nin dimdik durmasına neden oldu ve içgüdüsel olarak tahta barı tutuyormuş gibi Freyja’nın ellerine sarıldı. Bir çıtırtıyla bir şeyin kırıldığını duydu.

“Ah, işte parmaklardan biri gitti.” Freyja, Phoebe’nin elini bıraktı. Sol elinin işaretparmağı tuhaf bir açıyla sarkıyordu. Freyja hızlı bir hamleyle düzeltti.

“Oldu işte. Her şey yeniden çalışır hale getirildi. Yaz bitene kadar muhtemelen daha çok kemik kırarsın.” Freyja kolunu Phoebe’nin koluna geçirdi. “Odada gezinelim. Yavaşça.”

Sıcakkanlıların neden vampirlerin uçabildiğini sandığı ortadaydı. Bir vampirin tek yapması gereken nereye gitmek istediğini aklından geçirmektir, göz açıp kapayana kadar orada oluyordu, harekete geçmek için çaba harcadığının bile farkında olmadan.

Phoebe kendini gerçekten yeni doğmuş gibi hissederek attığı her titrek adımdan sonra dengesini yeniden sağlamak için duraksıyordu. Ağırlık merkezi de yer değiştirmiş gibiydi. Artık leğenkemiğinde değil kalbindeydi, bu da Phoebe’nin kendisini şampanyayı fazla kaçırmış gibi çakırkeyif ve tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

“Marcus vampir olmaya gelince, çabuk öğrenen biri olduğunu söylemişti.” Phoebe Freyja’nın yürümekten çok vals yapmaya benzeyen düzenli adımlarıyla rahatlamaya başlamıştı.

“Buna mecburdu,” dedi Freyja hafif bir hüznle.

“Neden?” dedi Phoebe kaşlarını çatarak. Freyja’nın yüzündeki ifadeyi incelemek için aniden başını çevirmesi eşlikçisinin üzerine devrilmesine yol açtı.

“Bunu sormaman gerektiğini biliyor olmalısın, sevgili Phoebe.” Freyja onu yeniden nazikçe ayağa kaldırdı. “Sorularını Marcus’a saklamalısın. Bir *draugr* başkalarının hikâyelerini anlatmaz.”

“Vampirlerin kendi arasında kullandığı Sami dilinde geyikler için olduğu gibi vampir için de bin tane isim mi var?” diye sordu Phoebe merakla, bilgileri genişleyen dağarcığına eklerken.

“Sanırım daha fazladır,” diye karşılık verdi Freyja alnını kırıştırarak. “Hatta birinin eşine kendisinden izin almadan geçişini anlatan çenesi düşük vampirler için bile bir ismimiz var.”

“Öyle mi?” Phoebe öğrenmek için sabırsızlandı.

“Kesinlikle,” dedi Freyja ciddi bir tavırla. “Ölü vampir.”

Phoebe zemini çatlatmadan, kemik kırmadan, sıcakkanlı biri gibi yavaş hareket etmek için harcadığı çabayla odayı daha iki kere turlamışken tükenmişti. Freyja onu huzurla toparlanması için bıraktı ve gündeğümuna dek günlüğünü yazmak üzere sabah odasına döndü.

Phoebe gecenin gündüze dönüşünü daha iyi görebilmek için mumu söndürürken soğuk parmakları yanan fitilin sıcaklığını hissetmedi bile, sonra uyuma ümidinden çok alışkanlıktan yatağı uzandı. Yatak örtüsünü çenesine kadar çekip yumuşak kumaşın ve sert kenarının keyfini çıkardı.

Yumuşak yatağında dışarıdaki geceye bakarak, Freyja'nın kaleminin müziğini, dışarıdan, bahçeden gelen boğuk sesleri, duvarların ötesindeki sokakları dinleyerek uzandı.

Ben.

Ebediyim.

Phoebe'nin kalbinin şarkısı değişmişti. Daha yavaş, daha sabitti, insan kalbinin artık gereksiz kalan bütün çabaları ortadan kalkıp mükemmelleşerek daha basit ve çok daha merak uyandıran bir şeye dönüşmüştü.

Ben.

Ebediyim.

Phoebe, Marcus'un kalbinin şarkısının neye benzeyeceğini merak etti. Melodik ve hoş olacağından emindi. Onu duymayı ve ezberlemeyi arzuladı.

"Yakında," dedi kendisine fısıldayarak, Marcus'la dünyadaki bütün zamana sahip olduğunu anımsatacak şekilde. "Yakında."

Babaların günahları

14 MAYIS

Öğlene doğru çalışma masamda oturmuş *Wellcome Library*'nin bir elyazmasının internetteki görüntüsünden Leydi Montague'nün insanlarda ve atlarda “nefes darlığı” sorununa iyi gelebilecek merhem tarifini çözümlüyordum. Önümde gerçek metin olmasa da on yedinci yüzyıl kalemlerinin bıraktığı gereksiz sarmal ve helezon şekillerini takip etmeye bayılıyordum. Dizüstü bilgisayarım dijital olarak görüntülenen elyazması yeni kitabımda sözünü edeceğim yemek pişirme ile modern kimya arasındaki bağlantıların kanıtlarını kademe kademe gözler önüne seriyordu.

Çalışma alanım hiçbir uyarı olmadan Venedik'ten gelen bir görüntülü arama tarafından ele geçirilirken elyazmasının olduğu sayfa küçülerek ekranın köşesine gitti. Konsil'in diğer iki vampir temsilcisi olan Aurillac'lı Gerbert ve Domenico Michele benimle konuşmak istiyorlardı.

Cadı olmama rağmen geleneklere göre de Clermont ailesinin bir üyesine ait olan üçüncü vampir makamı bana aitti. Philippe de Clermont'un kan yeminli kızı olarak kayınbiraderim Baldwin'in o koltuğu bana verme kararı hâlâ tartışma konusuydu.

“Demek oradasın, Diana,” dedi Gerbert bağlantıya izin vermez. “Sana mesaj bıraktık. Neden yanıt vermedin?”

Oflamamak için kendimi zor tuttum. “Bu konu her neyse bensiz halletmeniz mümkün değil miydi?”

“Halledebilseydik şimdiye kadar halletmiş olurduk.” Gerbert’in sesi huysuz geliyordu. “Halkımızı ilgilendiren konularda sana danışmak zorundayız... bir cadı ve sıcakkanlı olduğun halde.”

Halkımız. İblislerle, insanlarla, vampirlerle ve cadılarla yüzleşirken sorunun esası buydu. Matthew’un Chris’le yaptığı çalışma ve Oxford’la Yale’de toplanan araştırmacı grupları dört insansı tür arasında genetik seviyede farktan çok benzerlik olduğunu kanıtlamıştı. Ama davranışların değişmesi için bilimsel kanıtlardan fazlasına ihtiyaç olacaktı, özellikle de eski ve geleneklere bağlı vampirler için.

“Şu Macar ve Romanyalı klanlar Crişana bölgesinde yüzyıllardır savaş halinde,” diye açıkladı Domenico. “O topraklarda her zaman rekabet vardı. Ancak bu son şiddet patlaması şimdiden haberlere çıktı. Elbette ben basında bunun organize bir suçun önemsiz tırmanışı olarak yorumlanmasını sağladım.”

“Bu haberi kimin yaydığını hatırlatabilir misiniz?” diye sordum, karışık çalışma masamda Konsil defterimi arayarak. Sayfaları karıştırınca medyayla bağlantısı olan birinden söz edildiğini göremedim. Gerbert ve Domenico bir kez daha beni önemli gelişmelerden haberdar etmeyi ihmal etmişlerdi.

“Andrea Popescu. Kadın bizden biri ve ne yazık ki insan olan şimdiki kocası, *Evenimentul Zilei*’da siyaset muhabiri.” Gerbert’in gözleri parladı. “Ben seve seve Debrecen’e yolculuk edip arabuluculuk yapabilirim.”

Gereken son şey Gerbert’in Macaristan’daki zaten istikrarsız olan durumu kendi hırslarıyla yönlendirmesiydi.

“Neden Albrecht ve Eliezer’i pazarlık masasına geri göndermiyoruz?” diye önerdim, dünyanın o bölgesindeki en atılımcı iki vampirin adını vererek. “Corvinus ve Székely klanlarının tek

yapması gereken mantıklı bir çözüm üzerinde çalışmak. Aksi takdirde onlar bunu yapana kadar söz konusu şatoya Konsil el koymak zorunda kalacak.”

O viraneyi bu kadar çok isteyen birilerinin olmasını anlamıyordum. Duvarların üzerine çöküp öldürme tehlikesi varken kimse o harabenin içine adımını atmazdı. Mart ayında, Yale bahar tatilindeyken diplomatik bir görevle oraya gitmiştik. Büyük ve saray gibi bir yer görmeyi bekliyordum, yosun kaplı taş yığınları değil.

“Bu, çağdaş adalet ve eşitlik kavramlarınızla çözebileceğin bir gayrimenkul anlaşmazlığı değil,” dedi Gerbert patronluk taslayan bir sesle. “Çok fazla kan döküldü, çok fazla vampir yaşamı yitti. Holló Şatosu bu klanlar için kutsal bir mekân ve efendileri bu uğurda ölmeye hazır. Durumun ciddiyetini anlama konusunda yetersiz kalıyorsun.”

“Hiç değilse, bir vampir gibi düşünmeyi denemelisin,” dedi Domenico. “Geleneklerimize saygı gösterilmeli. Uzlaşmak âdetimiz değildir.”

“Debrecen sokaklarında birbirinizi katletmeniz de çözüm olmadı,” diye belirttim. “Bir kere de benim yöntemimi deneyelim. Ben Albrecht ve Eliezer’le konuşup size haber veririm.”

Gerbert itiraz etmek için ağzını açtı. Hiç uyardan görüntü bağlantısını kapadım. Bilgisayar ekranım karardı. Homurdanarak sandalyemde arkama yaslandım.

“Kötü bir iş günü mü?” Marcus kapının çerçevesine yaslanmıştı, kitabı hâlâ elindeydi.

“Vampirler Aydınlanma Dönemi’ni atlamış mıydı?” diye sordum. “Adeta bir çeşit ortaçağ intikam fantezisinin içine hap solmuş gibiyim, rakibini tamamen ortadan kaldırmak dışında bir çözümün kabul edilmediği bir tanesinin. Neden vampirler

medeni bir konuşma yapmak yerine birbirlerini öldürmeyi tercih ediyor?”

“Çünkü öylesi çok daha eğlenceli.” Matthew odaya girip beni öptü, yavaş ve yumuşak bir öpücüktü. “Bırak klan savaşlarıyla artık Domenico ve Gerbert uğraşsın, *mon coeur*. Onların sıkıntıları yarın da burada olacak... ondan sonraki gün de. Bu vampirler konusunda emin olabileceğin tek şey.”

Öğle yemeğinden sonra ikizleri çalışma odasına alıp ben biraz daha araştırma yaparken boş şöminenin önüne onları oyalamaya yetecek kadar oyuncak koydum. Önümde Leydi Montague’nün tarifinin işe yarayacak bir uyarlaması vardı, diğer erken modern dönem metinleriyle karşılaştırabilmek için hangi malzemelerin kullanıldığını (neft yağı, kükürt çiçeği, kuru ot), hangi araçların gerektiğini (büyük cam bir idrar kabı, saplı derin bir tava, bir sürahi) ve kullanılan yöntemleri (karıştırmak, kaynatmak, kaymağını süzmek) not ediyordum.

Les Revenants’daki kütüphane en sevdiğim odalardandı. Kulelerden birinde inşa edilmişti ve daire şeklinde, tavandan yere kadar koyu renk ceviz kitaplıklarla çevriliydi. Her tarafa düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş merdiven ve basamaklar mekâna bir Escher çiziminin çılgın havasını katıyordu. Kitaplar, kâğıtlar, fotoğraflar ve Philippe ile Ysabeau’nun yüzyıllar boyunca topladığı diğer anı eşyaları her santimi dolduruyordu. Ben oradakilere henüz ancak yüzeysel olarak bakabilmiştim. Matthew kâğıt yığınlarının konması için tahta dosya kutuları yapmıştı, bir gün, vaktim olduğunda onları düzenleyecektim ve kitapların arasından mitoloji ve coğrafya gibi temaları çok bariz olanları taramaya başlamıştım.

Ailedekilerin çoğu burayı koyu renk tahtaları ve Philippe’in anılarıyla oldukça bunaltıcı buluyordu. Burada zaman geçiren

tek yaratıklar benimle birlikte şato hayaletlerinden birkaçıydı. İkisi yakın zamanda yaratılmış mitoloji bölümünü düzenleme çabalarımı kasten bozuyor, kitapları onaylamayan bir şaşkınlıkla eski yerlerine koyuyordu.

Marcus ısıklık çalarak içeri girdi, *Sağduyu* kitabının kopyası kolunun altındaydı.

“Bak!” Becca plastik bir şövalyeyi elinde salladı.

“Müthiş. Parlak zırhlı bir şövalye. Çok etkilendim.” Marcus yerdeki ikizlerin yanına gitti.

Philip, Marcus’un dikkatinin kız kardeşinin üzerinde olmasına küplerden yaptığı kuleyi devirerek tepki verdi. İkizlerin ikisi de cilalı tahta küplere bayılıyordu, Matthew onları ailenin farklı evlerinde bulduğu tahta parçalarını kullanarak yapmıştı. Madison’daki Bishop Evi’nin gürgen ve elma ağacından, Sept-Tours’daki Fransız meşesi ve ıhlamur ağacından ve Old Lodge’daki gürgen ve dişbudak ağaçlarından yapılmış küpler vardı. Hatta Londra’daki Clairmont Malikânesi yakınlarında yetişen meşenin dallarından yapılmış benekli küpler bile vardı, onları çift katlı otobüsler geçebilsin diye alt dallar belediye tarafından budandığında toplamıştı. Her küpün dokusu ve renginde hafif farklar olmasını Philip ve Becca büyüleyici buluyordu. Çocukların çoğunun ilgisini çeken temel renkler babalarının keskin gözlerini almış Işıklı Doğan ikizlerimizle ilginç gelmiyordu. Onlar bunun yerine ağacın tarihçesini öğrenmek istermiş gibi minik parmaklarıyla tahtaların üzerindeki desenlerin üzerinden geçmeye bayılıyordu.

“Anlaşılan şövalyenin yeni bir şatoya ihtiyacı olacak, Becca,” diye belirtti Marcus küp yığınının gülerek bakıp. “Ne dersin, cingöz? Birlikte yeni bir tane yapalım mı?”

“Olur,” dedi Philip uyumlu bir sesle, eline bir küp alarak.

Ama Philip'in ağabeyinin dikkati bir anlığına vampirlerin bile göremediği hayali eller tarafından raflarda yer değiştiren kitaplara kaydı.

"Hayaletler yine iş başında," dedi kitapların önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola hareket etmesini izleyen Marcus kıkırdarak. "Pek ilerleme kaydediyormuş gibi görünmüyorlar. Bundan hiç sıkılmıyorlar mı?"

"Anlaşılan, hayır. Bunun için tanrıçaya şükredebiliriz," diye karşılık verdim ekşi bir sesle. "Hayaletlere kıyasla bu ikisi pek güçlü sayılmaz... büyük salonun arkasındaki odaya musallat olanlar gibi değil."

O minik, karanlık bölmede gezinen zincir zırlı iki adam terör estiriyor, mobilyaları oraya buraya fırlatıp odalarını baştan dekore etmek için yakınlardaki odalardan eşya yürütüyordu. Bu kütüphanedeki maddesel olmayan ikili o kadar buhar gibiydi ki hâlâ ne veya kim olduklarını anlayamamıştım.

"Hep aynı rafla uğraşıyor gibiler. Orada ne var?" diye sordu Marcus.

"Mitoloji," dedim başımı notlarımdan kaldırarak. "Büyükbaban o konuya bayılıyormuş."

"Büyükbabam eski dostlarının marifetlerini okumayı sevdiğini söylerdi," dedi Marcus belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Philip onlara katılmam ümidiyle küpünü bana uzatıyordu. Çocuklarla oynamak Leydi Montague'den çok daha cazipti. Notlarımı bırakıp yanlarına çömeldim.

"Ev," dedi Philip inşaat yapma hevesiyle mutlu olarak.

"Babasının oğlu," dedi Marcus kuru kuru. "Dikkatli olsun iyi olur, Diana yoksa birkaç yıl içinde kendini dev bir tadilatın ortasında bulabilirsin."

Güldüm. Philip her zaman kuleler dikerdi. Diğer yandan Becca şövalyesini elinden bırakmış, kendi etrafına sura benzer

bir şey inşa ediyormuş gibi görünüyordu. Eğlenceye ve oyuna gelince her zaman yardım etmeye istekli Marcus ikisine de küp uzatıyordu.

Philip elime bir küp koydu. “Elma.”

“Elma’nın E’si. Aferin oğlum,” dedim.

“Ben küçükken olan o eski okuma kitaplarından okuyor gibisin.” Marcus, Becca’ya bir küp uzattı. “Her şey bu kadar değişmişken çocuklara alfabeyi hâlâ aynı şekilde öğretiyor olmaları tuhaf.”

“Mesela?” diye sordum merak ederek.

“Disiplin yöntemleri. Giysiler. Çocuk şarkıları. ‘*Ne kadar şanlıdır Kralımız / Gökten yönetir bizleri,*’” diye sözleri tekrarlardı Marcus usulca. ‘*Nasıl öğrenir çocuk şarkısı / Korku salan majesteleri?*’ Bu benim okuma kitabımdaki tek şarkıydı.”

“Pek de *çiçekli bahçenin yollarında koşmaya* benzemiyor,” diye onayladım gülümseyerek. “Sen ne zaman doğmuştun, Marcus?”

Sorum vampirlerin görgü kurallarına affedilemeyecek kadar aykırıydı ama soran bir cadı olduğu için Marcus’un bunu affetmesini umuyordum... soranın aynı zamanda tarihçi olduğunu da belirtmem gerek yoktu.

“1757’de. Ağustos ayında.” Marcus’un sesi düz ve soğuk bir biçimde duygusuzdu. “William Henry’nin birliğinin Fransızlara teslim olmasından bir gün sonra.”

“Nerede?” diye sordum bu kadar meraklı davranmakla şansımı zorlasam da.

“Hadley. Batı Massachusetts’te, Connecticut Nehri kıyısındaki küçük bir kasabada.” Marcus kot pantolonunun diz kısmından çıkan ipliği kopararak hüzünle baktı. “Ben orada doğup büyüdüm.”

Philip, Marcus’un kucağına çıkıp ona başka bir küp uzattı.

“Bana anlatabilir misin?” diye sordum. “Geçmişin hakkında pek bir şey bilmiyorum, hem Phoebe’den haber beklerken vaktin geçmesine yardımcı olur.”

Daha önemlisi hayatını anımsamanın Marcus’a faydası olabilirdi. Onu kuşatan zamanın karışıklığından, Marcus’un zorlandığını anlayabiliyordum.

Ancak karmaşık iplikleri tek görebilen ben değildim. Ben durdurma fırsatı bulamadan Philip tombul ellerinden biriyle Marcus’un kolundan sarkan kırmızı ipliği, diğeriyle de beyazı tutup çekti. Kavisli dudakları içinden sihirli sözcükler söylercesine hareket ediyordu.

Çocuklarım dokuyucu değil. Bunu kendime endişeli anlarımda, onlar sessizce beşiklerinde uyurken gecenin derinliklerinde ve günlük yaşam düzenimizin yoğun gereklilikleriyle soluk alamayacak kadar bitkin hissettiğimde tekrar tekrar söylemiştim.

Ancak bu doğruysa, nasıl oluyordu da Philip, Marcus’u saran öfkeli iplikleri görebiliyordu? Ve onları nasıl bu kadar kolay yakalayabiliyordu?

“Ne oldu böyle?” Kulakları sağır eden bir tiktak sesi çıkaran altın yaldızlı devasa saatin kolları hareket etmeyi kesince Marcus’un yüzünde donuk bir ifade belirdi.

Philip yumruklarını, zamanı da yanında sürükleyerek karnına doğru çekti. Dünyanın kumaşı gerilirken mavi ve kehrirbar renkli iplikler isyan ederek gıcırdadı.

“Bay bay, uf,” dedi Philip kendi ellerini ve içindeki iplikleri öperek. “Bay bay.”

Benim çocuklarım yarı cadı yarı vampir, diye anımsattım kendime. *Benim çocuklarım dokuyucu değil.* Bunun anlamı onların böyle bir yeteneğe sahip olmalarının...

Zaman Philip’in, Marcus’un huzursuzluğunu yatıştırma çabasıyla dokuduğu büyüye direnmeyi sürdürürken çevremdeki hava sarsıldı ve sıkıştı.

“Philip Michael Addison Sorley Bishop-Clairmont. Zamanı hemen bırak. Derhal.” Sesim çok sertti, oğlum iplikleri düşürdü. Bir saniyelik kalp durduran hareketsizliğin ardından saatin kolları hareketlerine kaldığı yerden devam etti. Philip’in dudakları titremeye başladı.

“Zamanla oynamıyoruz. Hiçbir zaman. Beni anlıyor musun?” Onu Marcus’un kucağından kendime çektim ve kadim bilgiyle çocuksu masumiyetin karıştığı gözlerinin içine baktım.

Sesimden korkan Philip gözyaşlarına boğuldu. Ondan çok uzakta olmasına rağmen, yaptığı kule yıkılarak yere saçıldı.

“Az önce ne oldu öyle?” Marcus hayretler içindeydi.

Kardeşinin ağlamasına dayanamayan Rebecca onu yatıştır-
mak için devrilen küplerin arasından emekleyerek yanına geldi. Sağ elinin başparmağını uzattı. Sol elinin başparmağını ağzına soktu. Konuşmadan önce çıkardı.

“Parlak, Pip.” Becca’nın işaretparmağından mor bir sihir enerjisi kordonu fişkırdı. Daha önce çocukların üzerinde asılı duran sihir kalıntılarına rastlamıştım ama onların hayatında özel bir görevi olmadığını varsaymıştım.

Benim çocuklarım dokuyucu değil.

“Lanet olsun.” Elimde olmadan ağzımdan çıkıvermişti.

“Vay canına. Bu çok tuhaftı. Seni görebiliyordum ama duyamıyordum. Ve sanki konuşamıyordum,” dedi Marcus, az önceki deneyimi sindirmeye çalışarak. “Her şey solmaya başladı. Sonra sen Philip’i kucağımdan aldın ve her şey normale döndü. Zaman yürüyüşü mü yaptım?”

“Tam olarak değil,” dedim.

“Lanet,” diye tekrarladı Becca ciddi bir tavırla, kardeşinin alnına hafifçe vurarak. “Parlak.”

Philip’in alnına baktım. Yoksa gözlerindeki *chatoiemment* beneği, yani dokuyucuların imzası olan pırıltı mıydı?

“Aman Tanrım. Asıl baban bunu öğrenince neler olacak.”

“Neyi öğrenecekmışım?” Matthew gözleri parlayarak ve mutfak kapısının üzerindeki bakır boruları onardığı için rahatlamış görünerek kapıda duruyordu. Ona öpücükler gönderen Becca’ya gülümsedi. “Merhaba sevgilim.”

“Sanırım az önce Philip ilk büyüünü yaptı... ya da dokudu,” diye açıkladım. “Onu rahatsız etmemeleri için Marcus’un anılarını düzeltmeye kalktı.”

“Anılarımı mı?” Marcus’un suratı asılmıştı. “Hem Philip büyü dokudu demekle ne demek istedin? O henüz tam bir cümle kuramıyor bile.”

“Uf,” diye açıkladı Philip Matthew’a minik, titrek bir iç çekişle. “Geçti.”

Matthew’un yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

“Lanet,” dedi Becca babasının değişen yüz ifadesini fark ederek. Philip bunu durumun ciddiyetinin onaylanması olarak kabul etti ve zaten kendini zor tutarken bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

“Ama bunun anlamı...” Marcus önce şaşkınlık, sonra hayranlıkla bir Becca’ya bir Philip’e baktı.

“Chris’e elli dolar borçlandım,” dedim. “O haklı çıktı, Matthew. İkizler *dokuyucu*.”

“Bu konuda ne yapacaksınız?” diye sordu Matthew merakla.

Matthew, ben ve ikizler, yatak odası, banyo ve özel oturma odamız olarak kullandığımız birleşik odalardan oluşan kişisel alanımıza çekilmiştik. Ortaçağ şatoları sıcak bir his vermezdi ama bu bölümü elimizden geldiğince sıcak ve huzurlu hale getirmiştik. Büyük olan ana oda değişik bölümlere ayrılmıştı: Bir tanesinin ortasında sayvanlı on yedinci yüzyıl yatağımız vardı, diğeri ateşin karşısında keyifle oturulabilecek rahat koltuklar ve

kanepelerle döşenmişti; üçüncüsünde bir yazı masası yer alıyordu, böylece ben uyurken Matthew orada çalışabiliyordu. Sol ve sağ taraftaki küçük odalar giyinme odası ve banyo olarak yeniden düzenlenmişti. Kemerli tavandan sarkan ağır avizeler karanlık kış gecelerinde içerisinin mağara gibi olmasını önlüyordu. Bazılarında hâlâ ortaçağdan kalma boyanmış camlar olan büyük pencereler yaz güneşini içeri alıyordu.

“Bilmiyorum, Matthew. Kristal kürem New Haven’da kalmış,” diye tersledim. Kütüphanede olanlar beni altüst etmişti. Yavaş tepkimi kör eden paniğe değil, zamanın durmasına bağlıyordum.

Yatak odasının kapısını kapattım. Ahşap kalındı ve ev halkıyla aramızda birçok kalın duvar vardı. Yine de vampir kulaklarına karşı müzik sistemini çalıştırdım.

“Peki, Rebecca büyü yeteneği olduğuna dair işaretler sergilediğinde ne yapacağız?” diye devam etti Matthew parmaklarını çaresizce saçlarında gezdirirken.

“*Sergilerse,*” dedim.

“*Sergilediğinde,*” diye ısrar etti Matthew.

“Sence ne yapmamız gerekiyor?” Topu kocama attım.

“Cadı olan sensin!” dedi Matthew.

“Ya. Demek bu benim suçum!” Ellerimi öfkeyle kalçama koydum. “Onlar hani *senin* çocuklarını?”

“O anlamda söylemedim.” Matthew dişlerini sıktı. “Annelerinin onlara örnek olmasına ihtiyaçları var, hepsi bu.”

“Ciddi olamazsın.” Donakalmıştım. “Onlar büyü öğrenecek kadar küçük.”

“Belli ki yapamayacak kadar küçük değiller. Kim olduğumuzu çocuklarımızdan gizlemeyecektik, unuttun mu?” dedi Matthew. “Ben payıma düşeni yapıyorum. Çocukları ava götürdüm. Beslenmemi izlediler.”

“Çocuklar büyüünün ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük,” dedim. “Annemi büyü yaparken gördüğümde korkutucu gelmişti.”

“Bu yüzden kendi büyüünü pek kullanmıyorsun.” Matthew sonunda anlayarak derin bir soluk aldı. “Rebecca ve Philip’i korumaya çalışıyorsun.”

İşin gerçeği, büyü kullanıyordum... ara sıra, etrafta kimse yokken. Tek başımayken yapıyordum, ayın karanlığı altında, meraklı, duyarlı gözlerden uzakta, Matthew’un çalıştığını sandığı zamanlarda.

“Kendin gibi davranmıyordun, Diana,” diye sürdürdü Matthew. “Bunu hepimiz hissettik.”

“Becca ve Philip’in kendilerini kontrol edemeyecekleri bir durumda bulmasını istemiyorum.” Bunun yol açabileceği bütün sorunlar karabasan gibi zihnime hücum etti... çıkarabilecekleri yangınlar, salabilecekleri kaos, zamanda yollarını kaybetmeleri ve benim onları bulmayı başaramamam. Çocuklarım konusundaki bütün kaygılarım bir anda üzerime gelmeye başlamıştı.

“Çocuklar seni anneleri olarak tanıdıkları kadar cadı olarak da tanınmalı,” dedi Matthew şefkatli bir sesle. “Bu senin kimliğinin bir parçası. Onların kimliğinin de.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben sadece Philip veya Becca’nın bu kadar erken yatkınlık göstermesini beklemiyordum.”

“Peki, Philip’in, Marcus’un anılarını düzeltmek istemesine neden olan neydi?” diye sordu Matthew.

“Marcus bana nerede doğduğunu söyledi. Ve ne zaman,” diye yanıtladım. “Phoebe’nin peşine düştüğünden beri kalın bir hatıra bulutuyla çevrili. Zaman ona takılıp kalmış ve dünyanın şeklini bozuyor. Fark etmemek olanaksız, tabii bir dokuyucu olarak.”

“Ben dokuyucu değilim, hekim de değilim ama bir kişinin hatırladıklarının zaman-mekân devamlılığı üzerinde bu kadar ciddi bir etkisi olması pek mümkün görünmüyor,” dedi Matthew, katı bir bilimci gibi görünerek.

“Gerçekten mi?” Sert adımlarla yanına gidip günlerden beri üzerinden sarkan, özellikle yanardöner görünen yeşil kordonu sertçe çektim. “Şimdi ne düşünüyorsun bakalım?”

İpliği çekmeyi sürdürdükçe Matthew’un gözleri açılıyordu.

“Ne olduğu ya da ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu günlerdir peşinde. Ve beni rahatsız etmeye başladı.” İpliği bıraktım. “Bu yüzden sakın fizik kurallarıyla karşıma çıkma. Bilim her şeyin açıklaması değildir.”

Matthew’un dudağı seğirdi.

“Biliyorum, biliyorum. Haydi durma. Gülebilirsin. Espri anlayışımı henüz yitirmedim.” Yerime oturup iç çektim. “Bu arada, aklını kurcalayan neydi?”

“Bosworth Muharebesi’nde kaybettiğim ata ne olduğunu merak ediyordum,” dedi Matthew düşünceli düşünceli.

“Bütün mesele bir at mıydı? Bu kadar mı?” Bezgin bir ifadeyle ellerimi kaldırdım. Kordonun parlaklığına bakarak utanç verici bir sırıla ya da eski bir âşıkla ilgili olmasını beklemiştim. “Philip’in seni bu konuda endişelenirken yakalamasına izin verme yoksa kendini 1485’te dikenli çalıların içinden çıkmaya çalışırken bulursun.”

“Çok güzel bir attı,” dedi Matthew, koltuğumun kolçağına otururken açıklama olarak. “Ben sana gülmüyordum, *mon coeur*. Sadece benim cadılardan nefret ettiğimi, senin de sihirden nefret ettiğini sandığın günlerden buralara nasıl geldiğimizi düşünmek keyiflendirmişti.”

“O zaman hayat daha kolaydı,” dedim, o zamanlar bana daha karmaşık gelmiş olsa da.

“Ve çok daha sıkıcıydı.” Matthew beni öptü. “Belki Phoebe’yle yeniden bir araya gelene kadar Marcus’un duygularını daha fazla karıştırmamalısın. Bütün vampirler geçmiş yaşamlarını yeniden ziyaret etmek istemeyebilir.”

“Belki bilinçli değildir ama onu rahatsız eden bir şey var,” diye karşılık verdim, “çözülmemiş bir şey.” Marcus’u rahatsız eden neyse, uzun zaman önce olmuş olmalıydı ama onu hâlâ düğümlmeye yetiyordu.

“Bir vampirin hatıraları mantıklı bir zaman çizelgesine uymaz,” diye açıkladı Matthew. “Darmadağın bir yığın halindedir... Bir çöp yığını gibi mutluluk, üzüntü, ışık ve karanlığın karışımıdır. Marcus’un mutsuzluğunun nedenini ayırt edemeyebilirsin, anlam çıkarmayı ise tamamen unut gitsin.”

“Ben tarihçiyim, Matthew,” dedim. “Her gün geçmişten anlam çıkarıyorum.”

“Philip ne olacak?” diye sordu Matthew tek kaşını kaldırarak.

“Sarah’yı ararım,” dedim “O ve Agatha, Provence’ta. Eminim nasıl cadı büyütüleceği konusunda verecek tavsiyesi vardır.”

Akşam yemeğini güzel havanın tadını çıkarmak için terasta yedik. Ben Marthe’nin bahçeden yeni toplanmış sebzelerle, yeşil salata, acımtırak turp ve akla gelebilecek en tatlı havuçlarla servis yaptığı kızarmış tavuğu silip süpürürken Matthew gecenin kalanında Marcus’la ikisine yetecek ikinci şarabı açtı. Yemek masasından içi kütük dolu büyük kazanın etrafına dizili koltuklara geçtik. Ateş yanınca odunlardan çıkan kıvılcımlar ve ışık göğe yükseldi. Les Revenants karanlığın içinde kilometrelerce öteden görünen bir fenere dönüştü.

Sandalyemde huzurla iç çekerken Matthew ve Marcus yaratık genetiği üzerine yaptıkları ortak çalışma hakkında rekabetçi modern akademisyenlerin tarzına uymayacak şekilde yavaş ve

rahat bir tavırla tartışıyorlardı. Vampirler bulgulara kafa yormak için dünyanın bütün vaktine sahipti. Sonuçlar konusunda acele etmeleri için neden yoktu ve samimi paylaşımları ilham vericiydi.

Ancak hava karardıkça Marcus'un, Phoebe'nin eksikliğini yeniden artan bir keskinlikle hissettiği belli oluyordu. Marcus'u dünyaya bağlayan kırmızı iplikler pembeye dönmüştü ve ne zaman eşini düşünecek olsa bakır tonlarında ışıldıyordu. Normalde zamanın kumaşındaki anlık düğümleri görmezden gelebilirdim ancak bunları göz ardı etmek olanaksızdı. Marcus Paris'te olabilecekler konusunda endişeliydi. Dikkatini dağıtma girişimi olarak bana sıcakkanlılıktan vampirliğe dönüşümünü anlatmasını teklif ettim.

"Bu sana kalmış, Marcus," dedim. "Ama geçmişinden söz etmenin yardımı olacağını düşünürsen dinlemeyi çok isterim."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi Marcus.

"Hamish her zaman sondan başlamak gerektiğini söyler," diye önerdi Matthew şarabını yudumlarken.

"Ya da kökeninden başlayabilirsin," dedim bariz diğer seçeneği ortaya koyarak.

"Dickens gibi mi?" Marcus keyifli bir ses çıkardı. "Birinci Bölüm, 'Ben doğdum' gibi mi?"

Doğum, çocukluk, evlilik ve ölüm sıralamasıyla giden alışılmış biyografi modelinin bir vampir için fazla sınırlı ve sıradan olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

"İkinci Bölüm, öldüm. Üçüncü Bölüm, yeniden doğdum." Marcus başını salladı. "Korkarım bu herhangi bir öykü gibi basit değil, Diana. Ufak şeylerin aklımda bu kadar net olması ama önemli olayların tarihlerini anımsayamamam çok tuhaf."

"Matthew beni vampirlerin anılarının karışık olabileceği konusunda uyarmıştı," dedim. "Neden kolay bir şeyle başlamı-

yoruz, adın gibi?” Artık Marcus Whitmore ismini kullanıyordu ama asıl adını bilmeme imkân yoktu.

Marcus’un kasvetli yüz ifadesi bu basit sorunun kolay bir yanıtı olmadığını anlatıyordu.

“Vampirler normalde bu bilgiyi paylaşmaz. İsimler önemlidir, *mon coeur*” diye anımsattı Matthew.

Vampirler kadar tarihçiler için de öyleydi... sormamın nedeni buydu. Bir isimle Marcus’un geçmişinin izini arşivlerde ve kütüphanelerde sürmem mümkün olabilirdi.

Marcus sakinleşmek için bir soluk aldı ve onu çevreleyen siyah iplikler gergince dikleşti. Matthew’a endişeyle baktım.

Matthew’un yüzündeki ifade, *seni uyarmıştım*, diyordu.

“Marcus MacNeil.” Marcus bu ismi bir anda söyleyivermişti.

Hadley’li Marcus MacNeil, doğumu Ağustos 1757. Bir isim, bir tarih, bir de yer... bunlar çoğu tarihi araştırmamanın temel taşlarıydı. Marcus burada kesmek istese bile muhtemelen onun hakkında bir şeyler bulabilirdim.

“Annem Bostonlu Catherine Chauncey, babam...” Marcus’un boğazı düğümlenerek sözcüklerin çıkmasını engelledi. “Babam yakınlardaki Pelham kasabasından Obadiah MacNeil’di.”

“Kardeşin var mıydı?” diye sordum.

“Bir kız kardeşim vardı. Adı Patience’tı.” Marcus’un yüzü kül rengi olmuştu. Matthew ona biraz daha şarap koydu.

“Senden büyük müydü küçük mü?” Bunun bilgi almak için tek fırsatım olabileceği düşüncesiyle Marcus’tan olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyordum.

“Küçük.”

“Hadley’nin neresinde yaşıyordunuz?” Konuşmasını acı veren bir konu olduğu belli olan ailesinden uzaklaştırdım.

“Kasabanın batı yolu üzerinde bir evde.”

“Ev hakkında hatırladığın neler var?”

“Fazla bir şey yok.” Marcus böyle bir şeyle ilgilenmeme şaşırmış görünüyordu. “Kapısı kırmızıydı. Dışarıda bir leylak çalısı vardı ve mayıs ayında kokusu açık pencerelerden içeri sızardı. Annem onu ne kadar ihmal etse de inatla çiçek açardı. Şöminenin üzerinde siyah bir saat vardı. Oturma odasında. Ona Chauncey ailesinden kalmıştı ve kimsenin elini sürmesine izin vermezdi.”

Marcus geçmişinin kullanılmamaktan paslanmış ve rengi solmuş küçük ayrıntılarını, anılarını anımsarken daha özgür davranmaya başladı.

“Hadley’nin her tarafında kazlar vardı,” diye devam etti. “Saldırgan hayvanlardı ve her tarafta dolaşıp çocukları korkuturlardı. Bir de toplantı salonunun çan kulesinde pirinç bir horoz olduğunu anımsıyorum. Onu oraya Zeb yerleştirmişti. Tanrım, asırlardır o horozu düşünmemiştim.”

“Zeb mi?” diye sordum kasabanın rüzgâr gülü ilgimi daha az çektiği için.

“Zeb Pruitt. Arkadaşım. Aslında benim kahramanımdı,” dedi Marcus yavaşça.

Zaman çınlayarak uyardı, sesi kulaklarımda çınladı.

“Onunla ilgili hatırladığın en eski anın ne?” diye sıkıştırdım Marcus’u.

“Bana asker gibi yürümeyi öğretmişti,” dedi Marcus fısıldayarak. “Ahırda. Beş ya da altı yaşındaydım. Babam onu yakalamıştı. Ondan sonra Zeb’le fazla zaman geçirmeme izin vermedi.”

Kırmızı kapı.

Leylak çalısı.

Saldırgan kaz sürüsü.

Toplantı salonunun kulesindeki horoz.

Askercilik oynadığı bir arkadaş.

Bu sevimli sahneler Marcus'un büyük yaşam mozaığının birer parçasıydı ama geçmişinin tutarlı bir tablosunu yapmak veya daha büyük bir tarihi gerçeği ortaya çıkarmak için yeterli değildi.

Yeni sorular sormak üzere ağzımı açtım. Matthew başını sallayarak hikâyeye müdahale etmeden Marcus'un istediği yönde ilerlemesine izin vermem için beni uyardı.

"Babam askerdi. Ordudaydı ve William Henry'nin birliğinde savaşmıştı. Doğduktan sonra beni aylarca görememişti," dedi Marcus sesi kısılarak. "Hep savaştan daha erken dönmüş veya hiç gitmemiş olsa her şey daha mı farklı olurdu diye düşünürüm."

Marcus ürperdi ve ufak bir rahatsızlık hissettim.

"Savaş onu değiştirdi. Herkesi değiştirdi elbette. Ama babam önce Tanrı'ya ve ülkesine, sonra kurallara ve disipline inanırdı." Marcus bir olasılığı değerlendirir gibi başını yana eğdi. "Sanırım kurallara fazla inancım olmamasının nedenlerinden biri bu. Babamın inandığı gibi her zaman güvende olmanı sağlamıyorlar."

"Baban yaşadığı dönemin adamıymış gibi görünüyor," diye belirttim. Kurallar ve kanunlar Amerikan tarihinin ilk dönemlerinin esaslarıydı.

"Ataerkil bir yapısı olduğunu söylemek istiyorsan haklısın," diye onayladı Marcus. "Tanrı ve kral yanında olduğu sürece hangi görev verilirse verilsin gözü kapalı yapan, sert biriydi. Obadiah MacNeil evimizi ve içindeki herkesi yönetirdi. Orası onun krallığıydı."

Marcus'un mavi gözleri hatırladıklarının ağırlığıyla gölgelendi.

"Bir çekeceği vardı," diye sürdürdü Marcus. "Demirdi ve şeytan şeklindeydi. Topuğunu boynuzlarının arasına yerleştirir ayağını şeytanın kalbine basar, bacağına çizmenin içinden çıkarırdın. Babam o çekeceği eline aldığı zaman kedi bile ortadan kaybolma zamanı olduğunu bilirdi."

Tek Heceli Sözcükler

NEW ENGLAND İLK OKUMA KİTABI, 1762

At	Ağ	Ad	Ay
Bak	Bal	Ben	Baş
Cam	Cins	Cilt	Cenk
Diş	Dert	Ders	Dört
El	En	Ev	Eş
Fil	Fol	Fal	Fert
Gün	Gül	Göz	Gürz
Hal	Hint	Han	Hak
İş	İlk	John	Jack
Kar	Kuş	Kap	Kalp
Lal	Lav	Laf	Lor
Mart	Mal	Mor	Mink
Nal	Nem	Nur	Ne
Ot	On	Od	Ok
Pul	Pis	Pus	Prens
Rol	Risk	Rest	Renk
Sal	Saç	Ses	Su
Top	Taht	Uç	Un
Var	Vur	Ver	Ve
Yan	Yaş	Yüz	Yurt
Zil	Zar	Zarf	Zift

Zaman

MART 1762

Şöminenin cilalı rafında duran siyah saat öğleni haber vererek zamanın geçişini vurguladı. Oturma odasının kireç beyazı duvarlarında odadaki tek süs olarak göze çarpıyordu. Aile İncil'i ve babasının önemli olaylarla hava durumundaki değişiklikleri not etmek için kullandığı almanak onun yanında duruyordu.

Kulak tırmalayan çınlaması evin tanıdık gürültülerindendi; annesinin yumuşak sesi, yolda öten kazların gırtlama ve küçük kız kardeşinin agulamaları gibi.

Saat kendisini gösterebileceği sonraki fırsatı bekleyerek yeniden sessizliğe gömüldü.

“Babam ne zaman dönecek?” diye sordu Marcus başını okuma kitabından kaldırarak. Babası kahvaltılarına nezaret etmek için orada değildi. Sıcak yulaf ezmesi, yumurta, jambon, ekmek ve reçelden oluşan öğünü kaçırdığı için çok aç olmalı, diye düşündü Marcus. Marcus'un midesi anlayışla guruldadı ve öğlen yemeğini yemek için babanın dönmesini beklemelerinin gerekip gerekmeyeceğini merak etti.

“İşi bitince.” Annesinin sesi normalin aksine sertti, kolalı keten başlığının altından yüzüne yerleşmiş endişe çizgileri görünüyordu. “Gel, bana sonraki sözcüğü oku.”

“A-d.” Marcus harfleri yavaşça seslendirdi. “Benim adım Marcus MacNeil.”

“Evet, öyle,” diye karşılık verdi annesi. “Ya bu sözcük?”

“Ma-rıt.” Marcus kaşlarını çattı. Bu sözcüğü daha önce duymamıştı. “Ma-rat?”

“Sana yan yana gelen sessiz harflerle ilgili ne söylediğimi hatırlıyor musun?” Patience’ı geniş döşemeli yerden alıp pencereye giden annesinin etekleri hışırdadı. Yürürken tahtaların arasındaki çatlaklardan toz kalkıyordu.

Marcus... hayal meyal anımsıyordu.

“Mart.” Marcus başını kaldırdı. “Babam gittiğinde. Yağmur yağıyordu. Ve karanlıktı.”

“Kitabında ‘renk’ sözcüğünü bulabilir misin?” Annesi kepkenlerin arasındaki boşluktan dışarıya göz attı. Her gün dar aralıkların hepsinden teker teker bir kaz tüyü geçirerek onların tozlarını alırdı. Marcus’un annesi bu tür şeylerde çok titizdi ve kendisinden başka kimsenin ön odayla ilgilenmesine izin vermezdi... diğer işlere yardım etmek için haftada bir sabah gelen yaşlı Ellie Pruitt’in bile.

“Nal. Pul. Rol. Renk. Buldum, anne!” diye bağırdı Marcus heyecanla.

“Aferin, oğlum. Bir gün Chauncey ailesinin erkekleri gibi sen de Harvard’da bilimci olacaksın.” Annesi yıllarca okula gitmiş kuzenleri, amcaları, dayıları ve ağabeyleriyle gereğinden fazla gurur duyardı. Marcus için bu beklenti hava durumundan da kasvetliydi.

“Hayır. Ben asker olacağım, babam gibi.” Marcus bu yaşam biçiminde kararlı olduğunu göstermek istercesine sandalyenin bacaklarını tekmeledi. O kadar tatmin edici bir ses çıktı ki davranışını tekrarladı.

“Saçmalamayı kes. Ahmak oğlanlar için ne deniyordu?” Annesi Patience’ı kucağında hoplattı. Patience diş çıkarıyor, bu da onun huysuzlanmasına ve salya akıtmasına neden oluyordu.

“Anneye zahmet,” dedi Marcus alfabe şiirlerinin olduğu sayfayı bularak. İşte atasözü oradaydı... en tepede: *Akıllı bir oğul babaya gurur, ahmak bir oğul anneye zahmet verir.* Annesi bunu ona sürekli tekrarlardı.

“Alfabenin devamını da say,” diye talimat verdi annesi, Patience’a huysuzluğunu unutturmak için odanın duvar diplelerinden yürüyerek. “Hem de gevelemeden. Geveleyen oğlanların Harvard’a girmesine izin verilmez.”

Marcus Y’ye gelmişti, okumakta zorlanınca; *Yalancılar ateş ve kükürt dolu göllerde yanmalı*, diye okumuştı annesi, evlerinin önündeki bahçeyi kazlardan ve trafikten koruyan tahta kapı açıldığı sırada. Sonra donakaldı.

Marcus sandalyesinde dönüp gözlerini üst tahtasına açılmış iki deliğe denk getirdi. Delikler aslında sandalyeyi mutfak kapısının üzerindeki çivilere asmak içindi ama Marcus onların mükemmel gözetleme delikleri olduğunu keşfetmişti. O deliklerden bakarken kendini haydut veya Kızılderili gözcüsü gibi hissediyordu. Bazen annesi ile babası meşgulken ve onun ders çalışması ya da Patience’a bakması gerekirken Marcus sandalyeyi pencerenin önüne çeker, kâfir arayan biri veya dürbünden bakan bir gemi kaptanı ya da ağaçların arasından gözetleyerek yeni kurbanını arayan bir eşkiya olduğunu hayal ederek dünyanın önünden geçip gitmesini izlerdi.

Ön kapı gıcırdayarak açılırken rüzgârla yağmurun içeri girmesine neden oldu. Geniş kenarlı ve sırlıslıkla olmuş siyah yün bir şapka havada uçarak merdiven başındaki direğe kondu. Marcus’un babası o küre şeklindeki tahta topu ona coğrafya öğretmek için kullanırdı. Amerika’nın batı sahilini, ahşabı le-

keleyen siyah mürekkeple çizerken şekilsiz mürekkep lekesiyle kralın ne kadar uzakta olduğunu göstermişti. Buna rağmen onun Amerika'daki halkını gözettiğini söylemişti. Ellie her gelişinde direği cilalardı ama mürekkep lekesi hiç çıkmıyordu.

“Catherine?” Babası holde bir şeye takılarak küfretti.

“Buradayım, baba,” diye seslendi Marcus annesi cevap verme fırsatı bulamadan. Marcus eve gelir gelmez babasının kollarına kendini atmaması gerektiğini öğrenmişti. Babası gafil avlanmaktan hiç hoşlanmazdı, Marcus gibi küçük ve tanıdık biri tarafından olsa bile.

Obadiah MacNeil odaya girdiğinde hafifçe sallanıyordu. Peşinden duman kokusu ve tatlı, ağır bir koku geldi. Normalde sokak kapısının yanında duran ağır, demir ayakkabı çekeceği elindeydi.

Sandalyenin deliğinden bakan Marcus babasının boynunda her zaman taktığı yün atkının olmadığını gördü. İlk kar yağdığında gül çalısına bırakılan meyvelerin rengi gibi öne çıkan canlı bir kırmızıydı. Bugün keten gömleğinin yakası açıktı, lekelenmiş sade kravatı çarpık duruyordu.

“Sandalyeler kışını koymak içindir, dizini değil.” Obadiah kirli eliyle uzun, sivri burnunu ovuşturdu. Sararmış toprak ar-
dında leke bıraktı. “Beni duydun mu oğlum?”

Marcus dönüp ayaklarını sandalyenin üzerinden geçirirken yanakları yanıyordu. Babası bunu ona onlarca kez söylemişti. Güçlü bir el sandalyenin sırt kısmına vurarak Marcus'u masaya savurdu. Kenarı göğsüne çarparak nefesini kesti.

“Sana bir soru sordum.” Obadiah kollarını masaya koyunca Marcus ıslak yün ve mide bulandıran tatlı kokuyla sarıldı. Çe-
kecek hâlâ elinde duruyordu. Şeytan şeklinde oyulmuştu, çatallı boynuzlu kafasının sivri uçları topuk dayama yerini, uzun

gövdesiye destek kısmını oluşturunuyordu. Kötü niyetli ağzının üzerindeki iki delik şeytani bakışlarla Marcus'a göz kırptı.

"Özür dilerim, baba." Marcus yaşları bastırmak için gözlerini kırıştırdı. Askerler ağlamazdı.

"Bana bunu bir daha söyletme." Obadiah'nın soluğu elma kokuyordu. Ayağa kalktı.

"Sen neredeydin, Obadiah?" Marcus'un annesi, Patience'ı ateşin yanındaki beşiğine koydu.

"Seni ilgilendirmez, Catherine."

"Eminim Batı Yolu'ndaydın."

Babası yanıt vermedi.

"Josiah da seninle miydi?" diye sordu annesi. Marcus konuşurken gözleri dört dönen ve sesi kırışlerde yankılanan Kuzen Josiah'dan pek hoşlanmazdı.

"Uzatma, kadın." Obadiah'nın sesi bitkin geliyordu. "Ahıra gidiyorum. Zeb orada hayvanlara bakıyor."

"Ben de yardım edeyim!" Marcus sandalyeden fırladı. Kuzen Josiah'nın aksine Zeb Pruitt en sevdiği insanlardan biriydi. Marcus'a balık oltası yapmayı, ahırdaki fareleri yakalamayı ve elma ağacına tırmanmayı öğretmişti. Zeb aynı zamanda Marcus'un kasabadaki kazların köpeklerden daha tehlikeli olduğunu ve insanları vahşice ısırabileceğini anlamasını da sağlamıştı.

"Zeb'in senin yardımına ihtiyacı yok," dedi annesi. "Olduğun yerde kal ve dersini bitir."

Marcus'un suratı asıldı. Canı pek okumak istemiyordu. Ahıra gidip Zeb'in talimatlarına uyarak koridorda ileri geri yürüyerek askercilik oynamak, düşman onun peşine düşmüş gibi yalağın arkasına saklanmak istiyordu.

Annesi evin kapısını bütün hava şartlarına rağmen açık bırakarak giden babasının peşinden hızla odadan çıktı.

Çividen şalını alıp evden çıkarken, “Patience’ın beşiğinden düşmemesine dikkat et,” dedi Marcus’a.

Marcus keyifsizce kardeşine baktı. Patience salyadan parlayan ve sürekli çiğnediği için kıpkırmızı olan yumruğunu emiyordu.

Kız kardeşi berbat bir asker olurdu. Marcus’un keyfi yerine geldi.

“Benim tutsağım olmak ister misin?” diye fısıldadı beşiğin yanına diz çökerek. Patience bebek sesleri çıkararak onayladı. “Peki o zaman. Olduğun yerde kal. Kıpırdamak yok. Şikâyet etmek yok. Yoksa dayağı yersin.”

Marcus dersleri unutup beşiği hafifçe salladı ve ormandaki bir mağarada, komutanının gelip onu takdir etmesini beklediğini hayal etti.

“O kargaşa ve kasabayla mezarlık arasındaki trafik yüzünden gece hiç uyumamışsındır.” Yaşlı Madam Porter masaya, annesinin dirseğinin dibine küçük bir fincan ile bir çaydanlık koydu. Marcus yumurta kabuğu inceliğindeki fincandan arkadaki bahar göğü gibi mavi duvar kâğıdını görebiliyordu.

Madam Porter’ın evi Hadley’deki en güzel evdi. Zarif ahşap doğramaları ve desenli duvar kâğıdının yanı sıra parlak duvar boyaları vardı. Sandalyeler oymalıydı ve otururken rahat edilmesi için kumaş kaplıydı. Pencereler yeni yöntemle açılıyordu, kendi evlerindeki gibi eski pervazlardan değildi. Marcus oraya gitmeye bayılıyordu... üstelik genellikle üzümle süslenmiş ve üzerine reçel sürülmüş Madeira keki de oluyordu.

Annesi çaya uzandığında Marcus beşe kadar saymıştı. Chauncey’ler yemeklere saldırmaz ve en son ne zaman yediklerini hatırlamıyormuş gibi davranmazdı.

Marcus’un kaburgasını bir şey dürttü.

Bu tahta bir fırlıdaktı ve sapının ucunda Anna Porter vardı. Madam Porter'ın torunuydu ve asla ama asla Marcus'un ondan bir yıl bir ay küçük olduğunu unutmasına izin vermezdi. Kahverengi gözlerini devirip kırmızı saçlı başını savurarak yetişkinleri sohbetleriyle baş başa bırakıp eğlenceyi başka yerde aramayı teklif etti.

Ama Marcus olduğu yerde kalıp mezarlıkta ne olduğunu duymak istiyordu. Kötü bir şey olmalıydı; kimsenin onunla Anna'nın önünde konuşmak istemediği bir şey. Marcus hayaletlerle bir ilgisi olmasını umuyordu. Güzel hayalet hikâyelerine bayılırdı.

"Benim yardımımı istediler ama Zeb'den başka güvenebileceğim kimsem yoktu." Madam Porter derin bir iç çekişle oturdu. "Fırtınalı gecelerde kapım vurulduğunda bir kocam olmasını özlüyorum."

Marcus'un annesi anlayışlı bir ses çıkarıp çayını yudumladı.

Madam Porter'ın kocası kahraman olarak, savaşta ölmüştü. Ancak Zeb'in Porter Efendi hakkında anlattığı hikâyeler Marcus'u onun iyi bir adam olup olmadığı konusunda düşündürüyordu.

"Catherine, kasabada bir ev tutmalısın. Mezarlığın yakınında yaşamak iyi değil," dedi Madam Porter konuyu değiştirerek. El işini alıp kumaşın üzerine parlak bir motif işlemeye başladı.

"Büyükannem babanın ayyaş olduğunu söyledi," diye fırlıdadı, çilli gözkapakları soluk gözlerinin üzerinde çizgi gibi olan Anna. Fırlıdağı oraya buraya sallayıp durması kollarının hafifçe dönmesine neden oluyordu. Fırlıdağın üzerine çizili yüz kıvrıcık siyah saçları ve esmer teniyle Zeb Pruitt'e benziyordu.

"Değil." Marcus fırlıdağı tuttu.

"Öyle," diye sataştı Anna, fırlıdamaya devam ederek.

"Geri al!" Marcu fırlıdağı Anna'nın elinden almak için çekiştirdi.

Madam Porter'la annesi bu ani tepkisine şaşırarak ona döndü.

“Ay!” Anna uzun, kızıl buklelerinden birini tutmuştu, dudakları titriyordu. “Saçımı çekti.”

“Çekmedim,” diye itiraz etti Marcus. “Sana elimi bile sürmedim.”

“Oyuncağımı da aldı.” Anna’nın gözlerine dolan yaşlar yanaklarını ıslatıyordu. Marcus alayla güldü.

“Marcus MacNeil.” Annesinin sesi yükselmese de sertti. “Beyefendiler savunmasız kadınların eşyalarını almaz. Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun.”

Anna’nın güçlü kolları vardı, üzerine sıcak su atılan bir kediden daha hızlı koşardı. Bir sürü gürbüz erkek kuzeni vardı. Savunmasız olmadığı kesindi.

“Genç hanımefendileri itip çekiştirerek rahatsız da etmez,” dedi annesi, Marcus’un cezadan kurtulduğu umudunu yerle ederek. “Madem kibar bir topluluğa uygun değilsin, o zaman Anna’dan seni affetmesini dileyeceksin, Madam Porter’dan da, sonra gidip beni ahırda bekleyeceksin. Ve eve döndüğümüzde babanın bundan haberi olacak.”

Ve babası sinirlenecekti. Marcus’un dudağı titremeye başlamıştı.

“Özür dilerim, hanımefendi,” dedi Marcus, Madam Porter’ın karşısında başını hafifçe eğerek yumruk yaptığı elleri arkasında, dururken. “Lütfen beni affet, Anna.”

“Bu oldukça güzel bir özürdü,” dedi Madam Porter başıyla taktir ederek.

Marcus, Anna’nın karşılığını duymadan, evde onu bekleyen şeyin korkusuyla annesinin azarının neden olduğu gözyaşlarını bastırıp koşarak ahıra kaçtı.

“İyi misiniz, Marcus Efendi?” dedi Zeb Pruitt, bölmelerden birinde tırmığına dayanarak. Yanında, uzun boylu ve geniş omuzlu Joshua Boston duruyordu.

“Evde bir şey mi oldu?” Joshua uzun, ince bir ip gibi görünen kahverengi bir sıvı tükürdü. Lekeli iş giysileri içindeki Zeb’in aksine Joshua düğmeleri cilalı yün bir palto giymişti.

Marcus hıçkırarak başını salladı.

“Hımm. İçimden bir ses Bayan Anna’nın yaramazlık yaptığını söylüyor,” dedi Zeb.

“Babamın ayyaş olduğunu söyledi,” dedi Marcus. “Bu doğru değil. O her pazar kiliseye gider. Tanrı dualarının karşılığını verir. Babam öyle diyor. Şimdi de babama, Anna’yla neler olduğunu anlatmak zorundayım ve bana kızacak. Yine.”

Zeb’le Joshua bakıştı.

“Birinin sırf yağmurlu bir gecede ateşin başında kurumak için Smith’in tavernasına gitmesi onu ayyaş yapmaz.” Zeb tırmığı yakındaki bir saman yığınına fırlatıp Marcus’la göz göze gelmek için yere çömeldi. “Bay MacNeil ne diye kızdı sana?”

“Bütün gece dışarıdaydı ve döndüğünde ben sandalyenin üzerine tırmanmıştım. Bana yüzlerce kez bunu yapmamamı söylemişti.” Sırf hatırlamak bile Marcus’u ürpertiyordu. “Bana ona bir daha itaatsizlik etmememi söyledi yoksa yine dayak vermişim.”

Joshua ağzının içinde Marcus’un anlayamadığı bir şeyler geveledi. Zeb başıyla onu onayladı.

“Keyfi kaçıkken babandan uzak durmaya dikkat et,” dedi Zeb. “Güvenli olduğundan emin olana kadar kümese ya da nehir kıyısındaki söğüdün altında saklan.”

“Bunu nasıl anlayacağım?” diye sordu Marcus akşam yemeğini kaçırmaktan korkarak.

“Öğrenirsin,” dedi Zeb.

O gece Marcus yastığını alıp merdivenin tepesine yerleştirdi. Arka tarafının ve bacaklarının acısı keskin bir yanmadan hafif

bir sızlamaya dönmüştü. Babası ona vaat ettiği dayağı atmıştı ve bu kez Marcus'un verdiği dersi unutmaması için ellerini değil, ahırdaki deri kayışı kullanmıştı.

Anne ve babası mutfakta kavga ediyordu. Marcus tartışmanın konusunu anlayamamıştı ama onunla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Midesi açlıktan guruldadı... masada yeterince yemek yoktu ve annesi yanında yiyecekleri ekmeği yakmıştı.

"Haddini bil, Catherine," dedi babası mutfaktan hışımla çıkıp merdiven başından şapkasını kaparken. Yün kısmı artık kurumuş görünüyordu ama kenarları sönmüştü ve artık o eski tanıdık, üçgen şekli yoktu.

Marcus bağışmayı sona erdirmeye çabasıyla bir kez daha özür dilemeye hazırlanarak ağzını açtı ama annesi ile babası konuşurken sözlerini kesmemesi gerekiyordu, bu yüzden babasının dönüp onu orada otururken görmesi ve neden yatakta olmadığını sorması umuduyla bekledi.

"Benim görevim bu ailenin mahvolmasını önlemek," diye tersledi annesi. "Yiyecek yeterince yemeğimiz bile yok. Kalan paramızı içkiye yatırmaya devam edersen nasıl idare edeceğiz?"

Babası bir eli havada hızla döndü.

Catherine duvara yaslanarak büzüldü ve eliyle yüzünü korudu.

"Bana kendini dövdürtme," dedi Obadiah alçak sesle, kapıdan çıkarken.

Arkasına bile bakmadı.

İki

14 MAYIS

Phoebe vampirliğinin ikinci gününde, ilki gibi hayallere dalarak kendinden geçmemişti. Bedeni nasıl hareketsiz durabileceğini öğrense de zihni bir türlü durmuyor, duramıyordu. Hatıraları, yıllarca üzerinde çalıştığı sanat tarihinden resimler, sevdiği şarkıların sözleri... hepsi ve daha fazlası beynini içinden kendisinin başrolünü oynadığı, bütün seyircileri de kapsayan rahatsız edici bir film gibi geçiyordu. Vampir olduğundan beri anıları tuhaf bir şekilde karışık ve alışılmadık bir keskinlikte görünüyordu.

İlk bisikleti lacivertti ve çamurluğunda beyaz şeritler vardı.

Acaba şimdi nerededir? diye düşündü Phoebe merakla. Ona son kez Hampstead'deki evde bindiğini sanıyordu.

Pazar günleri yürüyüşe çıktığında yemek için uğradığı mükemmel bir pub vardı Hampstead'de.

Bir daha pazar yemeği diye bir şey olmayacak tabii, diye düşündü Phoebe. Sonraki yıllarda pazarları ne yapacaktı? Arkadaşlarıyla nasıl vakit geçirecekti? O da Marcus da kiliseye gitmezlerdi. Evlendikten sonra farklı bir pazar rutini yaratmaları gerekecekti, uzun bir öğle yemeği içermeyen bir rutin.

En yakın arkadaşlarının evlendiği Devon'daki kilisenin mavi ve pembe cam parçalarından oluşan güzel bir penceresi vardı.

Phoebe törenlerde güzelliğine hayran kalarak onun renklerine ve karmaşık desenine bakardı.

O pencere kaç yıllıktı? Phoebe cam uzmanı değildi ama Viktorya döneminden olduğunu tahmin ediyordu... o kadar da eski değildi.

Aşağıdaki uçuk yeşil cam sürahi çok daha eskiydi.

Eski Roma'dan olabilir miydi, üçüncü yüzyıldan? Öyleyse değeri çok yüksek olurdu. Freyja onu kırılabilceği bir yere koymamalıydı.

Phoebe bir yazını Roma'da, harabeleri kazıp mozaik sanatını öğrenerek geçirmişti. Hava o kadar sıcak ve kuruydu ki burnunun içindeki minik tüyler alazlanıyor, her soluğunda ciğerleri yanıyordu.

Burnu değişmiş miydi? Phoebe kalkıp zamanın etkisiyle soluklaşmış aynaya baktı. Yansımadaki odası vardı: İkinci İmparatorluk dönemini yansıtan zarif kıvrımları ve onu huzurlu bir sığınak haline getiren küçük sayvanıyla yatak, sık elbise dolabı ve okurken ayaklarını altına alabileceği kadar geniş, rahat bir koltuk.

Yatak örtüsünde yeniden bir kırıksıklık belirmişti.

Phoebe suratını astı. O kırıksıklığı düzeltmişti. Bunu yaptığını anımsıyordu.

Bir sonraki düşüncesini oluşturmamadan yatağın yanına diz çökmüştü. Ellerini tekrar tekrar kumaşın üzerinde gezdirdi. Çarşafın her bir lifi gözle görünebiliyor ve eline kaba geliyordu.

“Uyuyamamama şaşmamalı. Çok kaba bir kumaş.” Phoebe daha düzgün, tenini tahriş edip uyumasını engellemeyecek bir şeyle değiştirmek niyetiyle çarşafı şiltenin üzerinden çekti.

Ancak bunun yerine kartal pençesi keskinliğindeki güçlü tırnakları kumaşı yırtıp parçaladı.

“Demek iki yaş huysuzluğu başlamış.” Freyja odaya girmişti, çıkık elmacıkkemiklerinin üstündeki buz mavisi gözleriyle Phoebe’nin odaya verdiği zararı inceliyordu.

Phoebe ikinci gününün, insan yaşamındaki ikinci yaşın huysuzluk ve inatçılığına benzeyeceği konusunda uyarılmıştı ama anne olmadığı için bu uyarının içeriğini kavrayamamıştı. Kendi bebekliğini anımsamıyordu ve arkadaşlarının hiçbirinin henüz çocuğu olmamıştı.

Phoebe’nin yaptığı pislği incelerken, “Kendine yuva mı yapıyorsun?” diye sordu bir zamanlar mucizevi gelen, aynı anda her yerde olabilme özelliği artık rahatsız edici olmaya başlayan Françoise.

“Çarşafılar acıtıyor. Uyuyamıyorum,” dedi Phoebe sesindeki hırçınlığa engel olamayarak.

“Bu konuyu konuşmuştuk, sevgili Phoebe.” Freyja’nın sesi mantıklı ve anlayışlıydı. Sevgi dolu sözler Phoebe’nin hassas sinirlerine dokundu. “İlk uyuklamana daha aylar var. Derin bir uyku için yıllar geçmesi gerekecek.”

“Ama uykum var,” diye yakındı Phoebe huysuz bir çocuk gibi.

“Hayır, sen sıkılıyorsun ve acıkmışsın. Bir *draugr* duygularına kapılmamak için hisleri ve ruh hali konusunda kesin olmalıdır. Kanın fazla güçlü ve seni uyutmayacak kadar huzursuz.” Freyja pencerede bir şey fark etti, minik bir kusurdu. Camda küçük bir çatlak vardı. Dikkati hemen oraya yoğunlaştı. “Bu nasıl oldu?”

“Kuş.” Phoebe gözlerini yere indirdi. Yerde bir yarık vardı... yoksa parkenin lekesi miydi? O çizgiyi sonsuza dek izleyebilirdi...

“Bu çatlak içeriden başlıyor,” dedi Freyja yakından inceleyerek. “Sana bir kez daha soracağım, Phoebe: Bu nasıl oldu?”

“Söyledim ya!” dedi Phoebe savunmaya geçerek. “Kuş. Dışarıda, ağaçtaydı. Dikkatini çekmek istedim, bu yüzden cama

vurdum. Bir şey kırmak istememiştim. Sadece bana bakmasını istemiştim.”

Kuş bir türlü susmuyordu. Phoebe başta ötüşünü büyüleyici bulmuştu, vampir kulakları bütün iniş çıkışlarına uyum sağlıyordu. Ancak durmadan devam ettikçe kuşun boynunu kırmak istemeye başlamıştı.

Kuşun kanını içerse neden sürekli öttüğünü anlayabilir miydi?

Phoebe'nin midesi guruldadı.

“Anne olmak için çok yaşıyım. Çocukların ne kadar baş belası olduklarını unutmuşum.” Miriam gelmişti. Elleri narin kalçasında, en sevdiği duruşu sergiledi: bacakları hafifçe ayrı, genellikle ayağında olan değişik botları (bugünküler yüksek topuklu ve süetti) ve dirsekleri keskin açılarla çevreyi gösterir, onu hafife almaya kalkacak herkese meydan okur gibi.

Onu meydana getiren kişiye hissettiği yoğun gurur duygusu aniliği ve şaşırtıcılığıyla Phoebe'yi etkisine aldı. Miriam'ın kanı Phoebe'nin damarlarında şiddetle ve güçle dolaşıyordu. Şimdilik küçük ve önemsiz olabilirdi ama zamanla Phoebe de ciddiye alınması gereken bir vampir olacaktı.

Büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Phoebe'nin boğazı düğümlendi.

“Ne oldu?” diye sordu Freyja kaygıyla. “Işık fazla mı parlak? Françoise derhal şu perdeleri çek.”

“Güneş ışığından değil. Sadece iki buçuk santim uzayabilmişim.” Phoebe gelişimini banyoya açılan kapının çerçevesine neredeyse on dakikada bir işaretliyordu. İşaret son sekiz saatte yükselmemişti. Phoebe aynı noktayı tırnağıyla o kadar çok kazımişti ki boya mahvolmuştu.

“İstedğin boysa sana Freyja'nın efendilik etmesini istemeliydin,” dedi bozulan Miriam boyu bir metre seksen santimi geçen Danimarkalının yanından geçip odaya girerken. Tek bir

göz gezdirmeyeyle Phoebe'nin yaptığı dağınıklığı incelemiş, camın gerçekten çatladığını onaylamış ve koyu renk gözlerini kızına dikmişti. "Ee?"

Onu vampir yapan kişinin sesinden, açıklama beklediğini anlamamak imkânsızdı.

"Sıkıldım." Phoebe çocukça itirafından utandığı için alçak sesle söylemişti.

"Harika. Aferin." Freyja başıyla onayladı. "Bu çok büyük bir gelişme, Phoebe."

Miriam gözlerini kıstı.

"Ve," diye devam etti Phoebe, sesi yakınmasıyla yükselerek, "acıktım."

"İşte bu yüzden kimse otuzuna gelmeden vampir yapılmamalı," dedi Miriam Freyja'ya. "İç kaynakları yetersiz oluyor."

"Sen yirmi beş yaşındaydın!" dedi bu hakaretle savunmaya geçen Phoebe öfkeyle.

"O zamanlar yirmi beş yaş olgun sayılırdı." Miriam başını salladı. "Her huzursuz hissettiğinde yanına koşamayız, Phoebe. Zamanını nasıl geçireceğini bulman gerekiyor."

"Satranç oynar mısın? Nakış? Yemek yapmayı sever misin? Parfüm yapmayı?" Freyja bir ortaçağ Danimarka prensesinin faaliyetlerini sıralamaya başlamıştı. "Şiir yazmayı?"

"Yemek pişirmek mi?" Phoebe bu ihtimale çok şaşırmıştı... sırf düşüncesi bile boş midesinin isyan etmesine neden olmuştu. İnsanken yemek pişirmekten pek hoşlanmazdı. Artık vampir olduğu için bu, konu dışıydı.

"Oldukça faydalı bir hobi olabilir. Suflesini mükemmelleştirmek için on yılını harcayan bir vampir tanıyordum. Bana çok rahatlatıcı olduğunu söylemişti," diye karşılık verdi Freyja. "Veronique'in o dönemdeki kocası insandı elbette. Sonunda

onu öldürse de karısının çabasından oldukça memnundu. Kalbi şeker ve yumurtayla o kadar tıkanmıştı ki elli üç yaşında öldü.”

“Marcus’un Veronique’inden mi söz ediyorsun, Londra’da çalışan?” Phoebe Freyja’yla Marcus’un eski âşığının tanıştığını bilmiyordu.

Marcus.

Onun düşüncesi elektrik çarpması gibiydi.

Phoebe sıcaakkanlıyken Marcus’un dokunuşu damarlarını aleve, narin insan kol ve bacaklarını sıvıya çevirirdi.

Artık vampir olduğu için... Phoebe’nin huzursuz zihni olasılıkları tarttı. Dudaklarında yavaş yavaş baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi.

“Yo, olamaz,” dedi Freyja, Phoebe’nin değişken dikkatinin yönünü fark ettiği için biraz paniğin sezildiği sesiyle. “Bir müzik aletine ne dersin? Bir şey çalıyor musun? Şarkı söyler misin?”

“Müzik olmaz.” Miriam’ın huzur veren soprano sesi ancak bir vampirin yapabileceği şekilde gök gürültüsü gibi yükselmişti. “Jason davulu keşfettiğinde babasıyla benim uçurumdan atlamamıza neden olacaktı neredeyse.”

Phoebe henüz Miriam’ın uzun zaman önce ölen eşinin hayatta kalan tek çocuğu Jason’la tanışmamıştı.

Beklentiyle masada parmaklarıyla tempo tutarak oyalandı. Phoebe’nin erkek kardeşi olmamıştı, sadece Stella vardı. Kız kardeşler farklı olurdu... özellikle küçükse. Bir ağabeyi olsa ne yapardı, diye merak etti Phoebe.

Miriam’ın eli elinin üzerine, kemiklerini kıracak ve acı verecek şekilde kapandı. “Hayır. Davul çalmak yok.”

Sıkılan, acıkan, huzursuz olan ve Freyja’yla Miriam tarafından tutsak edilen Phoebe’nin buna nasıl katlanması bekleniyordu? Dışarıda koşup temiz hava almak istiyordu.

Phoebe düşünce olmayan bir şeyler kovalamak istiyordu, toprağın üzerinde koşmak ve...

“Avlanmak istiyorum.” Phoebe bunu anlayınca çok şaşırdı. Vampir olmadan önce avlanma konusunda haftalarca endişelenmişti ve altı saattir bu fikri bilinçli olarak aklından uzaklaştırıyordu. Çünkü avın ardından canlı bir insandan beslenmek geliyordu ve Phoebe buna hazır olmadığından emindi.

Henüz.

Phoebe avlanmanın, huzursuz düşüncelerini içgüdüsel olarak arka plana itebileceğini anlamıştı. Avlanmak onun boş ve özlem duyan bir parçasını besleyecekti. Avlanmak huzur getirecekti.

“İstersin tabii,” dedi Freyja. “Phoebe’nin gelişimi harika değil mi, Miriam?”

“Henüz hazır değilsin,” diye belirtti Miriam, Phoebe’nin hevesini kursağında bırakarak.

“Ama acıktım.” Phoebe sandalyesinde kıpırdanıyordu, gözlerini Miriam’ın bileğine dikmişti.

Onu meydana getiren kişiden beslenmek aynı anda hem yemek yemek hem de uyumadan önce masal okunması gibiydi. Phoebe’nin yudumladığı her damla kanla Miriam’ın anıları, zihnini ve hayal gücünü dolduruyordu. Son iki günde Miriam hakkında birbirlerini tanıdıkları on beş ayda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Phoebe bazılarını, Miriam’ın zevk ile acının ayrılmaz bir ikili olduğu uzun yaşamından dağınık bölümlerin hızlı akışı gibi içgüdüsel olarak alıyordu.

Sonraki beslenmelerde Phoebe bulanık anı dalgalarının akışına kapılmaktansa Miriam’ın kanındaki en güçlü izlere odaklanmayı başarmıştı.

Artık dikkatli bakan, bilgili gözleri ve hoş bir gülümsemesi olan uzun boylu, sağlam yapılı adamın Miriam’ın eşi olduğunu ve

başkaları onu Bertrand, Wendalin, Ludo, Randolph, annesi Gund olarak çağırırken bir tek onun Ori diye hitap ettiğini biliyordu.

Phoebe'nin dönüşümüne kadar Miriam yüzyıllar boyunca kadınlardan çok erkeklerin efendisi olmuştu. Tecavüz ve soyguna karşı korunmak için etrafında erkeklerin olmasının koruma sağladığı bir dönemde hayatta kalabilmek için buna mecburdu. Oğullar erkek kardeşi gibi, hatta acil durumlarda koca gibi davranabiliyor, hem bitmek tükenmek bilmeyen bir para hırsı olan açgözlü insanlara hem de daha büyük bir bölgeye arzu duyan vampirlere karşı caydırıcı oluyordu. Eşi Ori gibi, oğulları da artık yoktu, Miriam'ın anılarında karanlık bir acı şeridi gibi geçen şiddetli bir savaş sırasında öldürülmüştü.

Sonra bir de kızları vardı. İlk olarak öfkeli bir kıskançlık kriziyle vampir eşi tarafından öldürülen Taderfit olmuştu. Miriam'ın ikinci kızı Lalla, öldükten sonra klanı kimin yöneteceği konusunda çıkan rekabet sırasında üzerine çullanan kendi çocukları tarafından hırpalanıp ezilerek öldürülmüştü. Miriam Lalla'nın kan davası güden çocuklarından kurtulduktan sonra bir süreliğine kız çocuk yapmayı bırakmıştı.

Ama Miriam'ın kanı yalnızca o eski hikâyeleri anlatmıyordu. İçlerinde daha yeni olaylar da yer alıyordu. Marcus'un efendisi Matthew de Clermont, Miriam'ın pek çok anısında vardı. Kalabalık Kudüs şehrinde Matthew ve Ori biri kuzgun karası, diğeri altın rengi saçlarıyla başların onlara dönmesine, yollarının açılmasına neden olmuştu. İki adamın adanmış bir arkadaşlığı vardı.

Eleanor'a kadar. Phoebe, Miriam'ın kanında İngiliz kadının porselen tenini, Saksonya mirasını kanıtlayan sapsarı saçlarıyla büyük bir güzelliğe sahip olduğunu görmüştü. Ancak vampirlerin Eleanor'un etrafına üşüşmesini sağlayan, onun canlılara duyduğu bastırılmayan hevesiydi. Vampir kanı, kemiklerin ve

kasların potansiyellerinin sınırına ulaşınca kadar gelişmesini sağlardı, bu yüzden çekici örnekler konusunda sıkıntı yoktu. Ancak canlılık bambaşka bir konuydu.

Miriam da şehirdeki diğer iblis, insan, vampir ve cadı bütün yaratıklar gibi Eleanor'un neşesine çekilmişti. Eleanor St. Leger, ailesi ve haçlıların ilk dalgasıyla Kutsal Topraklar'a adım attığı anda onunla arkadaş olmuştu. Matthew de Clermont'u Eleanor'la tanıştıran da Miriam'dı. Bunu yaptığında Miriam farkında olmadan eşinin kaçınılmaz sonunu hazırlamıştı.

Arkadaşlıklarının sağlamlığı kardeşlik sınırını aştığı için Bertrand'ın hayatı Matthew'u kurtarmak uğruna feda edilmişti. Ancak vampirlerin çoğu savaşçının ölümünü, de Clermont ailesinin kaçınılmaz yükselişi sırasında önemsiz bir kayıp olarak değerlendirmişti.

Onu gözeteciğine söz ver. Ori parlak renkli tüniğinin kuşağını bağlayıp şövalye kılıcını son kez kuşanarak ölümüne gitmeden önceki şafakta Miriam'dan bu iyiliği istemişti.

Miriam kabul etmişti. Ori'nin ricası ve ona verdiği söz kanında yankılanıyordu.

Şimdi bile bu, Miriam ile Matthew'u birbirine bağlıyordu. Matthew'u gözetken Diana'nın yanı sıra annesi Ysabeau, Marcus ve yakında Phoebe'nin de dahil olacağı Bishop-Clairmont filiz ailesinin bütün üyeleri vardı. Ama bu, Miriam'ın sözünün önemini azaltmıyordu... ölen kocasının son arzusuna ihanet edemezdi.

Phoebe, Miriam'ın anılarından topladıklarına o kadar odaklanmıştı ki Freyja ve Françoise yanlarından ayrılırken kapanan kapıyı neredeyse fark etmemişti. Ama yaklaşan Miriam'ın kokusunu aldı ve uzanarak bileğini kavradı.

"Sen alamazsın." Miriam'ın sesi buz gibiydi.

Phoebe'nin eli düştü.

Miriam, Phoebe'nin açlığının bir kademe daha artmasını bekledi, o kadar yakın duruyordu ki iki vampirin kalbi yavaş yavaş tek bir kalp gibi atıyordu. Miriam sonunda çocuğuna yemeğini sundu.

“Yarın alabilirsin,” dedi Miriam. “Ama benden değil. Hiçbir zaman benden alamazsın.”

Phoebe başını hafifçe sallayarak onayladı, dudakları artık kendisine sunulan Miriam'ın bileğine kenetlenmişti. Her seferinde bir yüz olacak şekilde Miriam'ın kanının Şehrazat gibi beceriyle anlattığı öyküyü aldı.

Lalla.

Ori.

Lalla.

Taderfit.

Ori.

Eleanor.

Ori.

Matthew.

Marcus.

İsimler yüzler eşliğinde yüzeyin yakınında yüzüyor, Miriam'ın deneyim denizinde kabarıyordu.

Phoebe.

O da oradaydı. Phoebe kendisini Miriam'ın gözünden gördü, başını hafifçe yana eğmişti, Marcus'un söylediği şeyi dinlerken yüzünde soru sorar gibi bir ifade vardı.

Miriam, Phoebe'nin bir parçası olduğu gibi artık o da Miriam'ın bir parçasıydı.

Miriam gittikten sonra Phoebe o doğaüstü bağlantıya odaklandı ve artık sıkıntı veya huzursuzluk hissetmediğini fark etti. Düşüncelerini Miriam'la paylaştıkları bağa göre düzenledi ve ona yeni keşfedilmiş bir güneş sisteminin merkeziymiş gibi tutundu.

Vampir değil de sıcakkanlı olsaydı sırf oraya ait olmasının verdiği rahatlatıcı güven hissi Phoebe'nin huzurlu bir uykuya dalması için yeterli olurdu.

Bunun yerine Phoebe sessizce ve kıpırdamadan oturup öğrendiklerinin huzursuz zihnini yatıştırmasına izin verdi.

Bu, uyku değildi ama ona en yakın şeydi.

Mezarlık

15 MAYIS

Matthew beni kütüphanede, merdivene tünemiş, rafları karıştıran buldu.

“Sence Philippe’in Amerika tarihi hakkında kitapları var mıydı?” diye sordum. “Bulamıyorum.”

“Sanmam,” diye karşılık verdi. “Güncel olaylar için gazeteleri tercih ederdi. Ben çocukları ahıra götürüyorum. Neden sen de bizimle gelmiyorsun?”

Merdivende bir elimle demirini, diğer elimle de eski bir atlasla *Lettres d’un cultivateur américain* kitabının yazarı tarafından imzalanmış 1784 baskısını tutuyordum.

“Dikkatli olmazsan boynunu kıracaksın.” Ben inerken Matthew merdivenin altına geçerek bekledi. “Bir şeye ihtiyacın olduğunda istemen yeter. Senin için seve seve indiririm.”

“Bir katalog hatta rafların listesi olsa Bodleian’daymış gibi bir istek formu doldurur ve bana getirmen için seni kitap yığınlarının arasına gönderirdim,” diye takıldım. “Ama neyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından korkarım şimdilik merdivene tırmanan ben olacağım.”

Hayaletlerden biri yeniden düzenledikleri raftaki iki kitabı yana kaydırarak üçüncü kitabı bana uzattı.

“Sol dirseğinin yanında süzülen bir kitap var,” diye yorum yaptı Matthew. Hayaleti göremiyordu ama havada süzülen kitabı fark etmemek imkânsızdı.

“Hayalet.” Söz konusu kitabı alıp cildine altın rengi harflerle basılmış adına baktım. “*The Persian Letters*. Mektup kitabı arıyorum, Amerika hakkında kitaplar arıyorum. Yine de yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim.”

“Onları ben alayım,” dedi Matthew elimdeki kitaplara uzanarak.

Elim dolu olmayınca çok daha rahat ilerliyordum, atlas oldukça büyüktü, kısa sürede sağlam zemine ayak basmıştım. Matthew’u öptüm.

“Neden Amerika hakkında kitap arıyorsun?” diye sordu Matthew kitap isimlerini incelerken.

“Dün gece Marcus’un anlattıklarını tarihi bir hikâyeye oturtmaya çalışıyorum.” Kitapları Matthew’dan alıp masaya koydum. Orada bir not yığınınla *New England İlk Okuma Kitabı*’nın 1762 baskısı duruyordu ve bilgisayarımın ekranında William Henry Birliği’nin yaptığı savaşla ilgili bir rapor vardı. “On sekizinci yüzyılın şartlarıyla ilgili fazla bilgi sahibi değilim... *Mohikanların Sonu* kitabından ve lisans öğrencisiyken aldığım Aydınlanma Dönemi dersinden aklımda kalanlar dışında.”

“Ve bir atlasla de Crèvecoeur’ün New York’taki yaşam üzerine yazdıklarının yardımı olacağını mı sanıyorsun?” Matthew kuşkucu görünüyordu.

“Bu da bir başlangıç,” dedim. “Yoksa Marcus’un hikâyesini büyük tabloya oturtmayı başaramayacağım.”

“Ben amacın Marcus’un anılarıyla başa çıkmasına yardım etmek olduğunu sanıyordum,” dedi Matthew, “on sekizinci yüzyıl Amerikan tarihinin gerçeklerini bulmak değil.”

“Ben tarihçiyim, Matthew. Elimde değil,” diye itiraf ettim. “Hayatın küçük ayrıntılarının önemli olduğunu biliyorum ama Marcus çok heyecanlı bir dönemde yaşamış. Deneyimlerinin buna nasıl ışık tutacağını anlamaya çalışmanın zararı olmaz.”

“Marcus’un, tarihçilerin önemli olarak değerlendireceği türden ne kadar az şey hatırladığı seni hayal kırıklığına uğratacak,” diye uyardı Matthew. “Savaş başladığında o daha ergenlik çağındaydı.”

“Evet ama Amerikan Devrimi dönemiymiş,” diye itiraz ettim. “Bu kadarını hatırlıyordur herhalde.”

“Panama’nın işgali ya da Birinci Körfez Savaşı hakkında ne hatırlıyorsun?” Matthew başını salladı. “Çok az şey olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ben çatışmaların hiçbirine katılmadım. Marcus katılmış.” Düşününce Matthew’un da katıldığını fark ettim. “Dur. Lafayette’le birlikte Amerika’dayken Philippe’e yazmış mıydın?”

“Evet,” dedi Matthew temkinli bir tavırla.

“Sence o mektuplar burada mıdır? Onları Marcus’un anımsayamadığı ayrıntıları detaylandırmak için kullanabilirim.” İlk kaynakları inceleme ihtimali tarih merakımı ateşlemişti. Ben daha eski bir dönem ve farklı bir ülke üzerinde uzmanlaşmıştım, askeri veya siyasi tarihçi değildim ama yeniden öğrenci olma fikri çok heyecanlıydı, öğrenecek o kadar çok şey vardı ki.

“Bakabilirim ama diğer kardeşlik kayıtlarıyla birlikte Sept-Tours’da olmaları daha olası. Ben sömürgelere resmi görevle gitmiştim.”

De Clermont ailesinin sözde gizli askeri ve yardım organizasyonu Lazarus Şövalyeleri’nin bütün siyasi olaylarda parmağı vardı sanki, insan siyaseti ve dinine yaratıkların müdahale etmesinin Konsil tarafından kesinlikle yasaklanmış olmasına rağmen.

“Bu muhteşem olur. Buradaysa sen benden çok daha çabuk bulursun.” Kapağını kapamadan önce bir anlığına bilgisayarı-

mın ekranına baktım. “William Henry’nin birliğinin sonu çok korkunç olmuşa benziyor. Tanık oldukları nedeniyle Obadiah yıllarca acı çekmiş olmalı.”

“Savaşlar her zaman korkunçtur ama kaleden ayrıldıktan sonra Britanya ordusunun başına gelenler trajikti,” dedi Matthew. “Anlaşmazlık, ardından gelen iletişim kopukluğu ve çaresizlik anlatılamayacak bir şiddete yol açtı.”

Okuduğum araştırma, Britanya ordusu ve yandaşlarına saldıran Amerikan yerlilerinin, başarılarının simgesi olarak evlerine götürmek için tüfek ve tabanca gibi savaş ganimetleri almayı umduğunu belirtiyordu. Ancak Fransız müttefiklerinin uyduğu kurallar Britanyalıların msket tüfeklerini, cephaneleri bitinceye kadar teslim etmesine izin vermiyordu. Silahlardan mahrum kalan Amerikan yerlileri onların yerine başka ödüller almıştı: tutsak ve can.

“Ve Obadiah bunların hepsini gördü.” Başımı salladım. “İçmesine şaşırmamalı.”

“Muharebeler her zaman birileri anlaşmaya vardığı zaman sona ermez,” dedi Matthew. “Bazı askerler için çatışma, hayatlarının sonuna dek devam eder ve sonrasında yaşayacaklarını şekillendirir.”

“Obadiah da bu askerlerden biri miydi?” dedim, çizme çekeceğini ve babasından söz ederken Marcus’un gözlerinde beliren o ihtiyatlı ifadeyi düşünerek... hem de artık küçük bir çocuk değil, yetişkin bir erkek olmasına ve yüzlerce yıl önce yaşanmış olaylardan söz etmesine rağmen.

“Sanırım,” dedi Matthew.

Marcus’un anılarının bu kadar karmaşık ve öfke dolu olmasına şaşırmamak lazımdı. Ona acı verenler kırmızı kapı ya da leylaklar değil, zorba babasıydı.

“Büyük tarih tablosuna gelince,” diye devam etti Matthew elimi tutarak, “bence ne olduğunu keşfedene kadar daha çok araştırma yapman gerekecek... öneminden söz etmiyorum bile.”

“Zaman yürüyüşü yaptığımızda yaşamın aslında nasıl olduğuna şaşırmıştım,” dedim on altıncı yüzyılda birlikte yaşadığımız dönemi anımsayarak. “Yine de keşfettiklerimi önceden bildiklerime uydurmak benim için hâlâ mümkündü. Aynı şeyi Marcus’un hikâyesi için de yapabileceğimi sanıyorum.”

“Ama geçmişi anımsamak, zamanda yürüyerek içinden geçmekle aynı şey değil,” diye belirtti Matthew.

“Değil. İkiisi bambaşka türden büyüler,” dedim düşünerek.

Marcus’un geçmiş yaşamını didiklemesini isterken çok dikkatli olmam gerekecekti.

Sarah ve Agatha öğlene doğru geldi.

“Sizi akşamüstünden önce beklemiyorduk,” dedi Matthew, önce Sarah’ı, sonra Agatha’ı öperken.

“Diana acil durum olduğunu söyleyince Agatha, Baldwin’i aradı,” diye açıkladı Sarah. “Anlaşılan Monako’da hazır bekleyen bir helikopteri varmış ve bizim için gönderebildi.”

“Ben asla *acil durum* olduğunu söylemedim, Sarah,” diye düzelttim onu.

“Acele dedin. Biz de geldik.” Sarah, Philip’i Matthew’un kucağından aldı. “Neymiş bakalım bütün bu patırtının sebebi, küçükbey? Bu sefer ne yaptın?”

Philip ona bir havuç uzattı. “At.”

“Havuç,” dedim. İkizler bazen hayvanlarla yediklerini birbirine karıştırıyordu.

Becca atları unutmuş, kendini tamamen Agatha’yı karşılamaya kaptırmıştı. Yumrukları Agatha’nın saçının içindeydi, kıvrıcık buklelerini hayranlıkla inceliyordu.

“Dikkatli ol, Agatha. Bazen heyecanlanıp çekiyor,” diye uyardım. “Ve görüldüğünden daha güçlüdür.”

“Ah, ben alışığım,” dedi Agatha. “Margaret hep örmeye çalışır ama sonunda sadece düğümlenmiş olur. Marcus nerede?”

“Arkanda!” dedi Marcus onları kucaklayarak karşılarken. “Yoksa buraya beni kontrol etmek için mi geldiniz?”

“Bu kez değil,” dedi Sarah gülerek. “Neden? Kontrol edilen mi gerekiyor?”

“Muhtemelen,” dedi Marcus neşeyle ama gülümsemesinde hafif bir endişe vardı.

“Paris’ten ne haberler var?” diye sordu Agatha. “Phoebe nasıl?”

“Şimdilik her şey iyi,” diye yanıtladı Marcus. “Ama büyük bir gün.”

“Miriam bugün Phoebe’yi memeden kesmeye başlayacak,” diye açıkladı Matthew cadı ve iblis konuklarını vampir kültürü konusunda aydınlatmak isteyerek. Her şey plana uygun giderse bugün Phoebe onu vampir yapan kişiden gelmeyen ilk kanını tadacaktı.

“Phoebe’den bebekmiş gibi söz ediyorsunuz,” dedi Sarah kaşlarını çatarak.

“Öyle,” diye karşılık verdi Matthew.

“Phoebe yetişkin bir kadın, Matthew. Belki, ‘Bugün Phoebe yeni gıdalar deneyimleyecek,’ ya da ‘Bugün Phoebe yeni bir diyeteye başlıyor,’ diyebiliriz,” diye öneride bulundu Sarah.

Matthew’un şaşkın ifadesinden yüzünde yorgunluk okunuyordu... ve Sarah’yla Agatha daha yeni gelmişti.

“Neden kış bahçesine gitmiyoruz,” dedim Sarah’yla Agatha’yı mutfak kapısına yönlendirerek. “Marthe çok güzel kurabiyeler yaptı, Matthew ikizlerin karnını doyururken biz de bütün haberleri birbirimize anlatırız.”

Tahmin ettiğim gibi, şekerli ikram fikri cazip geldi ve Agatha ile Sarah kahve, çay ve kurabiyelerle rahat koltuklara yerleştiler.

“Peki, kriz neymiş?” dedi Sarah kurabiyeden bir ısırık alırken.

“Sanırım Philip ilk büyüsunü dokudu,” dedim. “Sözlerini duymadım, bu yüzden emin değilim. Ama zamanla oynuyordu, orası kesin.”

“Bu konuda ne yapmamı beklediğini bilmiyorum, Diana.” Her ne olursa olsun, Sarah’ın her zaman tamamen samimi olacağına güvenilebilirdiniz. “Benim cadı ya da değil, bu konuda endişelenmemi gerektiren bebeklerim olmadı. Matthew’la bunu kendiniz çözmek zorundasınız.”

“Ben bebekken annemle babamın ne tür kurallar koyduğunu anımsayabileceğini düşündüm,” diye sıkıştırdım onu.

Sarah bir an düşündü. “Hayır.”

“Benim çocukluğumla ilgili hatırladığın hiçbir şey yok mu?” Huzursuzluğum ve endişem sesimin sert çıkmasına nedén olmuştu.

“Pek yok. Ben büyükannenle Madison’daydım. Sen Cambridge’deydin. Yani ‘geçerken bir uğrayayım’ mesafesinde değildin.” Sarah hoşnutsuzlukla burnunu çekti. “Üstelik Rebecca pek konuksever sayılmazdı.”

“Annem babamın sırrını saklamaya çalışıyordu... benimkini de. Sana yalan söylemeyi başaramazdı,” dedim eleştirisine açıklama getirerek. Cadılar diğer cadıların yalanlarının kokusunu Matthew’un köpeklerinin geyik izini sürdüğü kadar kolay alırdı. “Büyükannem seninle ve annemle ne yapmıştı, sizi büyütürken?”

“Ha, o Spock hayranıydı. Annem yaptıklarımızla ilgili pek endişelenmezdi, evi yakmadığımız sürece,” dedi Sarah.

Duymak istediğim bu değildi.

“Çocuklarının büyü yeteneği geliştirmesi konusunda kaygılanmana gerek yok,” dedi Sarah yatıştırarak. “Bishop’lar bunu

yüzlerce yıldır yapıyor. Hatta bu kadar küçük yaşta beceri sergiledikleri için sevinmelisin.”

“Ama Philip ve Becca sıradan cadılar değil,” dedim. “Onlar Işıklı Doğan. Yarı vampir.”

“Vampir kanı olsun olmasın, büyü ortaya çıkar.” Sarah kurabiyeden bir ısırık daha aldı. “Ben hâlâ Philip zamanı azıcık büktü diye neden tatilimizi kestiğini anlamadım. Bir zararı olmadığından eminim.”

“Çünkü Diana endişeli ve senin onu rahatlatmanı istemiş,” dedi Agatha bunun çok açık olduğunu vurgulayan bir sesle.

“Tanrıça bizi korusun, yine mi!” dedi Sarah ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırarak. “Senin büyü korkunu aştığını sanıyordum.”

“Kendim için olabilir, çocuklar konusunda değil,” dedim.

“Onlar bebek!” dedi Sarah, endişeleri bir kenara koymak için bu yeterliymiş gibi. “Üstelik bol bol yeriniz ve bir sürü mobilyanız var. Birkaç eşya kırabilirler. Ne olmuş yani?”

“Eşya kırabilirler mi?” İnanamıyordum. “Eşyalar umurumda değil. Ben güvenlikleri konusunda endişeleniyorum. Philip’in zamanı görmesinden, onu manipüle etmesinden korkuyorum, daha düz yürüyemiyor bile. Kaybolmasından ve onu bulamamaktan korkuyorum. Becca’nın onu takip etmeye çalışmasından ve kendini bambaşka bir yerde ve zamanda bulmasından korkuyorum. Satu Järvinen veya arkadaşlarından birinin bunu öğrenmesinden ve onu büyülediğim için ödeşmek amacıyla, çocuklarımın bu kadar erken ortaya çıkan büyülerini cadılardan araştırmasını istemesinden korkuyorum. Gerbert’in Philip’le Becca’nın, olabileceklerini sandığından daha da ilginç olduklarını keşfetmesinden ve kafayı onlara takmasından korkuyorum.”

Sesim her yeni korkuyla yükselirken sonunda bağırmaya başlamıştım.

“Ve bunun sadece başlangıç olmasından ölesiye korkuyorum!” diye bitirdim.

“Annelik dünyasına hoş geldin,” dedi Agatha sakince. Kura-biye uzattı. “Bir tane kurabiye ye. Kendini daha iyi hissedersin. İnan bana.”

Karbonhidratın gücüne inanan biriydim ama ne kadar muhteşem olursa olsun, Marthe’nin kurabiyeleri bile bu güç durumun çözümü olamazdı.

Akşama doğru ikizlerle hendeğin Les Revenants’ın etrafını dolaştığı köşeye gizlenmiş söğüt ağacının altına serili battaniyenin üzerinde oynuyordum. Dallar, yapraklar, çiçekler ve taşlar toplamış, onları yumuşak yünün üzerinde gruplara ayırıyorduk.

Philip nesneleri doku ve şekillerine göre ayırırken Becca’nın hazinelerini renklerine göre ayırmayı tercih etmesini büyük bir ilgiyle izliyordum. Bu kadar küçük yaşta bile ikizler kendi zevklerini geliştiriyordu.

“Kırmızı,” dedim Becca’ya, avludaki saksıda duran Japon akcaağacından gelen parlak yaprağına, sıkı gül guncasına ve kırmızı kardinal çiçeği sürgününe bakarak.

Başıyla onayladı, yüzünde yoğun bir dikkat ifadesi vardı.

“Başka kırmızı bulabilir misin?” diye sordum. Kırmızımsı bir çakıлтаşı ve kan kırmızısına kaçacak kadar koyu pembe yapraklar vardı.

Becca bana yeşil bir meşe yaprağı uzattı.

“Yeşil,” dedim gülün yanına koyarak. Becca onu hemen oradan alıp yeni bir yığın oluşturmaya başladı.

Çocukların, mavi gökyüzünün, rüzgâra uyarak usulca sallanan söğüt dallarının altında oynamasını izlerken ve çimenler battaniyenin altında yumuşak bir minder oluştururken gelecek, içeride Sarah ve Agatha’yla konuştuğum zamana göre çok daha

az karanlık görünüyordu. İkizler oyunun bir öğrenme biçimi kabul edildiği dönemde yaşadığı için memnundum. Marcus'a *New England İlk Okuma Kitabı*'ndan öğretilen dersler özgürlük kazandırmaktan çok kontrol etmeye yönelikti.

Yine de dengeyi bulmalarına yardım etmem gerekiyordu... sadece oyunla disiplin arasında değil, kanlarındaki zıt eğilimler arasında da. Büyü yaşamlarının bir parçası olmak zorundaydı ama onların, cadılığın yorulmamak için yapılan bir şey olduğunu düşünerek büyümesini istemiyordum. Aynı şekilde, başkaları üzerinde güç elde etmek ya da intikam almak için kullanılan bir araç olduğunu düşünmelerini de istemiyordum. Aksine, büyüü bunun gibi sıradan zamanlarla dengeleyebilmelerini istiyordum.

Elime bir müge filizi aldım. Kokulu müge çiçekleri bana her zaman annemi, pembe beyaz çan şekilleri de içinde gülen bir surat olan buruşuk bir şapkayı anımsatırdı.

Esinti küçük çiçeklerin narin dalda dans etmesine neden oldu.

Rüzgâra fısıldayınca belli belirsiz bir çan sesi duyulmaya başladı. Bu minik bir element büyüydü... o kadar küçüktü ki *Hayat Kitabı*'ndan emdiğim gücü harekete geçirmedi.

Dikkati sihirli ses tarafından çekilen Philip başını kaldırdı.

Çiçeklere üfledim ve çan sesleri arttı.

"Yine anne!" dedi Becca el çırparak.

"Sıra sende." Çiçek dalını ikimizin dudaklarının arasında tuttum. Becca dudaklarını büzüp kuvvetle üfledi. Güldüm ve çan sesleri artarak yükseldi.

"Ben. Ben." Philip çiçekleri kapmaya çalıştı ama elimden bırakmadım.

Bu kez dans eden çanlara üfleyen üç cadı olunca çan sesleri daha da yükseldi.

Bu sesin, sıcakkanlıların, şehirden bu kadar uzaktayken kilisenin çanlarını nasıl duyduklarını merak etmesine neden olmasından endişelenerek çiçek dalını toprağın içine sapladım.

“*Floreto*,” dedim dalın üzerine toprak serperken. Çiçekler büyüyüp başlarını dikti. Her çanın içindeki soluk yeşil ercikler gözlerini ve ağzını, uzun olan dişi organ da burnunu oluşturuyordu.

Çocuklar büyülenmiş gibiydi, ağızları açık kalarak yapraklarını memnuniyetle sallayan çiçeğimsi canlıyı izliyordu. Becca da ona el salladı.

Matthew’u fark ettim, endişeli görünüyordu. Sonra müge çiçeğini gördü ve ifadesi önce şaşkınlığa, sonra gurura dönüştü.

“Galiba büyü kokusu alıyorum,” dedi usulca, battaniyenin üzerinde bize katılırken.

“Öyle.” Sürgün solmaya başlamıştı. Mügenin boyun eğme, benim doğaçlama sihir gösterimin de sona erme zamanı geldiğine karar verdim.

Matthew takdirle alkışlayınca çocuklar da ona katıldı. Büyü nadiren gülmeme neden olurdu ama bu durumda olmuştu.

Philip kaygan taşlarına ve kadifemsi güllerine dönerken Becca gür çimenlerin üzerinde dengesiz bacaklarıyla koşuşturarak bulabildiği bütün yeşilleri bir araya yığmaya devam etti. İkisi de yaptığım şeyin kaygıya neden olabileceğini düşünüyormuş gibi görünmüyordu.

“Bu büyük bir adımdı,” dedi Matthew beni kendine çekerek.

“Sihir yaptıklarında hep endişeli olacağım,” dedim Matthew’un kollarının arasına yerleşip birlikte ikizlerin oynamasını izlerken.

“Olacaksın tabii. Ben de her geyik peşinde koştuklarında endişeleneceğim,” diye karşılık verdi Matthew. Dudaklarını benimkilere bastırdı. “Ama ebeveyn sorumluluklarından biri,

çocukları için doğru davranış örnekleri sergilemektir. Sen bugün bunu yaptın.”

“Tek umudum, Becca’nın büyü yapma ve zamanla oynama işlerine dalmadan önce biraz beklemesi,” dedim. “Şu anda ancak bir tane çiçeği burnunda büyücüyü idare edebilirim.”

“Rebecca fazla beklemeyebilir,” diye belirtti Matthew, kızının ciddi bir ifadeyle gül goncasına öpücük yollamasını izlerken.

“Bugün endişelenmeye niyetim yok. İki de neredeyse altı saattir telaşlandırılacak bir şey yapmadı... Philip, Cuthbert’i köpeğin mama kabına koyduğundan beri. Keşke bu anı dondurup sonsuza dek saklayabilseydim,” dedim olasılıklarla dolu masmavi gökyüzünde gezinen beyaz bulutlara bakarak.

“Belki yapmışsındır... en azından onların hatıralarında,” dedi Matthew.

Philip ve Becca’nın yüzlerce yıl sonra annelerinin büyü yaptığı... sırf keyif için, sırf yapabildiği için, sırf güzel bir mayıs günü olduğu ve içinde mucize ve mutluluk için bol bol yer olduğu için yaptığı bu özel günü anımsayabileceklerini düşünmek rahatlatıcıydı.

“Keşke ebeveyn olmak hep bu kadar kolay olsaydı,” dedim iç çekerek.

“Keşke, *mon coeur*.” Matthew gülüyordu. “Keşke.”

“Dur bir dakika... sen şimdi ikizlerinin gözlerinin önünde bir mügeyi mi canlandırdın yani?” Sarah gülüyordu. “Uyarmadan? Kural koymadan? Sadece... hokus pokus!”

Mutfakta sıcak ocağa yakın olabileceğimiz uzun masanın etrafında oturuyorduk. Takvim ülkenin bu bölümünde baharın başlangıcını işaret eden ve resmi olarak dün sona ermiş *les saints de glace* günlerine ayrılmıştı ancak görünüşe göre, Aziz Mamertus, Pancras ve Servatius’un bundan haberi olmamıştı

çünkü havada hâlâ soğuk bir esinti hissediliyordu. Masanın ortasında yaklaşan sıcak günleri bize anımsatması için sapsız bir bardağın içinde duran müge çiçekleri vardı.

“Ben asla ‘hokus pokus’ demem, Sarah. Bunun yerine büyüimde ‘çiçeklen’ sözcüğünün Latincesini kullandım. O kadar çok büyüünün eski dilde yazılmış olma nedeninin çocukların yapmasını zorlaştırmak olduğunu düşünmeye başladım,” dedim.

“Çocuklar büyülendi... hem de her anlamıyla,” dedi Matthew bana hiç sakınmasız, kalbinin içinden gelen o nadir gülümsemelerinden biriyle bakarak. Elimi kendine çekip parmaklarımı öptü.

“Demek kontrol yanılgısından vazgeçtin, öyle mi?” Agatha başıyla onayladı. “Aferin sana.”

“Pek değil,” dedim hemen. “Ama Matthew’la uzun zaman önce kim olduğumuzu çocuklarımızdan saklamama konusunda anlaşmıştık. Onların sihri televizyondan ve filmlerden öğrenmesini istemiyorum.”

“Tanrıça korusun.” Sarah ürperdi. “Ah o sihirli değnekler.”

“Beni daha çok büyüünün zahmetli ve zaman alan işlerden kaçınmak için kullanılıyormuş gibi yansıtılması endişelendiriyor.” *Tatlı Cadı* dizisinin tekrarlarını izleyerek büyümüş olmama ve öğretmen annemin ders notlarını gözden geçirirken bazen çamaşırları katlamak için büyü kullanmış olmasına rağmen bunlar bende günlük alışkanlık haline gelmemiştii.

“Büyü yapma konusunda kesin kurallar koyduğumuz sürece sanırım onlara bir şey olmaz,” diye devam ettim, bir yudum şarap içip masanın ortasında duran yeşillik tabağını didikleyerek.

“Ne kadar az kural olursa o kadar iyi,” dedi Marcus. Mum alevine bakıyor, beş dakikada bir Paris’ten haber olup olmadığını görmek için telefonunu kontrol ediyordu. “Çocukluğum kurallarla o kadar doluydu ki kuralsız tek bir adım bile atamazdım. Kiliseye gitmek ve küfretmek için bile kurallar vardı. Babama

ve büyüklerime karşı davranışlarıma, sosyal davranışlarıma dair kurallar vardı. Nasıl yiyeceğimle, nasıl konuşacağımle, sokakta insanları nasıl selamlayacağımle, kadınlara nasıl porselen bibloymuş gibi davranmam gerektiğiyle ve hayvanlara nasıl davranacağımle ilgili kurallar vardı. Bitki ekmek ve hasat etmekle, kışın aç kalmamak için yiyecek depolamakla ilgili kurallar vardı.

“Kurallar sana kör gibi itaat etmeyi öğretebilir ama dünyaya karşı koruma sağlamaz,” diye sürdürdü Marcus. “Çünkü bir gün bir kurala o kadar sert toslarsın ki kırılır... ve o zaman seninle felaketin arasında hiçbir şey kalmaz. Ben bunu 1775’te Boston’daki ilk çatışmaya katılmak için Hadley’den kaçtığım zaman öğrendim.”

“Sen Lexington ve Concord’da mıydın?” Marcus’un vatansever olduğunu *Sağduyu* kitabından anlamıştım. Savaşın ilk silahları ateşlendiğinde yapılan silah başı çağrısına yanıt vermiş olabilirdi.

“Hayır. Nisanda ben hâlâ babamın emirlerine itaat ediyordum. Savaşa gitmemi yasaklamıştı,” dedi Marcus. “Evden haziranda kaçtım.”

Matthew’un masaya attığı şekilsiz bir metal yuvarlanarak devrildi. Koyu renkti, bazı yerleri neredeyse dağlanmış gibiydi. Marcus onu yakaladı.

“Misket kurşunu... eskilerden.” Marcus onu merakla inceledi. “Bunu nerede buldun?”

“Kütüphanede, Philippe’in kitaplarının ve kâğıtlarının arasında. Başka bir şey arıyordum ama Gallowglass’tan bir mektup buldum.” Matthew elini kot pantolonunun cebine sokup katlanmış bir kâğıt tomarı çıkardı. Dışındaki el yazısı kargacık burgacıktı ve dalga gibi inişli çıkışlıydı.

Ortadan kaybolalı bir yıldan fazla olan büyük Gael’den pek söz etmezdik. Onun rahat cazibesini ve zeki mizah anlayışını özlüyordum ama Matthew’la benim çocuklarımızı büyütmemizi

ve bir aile olarak yaşam kurmamızı izlemenin ona zor geleceğini anlayabiliyordum. Gallowglass bana olan duygularının karşılıksız olduğunu biliyordu ama Matthew’la ait olduğumuz şimdiki zamana dönünceye kadar Philippe’in ona verdiği göreve, yani güvende olmamı sağlama işine sadık kalmıştı.

“Ben küçükken Gallowglass’ın New England’da olduğunu bilmiyordum,” dedi Marcus.

“Philippe için çalışıyordu.” Matthew mektubu ona uzattı. Marcus yüksek sesle okudu.

“*Büyük Efendi,*” diye başladı Marcus, “*Bu sabah Dr. Warren, Boston katliamının beşinci yıldönümünde konuşma yaparken Old South toplantı salonundaydım. Büyük bir kalabalık vardı ve doktor Roma tarzına bürünerek beyaz bir togaya sarınmıştı. Bağımsızlıkçılar bu gösteriyi tezahüratlarla karşıladı.*”

Marcus başını sayfadan kaldırdı, yüzünde bir gülümseme vardı. “Northampton’daki insanların Dr. Warren’in konuşmasından söz ettiklerini anımsıyorum. O zamanlar biz hâlâ katliamın kralla sorunlarımızın en önemsizi olduğunu ve farklılıklarımızı telafi edebileceğimizi sanıyorduk. İngiltere’yle kesin bir ayrılık yaşanacağını bilmemize imkân yoktu.”

İşte sonunda Marcus’un yaşamını tarihte oturtabileceğim düzgün bir çerçeveye denk gelmiştim.

“Bakabilir miyim?” Mektubu kendi gözlerimle görme hevesiyle elimi uzattım.

Marcus ondan tereddütle ayrıldı.

“*Kralların ve ülkelerin kaderinin bağlı olduğu zinciri oluşturan küçük ve büyük olayların arasındaki bağlantılar,*” dedim, mektuptaki satırlardan birini okuyarak. Bu bana Matthew’un vampirlerin hafızasıyla ilgili anlattığı şeyi ve genellikle sıradan olayların yer ettiğini söylemesini anımsattı. İkizlerle oynayarak geçirdiğim öğleden sonrayı düşündüm ve bugün onların zihnine

ileride hatırlayabilecekleri bir şey yerleştirip yerleştirmedigimi merak ettim.

“Gallowglass’ın bu mektubu yazmasının üzerinden ancak bir aydan biraz fazla zaman geçmişken Boston dışında küçük bir kasabadaki bir köprünün üzerinde bir silahın ateşleneceğini ve Emerson’ın *‘silah sesi tüm dünyada yankılandı’* dizelerine ilham olacağını kim tahmin edebilirdi?” dedi Marcus düşünceli düşünceli. “Kral George’un bize çok uzun zamandır kötü muamele ettiğine karar verdiğimiz gün sıradan bir nisan günü gibi başlamıştı. Northampton’dan eve dönüyordum. Sıcak bir bahardı ve toprak yumuşaktı. Ancak o gün kuzeyden soğuk rüzgârlar esmeye başladı.”

Çok eski zamanları anımsarken Marcus’un bakışları dalgın, sesi neredeyse rüyadaymış gibiydi.

“Ve onlarla birlikte bir binici geldi.”

Not: Zarya bana Bağimsızlıktılardan biri tarafından hatıra olarak verilen ilginç bir nesne koyuyorum. Söylediğine göre bu 1770’te vatanışlara saldırıldığı zaman bir İngiliz tarafından King Sokagı’ndaki bir eve atılan misket bilyesinin kalıntısıymış. Dr. Warren’in söylevine katılanların o korkunç günde ilgili anlatıldığı pek çok hikâye vardı ve bağimsızlığı arzulayanların tutkusunu daha da ateşledi.

Les Revenants, Amerika Mektupları ve Belgeleri

No. 1

Gallowglass'tan Philippe de Clermont'a

Cambridge, Massachusetts

6 Mart 1775

Büyük Efendi:

Bu sabah Dr. Warren, Boston karliamının beşinci yildönümünde konuşma yaparken Old South toplanti salonundayım. Büyük bir kalabalik vardi ve doktor Roma tarzina burunerek beyaz bir toğaya sarımmıştı. Bağimsızlıkçılar bu gösteriyi tezahüratlarla karşıladı.

Dr. Warren toplantiyi ülkenin kanadığından söz ederek ve zorba bir hükümdarın gücüne karşı ayaklanma çağrısı yaparak harekeliendirdi. Warren, savas olmaması için Britanya ordusunun Boston'dan çekilmesi gerektiğini söyledi.

Ayaklanmayı başlatmak için bir kivilcim yeterli. "Kit görüşlü ölümler kralların ve ülkelerin kaderinin bağlı olduğu zinciri oluşturan küçük ve büyük olayların arasındaki bağlantıları görmekten aciz," dedi Dr. Warren. Bu sözleri çok güzel bulduğum için hemen o anda not aldım.

Bu mektubu en kısa yoldan güvenile ulaştırarak Davy Hancock'un eline teslim ediyorum. Diğer işiniz için Cambridge'e döndüm.

Bağımsızlıkçılar hakkındaki arzularınızı saygıyla beklıyorum ancak artık kaçınılmaz olduğu gönenen şeyi değisirtmeme fırsat kalacak zamanda yetismeyeceğini tahmin ediyorum: Mesyle sarmasik bir arada daha güçlü degildir ama birbirinden ayırsanız olur.

Vazifesi nas hizmetkâriniz Eric tarafından Cambridge'de akeleyle yazılmıştır.

Eric

Krallık

NİSAN-HAZİRAN 1775

Marcus balık kovasını düşürmemeye çalışarak Thomas Buckland'ın Northampton'daki muayenehanesinin kapısını iterek açtı. Buckland, Worcester'ın batısındaki birkaç sağlıkçıdan biriydi ve en başarılılarından veya eğitimlilerinden olmasa da doktora gidecek kadar yaşamak istiyorsanız tek çarenizdi. Kapının üstüne asılı metal çingırağın şingırtısı Marcus'un gelişini haber verdi.

Cerrahın karısı Buckland'ın temiz bir havlunun üzerine dizilmiş, pırıl pırıl aletlerinin, forseps, diş çekme kerpeteni ve dağlama demirlerinin durduğu ön tarafta çalışıyordu. Raflarda ot çanakları, ilaçlar ve merhemler sergileniyordu. Muayenehanenin pencereleri Northampton'ın anacaddesine baktığı için yoldan geçen meraklılar Buckland kemikleri oturtur, ağızlarla kulakların içine bakar, diş çeker ve ağrıyan eklemleri muayene ederken içerideki acıya ve ağırlara tanıklık edebiliyordu.

"Marcus MacNeil. Burada ne yapıyorsun?" Taş bir çanağa şifalı yağ dolduran Mercy Buckland başını kaldırıp ona baktı.

"Birkaç balık karşılığında anneme geçen ay verdiğiniz o şifalı çaydan biraz almayı umuyordum." Marcus kovasını uzattı. "Tirsi balığı. Hadley'nin güneyindeki şelalelerden yeni yakalandı."

"Baban nerede olduğunu biliyor mu?" Bayan Buckland, birkaç ay önce Obadiah onu Tom'la bereleri iyileştirmek için

nasıl merhem yapılacağıyla ilgili konuşurken yakaladığında çıkan tartışmaya tanık olmuştu. Ondan sonra babası ilaç için Northampton'a gitmesini yasaklamıştı. Obadiah ailenin bundan sonra Hadley'deki, onun ancak yarısı kadar iyi olmasına rağmen iki katı pahalı olan ve gözleri iyi görmeyen doktora gitmesi konusunda ısrar etmişti çünkü ilerlemiş yaşı ve alkole düşkünlüğü MacNeil ailesinin işlerine burnunu sokmasını önlüyordu.

"Sormanın anlamı yok, Mercy. Marcus yanıt vermeyecek. O artık ağzından cımbızla laf alınan birine dönüştü." Tom Buckland kel kafası ilkbahar ışığıyla parlayarak karısının yanına gelmişti. "Bana sorarsan o çenesi kapanmayan oğlanı özlüyorum."

Marcus, Bayan Buckland'ın, incecik kalmış kollarını, pantolonunun belini daraltmak için sardığı ipi, sol ayakkabısındaki deliği ve kız kardeşi Patience'in kaba kumaştan mavi-beyaz ekose gömleğine çiftliklerinde yetişen kenevirle yaptığı yamaları dikkatle incelediğini hissediyordu.

Ama Buckland'ların ona acımasını istemiyordu. Hiçbir şey istemiyordu... biraz şifalı çay dışında. Marcus'un annesi, Bayan Buckland'ın ünlü karışımından sonra biraz uyumayı başarmıştı. Cerrahın karısı içine neler konulduğunu da öğretmişti. Kedi-otu, şerbetçiotu ve arakçın. Ama o bitkiler MacNeil ailesinin bahçesinde yetişmiyordu.

"Boston'dan haber var mı?" diye sordu Marcus konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Bağımsızlıkçılar Kırmızı Ceketliler'e karşı toplanıyor," diye karşılık verdi Tom, gözlüğünün ardından raflarda doğru bitkisel karışımı ararken. "Dr. Warren yüzünden herkes ayaklanmış durumda. Springfield'dan geçen biri daha fazla bela beklendiğini söyledi... ama Tanrı korusun, başka bir katliam olmasın."

“Ben de aynı şeyleri duydum,” diye karşılık verdi Marcus. Haberler onunki gibi küçük kasabalarda bu şekilde yayılıyordu... her seferinde bir dedikoduyla.

Tom Buckland eline bir paket tutuşturdu. “Annen için.”

“Teşekkür ederim, Dr. Buckland,” dedi Marcus kovanını tezgâhın üzerine koyarak. “Bunlar sizin için. Güzel bir yemek olur.”

“Hayır, Marcus. Bunlar çok fazla,” diye itiraz etti Mercy. “O kovadakilerin yarısı Thomas’la bana yeter de artar bile. Gerisini eve götürmelisin. Bu kış Thomas’ın pantolonunun düğmelerinin yerini iki kere değiştirdim.”

Marcus başını sallayarak teklifi reddetti. “Teşekkür ederim, Dr. Buckland. Bayan Buckland. Sizde kalsın. Benim eve dönmem gerek.”

Tom ona küçük bir çanak fırlattı. “Merhem. Fazladan getirdiğin balıklar için. Kimse kimseye borçlu kalmaz. Gözüne de sürebilirsin.”

Tom Marcus’un elmacıkkemiğinin üzerindeki morluğu fark etmişti. Marcus, insanların diline düşmemek için Northampton’a yolculuk yapma riskini göze alacak kadar solduğunu düşünmüştü. Ama Tom’un keskin gözlerinden pek bir şey kaçmazdı.

“Saman tırmığına bastım ve sapı suratıma çarptı. Ne kadar sakar olduğumu bilirsiniz, Dr. Buckland.” Marcus dükkânın kapısını açtı ve güve yeniği şapkasıyla çifti selamladı. “Şifa çayı için teşekkür ederim.”

Marcus feribota binmek yerine nehri geçmek için külüstür bir sal ödünç almıştı ve eve dönerken su birikintileriyle dolu yolda hızla Hadley’nin merkezine doğru ilerleyen biniciyle az kalsın çarpışacaktı.

“Ne oldu?” Marcus atı zapt etmek için dizginlerine boşuna asılıyordu.

“Milislerimiz Lexington’da askerlere katıldı. Kan döküldü,” diyebildi binici, yorgunluktan ciğerleri acıyarak. Atının başını çevirip dizginleri Marcus’un elinden kurtardı ve toplantı salonuna doğru fırladı.

Marcus, MacNeil çiftliğine kalan yolu koşarak geçti. Doğuya ilerleyen milislere katılacaksa yiyeceğe ve silaha ihtiyacı olacaktı. Bahçe kapısının önündeki ıslak çimenlerden kayarak geçerken neredeyse pantolonunu kapacak öfkeli kazdan ucuz kurtuldu.

“Lanet kaz,” dedi Marcus kısık sesle. Yumurtaları olmasa o yaratığın boynunu çoktan kırmıştı.

Solmuş kırmızı boyalı sokak kapısından içeri süzüldü. Yaşlı dul Noble kapının üst panelindeki çatlağın önceki yüzyılda yaşanan eski Kızılderili baskınından kaldığını söylemişti... ama yaşlı kadın cadılara, hayaletlere ve başsız şövalyelere de inanıyordu. Ev sessizdi, tek ses annesinin oturma odasındaki şömine rafında duran eski saatinin tik taklarıydı.

“Çanı duydum.” Catherine MacNeil evin giriş katındaki diğer tek oda olan mutfaktan elini yıpranmış havluya kurularak telaşla çıkmıştı. Annesi solgundu ve gözlerinin etrafı uykusuzluktan morarmıştı. Çiftlik iyi durumda değildi, babası arkadaşlarıyla içmek için hep dışarıda oluyordu, kış da sert ve uzun geçmişti.

“Ordu Lexington’da saldırmış,” diye karşılık verdi Marcus. “Milisleri çağırıyorlar.”

“Peki ya Boston? Güvenli miymiş?” Catherine’e göre, büyüdüğü şehir dünyanın merkeziydi ve bütün iyi ve güzel şeyler oradan geliyordu.

O anda Marcus Boston’ın karşı karşıya olduğu tehditten çok yuvaları ve ocakları için endişeliydi.

“Babam nerede?” diye sordu Marcus.

“Amherst'te. Kuzen Josiah'yı görmeye gitti.” Annesinin dudakları gerilmişti. “Bu yakınlarda dönmez.”

Obadiah bazen günlerce gider, giysileri yırtık ve yara içinde dönerdi; yumrukları kanlı, soluğu rom kokuyor olurdu. Marcus şanslıysa babası ayılıp oğlunun ortalarda olmadığını fark edinceye kadar, Lexington'a gidip dönmüş olurdu.

Oturma odasına gidip şöminenin üzerindeki çividen eski karabinayı aldı.

“Bu tüfek büyükbabanındı,” dedi annesi. “İrlanda'dan geldiğinde yanındaymış.”

“Hatırlıyorum.” Marcus parmaklarını eski ahşap dipçikte gezdirdi. Büyükbaba MacNeil ona bu tüfekle ilgili maceralarını anlatmıştı: Ailenin yeterince yiyeceği olmadığına Pelham ve Amherst daha küçük yerleşim birimleri iken ilk defa nasıl bir geyik avlayıp devirdiğini, nasıl taşıdığını anlatmıştı. .

“Baban döndüğünde ona ne söyleyeceğim?” Annesi korkmuş görünüyordu. “Başka bir savaş olursa neler olabileceğinden ne kadar kaygılandığını biliyorsun.”

Obadiah son savaşta Fransızlara karşı savaşmıştı. Bir zamanlar cesareti ve kuvvetiyle yerel milislerin gözbebeği idi. Marcus'un babası ile annesi yeni evlenmişti ve Obadiah'nın satın aldığı çiftliği geliştirmekle ilgili büyük planları vardı ya da Catherine'in hatırladıkları böyleydi. Ama Obadiah seferlerden güçsüz bir beden ve sadakat açısından komutanıyla kralı arasında kaldığı için kırık bir ruhla dönmüştü.

Diğer yandan Obadiah, İngiliz monarşisinin kutsallığına ve kralının kullarını sevdiğine bütün kalbiyle inanırdı. Buna rağmen cephede öyle bir vahşete tanık olmuştu ki bu, İngiltere'nin gerçekten kolonilerin iyiliğini düşünüp düşünmediğini sorgulamasına neden olmuştu. Savaşa katılan milislerin çoğu

gibi Obadiah da İngiliz ordusunda hayran olunacak çok az şeye rastlamıştı. Subayların onu, Londra'dan gelmesi aylar değilse bile haftalar süren ve artık bir işe yaramayacak kadar geç kalmış emirlere gözü kapalı itaat ederek bilinçli bir şekilde tehlikeye attığına inanıyordu.

Arada kaldığı sadakati, savaşın şiddetli kâbuslarının musallat oluşu ve içkiye düşkünlüğüyle Obadiah kralla şimdiki kavgalarının haklı olup olmadığına karar veremiyordu. Bu bilmece onu yavaş yavaş delirtiyordu.

“Ona beni görmediğini söyle... kümeden geldiğinde tüfeğin yerinde olmadığını fark ettiğini söyle.” Marcus itaatsizliğinin bedelini annesi ile kardeşinin ödemesini istemiyordu.

“Baban aptal değil, Marcus,” dedi annesi. “Çanları o da duymuştur.”

Hâlâ çalışıyor olmalıydı... Hadley'de, Northampton'da, muhtemelen Massachusetts'teki bütün toplantı salonlarında.

“Daha sen ne olduğunu anlamadan geri dönmüş olurum,” diye sakinleştirdi Marcus annesini. Onu yanağından öptü, tüfeği omuzladı ve kasabaya yöneldi.

Joshua Boston ve Zeb Pruitt'le, Zeb'in mezar kazmakla uğraştığı kasabanın dışındaki mezarlıkta buluştu. Uzun ağaçlarla çevrelenmişti ve topraktan değişik açılarla çıkan, hava şartlarıyla yıpranmış mezar taşları yosun kaplıydı.

“Hey, Marcus,” diye seslendi Joshua. “Mücadeleye mi katılıyorsun?”

“Katılabileceğimi düşündüm,” diye karşılık verdi Marcus. “Kral George'un bize çocukmuşuz gibi davranmayı bırakmasının zamanı geldi. İngiliz vatandaşı olarak bağımsızlık bizim vatandaşlık hakkımız. Kimse bunu bizden almamalı ve uğrunda mücadele etmek zorunda kalmamalıyız.”

“Veya uğrunda ölmek,” diye söylendi Zeb.

Marcus kaşlarını çattı. “Öldürmek mi demek istedin?”

“Ne dediysem onu söylemek istedim,” diye kestirip attı Zeb. “İnsan yeterince rom içer ve başka biri onun kalbine yeterince korku ve nefret salarsa öldürmekte acele eder. Ama aynı insan uğrunda savaştığı şeye ruhen ve bedenen inanmıyorsa savaş alanından bulunduğu ilk fırsatta kaçır.”

“En iyisi bu tür bir vatanseverliğe sahip olup olmadığını düşün, Marcus... milislerle Lexington’a yürümeden önce,” dedi Joshua.

“Çok geç.” Zeb gözlerini kısarak uzaklara bakıyordu. “Bay MacNeil geliyor, yanında da Josiah var.”

“Marcus?” Obadiah yolun ortasında durmuş, kan çanağı gözlerle bakıyordu. “Benim tüfeğimle nereye gidiyorsun, oğlum?”

Obadiah’nın tüfeği değildi ama Marcus bunu belirtmek için doğru zaman olduğunu sanmıyordu.

“Sana bir soru sordum.” Obadiah onlara doğru ilerledi, adımları düzensiz olsa da tehditkardı.

“Şehre. Milisleri çağırdılar.” Marcus geri adım atmadı.

“Kralına karşı savaşmayacaksın,” dedi Obadiah silahı kavrayarak. “Ona meydan okumak Tanrı’nın kutsal buyruğuna aykırıdır. Üstelik sen daha çocuksun.”

“On sekiz yaşındayım.” Marcus pes etmemek için direniyordu.

“Henüz değilsin.” Obadiah gözlerini kısıtı ve dudaklarını sıktı.

Bu genellikle Marcus’un annesinin müdahale edip kocasıyla oğlunun arasında kalmaması için teslim olup geri çekildiği andı.

Ama bugün Zeb’in ve Joshua’nın sözleri kulaklarında çınladığı için Marcus kanıtlayacak bir şeyi olduğunu hissediyordu... kendine, babasına ve arkadaşlarına. Dikleşerek kavgaya hazırlandı.

Babası yanağına can yakan bir tokat attı, sonra diğer yanağına. Öfke anında bile Obadiah oğluna yerini bildirmeye kararlıydı.

Obadiah tüfeği zorla Marcus’un elinden aldı.

“Evine, annene dön,” dedi Obadiah küçümseyerek. “Orada görüşürüz. Önce Zeb ve Joshua’yla iki çift laf etmem lazım.”

Çiftliğe dönünce babası onu dövecekti. Obadiah’nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa Zeb ve Joshua bile dayak yiyebilirdi.

“Onların bu işle hiç ilgisi yok,” dedi Marcus babasının tokatlarından kızarmış yanaklarıyla.

“Bu kadar itaatsizlik yeter,” diye gürlledi Obadiah.

Joshua başıyla çiftliğin olduğu tarafı işaret etti. Bununla Marcus’tan, işler daha da kızışmadan oradan ayrılmasını istediğini konuşmadan anlatıyordu.

Sırtını arkadaşlarına, savaşa ve babasına dönen Marcus, MacNeil çiftliğine doğru ilerledi.

İçinden, bunun, babasının ona ne yapacağını son söyleyişi olacağına yemin etti.

Haziranda Marcus sözünü tutarak Boston’a kaçtı. Lexington çağrısından sonra birkaç kez dayak yemişti. Şiddet genellikle Marcus’un, babasını önemsiz ve zararsız bir şey hakkında sorgulamasıyla başlıyordu... ineklerin sağılması gerekip gerekmediği ya da kuyunun kuruyup kurumadığı gibi. Obadiah onun sorularını, asiliğinin göstergesi olarak algılıyordu.

Babasının ona katlanmış dizginlerle her vuruşu biraz daha sakinleştiriyormuş gibiydi, gözleri daha az çılgın bakıyor ve sesindeki öfke biraz diniyordu. Marcus babası onu döerken ağlamaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti, bacakları dayanılmaz acı veren şeritlerle dolduğunda bile. Gözyaşları sadece babasının, Marcus’un içindeki şeytanı çıkarmak için daha da hırslanmasına neden oluyordu. Obadiah genellikle Marcus acıdan yığılana kadar devam ederdi. Sonra tavernalara gider, sarhoş olup yerlere yığılana kadar birinden diğerine gezerdi.

Bu dayaklardan birinden sonra, Obadiah hâlâ dışarıda dertlerini içkiyle boğarken Marcus bir sefertası dolusu yiyecek ve ilerlemesini takip etmek için Boston yolu üzerindeki şehirleri gösteren aile almanasını alarak doğuya ilerlemeye başladı.

Cambridge'e vardığında Harvard Avlusu karınca yuvası gibiydi. Öğrenciler üniversiteden çıkarılmış, yerlerine New England'ın her tarafından gelen milisler yerleşmişti. Üniversitenin yatakhaneleri dolunca askerler birbirleriyle yakınlıklarına, kaldırım taşı yollara, sokak lambalarına ve kanalizasyon sistemine aldırmadan dışarıya çadır kurmuştu. Sonucunda ortaya porselen tabakların üzerindeki çatlaklar gibi görünen dar yürüyüş yollarıyla birbirinden ayrılan, kanvas, keten ve çuval kumaşların uçtuğu uyduruk bir kamp çıkmıştı.

Marcus İngiliz topçu ateşine meydan okuyan bir gürültünün olduğu çadır kente girdi. Ordu müzisyenleri, deneyimsiz askerleri davullara sabit vuruşlarla, yaklaşan savaşa hazırlıyordu. Köpekler havlıyor, atlar kişniyor, nadiren bir öküz böğürtüsü duyuluyordu. Güneyde New Haven ve kuzeyde Portsmouth kadar uzak şehirlerden yeni gelen adamlar en ufak tahrikte bazen isteyerek bazen de kazayla silahlarını boşaltıveriyordu.

Marcus yiyecek bir şey bulma ümidiyle yanık kahve ve kızarmış et kokusunu takip ederken tanıdık bir yüz ona döndü.

"Lanet olsun." Marcus kendi memleketinden biri tarafından fark edilmişti.

Seth Pomeroy'un koyu renk, derin bakışlı kurnaz gözleri keskin bir burun tarafından ayrılan çıkık elmacık kemiklerinin üzerinden ona kenetlenmişti. Northampton'lı tüfek ustasının sert ifadesi hafife alınmaması gereken biri olduğunu gösteriyordu.

"MacNeil. Silahın nerede?" Pomeroy'un soluğu kötü kokuyordu... öfkелendiğinde sallanan çürük bir dişi vardı. Tom Buckland onu çekmek istemişti ama Pomeroy diş hekimliğine

şiddetle karşıydı, bu yüzden dış olduğu yerde çürümeye terk edilmişti.

“Babam aldı,” diye karşılık verdi Marcus.

Pomeroy Marcus’a bir misket tüfeği attı, kendisinininkilerden biriydi ve Büyükbaba MacNeil’in eski karabinasından çok daha iyiydi.

“Peki, baban burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu Pomeroy. Bayan Buckland gibi Pomeroy da Obadiah’nın evini demir yumrukla yönettiğini biliyordu. Kimse onun izni olmadan bir şey yapamazdı... tabii postuna kıymet veriyorsa.

“Hayır.” Marcus yanıtlarını olabildiğince kısa tutuyordu.

“Obadiah öğrenince hiç hoşuna gitmeyecek,” dedi Pomeroy.

“Ne yapacak? Beni vasiyetinden mi çıkaracak?” Marcus alayla güldü. Herkes MacNeil’ların bir penilerinin bile olmadığını bilirdi.

“Ya annen?” Pomeroy’un bakışları keskinleşmişti.

Marcus yanıt vermek yerine gözlerini kaçırıldı. Annesinin bunun bir parçası olmasına gerek yoktu. Son tartışmalarını durdurmaya çalıştığında, babası onu iterek önünden çekince düşüp kolunu sakatlamış ve hâlâ iyileşmemişti; Tom Buckland’in merhemleri ve Hadley’deki doktorun özenli bakımıyla bile.

“Günün birinde otoritesinden kaçıp kurtulamayacağın birini bulacaksın, Marcus MacNeil,” diye vaatte bulundu Pomeroy, “ama o gün bugün değil. Sen Hampshire’in en iyi nişancısısın ve benim, bulabileceğim bütün adamlara ihtiyacım var.”

Marcus asker hattına katıldı. Onun yaşlarında, kırmızı-beyaz kareli gömlekli ve daha iyi günler görmüş bir denizci pantolonu giyen, uzun ve zayıf bir delikanlının yanında sıraya girdi.

“Nereden geliyorsun?” diye sordu genç adam.

“Batıdan,” diye yanıt verdi fazla bilgi vermekten kaçınan Marcus.

“Demek ikimiz de taşra gülüyoruz,” diye karşılık verdi asker. “Aaron Lyon. Albay Woodbridge’in adamlarından. Bostonlu oğlanlar Worcester’in batısında yaşayan herkesle alay eder. Bana daha önce sayamayacağım kadar çok defa ‘Yanki’ dendi. Adın ne?”

“Marcus MacNeil,” dedi Marcus.

“Kiminlesin, Marcus?” Lyon belindeki keseyi altüst ediyordu.

“Onunla.” Marcus, Seth Pomeroy’u işaret etti.

“Herkes Pomeroy’un Massachusetts’teki en iyi silah ustalarından biri olduğunu söylüyor.” Lyon bir avuç kurutulmuş elma dilimi çıkardı. Marcus’a da ikram etti. “Geçen sene bizim Ashfield’daki meyve bahçemizden toplandı. Daha iyisini bulamazsın.”

Marcus elmaları zevkle yerken mırıldanarak teşekkür etti.

Cambridge’i Charlestown’a bağlayan dar boğaza vardıklarında konuşmaları yerini sessizliğe bıraktı. Burada orıları bekleyen şeyin büyüklüğü göz önüne serilmişti. Lyon uzaklardaki Breed’s Tepesi ile Bunker Tepesi’nden yükselen dumanları ilk defa doğru dürüst gördüklerinde ısıklık çaldı.

Seth Pomeroy at sırtındaki pudralı peruk ve kelleşen kafasının iki tarafını sergileyen üç köşeli şapka takmış yuvarlak hatlı adamla konuşmak için durunca asker hattı beklemeye geçti. Marcus Güney Hadley’li Dr. Woodbridge’in karıştırılamayacak profilini tanımıştı.

“Görünüşe göre bize katılıyorsunuz,” dedi Aaron Pomeroy’la Woodbridge arasındaki konuşmayı izlerken.

Woodbridge asker hattını dolaşarak sakince askerleri inceledi.

“MacNeil, bu sen misin?” Woodbridge gözlerini kısmıştı. “Tanrım, gerçekten öyle. Pomeroy’la git. Evimin arkasındaki

otlakta bir hindiye saçmayla gözünden vurabiliyorsan kesinlikle bir Kırmızı Ceketli'yi de vurabilirsin. Sen de Lyon."

"Baş üstüne, efendim." Lyon'un s harfleri Madam Porter'in çitlerinden daha fazla güneş ışığı alan ön dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Marcus, Woodbridge'e, ayaklarını biraz daha ayırarak durup tüfeğini kollarında dengelerken.

"Orduda bu tür sorular sorulmaz," diye karşılık verdi Woodbridge.

"Ordu mu?" Bu bilgi karşısında Marcus'un kulakları adeta dikilmişti. "Ben Massachusetts için mücadele ediyorum... milislerle."

"Bu senin ne kadar bildiğini gösteriyor, MacNeil. Kongre, bütün bilgeliğiyle on üç değişik koloni milisinin fazla olduğuna karar verdi. Artık hepimiz şen bir Kıta Ordusu'yuz. Virginia'lı uzun boylu ve iyi bir ata sahip bir beyefendi buradaki işleri düzenlemek için Philadelphia'dan yola çıktı." Woodbridge güneyli arazi sahiplerini, uzun boylu adamları, süvarileri ve şehirliileri lanetlediğini vurgulayacak şekilde yere tükürdü. "Sana söylenenleri yap yoksa ait olduğun yere, Hadley'ye geri gönderirim."

Marcus Northampton'lı silah ustasının yanına tam da her türden askerden oluşan gruba hitap edişini duyabilecek zamanda gitti.

"Fazla cephanemiz yok," diye açıklıyordu Pomeroy küçük keseler dağıtırken, "bu yüzden iki bacağı olmayan ve İngiliz üniforması giymeyen kimsenin üzerinde atış talimi yapmak yok."

"Görevimiz ne Yüzbaşı?" Geyik derisi ceketli, kum rengi saçlı ve kurt gibi keskin gözleri olan uzun boylu adam keseyi elinde tartıyordu.

"Breed's Tepesi'nde Albay Prescott'u rahatlatacağız. Orada güç durumda kalmış," diye karşılık verdi Pomeroy.

Hoşnutsuz homurdanmalar oldu. Marcus gibi adamların çoğu İngiliz ordusuna ateş etmek istiyordu, başlarını belaya sokan diğer kolonicilere yardım etmek değil.

Pomeroy'un adamları sessiz yürüyüşlerine başladı, İngiliz toplarının bombardımanı yeri titretiyor, yakınlardaki binaları temelinden sarsıyordu. Kralın birlikleri, üzerinde yürüdükleri ince ve narin hattı parçalamaya, böylece Charlestown'ı Cambridge'den koparmaya çalışıyordu. Yer Marcus'un ayaklarının altında titredi. Marcus içgüdüsel olarak adımlarını hızlandırdı.

"Bu tarafa doğru gelen şeyi görünce fahişeler bile Charlestown'ı terk etti," dedi Lyon omzunun üstünden.

"Gelen şey" Kıyamet Günü'ne benziyordu ya da en azından Marcus, Charles Nehri'ndeki İngiliz gemilerinin sayısını görünce öyle düşündü: Nehri, suyun karşısındaki ağır bombardımanı ve yükselen büyük dumanları.

Sonra patlayıcı taşıyan, sert adımlarla yürüyen İngiliz askerleri gözüne ilişince bağırsakları düğümlendi.

Pomeroy'un birlikleri sonunda diğer kolonicilerle birleştiğinde Marcus Salem'li çilli Jimmy Hutchinson gibi bazı askerlerin, kendisinden bile küçük olduğunu fark ederek şaşırды. Yalnızca birkaç tanesi Seth Pomeroy kadar yaşlıydı. Ama adamların çoğu Obadiah yaşlarındaydı, artık Marcus'un emirlerine itaat edeceği New Hampshire'lı, ince yüzlü ve zayıf Yüzbaşı John Stark gibi.

"Stark ilk koruculardandı," diye fısıldadı Jimmy, Marcus'a, korunmak için uyduruk bir siperin arkasına çömelirlerken. Rogers'ın Korucuları keskin gözleri ve uzun mesafelerde çoğu adamın taşıdığı misketlerden çok daha etkili olan uzun tüfeklerini tutan ellerinin titrememesiyle efsane gibiydi.

"Bir kelime daha edersen ağzına bir şey tıkarım, oğlum." Stark yılan gibi sessizce ön hatta süzölmüştü. Bir eline, üzerine

yeşil bir çam ağacı işlenmiş kırmızı bir bayrak dolamıştı. Stark gözlerini Marcus'a dikti. "Sen de kimsin?"

"Marcus MacNeil." Marcus birden ayağa fırlayıp esas duruşa geçmemek için kendisini zor tuttu. "Hadley'den."

"Pomeroy'un düzgün ateş edebildiğini söylediği sen misin?" dedi Stark.

"Evet, efendim." Marcus bunu kanıtlamak için duyduğu hevesi gizleyemiyordu.

"Şu kazığı görüyor musun?"

Marcus gözlerini kısarak daha iyi bir korunma alanı oluşturmak için sıkıştırılmış samanların arasındaki küçük açıklıktan eski duvarın üzerine yığılı kerestelerin durduğu yere baktı. Başıyla onayladı.

"İngilizler oraya gelince ayağa kalkıp ateş edeceksin. Gördüğün en süslü üniformayı vur. Ne kadar çok rütbe işareti görürsen o kadar iyi," dedi Stark. "Bu çitin karşısındaki herkes aynı şeyi yapacak."

"Gözünden mi kalbinden mi?" Marcus'un sorusu sert görünümlü keskin nişancının gülümsemesini sağladı.

"Fark etmez," diye yanıtladı Stark, "onu dizlerinin üstüne yıkmaya tek bir atış yettiği sürece. Silahını boşalttıktan sonra kendini yere at ve başını sakın kaldırma. Siz yatınca, Cole ikinci hatla ateşe başlayacak."

Stark deriler giymiş, keskin gözlü adamı işaret etti. Asker başını sallayıp şapkasına dokundu.

"Cole yere yatınca," diye sürdürdü Stark, "Hutchinson ve son hat nişan alacak."

Strateji çok zekiceydi. Bir tüfeği doldurmak için üç aşağı beş yukarı yirmiyeye kadar saymak gerekiyordu. Stark'ın planı, saldırıda hiç boşluk olmayacağı anlamına geliyordu, çitin ardın-

daki kolonicilerin karşı tarafa oranla sayıca az olmasına rağmen. Britanyalılar doğruca ateşten bir baraja yürüyecekti.

“Ya sonra?” diye sordu Jimmy.

Cole ve Stark uzun uzun baktı. Marcus’un hızla akan kanı dondu. Pomeroy verdiğinde kesenin ağırlığına bakmış ve tek bir atış yapmaya yetecek kadar barut olduğundan şüphelenmişti. Bakışları bunun yanıtıydı.

“Sen sadece yanımda dur, Jimmy,” dedi Cole, oğlanın sırtına vurarak.

Savaşlarda ateş etmekten çok, beklemek vardı. İngilizler görüş alanına girene kadar neredeyse yarım gün geçmişti. Ancak Kırmızı Ceketliler direğe yaklaşmaya başladığında her şey bir anda olmuş gibiydi.

Asker düdükleriyle davullar ritmi tutturdu. Marcus davulcunun on iki yaşından büyük olmayan bir oğlan olduğunu gördü... Patience’tan büyük değildi.

İngiliz askerlerinden biri ıslık çalmaya başladı. Kırmızı ceketli hat büyük bir coşkuyla şarkıya katılarak sözlerine ıslık ve yuhalamalarla eşlik etti.

*Sersem Yanki geldi kasabaya,
Misket tüfeğini almaya,
Bulayacağız onları katrana,
Katacağız John Hancock’u yanlarına.*

“Piçler.” Marcus’un tetikteki parmağı kahramanlarından biri olan, yeni toplanmış Kıtasal Kongre başkanına yapılan bu hakaret karşısında titredi.

“Ateş etme,” dedi Cole, Marcus’un arkasından Stark’ın emrini fısıldayarak hatırlatırken.

Sonra ilk İngiliz askerleri, kırmızı ve altın rengi üniformaları puslu havada uçuşarak direği geçti.

“Ateş!” diye bağırdı Stark.

Marcus çitin arkasına kümelenmiş ön hattakilerle ayağa fırladı.

Bir İngiliz, Marcus’un yaşlarında, ona kuzeni olabilecek kadar benzeyen bir oğlan doğruca ona bakıyordu, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Marcus nişan aldı.

“Gözlerinin beyazlarını görmeden ateş etmeyin!” diye bağırdı Stark.

İngiliz gencin gözleri kocaman oldu.

Marcus tetiği çekti.

Askerin gözyuvasında koyu renk bir delik belirdi. İçinden kan akmaya ve giderek yoğunlaşmaya başladı.

Marcus hareket edemeyecek şekilde dondu.

“Yere yat!” Cole onu yere çekti.

Marcus yatarken silahını düşürdü, midesi altüst olmuştu. Serselemişti, kulakları çınlıyordu ve gözleri yanıyordu.

İngilizler keskin bir sesle süngülerini taktı. Kükreyerek duruşunu doğru koşan askerlere, kolonicilerin üzerine, İngiliz hattının gerisinden gelen kurşun yağmuru eşlik ediyordu.

Stark kırmızı-yeşil bayrağı salladı. Cole ikinci hattaki adamların yanında durdu.

Yerde sırtüstü yatan Marcus başının üzerinden geçen tek bir kurşunu takip etti. Onun uzun tüfeğiyle nişan alan Cole’un göğsüne isabet etmesini afallamış bir halde izledi. Cole bir homurtu çıkararak yere düştü... ama silahını boşaltmadan önce değil.

İngiliz hattı şaşkınlıkla bağırdı. Bu kadar kısa sürede ikinci atışı beklemiyorlardı. Bağırışlar, koloni kurşunları hedeflerini buldukça çılgınlığa döndü.

Marcus sürünerek Cole’un yanına gitti.

“Öldü mü?” diye sordu Jimmy gözlerini açarak. “Aman Tanrım, öldü mü?”

Cole’un görmeyen gözleri göğe dikilmişti. Marcus, Cole’un ciğerlerinden çıkan havayı hissetme umuduyla yanına çömeldi.

Hiçbir şey yoktu.

Cole’un gözlerini kapadı.

Stark bayrağını havaya fırlatıp İngilizlerin ateşini bilerek üzerine çekti.

Jimmy ve kalan koloniciler ayağa kalktı, nişan aldı ve ateş etti.

Çığlıklar ve ateş sesleri duvarın diğer tarafında devam etti.

“Geri çekilin! Geri çekilin!” İngiliz subayın emri rüzgârla onlara kadar taşındı.

“Olur şey değil.” Stark taş duvara yaslanırken New England’ın çiftçileri, oduncuları ve avcılar –artık yeni “Kıta Ordusu” askerleri– hayretle birbirine baktı.

“Beyler,” diye devam etti Stark giysisinin koluyla alnını silerek, “iyi bir gün oldu. Görünüşe bakılırsa, büyük Britanya ordusunu yolundan döndürdünüz.”

Asker sıralarından tezahüratlar yükseldi ama Marcus coşkuya katılamıyordu. Cole’un silahı kan gölünün içinde duruyordu. Marcus alıp kabzasını koluyla sildi. Pomeroy’un ödünç verdiği silahtan bile iyiydi. Ve gün bitmeden bir silaha daha ihtiyaç duyabilirdi.

Tanrı biliyordu ki New Hampshire’lının ona ihtiyacı kalmamıştı. Artık yoktu.

Muharebenin kalanı bir kan, barut ve kaos karmaşası halinde geçti. Ne su ne yemek ne de savaşmaktan soluklanacak zaman vardı.

Stark ve adamları İngilizleri yine durdurmuştu.

Britanyalılar üçüncü kez saldırdığında bitkin kalan kolonilerin karşı koyacak cephanesi kalmamıştı.

En yürekli ve en yaşlı adamlar diğerleri çekilene kadar durmakta kalmak için gönüllü oldu.

Boğazı neredeyse geçmiş, Cambridge'e sağ salim ulaşmışlar-ken Jimmy Hutchinson aniden yere düştü, boynuna bir metal parçası saplanmıştı. Sıçrayan kan damlaları oğlanın yüzündeki çillerle karıştı.

"Ben de Bay Cole gibi ölecek miyim?" Jimmy'nin sesi çok hafif geliyordu.

Marcus kendi gömleğinin kan lekeli kolunu yırtıp kan akışını durdurmaya çalıştı.

"Bugün değil." Jimmy'ye tutunabileceği bir parça umut vermenin zararı olmazdı fakat Marcus oğlanın her şey sona ererken kadere lanet edeceğini biliyordu.

Marcus ölü bir İngiliz askerinin ceketini aldı. Aaron Lyon'la ikisi onunla uyduruk bir sedye yaptı. Jimmy'yi Harvard Avlusu'na kurulmuş kamp hastanesine doğru taşıdılar.

Bölge morg gibi kokuyordu, kan ve dağlanmış et kokusu havayı sarmıştı. Sesler daha da kötüydü. İnleyenlerin, yalvararak su isteyenlerin sesi acı içinde kıvranan askerlerin çığlıklarıyla kesiliyordu.

"Yüce Tanrım, o Jimmy Hutchinson mı?" Dumanlı alacakaranlıkta belirerek yollarını kesen, dişlerinin arasına pipo sıkıştırmış alev gibi saçları olan şişman bir kadındı.

"Bayan Bishop?" dedi gözlerini kırıştırarak ona bakan Jimmy güçsüzce. "Siz misiniz hanımefendi?"

"Başka kim olacak?" diye yanıtladı Bayan Bishop sertçe. "Hangi aptal senin buraya gelip kendini yaralamana izin verdi? Daha on beş yaşında bile değilsin."

“Annem bilmiyor,” diye açıkladı Jimmy, gözleri kayıp kapanarak.

“Bilmediğini tahmin etmiştim. Salem’de, ait olduğun yerde kalmalıydın.” Bayan Bishop elini Marcus’a doğru salladı. “Orada dikilip durma. Onu buraya getir.”

Burası diye gösterdiği yer, yaralıların çoğunun taşındığı yer değildi. *Burası* etrafına uyduruk yatakların dizildiği küçük bir ateşin başıydı. Çığlıklarla haykırışların koptuğu, cerrahların tımarhaneye benzeyen yeri olan *oraya* oranla *burada* her şey sakindi.

Marcus kadını şüpheyle süzdü.

“İstiyorsan onu Dr. Warren’a da götürebilirsin ama Jimmy’nin hayatta kalma şansı benimle daha yüksek olur.” Bayan Bishop piposunu ağzının solundan sağına geçirdi.

“Dr. Warren’ı Breed’s Tepesi’nde bıraktık,” dedi Marcus kadını yalancı çıkarabildiği için keyiflenerek.

“O Dr. Warren değil, seni sersem. Öteki.” Bayan Bishop da Marcus’a ukala bir sersem olduğunu gösterdiği için aynı oranda keyiflenmişti. “Bostonlu tıpçılar konusuna senden daha aşınayım.”

“Ben Bayan Bishop’la kalmak istiyorum,” diye mırıldandı Jimmy. “O şifacıdır.”

“Bu kibar bir tabir, Jimmy,” dedi Bishop. “Şimdi siz iki kaba adam, hastamı ateşe taşıyacak mısınız yoksa bunu kendim mi yapmak zorunda kalacağım?”

“Boynuna metal bir parça saplandı,” diye telaşla açıkladı Marcus, Jimmy’yi son birkaç metre boyunca taşıırken. “Sanırım damarını kesmiş. Artere de saplanmış olabilir tabii. Etrafı biraz karardı ama yanıktan da olabilir. Gömleğimin kolunu cesaret edebildiğim kadar sıkıca boynuna sardım.”

“Bir bakayım.” Bayan Bishop arasında sazdan bir mum tuttuğu maşayı aldı. Yaraya baktı. “Senin adın ne?”

“Marcus MacNeil. Alın.” Marcus ceplerini karıştırıp evinden getirdiği bir parça reçine mumunu çıkardı. Reçineli çam ağacı titrek saz mumundan daha parlak bir ışık veriyordu. Ucunu ateşe attı. Odunlar hemen canlandı.

“Teşekkür ederim.” Bayan Bishop maşasındakini reçine mumuyla değiştirdi. “İnsan vücudundan anlıyor gibisin. Şu Harvard delikanlılarından mısın?” Yüzündeki küçümseyen ifade bile bunu reddetmek için yeterliydi. Bayan Bishop’ın üniversite eğitimine aldırmadığı açıktı.

“Hayır, hanımefendi. Hadley,” diye yanıtladı Marcus, gözlerini Jimmy’nin solgun yüzüne ve mavileşmeye başlayan dudaklarına dikerek. “Yeterince hava alabildiğini sanmıyorum.”

“Hiçbirimiz alamıyoruz. Bu kadar dumanla olanaksız.” Bayan Bishop buna pipo içerek katkıda bulundu. Nefesini verince onu çevreleyen tütün dumanının arasından yerde yatan Jimmy’ye baktı. “Şimdi bir süre uyur.”

Marcus, Jimmy’nin bir daha uyanıp uyanmayacağını sormaması gerektiğini biliyordu.

“Şu oğlanı dünyaya getirmek on sekiz saatimi aldı, silahlı aptalın tekinin onu çalmasıysa zaman almadı bile.” Bishop cebinden küçük bir şişe çıkardı. “Savaş kadınlar için öyle büyük bir zaman kaybı ki.”

Şişenin mantarını çıkarmak için dişlerini kullandı ve ateşe tükürdü. Patlayıp cızırdadıktan sonra alevler hemen yükseldi. Büyük bir yudum alıp Marcus’a uzattı.

“Hayır, teşekkür ederim.” Marcus hâlâ midesinin her an altüst olacağını hissediyordu. Savaşın hatıraları yüzeye çıkmak için zihnini zorluyordu.

O birini öldürmüştü. İngiltere’de bir yerlerde bir anne oğlu olmadan uyanacaktı... ve bu onun suçuymdu.

“O matemli anneyi, bir daha tetiği çekmeden *önce* düşünürsün,” dedi Bayan Bishop matarayı tekrar ağzına götürerek.

Nasıl oluyorsa kadın, Marcus’un suçlu düşüncelerini duyuyordu. Panikleyen ve bunalan Marcus midesi bulanırken elini ağzına götürdü. Bayan Bishop ela gözlerini ona dikerek ters ters baktı.

“Sakin yanımda böyle şeyler yapma. Saçmalıklara ayıracak zamanım yok. Proctor’ın oğlanlarından biri silahlardan kaçarken bacağına kırmış. Bir çukura düşmüş. Bugün duyduğum savaşla ilgili ilk akli başında hikâye.” Bayan Bishop şişeden bir yudum daha alarak ayağa kalktı. Eliyle Marcus’a onu izlemesini işaret etti.

Marcus midesi toparlanana kadar olduğu yerde kaldı. Bu, kızıl saçlı şifacının kabul edilebilir bulduğu zamandan uzun sürdü.

“Ee?” diye üsteledi kadın, gözleri acıdan ve korkudan fırlamış halde yatan askerin tepesinde dururken. “Bayılacak mısın yoksa bana yardım edecek misin?”

“Daha önce hiç kırık bir bacağı yerine oturtmadım.” Marcus Bayan Bishop’a karşı en iyi yöntemin dürüstlük olduğunu anlamıştı.

“Daha önce birini de öldürmemiştin. Her şeyin bir ilki vardır,” dedi Bishop sert sert. “Üstelik senden bunu yapmanı istemiyorum. Ben yaparken onu tutacaksın.”

Marcus adamın baş tarafında durdu.

“Hayır, orada değil.” Bishop’ın sabrı tükeniyordu. “Kalçayı buradan, uyluğu da buradan tut.” Marcus’un ellerini doğru noktalara yerleştirdi.

“İçecek bir şeyin var mı, Sarah?” dedi adam sesi çatlayarak.

Askerin bileğinin dizine göre açısına bakan Marcus içecek için iyi bir fikir olduğunu düşündü. Kavalkemiği ortadan ikiye ayrılmış gibi görünüyordu.

Kadın şışeyi Marcus'un eline tutuşturdu. "Önce sen bir yudum al, sonra John'a bir yudum ver. Yine sapsarı oldun."

Marcus bu kez ikramı geri çevirmedi. Sıvı boğazını yakarak indi. Şışeyi askerin dudağına götürdü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı adam. "Acı için başka bir şeyin yok mu Sarah? Daha güçlü bir şey demek istiyorum."

Askerle şifacı arasında uzun bir bakışma oldu.

Sarah başını salladı. "Burada olmaz, John Proctor."

"Denemeye değirdi." Proctor iç çekip sırtüstü uzandı. "Romla idare edeceğiz."

"Hazır mısın, MacNeil?" Sarah piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Marcus daha yanıt veremeden, hatta daha soruyu tam olarak anlayamamışken Sarah Bishop harcadığı çabayla kol kasları gerilerek kemikleri yerine oturtmuştu bile.

Proctor acıyla uludu, sonra şokun etkisiyle bayıldı.

"İşte oldu. Hepsi geçti." Sarah hafifçe Proctor'ın bacağına vurdu. "Şu Proctor'lar duygularını ifade etmekten hiç çekinmiyor."

Marcus hastanın yarasının ciddiyetine bakarak oldukça metin davrandığını düşünse de dilini tuttu.

Sarah romu işaret etti. "Şundan biraz daha iç. Ve bir daha kemik yerleştirdiğinde benim yaptığım gibi yapmayı unutma: Önce uzvu sabitle, sonra sırtını kullanarak büyük bir güçle it. Bu şekilde daha az zarar verirsin. Kaslara zarar vereceğin korkusuyla kemiklere çekingen davranmanın anlamı yok."

"Evet, hanımefendi." Marcus'un, Woodbridge'in emirlerine itaat etmesi zor olmuştu ama Sarah Bishop bambaşka bir konuydu.

"Tedavi edebileceğimden daha fazla adam var." Sarah'nın piposu sönmüştü ama onu rahatlatıyormuş gibi çiğnemeyi sürdürüyordu.

“Burada kalıp yardım etmemi ister misin?” Marcus başka bir annenin oğlunu iyileştirmenin, bir can aldığı gerçeği karşısında rahatlamasına yardım edip etmeyeceğini merak etti.

“Hayır. Hadley’ye geri dön,” diye karşılık verdi Sarah.

“Ama savaş bitmedi.” Marcus etrafındaki kayıplara baktı. İnsanlar ölmüş, sakat kalmış, yaralanmıştı. “Bulabilecekleri bütün silahlara ihtiyaçları var. Bağımsızlık...”

“Bağımsızlığa hizmet etmenin kan dökmeyi gerektirmeyen yolları da var. Ordunun cerrahlara, askerlerden daha fazla ihtiyacı olacak.” Bayan Bishop piposunun ucunu ona doğru salladı. Gözleri koyulaşmış, gözbebekleri kocaman olmuştu. Marcus bu görüntü karşısında ürperdi. Kadının bu kadar tuhaf görünmesinin nedeni içki ve duman olmalıydı.

“Senin zamanın daha gelmedi,” diye devam etti sesi neredeyse fısıltı gibi alçalarak. “O zamana kadar ait olduğun yere, evine dön, Marcus MacNeil. Hazırlan. Gelecek seni çağırıldığında bunu anlayacaksın.”

Üç

15 MAYIS

Miriam kediye Phoebe'nin vampir olarak üçüncü gününün sabahında bıraktı. Tombuldu ve siyahtı, burnu, dört patisi ve kuyruğunun ucu beyazdı.

"Kendi kendine beslenme zamanı geldi," dedi Miriam taşıma kutusunu yatağın yanına koyarken. Kedi içinde yalvarır gibi miyavlıyordu. "Bu bitmek bilmeyen annelik görevinde kendime biraz izin vermem lazım. Freyja, Charles ve Françoise burada ama yiyecek ve içecek isteklerine cevap vermeyecekler."

Miriam'ın sözlerini duyunca Phoebe'nin midesi guruldadı ama bu açlıktan çok alışkanlıktandı. Phoebe artık açlık hissini damarlarında ve kalbinde hissediyordu. Sanki ağırlık merkezi ve iştahı biyoloji bilgisine göre olanaksız olmasına rağmen karın bölgesinden yukarı çıkmıştı.

"Unutma, Phoebe. Yiyeceğinle konuşmamak daha iyidir. Ona alışma. Beslenmeye hazır oluncaya kadar kafesinde bırak." Miriam Oxford'daki biyokimya laboratuvarlarında Marcus ve Matthew'un test tüpleriyle telaşla bilgisayar başına koşmasına neden olan okul öğretmeni sesiyle bilgi veriyordu.

Phoebe başıyla onayladı.

"Ve Tanrı aşkına," diye ekledi Miriam kapıdan çıkarken, "ona isim vermeye kalkma."

Phoebe sokak kapısının yavaşça kapandığını duyduğu anda kafesin kapısını açtı. İki yaş huysuzluğu sürüyordu ve asi tavrında bir azalma belirtisi yoktu.

“Gel pisi pisi,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana zarar veremeyeceğim.”

Aptal olmayan kedi taşıma kutusunun dibine sinip tısladı, sırtını kamburlaştırıp beyaz, keskin ve sivri dişlerini gösterdi.

Kedinin vahşiliğini sergilemesinden etkilenen Phoebe ilk doğru dürüst öğününü incelemek için geri çekildi. Bir kaçma fırsatı olduğunu sezen kedi fırlayıp giysi dolabının arkasına sindi.

Phoebe ilgiyle yere yerleşip beklemeye başladı.

İki saat sonra Phoebe’nin kendisine hemen zarar vermeye niyetli olmadığına karar veren kedi ilk fırsatta ok gibi fırlamayı planlayarak koridora açılan kapalı kapının önündeki halının üzerinde gezinmeye başladı.

Kedinin ilk hareketi yapmasını beklemekten sıkılan Phoebe aradaki zamanı çatlak pencere camında kendi dişlerini inceleyerek değerlendirdi. Sadece iki saat boyunca, ışığın cama doğru açıyla vurduğu anlarda bunu yapmanın mümkün olabildiğini keşfetmişti. Onun dışında parlak olan her şey Phoebe’nin kendi yansımasına bakarken büyülenip Narcissos gibi engellenmesi zor bir hayranlığa kapılmasını önlemek amacıyla odadan çıkarılmıştı.

Phoebe bir ayna olmasını neredeyse Miriam’ın kanını arzuladığı kadar arzuluyordu. Pencere camı bir yansıma gösteriyordu ama o, dişlerini daha ayrıntılı incelemek istiyordu. Gerçekten de kürk, deri, yağ ve kasları geçip kedinin yaşam kaynağına ulaşmasını sağlayacak kadar keskinleşmiş miydi?

Ya dişlerim bunun için uygun değilse? diye düşündü merakla.

Ya bir tanesi kırılırsa? Vampirlerin dişleri yeniden çıkar mı?

Phoebe'nin canlanan aktif vampir zihni sorudan soruya atlıyordu.

Vampirler dişleri olmadan beslenebilir mi?

Onlar da bebekler gibi beslenmek için başkalarına mı bağımlı?

Dişini çekmek utanç sembolü olmanın yanı sıra ölüm cezası anlamına da mı geliyor, yeniden hırsızlık yapmaması için hırsızın elinin kesilmesi gibi mi?

“Dur.” Phoebe bunu yüksek sesle söylemişti. Kedi ona bakıp gözünü kırptı. Gerindi, kalın halının tüylerini patileriyle yoğurduktan sonra temkinle bakıp yuvarlanarak eski haline döndü.

“Yine de pençelerin var.” Elbette Miriam ona savunmasız bir kedi verecek kadar düşmemişti. Kedinin önceden sergilediği keskin dişlerinin yanında pençeleri de ciddiye alınması gerektiğinin kanıtıydı.

“Sen de bir savaşıcsın. Benim gibi.” Kedinin kulağının ucundan bir parça eksikti, sokak kavgasında kaybettiğine şüphe yoktu. Öyle büyük bir güzelliği olmasa da gözlerindeki bir şey Phoebe'nin kalbine dokundu... mücadele ve ev özlemi yansıtan bir yorgunluk.

Phoebe bir gün, Freyja ve Miriam sonunda yeniden bir aynaya sahip olmasına izin verdiklerinde kendi gözlerinde de aynı ifadeyi görüp görmeyeceğini merak etti. Gözleri değişmiş mi olacaktı? Gözleri değişmeyi sürdürecektir, geri kalanı büyümekle onlar sert ve tekinsiz bir şekilde büyüyüp daha yaşlı mı görünecekti?

“Dur,” dedi Phoebe bu kez az mobilyalı odada yankılanacak kadar yüksek sesle tekrarlayarak. İki gün boyunca keyifsizce iç çekmesi bile insanların yardımına koşmasını sağlamışken Phoebe ev halkından gelen tepkisizliğin hem endişe hem de tuhaf bir şekilde özgürlük hissi verdiğini fark etmişti.

Miriam ve Marcus ona haftalar önce canlı bir yaratıktan ilk beslenme deneyiminin çok derli toplu olmayacağını anlatmıştı. Aynı zamanda Phoebe'nin besleneceği talihsiz varlığın hayatta kalamayacağı konusunda da uyarılmışlardı. Çok fazla travma olacaktı... sadece fiziksel değil, kesinlikle zihinsel de. Hayvan ellerinde debelenecek ve muhtemelen korkudan ölecekti, dolaşım sistemi adrenaline o kadar dolacaktı ki kalbi patlayacaktı

Phoebe kediyi inceledi. Belki de sandığı kadar aç değildi.

Kedinin gelişinden dört saat sonra Phoebe onu uyurken kucağına almaya başladı. Kediyi yerden alıp kolları ile bacakları kucağından hiç kemiği yokmuş gibi sarkarken yatağa çıktı. Phoebe bağdaş kurup kediyi bacaklarının arasındaki boşluğa koydu.

Kedinin yumuşak tüylerini okşadı, dokunuşunu tüy gibi hafif tutuyordu. Büyüyü bozup kedinin tıslamasına neden olarak yeniden dolabın arkasındaki gizlenme yerine kaçmasını istemiyordu. Açlığın onu ele geçirmesinden ve kedinin atan kalbinin etkisiyle dolabı yıkip hayvanı eziyet çektirerek ondan beslenemeyeceği şekilde öldürmekten korkuyordu.

“Sen kaç kilo gelirsin?” diye mırıldandı eli kedinin sırtında gezinmeye devam ederken. Kedi hafifçe mırlamaya başladı. “İyi beslenmiş olmana rağmen fazla değil.”

Kedinin çok fazla kanı olamaz, diye düşündü, oysa oldukça açtı... ve açlığı artıyordu. Damarları kuruyup düzleşmiş gibi hissediyordu, bedeni artık can veren sıvıdan onları normal çaplarına ulaştıracak miktarda barındırmıyormuş gibiydi.

Kedi Phoebe'nin bacaklarına hafifçe baskı yaparak daha rahat bir top halini aldı. Keyifle ve sıcacık içini çekti. Bu yuvalanmanın, aidiyet hissetmenin içgüdüsel hareketiydi.

Phoebe kendine kedinin yapmak üzere olduğu şeyden canlı çıkamayacağını anımsattı.

Tanrı aşkına, ona isim vermeye kalkma. Miriam'ın uyarısı, zihninde yankılandı.

Phoebe on iki saat, on altı dakika, yirmi dört saniyedir beslenmemişti. Hesabını yapmıştı, yakında beslenmek zorunda kalacaktı, aksi takdirde çılgın ve zalim bir ruh haline girme riski vardı. Bu tür bir vampir olmamaya kararlıydı; hoş olmayan bu tarz sahnelerden kaçınmak için Ysabeau'nun büyük bir haz alarak anlattığı Matthew'un ilk günleri hakkındaki hikâyeleri yeterince dinlemişti.

Kedi hâlâ kucağında uyuyordu. Birlikte geçirdikleri saatler boyunca Phoebe hayvan hakkında oldukça fazla şey öğrenmişti... dişi olduğu, kuyruğunun hafifçe çekilmesinden hoşlandığı ve patilerine dokunulmasından hiç hoşlanmadığı gibi şeyler.

Kedi Phoebe'ye karnını okşamasına izin verecek kadar güvenmiyordu hâlâ. Hangi avcı bunu yapardı? Phoebe ilk yeltendiğinde kedi tırmalayarak karşı koydu ama tırmık izleri neredeyse hemen iyileşti ve geride hiç iz kalmadı.

Phoebe'nin parmakları hareket ediyor, ritmik hareketlerle tekrar tekrar kedinin tüylerinin arasında geziniyor, teslim olduğuna, dostluklarına dair başka işaretler arıyordu. *İzin verdiğiine dair.*

Ancak kedinin kalp atışlarıyla Phoebe'nin damarlarındaki boşluğun birleşen sesi ısrarcı halinden akıl çelici, çıldırtıcı bir hale dönmüştü. Birlikte, bastırılmış arzunun iç içe geçmiş şarkısı olmuştu.

Kan. Yaşam.

Kan. Yaşam.

Şarkı kedinin bedeninde atıyordu. Phoebe bıkkınlıkla dudagını ısırdı, bir anlığına kanadıktan sonra hemen iyileşiyordu. Son bir saattir sürekli dudaklarını kemiriyor, tuz tadı alıyor,

bunun açlığını gidermeyeceğini bilmesine rağmen kendine hâkim olamıyordu.

Kedi yoğun koku nedeniyle hafifçe gözlerini açtı, minik pembe burnu kıpırdıyordu. Balık veya bir parça et olmadığına karar verince yeniden uyuklamaya döndü.

Phoebe tekrar dudağını ısırdı, bu kez daha sert ve daha derindi. Tuz tadı ağzına doldu, lezzetliydi ama besleyici özelliklerden yoksundu. Bir beslenme vaadinden öteye geçmiyordu. Ağzı yiyecek bulma ihtimaliyle sulandı.

Kedi bir kez daha başını kaldırdı, yeşil gözlerini Phoebe'ye dikmişti.

“Tadına bakmak ister misin?” Phoebe parmağını dudağına götürüp bir kan damlasını sildi. Derisi parmağının ucunu uzaklaştırır uzaklaştırmaz kapandı. Parmağındaki kan şimdiden koyulaşıp canlı bir mora dönüşmüştü bile. Kuruyup siyahlaşmaması için hızlı hareket eden Phoebe onu kediye ikram etti. .

Meraklı kedi pembe diliyle Phoebe'nin parmağını yaladı. Zımpara gibi dokusu Phoebe'nin açlık ve arzuyla ürpermesine neden oldu.

Sonra olağandışı bir şey gerçekleşti.

Kedinin gözleri bir anda kapandı ve pembe dilinin bir parçası ağzından dışarı sarktı.

Phoebe'nin dürtmesine rağmen kedi kıpırdamadı bile.

Parmaklarını hafifçe karnında gezdirdi.

Hiçbir şey olmadı.

“Aman Tanrım, onu öldürdüm!” diye fısıldadı Phoebe.

Kaldırmaya çalışarak onu tekrar dürttü ve panik hissetti. Onu kurtarmaya kimse gelmeyecekti... saatlerce, günlerce. Onu vampir yapan Miriam, Phoebe'nin kendisine yeni bir yaşam vermesi için seçtiği kadın bunu kesin olarak sağlamıştı. Phoebe açlıktan kendinden geçecekti, kucağında ölü bir kediyle. Ölü bir

şeyden beslenemezdi. Bu nekrofiliden bile kötüydü, bir vampir için tiksindiriciydi.

Kan. Yaşam. Kan. Yaşam.

Şarkının nabız gibi atışı devam etse de temposu yavaşlamıştı. Yavaş yavaş Phoebe ne olduğunu anladı.

Bir kalp atışı. Kendisinininki değil.

Kedi ölmemişti.

Uyuyordu.

Hayır, dedi Phoebe anlayarak, *uyuştu*. Parmağına baktı, üzerindeki mor izler hâlâ görülebiliyordu.

Vampir kanı, kediyi bayıltmıştı. Phoebe, Marcus ile Miriam'ın bundan söz ettiğini anımsadı, bazı vampirlerin kanlarının uyutucu etkilerini kötüye kullanarak sıcakkanlılarla beslendikten sonra yaptıkları ağza alınmayacak şeyleri de.

Phoebe kediyi kaldırıp burnuna götürdü, hayvanın bedeni artık öncekinden de kemiksiz ve pelte gibiydi. Temiz ve kuru kokuyordu.

Kan. Yaşam. Kan. Yaşam. Kedinin yavaş atan kalbi sessiz odaya şarkı söylüyordu. Ses cezbedici ve acı vericiydi.

Phoebe içgüdüsel bir yiyecek arayışıyla dudaklarını kedinin boynuna bastırdı. Elbette kanın deriye en yakın olduğu yer orasıydı. Yoksa insanların vampirler hakkındaki hikâyeleri neden hep boyun bölgesine yoğunlaşacaktı ki? Freyja ve Miriam onunla memelilerin dolaşım sistemleri üzerinden geçmişlerdi ama o anın açlığıyla Phoebe işe yarar tek bir bilgi bile anımsayamadı.

Kedi ellerinde debelendi. Vampir kanının etkisindeyken bile hayatta kalma içgüdüğü azalmamıştı. Yırtıcı avcıyı hissetmişti... kendisinden çok daha tehlikeli olanı.

Phoebe'nin ağzı kedinin omzuna yöneldi ve kürkünün dokusunu hissetti. Dişleriyle minicik bir deri kıvrımını kavradı

ve bir milimetre kadar ısırđı, bu olabilecek en küçük parçaydı, kanın ağzına dolmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Pislik konusunda endişelenme, sevgili Phoebe, demişti Freyja dün gece Phoebe'ye bakmaya geldiğinde, kan banyosu olacağı düşüncesi neredeyse keyiflendirmiş gibi. *Sonra temizleriz.*

Kediyi yok ettikten sonra, diye düşündü Phoebe. *Beslendikten sonra. Başka bir yaratığın canı pahasına hayatta kaldıktan sonra.*

Phoebe'nin uygar zihni bu düşünceye isyan etti ve midesi onu izledi, öğürüp kasılarak içindekileri boşaltmak için çabaladı... ama boştu.

Kedi dışında yiyecek bir şeyler olmalı, diye düşündü. Sürahi yi saatler önce kurutmuştu, normal suyun ona metalik gelen tadının hoş olmadığından yakınınca Françoise'ın getirdiğı iki şişe Pellegrino'yu da. Midesi şarabı kaldırmamıştı, her zaman favorisi olan Burgonya şarabını bile, bu yüzden Freyja'onları götürmüştü.

Phoebe pencerenin önünde duran vazodaki suyu bile içip bitirmişti. Haliya saçılmış çiçeklere bakarak bir zamanlar sebzelere yaptığı gibi saplarını emebileceğini düşündü ancak o kadar yeşilliğin düşüncesi midesinin isyan etmesine neden oldu.

Kediyi yatağı koyarak ayağı kalktı ve çantasını karıştırdı. Orada yiyecek *bir şey* olmalıydı... sakız, boğaz pastili, paketinden düşmüş bayat bir bisküvi. İçindekileri uyuklayan kedinin yanına, yatağı boşalttı.

Kâğıt mendil, buruşuk.

Satış fişi, ikiye katlanmış.

Ehliyet.

Pasaport.

Yapacağı işleri yazdığı not defteri.

Üzerine kumaş tüyü ve kalemtıraş atığı yapışmış naneli bir şeker.

Elleri yılan gibi hareket ederek nane şekerini kavradı. Arkasına yapışmış metal bozukluğu çıkarıp naneyi ağzına attı. Keskin nane ve şekerin ağzına hücum etmesi beklentisiyle gözlerini yumdu.

Nane ağzında macuna döndü. Phoebe onu tükürünce odada uçup cama yapıştı.

Bir çatlak daha, diye düşündü üzüntüyle.

Kedi gerindi, iç çekti ve karnıyla patilerini göğe çevirirken odayı temiz kokusuyla doldurdu. Artık kuru ve iştah kaçıran bir kokusu yoktu. Phoebe'nin açlığı çok arttığı için artık muhteşem kokuyordu.

Phoebe kedinin yumuşak karnını sergileme kararını, uzun süredir beklediği iznin işareti olarak aldı. Cesaretini kaybetmek için hızla hareket ederek kedinin üzerine eğilip kararlılıkla boynunu ısırды. Ağzı kanın keskin bakır tadıyla doldu. Miriam'inki kadar tatmin edici olmasa da çıldırmasını engellemeye yetecek bir yakıttı.

Üç yudumdan sonra kedi kıpırdanmaya başladı. Phoebe istemeyerek hayvandan uzaklaştı, parmaklarını boynundan kanını aldığı noktaya bastırıp kedinin ölmesini bekledi.

Ama kedi tam bir savaştıydı. Phoebe'yi cam gibi gözleriyle inceledi. Phoebe dikkatli davranarak parmağını dişlerine götürdü. Isırdı. Sertçe.

Kedi, kanı öncekiyle aynı merakla yaladı ve uyuklamaya geri döndü.

Phoebe kedi yeniden kıpırdanmaya başlayıncaya kadar altı yudum daha içti. Sıcak içecek açlığını biraz bastırса da doymuş olmaktan uzaktı. Kanının bir damlasını yeni çarşaf takımını batırmamak için kedinin boynundaki yaradan kan damlamasını

önlemekte kullandı. Pellegrino ve *Hello!* dergisi getiren Françoise'ı daha fazla kızdırmayı göze alamazdı.

Evdeki saatler buçuğu vururken kedi uyandı. Phoebe perdelerden birinin arkasına bağlanmış püsküllü ipi söktü ve saat başı çalana kadar kediyle oynadılar.

İşte Phoebe o zaman kediyle birbirlerinden ayırlamayacaklarını anladı. Ölüm tarafından bile. Başka bir vampir tarafından bile. Onlar birbirine aitti.

“Sana ne isim koysam?” diye düşündü yüksek sesle.

Phoebe, Miriam'dan besleneli yirmi dört saat olmuştu.

Kapıya nazıkçe vurulması, ziyaretçisi olduğunu haber veriyordu. Phoebe onların merdivenden fil sürüsü gibi çıkarak kediye uyandırdığını duymuştu.

“Girin,” diye seslendi bedeni mırlayan yumağın üzerine korumacı bir tavırla kapanırken. Kedinin kuyruğunu hafifçe çekip hoşuna gittiği gibi burnunun üstünü okşadı.

“Çok başarılısın, Phoebe,” dedi Freyja hızla odayı incelerken. Hiçbir yerde tek bir damla kan yoktu. “Ceset nerede?”

“Ceset yok,” dedi Phoebe “Kedi var. Ve burada.”

“O ölmemiş,” dedi Miriam hafifçe etkilenmiş gibi bir sesle.

“Onun adı Persephone,” diye karşılık verdi Phoebe.

Özgürlük ve Kısıtlama

18 MAYIS

“İkinci kat sahanlığında bir griffin var.” Sarah etrafını saran bergamot ve lavanta dumanıyla kütüphaneye girdi. Agatha mutfağın bitişiğindeki ot kokulu kilerde yağ özleriyle denemeler yapıyordu. Agatha, Provence’a yaptıkları son geziden aldığı ilhamla kendi imzasını taşıyan bir koku serisi çıkarmayı düşünüyordu.

Marcus’un dün gece bize anlattıklarını bir bağlama oturtmaya çalıştığım çalışma masamdan başımı kaldırdım. İnternette bulduklarımın pek yardımı olmamıştı. Amerikan Devrimi’nin ilk yıllarına dair yazıların çoğu savaş stratejilerine veya Boston’un işgali konusuna yoğunlaşmıştı. Çok azı Batı Massachusetts, Fransız ve Kızılderili savaşlarının sosyoekonomik etkileri ya da babalarla oğulların kuşak çatışmaları üzerineydi. Daha fazlasını öğrenmek için düzgün bir araştırma kütüphanesine erişim sağlamam gerekecekti.

Dikkatimi yeniden notlarıma vererek, “Oldukça güzel, değil mi?” dedim dalgınca.

Duvar halısının fonu parlak kırmızıydı ve işlenmiş griffin motifini çevreleyen bolca çiçek, onlar olmadan oldukça karanlık görünecek alanı canlandırıyor.

“Ysabeau onu on beşinci yüzyılda almış. Phoebe Paris’teki Musée de Cluny’de sergilenen tek boynuzlu at halılarıyla aynı

atölyede üretildiğini düşünüyor,” diye devam ettim. “Marcus’un sözünü ettiği silah ustasının adı neydi? Saul mu? Stephen mı? Onu internette bulduğum Massachusetts asker ve denizci ansiklopedisinde aramak istiyorum.”

“Seth. Ayrıca ben Ysabeau’nun eski halısından söz etmiyorum.” Sarah kanayan işaretparmağını gösterdi. “Canlı bir griffinden söz ediyorum. Küçük ama gagası iyi çalışıyor.”

Ayağa fırlayıp merdivene koştum.

Sarah’nın parmağından bir ısırık alan griffin duvar halısının önüne oturmuş, mırıldanır gibi kendisinden oldukça iri olan kumaşa işlenmiş ablasıyla konuşuyordu. Boyu, gagasının ucundan kuyruğunun ucuna bir metreden uzun değildi; ön bacakları, başı ve boynu kartala benzerken arka bacakları ve kuyruk kısmı aslana benziyordu. Gagası ve pençeleri nispeten küçük olmasına rağmen muhteşem görünüyordu.

Hayvana dikkatle yaklaştım. Gıdaklar gibi bir uyarı sesi çıkardı.

“Hadi. Alsana.” Sarah beni griffine doğru itti.

“Bana tanımadığımız sihirli şeylere dokunmamam gerektiğini sen söylememiş miydin?” dedim itişine direnç göstererek. “Sanırım griffinler bu kategoriye giriyor.”

“Şey mi?” Griffin cırlak bir içerleme ciyaklaması çıkardı.

“Yo, olamaz. Konuşuyor.” Sarah arkama geçti.

“Şey konuşuyor.” Griffinin tüylü boynu kabardı.

“Bence şunu rahat bırakalım,” dedim. “Belki ait olduğu yere döner.”

“Şu,” diye tekrarladı griffin papağan gibi.

“Ona da, Philip’e merdivenden düşmemesi için yaptığın sihirli tasmalardan dokuyamaz mısınız?” diye öneride bulundu Sarah omzumun üstünden bakarak.

“Senin onu fark etmemen gerekiyordu.” Oğlumun sihirli tasmaını “güvenlik kayışı” olarak adlandırsam da bu konudaki rahatsızlığımı atamamıştım.

“Fark ettim tabii. Philip de öyle.” Sarah beni itti. “Haydi. Kaçmasını istemezsin herhalde.”

Minik griffin kanatlarını açtı; beklenmeyecek kadar büyüktü, kartal ve aslanların sarımsı kahverengi tonlarında, görkemli bir renkteydi.

Sarah’yla fare görmüş iki soylu Viktorya dönemi leydisi gibi kütüphaneye döndük.

“Bir yere kapatılma fikrinden hoşlandığını sanmıyorum,” dedim.

“Kim hoşlanır?” diye sordu Sarah.

“Ama evin içinde uçmasına izin veremeyiz. Corra’nın ne kadar çok soruna yol açtığını hatırla.” Kendimi toplayıp derin bir soluk aldım ve sakince yaratığa doğru ilerledim. On adım kala parmağımı uyarır gibi kaldırarak griffine hitap ettim. “Kal.”

Griffin bana doğru zıpladı. Bu tuhaf manzara karşısında büyülenerek olduğum yerde kaldım. Griffin artık o kadar yakındı ki eğilip onu yerden alabilirdim... sivri gagası beni engellemeseydi.

“Şey. Kal.” Griffin ağır pençesiyle ayağıma basarken sivri tırnaklarından biri uyarır gibi ayakkabımı hafifçe deldi.

“Ben değil. Sen kal!” dedim ayağımı keskin pençeden kurtarmaya çalışıp başaramazken.

Onun hareket etmeden durmasını sağlama çabalarımın etkilenmeyen griffin göğsünü şişirip kanat tüylerini karıştırdı.

Sarah’yla kuşun tüylerini tımar etme ritüelinden etkilenerek izlemek için yere çömeldik.

“Sence bitli midir?” diye fısıldadı Sarah.

“Umarım değildir,” diye karşılık verdim. “Hangi akla hizmet, griffin çağırdın Sarah?”

“Bishop ailesinin büyü kitabında mitolojik yaratık çağırmak için bir büyü yok. Aile mirasına burun kıvrırmak yerine öğrenmek için daha fazla zaman ayırısaydın bunu bilirdin,” dedi Sarah bozularak. “Ejderhası olan sensin. Onu sen çağırmış olmalısın. Geçen gün büyü yapıyordun. Belki bir şeyleri yerinden oynatmışsındır.”

“Ben bir çiçeği hareketlendirdim!” Yerleri sarsacak güçte bir çalışma olduğu söylenemezdi. “Zaten Corra’yı da ben çağırmamıştım... bu arada o ateş ejderiydi. İlk büyümü yaptığımda kendiliğinden ortaya çıkmıştı.”

Sarah bembeyaz oldu. “Eyvah.”

Başlarımız bebek odasına döndü.

“Lanet olsun,” dedim dudağımı ısırarak. “Griffin Philip’in olmalı.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Sarah.

“Griffini yakalayacağım,” diye karşılık verdim. “Ondan sonra... ne yapacağımızı hiç bilmiyorum.”

Küçük ama kayda değer bir çeviklikte olan yaratığı yakalamak için iki cadı, bir iblis ve bir vampirin güçlerini birleştirmesi gerekti.

Agatha onu ördek eti parçaları kullanarak, Tabitha’nın yıpranmış hayvan taşıma kutusuna çekti. Griffinin uzun pembe dili kamçı gibi dışarı fırlayarak sulu parçaları parmaklarından kapıyordu.

“Buraya gel, bebeğim.” Agatha hayvana âşık olmak üzereydi. “Ne kadar güzel bir griffin. Ne kadar muhteşem tüyler.”

Takdir edildiğini hisseden griffin atıştırmalıkların olduğu yöne doğru temkinli bir tavırla adım adım ilerliyordu.

“Kıstırdınız mı?” diye sordu Marthe aşağıdan. Hem gözcülük hem de griffin o tarafa kaçacak olursa son savunma hattı görevindeydi.

Griffin tehlikeli bir sesle gıklayıp kuyruğunu savurdu. Marthe minik hayvanı geriordu. Griffin aslan ve kartal karışımı soyuyla daha yırtıcı olsa da vampirler beslenme zincirinde daha yüksek bir halkayı temsil ediyordu. Marthe'nin en ufak hareketinde griffin kanatlarını çırpıp kan donduran bir uyarı çığlığı atıyordu.

"Henüz değil, Marthe," diye seslendim kafesin açık kapısının yanından. Metal ızgaraya vurup indirmeye hazır bekleyen Sarah plastik kutunun diğer tarafında duruyordu. Tabitha'yı yıllardır veterinerine götürmek, ona ürkek hayvanları yakalama konusunda kayda değer bir deneyim kazandırmıştı.

Agatha griffinin önünde bir parça ördek eti daha sallayınca hemen kapı büyük bir zevkle yuttu.

"Harika gidiyorsun, Agatha." Agatha'nın griffini yüreklendirdiği kadar Sarah da Agatha'yı yüreklendiriyordu. "Onu hipnotize ettin."

"Ne kadar güzel bir bebecsin. Kuyruğunun kahverengi tonuna bayıldım. Belki gelecek sonbahar modası griffin temalı olur," Agatha tatlı tatlı konuşurken bir yandan da ördek eti parçalarını doğrucu taşıyıcının kapısına giden düz bir yol oluşturacak şekilde yerleştiriyordu. "Sen bu fikre ne dersin, minik sevgilim?"

"Şey," dedi griffin ördek etini gagalarken mutlu mutlu.

Yemek kokusu Tabitha'yı uykusundan uyandırmıştı. Agatha'nın ziyafetine davet edilmemesine bozulan kedi, tüylerini kabartarak sahanlığa ok gibi daldı. Gözlerini griffine dikerek aniden durdu.

"Kartallar kedi yer mi?" diye fısıldadım.

"Yemeseler iyi ederler!" dedi Sarah panikle.

Ancak Tabitha sıradan bir kedi değildi, aramıza yeni katılana fazlasıyla denk, üst düzey bir kedi. Arkasına bakmadan yürümeye devam ederek griffinin yanından geçti ve onun ön-

celikle kimin sahibi olduğunu vurgulamak ister gibi Agatha'ya sürünerek keskin dişleriyle bir parça ördek eti aldıktan sonra dimdik havaya kaldırıp bayrak gibi salladığı kuyruğuyla salına salına kutuya girdi. Tabitha yumuşak tüylü minderin üzerinde bir daire çizip gri tüylerden oluşan bir düğüm gibi top şekli alarak güçlü ve keyifli bir mırıltı çıkardı.

Griffin, Tabitha'nın ardından yaylana yaylana yürüdü, ön bacakları kuş gibi zıplayarak ilerlerken arka bacakları aslan gibi salınıyordu. Griffin bedenini içeri sığdırdıktan sonra yattı ve kuyruğunu Tabitha'nın etrafına korumacı bir tavırla dolayıp gözlerini kapadı.

Sarah kapıyı çarparak kapadı.

Griffinin gözlerinden biri açıldı. Pençelerinden birini keyifle gerinen bir kedi gibi uzatıp metal parmaklığın içinden geçirerek güzel bir uyku çekmek üzere yerleşti.

“O... mırılıyor mu?” diye sordu Agatha dinlemek için başını yana eğerek.

“Tabitha'nın sesi olmalı,” diye karşılık verdim. “Herhalde griffinler mırlamıyordur. O kartal boynuyla bunu yapamaz. Gırtlak yapıları farklı.”

Taşıyıcının dip tarafından boğuk bir horlama geldi.

“Yok. *Bu* Tabitha'nınki,” dedi Sarah hafif bir gururla.

Matthew bir kez daha beni kütüphanede buldu. Bu kez mitoloji kitaplarında griffinlerin bakımı ve beslenmesi hakkında bilgi arıyordum. Hayalet kütüphanecilerimiz yardım etmeye kararlıydı ve aynı kitabı uzatıp duruyorlardı.

“Teşekkür ederim –tekrar– ama Pliny'nin söylediği tek şey griffinlerin uydurma olduğu,” dedim bulutsu şekle, kitabı rafa geri koymadan önce. “Alt katta bir tane bulunduğuna göre onu pek önemseyemeyeceğim. Seville'li Isidore çok daha yararlı. As-

linda siz de daha yararlı olabilirsiniz, mesela gidip sözlükleri düzenlerseniz.”

“Biraz heyecan yaşanmış anladığım kadarıyla.” Matthew aşağıda duruyordu, elleri üst raflara çıkan merdivenin koruyucu demirindeydi.

“Ah, harika,” dedim raftaki cildi açarak. Çok eskiydi. “Bir tane daha *Physiologus*, bu da onuncu yüzyıldan, bulduğum diğer altı kopya gibi. Philippe’e bunlardan kaç tane lazımdı?”

“Yazarlar kendi kitaplarının birden çok kopyasına sahip olma isteğine direnemiyor ya da ben öyle duydum,” dedi Matthew, çevik bir hareketle yukarı fırlayıp parmaklığın üzerinden geçerek kedi gibi basamağa inerken. “Kendi kitabımı bastırmadığım için kesin olarak bilemem ama hatırladığım kadarıyla sende de seninkinin en az iki kopyası var.”

“Sen bana ortaçağın, batı kültüründeki en etki yaratan hayvan kitabının yazarının baban olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Şaşkınlık içinde elimdeki (yedinci) kitapla durdum.

“Onun önemini sen benden daha iyi bilirsin. Philippe kesinlikle gurur duyuyordu. Rastladığı bütün kopyaları satın alırdı. Dürüst olmam gerekirse, bu kadar çok satmasının nedeni büyük ölçüde bu olabilir.” Matthew kitabı elimden aldı. “Bana neden kilerde bir griffin olduğunu söylemek ister misin?”

“Çünkü onu ahıra koyamıyoruz. Griffinler atlarla pek anlaşamıyor.” Raftan başka bir kitap alıp sayfalarını karıştırdım. “Saint-Omer’li Lambert. Bu kim?”

“Bir Benedikt rahibi. Sanırım Gerbert’in arkadaşlarından. Kuzeyde yaşıyordu.” Matthew o kitabı da benden aldı.

“Ortaçağda herkes hayvan ansiklopedisi mi yazmış? Peki, neden hiçbirinde önemli konulara, griffinlerin ne kadar büyüyeceği ya da nasıl besleneceği ve oyalanacağı gibi konulara yer

verilmemiş?” Rafları taramaya devam ettim; her zamanki gibi, bütün sorularımın yanıtları kitaplarda bulunabilecekmiş gibi.

“Muhtemelen çok azı, bir tanesini bu kadar yakından görmüş olacağı için... görenler de onları evcil hayvan olarak değerlendirmemiştir.” Matthew’un alnındaki koyu renkli damar hafifçe atarak huzursuzluğunu belli ediyordu. “Hangi akla hizmet, büyüyle griffin çağırma ihtiyacı hissettin Diana? Ve neden ondan kurtulmuyorsun?”

“O benim griffinim değil.” Yaptığım işe devam edip hayvan bakımı kitaplarını hayali öykülerden, eski tanrı ve tanrıçaların kitaplarından ve Hristiyan azizlerinin öykülerinden ayırdım ama Matthew çalışmamı engellemeye kararlı bir tavırla raflarla arama geçti.

“Demek griffin *gerçekten* Philip’in büyülü hayvanı,” dedi Matthew. “Sarah söylediğinde inanmamıştım.”

“Öyle olmalı.” Büyülü hayvanlar bir dokuyucu ilk büyüsünü dokuduğu zaman ortaya çıkardı. Onlar bir dokuyucunun önceden kestirilemeyen yetenekleri gelişirken ona destek olan sihirli eğitim tekerlekleriydi. “Ancak bizim çocuklarımız dokuyucu değil, Işıklı Doğan.”

“Peki biz Işıklı Doğanlar ve yetenekleri hakkında tam olarak ne biliyoruz?” diye sordu Matthew tek kaşını kaldırarak.

“Fazla şey değil,” diye itiraf ettim. Dokuyucular, damarlarında iblis kanı olan cadılardı. Işıklı Doğanlar, dokuyucu bir anne ile iblis kanından kaynaklanabilen genetik bir bozukluk olan, kan öfkesi rahatsızlığı taşıyan vampir bir babadan doğan yaratıklardı. Tek boynuzlu atlar kadar nadir rastlanıyordu.

“Philip’in hem Işıklı Doğan *hem de* dokuyucu olması mümkün değil mi, ya da Işıklı Doğanların büyülü hayvanı olamaz mı?”

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

“Yavaş hareket et,” dedi Matthew Philip’e. “Elini düz tut, Baltasar’a yaptığın gibi.”

Matthew’un Philip’i o güvenilmez, devasa aygırın yanına yaklaştırması her zaman endişe kaynağı olmuştu ama bugün buna minnet duymak için bir nedenim vardı.

Oğlumuz tıpış tıpış griffinle bana doğru geldi, bir elinin parmaklarıyla Matthew’un elini kavramış, diğerinde bir Cheerio tutuyordu. Becca, Sarah’yla Agatha’nın arasında oturmuş, olanları ilgiyle izliyordu.

Griffin gıdaklayıp cıvıldayarak Philip’i cesaretlendiriyordu... ya da muhtemelen Cheerio için yalvarıyordu.

Konu griffin bakımı ve beslenmesi olunca Philippe’in mitoloji kitaplarının hiç yardımı olmamıştı. Yaratığın nelerden hoşlandığını deneme yanılma yöntemiyle anlamak zorundaydık. Şimdiye dek griffin ördek eti, bol tahıl gevreği ve ara sıra çok acıkmaya başladığında gelip onunla oynayan Tabitha’nın ziyaretlerinden yeterince memnun görünüyordu.

“Aman Tanrım, kocamanmış.” Marcus griffinin arka patilerini inceledi. “Arka ayaklarının boyuna bakılırsa daha çok büyüyecek.”

Philip yaklaştıkça griffin gagasını tıkırdatıp kuyruğunu sallayarak heyecanla hoplayıp zıplamaya başladı.

“Otur. Kal. Yat. Aferin.” Köpeklerle yaşamaya alışkın ve bu nedenle yetişkinlerin eğitmek için söylediği bütün o saçma şeylere aşina olan Philip ilerlemeye devam ederken bildiği bütün emirleri sıralamaya başlamıştı.

Griffin oturdu.

Sonra bedenini patilerinin arasına indirip bekledi.

“Diana, griffinin Philip’e ait olduğuna dair bir kanıt istiyordun,” dedi Sarah. “Sanırım buldun.”

Philip, Cheerio'yu griffine uzattı. Griffin tahıl gevreğini incelerken odadaki bütün yetişkinler soluğunu tuttu.

“Mama,” dedi Philip.

Griffin hoplayıp oturma pozisyonuna geçerken küçük yulaf halkasını aldı. Yutarken hepsinin hâlâ elinde olduğundan emin olmak için Philip'in parmaklarını saydım. Neyse ki hepsi yerindeydi.

“Yaşasın!” Philip büyük bir coşku ve gururla griffine sarıldı. Hayvanın gagası çocuğumun narin kulağına tehlikeli bir biçimde yakındı. Onları ayırmaya yeltendim.

“Ben olsam müdahale etmezdim, Diana,” dedi Sarah sakince. “Bu ikisinin arasında özel bir şey var.”

“Ona ne isim vereceksin, Pip?” diye sordu Agatha oğlumıza. “Büyük Kuş mu?”

“Sanırım o ismin sahibi vardı,” dedi Marcus gülerek. “George’a ne dersin, George Washington’ın adı gibi? O da yarı kartaldır.”

“George değil.” Philip griffinin kafasını okşuyordu.

“Ne o zaman?” Agatha merakla sordu. “Goldy?”

Philip başını salladı.

“Tweety?” diye sordu Sarah. “Bir kuş için güzel bir isim.”

“Kuş değil.” Philip, Sarah’ya kaşlarını çatı.

“Neden bize söylemiyorsun Philip?” Oğlumla bir masal kitabının sayfalarından fırlamış yaratığın birbirlerine isimleriyle hitap etmesi fikrinden hoşlanmamıştım.

“Sır.” Philip tombul parmağını ağzına götürdü. “Şişt.”

Uyarıcı gibi parmağımı kaldırdım.

İsimler önemlidir. Ysabeau bana Matthew’un bütün isimlerini söylerken böyle söylemişti.

Bana Corra diyebilirsiniz. İlk büyümü yaptığımda çağrılmış ateş ejderim isimlerinden birini benimle paylaşmak istemişti ancak telaffuz edişi, bunun onu evi olarak kabul ettiği yerden

çekip getirecek güce sahip gerçek ismi olduğundan kuşkulanmama neden olmuştu.

“Babaya söyle,” dedi Philip bu konuda babasına ayrıcalık tanıyarak.

Matthew yanına diz çökerek duymaya hazırlandı.

“Pollo,” dedi Philip.

Griffin kanatlarını bir kez, sonra ikinci kez çırpıp görev bekliyormuş gibi havalandı.

Metalin taşa çarpma sesi duyuldu ve çok önemli bir olayı haber vermek istermiş gibi cınlayarak bir şey düştü.

Yere bakıp bu sesi çıkaran nesneyi aradım. Philip’in ayaklarının dibinde minik, gümüş bir ok başı duruyordu, kenarları keskindi.

Havalanmış olan griffin, Philip’in başının yanında kalarak dikkatle sahibinin emrini bekliyordu.

“Pollo mu?” Sarah kaşlarını çatı. “Tavuk anlamına gelmiyor mu bu?”

“Apollon.” Matthew panikle bana baktı. “Tanrıça Diana’nın ikizi.”

Becca ve Philip yatak odamızdaki kabarık koyun postunun üzerinde küpler, bir kamyon ve bir plastik at sürüsüyle oynamaktan memnundu.

Griffin kilere kapatılmıştı.

“Sanırım hayaletler sürekli mitoloji bölümünde dolaşarak beni günlerdir Apollo konusunda uyarmaya çalışıyordu,” dedim kendime bir kadeh şarap alarak. Normalde gündüz içmezdim ama olağandışı durumlar yaşıyordum.

“Tanrıça Diana’nın kardeşi hakkında neler biliyorsun?” diye sordu Matthew.

“Fazla bir şey değil,” diye itiraf ettim küçük gümüş ok ucunu incelerken. “Philippe’in kitaplarından birinde bir şey vardı. Üç güç hakkında bir şey.”

Şöminenin içinde yeşil ve altın rengi bir leke şekillenip kayınpederimin suretine dönüştü.

“Büübaba!” dedi Becca ona bir at göstererek.

Philippe torununa gülümseyip parmaklarını salladı. Sonra ifadesi ciddileşti.

“*Constat secundum Porphyrii librum, quem Solem appellavit, triplicem esse potestatem, et eundem esse Solem apud superos, Liberum patrem in terris,*” dedi.

“İçinde Sol olarak söz edildiği Porfirios’un kitabına göre üç bölümden oluşan bir gücü vardır, gökteki Sol ile ve dünyadaki Özgürlüğün Babası ile aynıdır.” Latinceyi elimden geldiği kadar hızla tercüme ettim. Anlaşılan, doğrudan soru sormayarak, yazılı olmayan bazı sihir yasalarının sınırında gezinmişim ve hazinelerin en nadir olanlarından birine sahip olabilecektim: bir hayaletten bilgi almak.

“Porfirios mu?” Matthew etkilenmiş görünüyordu. “Sen bunu ne zaman ezberledin?”

“Ezberlemedim. Baban yardım etti.” Elimle çocukları işaret ettim. “Onları gözetmeyi seviyor.”

“*Et Apollinem apud inferos.*” Philippe’in dikkati erkek torununun üzerindeydi.

“*Ve cehennemdeki Apollo ile,*” dedim uyuşmuş gibi. Ok ucu güneş ışığında parlayınca onu dünyaya bağlayan altın ve siyah iplikler aydınlandı.

“*Unde etiam tria insignia circa eius simulacrum videmus: lyram, quae nobis caelestis harmoniae imaginem monstrat; grypem, quae eum etiam terrenum numen ostendit,*” diye devam etti Philippe.

“Bu sebeple onu temsil eden üç niteliği görülebilir: göksel uyumu temsil eden bir lir, aynı zamanda dünyevi bir güce de sahip olduğunu gösteren bir griffin.” Sözleri efsunlu gibiydi, kadim anlamları odada çınliyordu.

“*Et sagittas, quibus infernus deus et noxius indicatur, unde etiam Apollo dictus est,*” dedi Philippe.

“*Ve onun kötü, şeytani bir tanrı olduğunu, bu nedenle yok edici adını taşıdığını sembolize eden oklar.*” Parmaklarım griffinin Philip’e verdiği ok başını kavradı.

“Bu kadarı yeterli.” Matthew ayağa fırladı. “Philip’in ona evcil hayvan olarak sahip olmaktan ne kadar hoşlandığı umurunda değil. Griffin gidiyor.”

“Nereye gidiyor?” Başımı salladım. “Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, Matthew. Griffin Philip’e itaat ediyor, sana veya bana değil. Apollon’un buraya gelmesinin bir nedeni var.”

“Bunun yok etmekle ya da yere düşürdüğü şu ok başıyla bir bağlantısı varsa, eminim griffin kendine başka bir yuva bulabilir.” Matthew başını salladı. “Oğlum tanrıların... ya da tanrıçaların oyuncağı olmayacak. Bu onun suçu. Bunu biliyorum.”

Matthew tanrıçayla aramızdaki, onun hayatını kurtarması karşılığında beni kullanmasını kabul ettiğim anlaşmayı onaylamıyordu.

“Belki de aşırı tepki veriyoruzdur,” dedim. “Belki griffin sadece zararsız bir hediyedir.”

“Onun yaptığı hiçbir şey zararsız değildir. Rebecca’nın büyü yapma zamanı geldiğinde tanrıça ona ne verecek? Altın bir geyik mi? Ayı mı?” Matthew’un gözleri duyguyla koyulaşmıştı. Başını salladı. “Hayır, Diana. Bunu kabul etmiyorum.”

“İkizlerin kanında büyü yokmuş gibi davranamayacağımızı kendin söyledin,” dedim mantıklı davranmaya çalışarak.

“Büyü başka bir şey. Griffinler, tanrıçalar, cehennem, yok etmek... bambaşka şeyler.” Matthew’un öfkesi giderek artıyordu. “Oğlun için istediğin bu mu?”

Ve dünyadaki özgürlüğün babası. Philippe’in sesi fısıltıdan farksızdı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. *Neden Matthew için hep karanlık? Asla aydınlık değil.*

Bu Philippe’in bana daha önce de sorduğu bir soruydu. Bunun basit bir yanıtı yoktu. Matthew’un kaderi, kan öfkesi ve vicdanı her şeyin rengini etkiliyordu. Daha karanlık duygularının arasından yükselen neşesini, beklenmedik gülümsemelerini ve affediciliğini çok daha değerli kılıyordu.

“Benden onun büyülerini kısıtlamamı mı istiyorsun?” diye sordum.

Matthew çok şaşırmış görünüyordu.

“Çünkü dokuyucuysa Philip’i, yanında destek alabileceği Apollon olmadan güvenle büyütme için yapılması gereken bu,” dedim. “Apollon bizim olamayacağımız zamanlarda bile Philip’in yanında olabilir. Onlar bir takım olacak.”

“Philip griffini okula götüremez,” diye tersledi Matthew. “New Haven gelişen bir yer ama yine de bir sınırı var.”

“Belki götüremez ama bir Labrador götürebilir. Elbette düzen bir eğitim programından geçip onay alırsa,” dedim yüksek sesle düşünerek. “Apollon ikna edici bir yardım köpeği olabilir, doğru gizleme büyüsüyle.”

“Köpek değil, anne,” dedi Philip atını koyun derisinin üzerinde zıplatarak dörtmala gidiyormuş gibi yapmaya çalışırken. “Griff’n.”

“Evet, Philip,” dedim ona güçsüz bir gülümsemeyle.

Oğlumun evcil bir griffini vardı. Kızım kanın tadına bayılıyordu.

Annem ile babamın neden büyülerimi almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamaya başlıyordum.

Ailenin geri kalanına katıldığımızda bahçede, parlak renkli bir şemsiyenin altına yerleşmiş, atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu masanın etrafında hararetli hararetli konuşuyorlardı. Apollon da yanlarındaydı.

“Sen yine de atalarımın Sarah Bishop’ı dinleyip sana söylediği gibi Hadley’ye döndün,” diyordu Sarah. “Bu cesaret isteyen bir şey... annenle kardeşine göz kulak olmak için görkemli hayallerinden vazgeçmek.”

“O zaman cesur bir davranış gibi gelmemişti.” Marcus şamfıstıklarının hızla kırıp kabuklarını Apollon’un gagalaması için yere atıyordu. “Bazıları beni korkaklıkla suçladı.”

“Onların babanla yaşamadığı belli.” Sarah her zamanki gibi dürüstlük ve anlayışıyla Marcus’u sakinleştirmişti.

Omzunu hafifçe sıkarak buzlu çay sürahisinin karşısına oturdum. Teyzem bana şaşırarak baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Sarah.

“Elbette.” Kendime biraz çay aldım. “Matthew’la Apollon konusunda ne yapmamız gerektiğini konuşuyorduk.”

“Philip’ten ayrı kalmaktan hoşlanmadı,” dedi Agatha.

“Buna şaşırmadım.” Marcus bir avuç dolusu fıstık yedi. “Bir büyülü hayvan ile bir dokuyucu arasındaki bağ çok güçlü olmalı. Becca nasıl karşıladı?”

“Kıskanmış görünmüyor,” diye yanıtladım düşünerek.

“Biraz bekle,” dedi Marcus gülerek. “Philip onunla değil de Apollon’la oynamayı tercih ettiğinde farklı hissedeceğini düşünüyorum.”

“Belki Apollon ikisinin büyülü hayvanıdır?” dedi Matthew umutla.

“Bu şekilde işlediğini sanmıyorum,” dedim umutlarını yarak. O kadar perişan görünüyordu ki onu öptüm. “Büyülü hayvanlar dokuyucuların eğitim tekerleğidir, unuttun mu? Heps farklıdır ve dokuyucunun yeteneklerine kusursuz bir şekilde uyumludur.”

“Ve Becca ile Philip çift yumurta ikizi olduğu için farklı yeteneklere, bu nedenle farklı büyülu hayvanlara sahip olacak,” dedi Marcus. “Anladım.”

“Tabii Becca’nın dokuyucu olup olmadığını henüz bilmiyoruz,” diye anımsattım onlara.

Herkes bana aklımı kaçırmışım gibi acıyarak baktı.

İç çektim. “İyi tarafından bakalım. En azından onlara göz kulak olurken bize yardımı olacak.”

Matthew dolu bir bardak şarabı çoktan bitirmişti ve daha az şaşkın görünüyordu.

“Tehlikede olduğunda Corra’nın hızla yardımına koştuğu doğru,” dedi Matthew.

“Yardıma veya sihir konusunda desteğe ihtiyacım olduğunda çok hızlıydı,” dedim elini tutarak.

“Bunun muhteşem olduğunu düşünmüyor musunuz?” dedi Agatha. “Sahip olduğunuz gücün yanında bir de güvenlik gözlemcisiyle birlikte gelmesinin? Üstelik mitolojik bir yaratık olarak.”

“Dokuyucuların etraflarında onlara yardım edecek başka dokuyucular yoksa, farklı olduklarını nasıl keşfettiklerini ve büyüleri geleneksel yollardan, aile büyü kitaplarından ve diğer cadıların çalışmalarından öğrenerek değil de yaratarak yapmak zorunda olmaları sorununu nasıl çözdüklerini hep merak etmişimdir,” dedi Sarah. “Artık biliyorum.”

“Babamın balıkçılı vardı,” diye anımsattım. “Geçmişe gidip onu gördüğümde Bennu ortaya çıktığı zaman kaç yaşında olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti.”

“Sanırım büyülü hayvanlar biraz aşya benziyor,” dedi Marcus. “Daha büyük bir belayı önleyen bir parça büyü. Bu çok mantıklı.”

“Öyle mi?” Corra’yı bisiklet tekerleği gibi düşünmeye o kadar alışmıştım ki farklı bir metafora geçmekte zorlandım.

“Sanırım öyle. Büyülü hayvanlar, çocuklukta yapılan aşılara gibi,” dedi Marcus. “1775’ten bu kadar çok bahsedince aşılara düşünmeye başladım. Savaş dışında kolonilerde en çok konuşulan konu buydu. Bunker Tepesi’ni anımsamak hepsini hatırlamama neden oldu.”

“Bağımsızlık Bildirgesi imzalanana kadardır mutlaka.” Artık olayları tanıdık tarihi temellere oturtmuştum. “Tıbbi yerinden etmiş olmalı.”

“Hiç de öyle olmadı, Profesör Bishop.” Marcus güldü. “1776 Temmuzunun dördüncü gününde Boston’da neyi kutluyorlardı biliyor musun? Uzaklarda, Philadelphia’da olan bir şeyi değil, bu kadarını söyleyebilirim. Şehirde, hatta bütün kolonide konuşulan şey, Massachusetts yasama meclisinin çiçek aşısı yasağını kaldırma kararıydı.”

Bugün bile bu korkunç hastalığa karşı etkili bir tedavi yoktu. Bir kere kapılınca son derece bulaşıcı ve potansiyel olarak öldürücüydü. Enfeksiyon yüksek ateşe ve biçimsiz izler bırakan cerahat dolu kabarcıklara neden oluyordu. Matthew zamanda yürümeden önce aşı olmamı sağlamıştı. Aşı yerinde çıkan o kabarcığı anımsadım. İzini hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım.

“O sessiz katilden bütün İngiliz silahlarından korktuğumuzdan daha fazla korkuyorduk,” diye devam etti Marcus. “İngilizler Boston’dan çekilirken mikroplu battaniyelerle hasta insanları bilerek geride bıraktıklarına dair söylentiler vardı. Senin atan Sarah Bishop, savaşı kazanmak istiyorsak cerrahların en az askerler kadar gerekli olacağı konusunda beni uyarmıştı. Haklıydı.”

“Yani Bunker Tepesi’nden sonra cerrah olmak için eğitim aldın, öyle mi?” diye sordum.

“Hayır. Önce eve dönüp babamın karşısına çıktım,” dedi Marcus. “Sonra kış geldi ve çatışmalara ara verildi. Muharebeler yazın kaldığı yerden devam ederken bütün kolonilerden askerler yeniden bir araya toplandığında çiçek hastalığı vakalarının sayısı salgın eşiğine gelinceye kadar arttı.

“İlaç dolaplarımızda onunla mücadele edebilecek hiçbir şey yoktu ve hayatta kalabilmek için tek umudumuz vardı,” diye sürdürdü Marcus.

Sol kolunu kaldırarak üst kolunun iç tarafındaki ortası çukur, yuvarlak, beyaz yara izini gösterdi.

“Bağımsızlık kazanmak için kendimize isteyerek çiçek hastalığının hafif şeklini bulaştırmak. Hastalığa kazara maruz kalarak yakalandığımızda ölüm neredeyse kaçınılmazdı,” diye açıkladı. “Philadelphia’da kraldan bağımsızlığımızı kazanmamız kutlanıyor olabilirdi ama biz Massachusetts’te, hayatta kalmak için bir mücadele fırsatımız olmasına seviniyorduk.”

Massachusetts Tarih Cemiyeti, Mercy Otis Warren Belgeleri
Hannah Winthrop'tan Mercy Otis'e mektup
Cambridge, Massachusetts

8 Temmuz 1776

(2. SAYFADAN ALINTI)

En çok konuşulan konu çiçek hastalığı. Boston istilayla ilgili korkularını yenip hastalıkla irtibat için çalışmakla meşgul. Saman yataklar ve karyolalar günlük olarak şehre taşınıyor. Bu daima var olan modayı takip etmek tutkusu şimdi de her zamanki kadar ağır basmakta.

Erkekler, kadınlar ve çocukların aşılınmak için kalabalık etmesinin moda olduğunu düşünüyorum, tıpkı geçen sene barbar George'un birliklerinden kaçdıkları gibi.

*Ah arkadaşım, belirtmeyi unuttum
karşılaştığım büyük kayıp acısı hâlâ kalbimde
sevgili dostum iyi yürekli Madam Hancock'un ölümü. Bu
yaşama olan*

*güçlü bağı koptu, sen onun kıymetini bildiğin için gidişinin
matemini benimle tutabilirsin. Ah şu bütün dünyevi mutlulukların
belirsizliği. Bay Winthrop da bana katılıyor Coll Warren'a ve sana
içden saygılar,
sizinle ve oğlunuzla bir araya gelme ayrıcalığına sahip olmayı
diliyor.*

Sevgiyle,

Hannah Winthrop

Acı

AĞUSTOS-EYLÜL 1776

Zeb Pruitt o felaket Quebec seferinden sonra Hadley'ye döndü ve çiçek hastalığını da yanında getirdi. Hastalığının haberi ağustos sisinin parmakları, yaz sıcaklığının geçişiyle vadiyi kavrarken kasabaya yayıldı.

Anna Porter babasının ticarethanesinde kendini beğenmiş bir tavırla havalı havalı dolanıyordu. İnsanların gazete, kahve ve un, yani vatanseverlerin kullandığı üç ana malzemeyi almak ve dedikoduları paylaşmak için bir araya geldiği yer olan tezgâhın başında olmaktan zevk alıyordu. Dükkânın rafları bir zamanlar dışarıdan gelen mallarla eskiden olduğu kadar dolu değildi. Porter'lar hâlâ demir çivi, tencere, eyer, ayakkabı, domuz kılından fırça gibi şeyler için bolca yerel satıcı bulabilse de artık çok az gümüş oluyor, çay ve porselen hiç bulunmuyordu. Yazı kâğıdı az bulunuyordu ve ancak Boston ve Philadelphia'dan gelen birkaç kitap varken, Londra'dan gelen olmuyordu. Baharatlar ve tütün, çaresiz kalmış müşterilerin, Porter'ların temin edebildiği kısıtlı stoku çalmaları korkusuyla artık tezgâhın arkasında duruyordu.

Bugün Marcus dükkândaki az müşteriden biriydi. Hasat zamanıydı ve bu, kasabanın erkek nüfusunun çoğu savaşa gittiği için tarlalarda kadınlarla çocukların olduğu anlamına geliyordu. Marcus kasabada yapılması gereken işlere yardım ederek biraz

para kazanmıştı ve bozuk paraların ağırlığını cebinde hissediyordu. Dükkânın tezgâhına yaslanmış, bir ayağı tereyağı yayığının kapağının üzerinde, kitap ve gazeteleri inceliyordu.

Marcus kendisi için bir *Sağduyu* almayı ciddi ciddi düşünüyordu. Bugünlerde herkes Thomas Paine'den söz ediyordu. Marcus, Pomeroy'un tavernasında onun fikirleri üzerine hararetli tartışmalara katılmış ve Anna'nın babası kütüphane değil, dükkân işlettiğinden şikâyet edip onu kovana kadar gazetelerde Paine'in çalışmalarını okumuştı. Marcus, Paine'in özgürlük, bağımsızlık ve ülkenin babası olarak kralın dayattığı zorunluluklar hakkındaki, basit olmasına rağmen güçlü sözlerinden derinden etkilenmişti. Sayfaları çevirerek, en son dükkâna geldiğinde incelediği, makamın babadan oğula geçmesinden söz edilen bölümü buldu.

Bütün insanlar temelinde eşit olduğu için KİMSE sadece D( ) GÜM hakkı olarak kendi ailesini sürekli diğer insanların önüne geçirme ayrıcalığına sahip değildir, diye okudu Marcus, ve kişinin kendisi çağdaşlarının arasında birtakım üstün özelliklere sahip olsa bile onun soyundan gelecek olanlar bu ayrıcalıkları miras almayı hak edecek özellikleri taşıyor olabilir.

Marcus'un gözleri raflarda gezindi. Süregelen bir savaş varken bile Porter'ın dükkânında MacNeil'ları aylarca mutlu ve rahat ettirmeye yetecek kadar malzeme vardı. Bütün bu bollukla onu evde bekleyen kısıtlı yiyecek, giyecek ve diğer temel ihtiyaçların arasındaki tezat çok çarpıcıydı.

Dikkatini okumaktan çekmeye çalışarak, "Zeb'in yüzü canavara benzemiş," dedi Anna Porter, Marcus'a alçak sesle. "Teninin rengi olmasa onu tanıyamazsın."

Marcus dilinin ucuna gelen itiraz sözcükleriyle başını kaldırdı. Ama Anna'nın yüzündeki kendini üstün gören ifadeyi görünce kendini tutup söylemekten vazgeçti. Hadley'deki herkes

Zeb'in bastırılammayan özgür ruhunu ve pratik zekâsını Marcus gibi takdir etmiyordu.

"Öyle mi?" Marcus dikkatini yeniden Bay Paine'in kitapçığına çevirdi.

"Evet. Noah Cook çiçek hastalığının orduyu mahvettiğini söylüyor. Hastalığı geçirdiğini kanıtlayamayan kimseyi askere almadıklarını söylüyor."

Marcus çiçek hastalığı geçirmemişti, babası ve Patience da. Marcus'un annesi Obadiah ile evlenmeden önce Boston'da aşılandığı için ev halkı içinde bağışıklığa sahip tek kişiydi.

"Zeb'in Hatfield'da olduğu söyleniyor. Marsh'ların arazisindeki eski evde." Anna ürperdi. "Daha sonra da Zeb'in hayaleti oraya musallat olacak demek."

"Hayaleti mi?" Marcus alayla güldü. Hayalet hikâyeleri artık onu korkutmuyordu. "Herhalde sen Mary Webster'in cadı olduğuna da inanıyorsundur."

"Kısmen asılmış haldeki Mary aysız gecelerde ırmağın kenarında yürüyor," dedi Anna büyük bir ciddiyetle. "Kız kardeşim onu gördü."

"Mary Webster arkadaşı ve talihi olmayan biriydi," diye tersledi Marcus, "ama ölümsüz de değil. Onun limanda dolaşıp feribot bekleyeceğini hiç sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Anna.

"Çünkü ben ölüleri yakından gördüm." Marcus'un Bunker Tepesi'ndeki deneyimleri Anna'yı bile susturmaya yeterliydi... ama fazla sürmedi.

"Thomas Paine'den bıktım." Anna altdudağını sarkıtarak somurtuyordu. "Herkesin tek konuştuğu bu... bu ve çiçek hastalığı."

“Paine başkalarının düşündüğü ama dile getirmeye korktuğu şeyleri yüksek sesle söylüyor.” Marcus tezgâha gidip kitapçığın parasını tezgâhtara bıraktı.

“Çoğu insan onu kral yanlısı olmakla suçlayacağından korktuğu için alıyor,” dedi Anna. Gözlerini kısarak, sözcükleriyle Marcus’u en iyi nasıl yaralayabileceğini bulmaya çalışıyordu. “Kuzenin de bir tane aldı. Kaçmadan önce.”

Kuzen Josiah’nın krala sadakat duygularını koruduğundan kuşkulandırılmış ve Amherst halkı onu kasabadan kovmuştu. Marcus’un annesi, ailesinin utancı yüzünden neredeyse bir hafta ağlamış ve toplantılarda boy göstermeyi reddetmişti.

“Ben muhafazakâr değilim.” Marcus’un yanakları utançla yanmaya başladı ve kapıya yöneldi.

“O zaman Bay Paine’in kitapçığını alman iyi bir şey. İnsanların nasıl konuştuğunu bilirsin.” Anna, Hadley’nin dedikoducularından değilmiş gibi onaylamaz görünüyordu.

“İyi günler, Anna,” dedi Marcus ağustos öğleden sonrasına çıkmadan önce acele etmeden başıyla ona düzgün bir selam verirken.

Marcus evine sapan yola geldiğinde durdu. Planı, çiftliğe gidip Thomas Paine kopyasını tahıl ambarına saklamaktı. Hayvanları beslemek onun göreviydi ve yıllardır hazinelerini babasının pek bulamayacağı yerde gömülü tutuyordu. Bu değerli eşyaların arasında Bunker Tepesi’nde New Hampshire’lı ölü askerden aldığı tüfek, değerli gazete koleksiyonu, Tom Buckland’ın ödünç verdiği tıp kitapları ve küçük bir para kesesi vardı.

Eşyaların her biri gelecekteki özgürlüğünün bir parçasıydı... ya da Marcus öyle umuyordu. İlk fırsatta evden kaçıp orduya katılmayı planlıyordu. Ama Anna’nın söylediği doğruysa ve ordu çiçek hastalığı bulaşabilecek kişileri orduya almıyorsa Marcus oraya gittiği anda geri çevrilirdi.

Marcus elini cebine sokup Zeb'in savaştan döndüğünü duyduğundan beri yanında taşıdığı kırmızı iplik makarasını buldu. Onu elinde tartarak seçeneklerini değerlendirdi.

O sırada yapılacak çiftlik işi kalmamıştı. Sonraki mahsulün hasat edilmeye hazır olmasınaysa haftalar vardı.

Annesi ve Patience sağlıklıydı ve kilerde bolca yiyecek vardı.

Babası iki gün önce odun satmak için yük arabasıyla Springfield'a gitmişti. Ona ne olduğunu kimse bilmiyordu ama Marcus, Obadiah'nın kazancını, orasıyla Hadley arasındaki bütün tavernalarda harcayacağından kuşkulanıyordu. Dönmesi haftalar sürebilirdi.

Bir cebinde kitapçık, diğerinde iplik makarasıyla Hatfield ırmağının karşı kıyısına yöneldi.

Marsh'ların evi yıllardır saban yüzü görmemiş arazilerin ortasında, yıkılmanın eşiğindeydi. Ham keresteden duvarlarının arasındaki boşluklardan ve boş pencere pervazlarından içeri güneş ışığı giriyordu. Cam paneller uzun zaman önce gitmişti, kapının kilidi ve değerli her şeyle birlikte.

Marcus kapıyı itip açarak loş ışıktaki arkadaşının yerini belirledi. Yatakta titreyen şeklin görünüşüne bakılırsa Zeb'in fazla yaşama şansı yoktu.

"İyi görünmüyorsun Zeb."

"Göster. Lütfen." Zeb'in ağzının çevresindeki deri patlayan ve kuruyan çiçek kabarcıklarıyla o kadar kabuk tutmuştu ki konuşmasını çok zorlaştırıyordu.

Marcus av bıçağını çıkarıp gömleğinin ucuna silerek parlattı. "Emin misin?"

Zeb başıyla onayladı.

Marcus bıçağı Zeb'in yüzüne yaklaştırdı. Neyse ki çiçek hastalığının arkadaşının yüzünü ne kadar biçimsizleştirdiğini göstermek için çok küçüktü.

“Yeter.” Zeb’in saçları gitmişti ve kafa derisi yaralarla kaplıydı. Ama Marcus’un bakmaya dayanmadığı yer, Zeb’in ayak tabanlarıydı. İrin sızan, yaralar içindeki ayakları çürüten etiyile beslenen kurtçuklarla kaplıydı.

Kapı açılınca odaya güneş ışığı doldu. Zeb insanlık dışı bir ses çıkararak ateşli gözlerini kaçırdı.

“Günaydın, Zeb. Sana yiyecek ve su getirdim, bir de... burada ne yaptığını sanıyorsun?” Thomas Buckland, Marcus’a dehşetle bakıyordu.

Marcus iplik makarasını gösterdi. “Benim de aşılmanmanın iyi olacağını düşündüm.”

“Hadley’deki insanların bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun.” Kasabanın büyükleri bu yeni türeyen uyduruk akımı onaylamıyordu. Tanrı sizin çiçek hastalığına yakalanmanızı istemişse iyi bir Hristiyan gibi kabullenir, acı çeker ve ölürdünüz.

“Kanuna aykırı değil. Artık değil,” diye karşılık verdi Marcus. “Yasama meclisi yasağı kaldırdı. Herkes yapıyor.”

“Boston’da öyle olabilir ama Hadley’de değil. Hem hasta bir zenciden olmaz.” Buckland çantasından bir toz çıkarıp suyla karıştırarak macun yaptı.

“Hastalığı Zeb’den alırsam, tenimin rengini koyulaştıracağını mı düşünüyorsunuz?” Marcus bunu gülünç bulmuştu. “Bana verdiğiniz o tıp kitaplarında siyahlığın bulaşıcı olduğunu okuduğumu hatırlamıyorum.”

“Öyle keyfine göre aşılanamazsın, Marcus.” Buckland, Zeb’in ayaklarına yumuşak dokunuşlarla biraz merhem sürdü. “Uyman gereken bir diyet var. Haftalar süren hazırlıklar var.”

“Neredeyse bütün yaz yulaf lapası, elma ve sebzededen başka bir şey yemedim.” Tom’un kitapları ve gazetede okuduğu yazılar sayesinde Marcus doktor tavsiyelerini biliyordu. Yağlı gıdalardan

ve etten kaçınılan sıkı bir diyet öneriliyordu... zaten Marcus'un ailesinin parası da ancak buna yetiyordu.

"Anladım." Buckland, Marcus'un yüzünü inceledi. "Baban biliyor mu?"

Marcus başını salladı.

"Ya annen?" diye sordu Buckland. "Bu plan hakkında o ne düşünüyor?"

"O küçükken aşılınmış."

"Onun tıbbi geçmişini biliyorum, Marcus. Sana sorduğum şey senin burada, Zeb'le birlikte önümüzdeki üç hafta boyunca kilitli kalman hakkında ne düşündüğü."

Marcus sessiz kaldı.

"Bilmiyor." Buckland iç çekti. "Herhalde benden ona yalan söylememi isteyeceksin."

"Çok makbule geçer, Tom. Teşekkür ederim." Marcus rahatlamıştı. Annesinin endişelenmesini istemiyordu. Marcus geri dönecekti... iyileşir iyileşmez. "Patience'a da göz kulak olabilirseniz minnettar olurum."

Patience durgun ve solgundu. Zamanının çoğunu tek başına geçiriyor ve kendi gölgesinden bile korkuyordu.

"Pekâlâ, Marcus. İsteddiğini yapacağım. Ama," Buckland parmağını kaldırarak uyardı, "kabuklar kuruyup dökülünceye kadar burada kalacağına yemin edeceksin. Avlanmaya çıkmayacaksın. Veya Porter'ların dükkânını ziyaret etmeyeceksin. Ya da kitap ödünç almak için Northampton'a gelmeyeceksin. Elimde gerçek bir salgın olmadan da Zeb gibi dönen askerleri tedavi etme konusunda yeterince derdim var."

Hastalık aşılama yoluyla alındığında bulaşmayla yakalanılmasına oranla çok daha hafif geçtiği için bazı insanların keyfi yerinde oluyor ve çiçek hastalığının bedenlerinde kuluçkadan

çıkan bir civciv gibi büyüdüğünün farkında olmadan işlerine bakıyorlardı.

“Söz veriyorum. Üstelik ihtiyacım olan her şey yanımda.” Marcus şimdiden bolca karıştırılmış *Sağduyu* kitabını gösterdi.

“Babanın seni onu okurken yakalamasına izin vermesen iyi edersin,” dedi Buckland. “Paine’in eşitlik çağrıları onun aklına pek yatmıyor.”

“Adil olmanın yanlış bir tarafı yok.” Marcus yere, Zeb’in katlanmış battaniyelerden oluşan şiltesinin yanına oturdu. Gömleğinin kolunu sıvadı.

“İnsanlar her zaman adaletten yanadır, kendilerine ait bir şeyi başkasına vermeleri gerekinceye kadar.” Buckland doktor çantasından bir bisturi çıkardı. İki tarafı da keskin dar neşter, jilet keskinliğindeydi. Zeb, Buckland’ı ihtiyatla süzdü.

“Merak etme, Zeb,” dedi Marcus zoraki bir neşeyle. “Bıçak benim için.”

Buckland bir parça iplik kopardı. Onu dikkatle Zeb’in açık çiçek yaralarından birine sürttü. Sarı-beyaz irin, kırmızı keten ipliği tamamen ıslattı.

Marcus sol kolunu uzattı. İşlerin kötü gitmesi ve yaralar yüzünden his kaybı olması olasılığına karşı sol kolundan aşılama istiyordu. Marcus’un asker olmak için sağlam bir tetik parmağına ihtiyacı olacaktı.

Buckland, Marcus’un kolunu bisturiyle kazıdı. O ve Marcus, Sutton usulü aşılama geçcen yaz Marcus Bunker Tepesi’nden döndükten ve çiçek hastalığı Boston’u silip süpürmeye başladıktan sonra tartışmıştı. Bu yeni bir teknikti ve aşılama yarası önceki yöntemlere göre daha yüzeysel olduğu için daha az risk taşıyordu.

Marcus kanın çapraz çizgiler şeklinde toplanmasını izledi. Kesikler ona Patience’in dokuduğu ekose kumaşı anımsattı.

“Bundan emin misin, Marcus? Zeb hafif bir çiçek hastalığı vakası değil. Ve bulaşmayla yakalanmış.” İdeal durumda Tom kendisi de aşılanmış birinden aldığı iltihabı kullanmalıydı. Ama bu, Marcus’un göze alması gereken bir riskti.

“Yap, Tom.” Marcus’un içi titremesine rağmen sesi titremiyordu.

Buckland ipliği Marcus’un tenindeki kesiklere, rengi kandan koyulaşınca kadar sürttü; bu çiçek hastalığına bulanmış ipliğin işini yaptığını gösteriyordu.

“İşler kötü giderse Tanrı yardımcımız olsun,” dedi Buckland alnı terden parlayarak.

Sonraki yedi gün boyunca çiçek hastalığı Marcus’un derisinin altında, İngiliz ordusunun Boston’da sergilediği gibi bir kararlılıkla yoluna çıkan her şeyi değiştirerek ilerledi.

Aşının işe yaradığının ilk işareti korkunç bir baş ağrısı oldu. Sonra böbrekleri ağrımaya başladı ve acı sırtına yayıldı. Marcus kahvaltıda kendisini zorlayarak yediği ekmek kabuğuyla içtiği bir bardak birayı kustu. Şimdi de ateşin etkisindeydi. Bu Marcus’a deneyimlediği en kötü nöbet gibi gelmişti.

Marcus ateşin geçici olarak belki bir günlüğüne, hatta sadece birkaç saat düşeceğini biliyordu. Hastalığın yeniden canlanıp derinin üzerine acılı kabarcıklar şeklinde çıkmasından önceki, enfeksiyon fırtınasının içindeki kısacık huzur anını hevesle bekliyordu. O zamana kadar kendisini *Sağduyu* ile oyalamaya çalışıyordu.

“Bu sana sözünü ettiğim bölüm, Zeb.” Marcus’un kafası ateşten adeta yüzüyor gibiydi ve sözcüklerin sayfanın her tarafında dolaşmasını engellemek için konsantre olması gerekiyordu.

“*Yazılı kaynaklara göre dünyanın ilk çağlarında krallar yoktu,*” diye devam etti Marcus. Ter gözlerine akıyor, tuz yakıyordu.

Burnunu silince parmaklarına kan bulaştı. “Düşünsene, Zeb. Kral olmayan bir dünya.”

Su saatler önce bitmişti. Genellikle dışarı çıkıp Tom Buckland tarafından bırakılan taze su kovalarını içeri taşıyan Marcus’tu. Sırf soğuk, temiz suyun düşüncesi bile dilini, kuruyup kavru- lan dudaklarının üzerinde gezdirmesine neden oldu. Boğazı acı verecek kadar şişip kapanmıştı ve yutkundüğünde ağzına kötü bir tat geliyordu.

Marcus bitkin ve susuz halde kitabı elinden düşürüp yere kaydı. Her tarafı ağrıyordu ve daha rahat olacağı bir pozisyon bulacak takati yoktu.

“Sadece birkaç dakika gözlerimi dinlendireceğim,” dedi.

Sonra ilk farkında olduğu şey, tepesinde süzülür gibi duran Joshua Boston’un koyu renk yüzü oldu. Marcus gözlerini kırıştırdı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Joshua. “Bizi korkuttun, Marcus.”

“İki gündür kendinde değildin,” dedi Zeb. Ayakları iyileş- yordu ve yüzündeki çıbanlar iz bırakmış olsa da artık tanınabilir haldeydi. “Dr. Buckland seni kaybedebileceğimizi düşündü.”

Marcus doğrulmayı denerken bu kadar basit bir hareketin neden olduğu mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Sol kolunu inceledi. Bir dizi çapraz kırmızı çizgi olan şey artık büyük, iltihaplı bir yaraydı. Bir daha çiçek hastalığından korkması gerekmeye- cekti... ama hastalık neredeyse hayatına mal olacaktı. Marcus kendini Patience’in kedi yavruları kadar güçsüz hissediyordu.

Joshua, Marcus’un dudaklarına bir damlalık uzattı. Su çatla- mış cildini yaktı ama soğuk sıvı boğazından yağ gibi kayıp gitti.

“Haberler ne?” diye sordu Marcus çatlak bir sesle.

“Sensin. Kasabadaki herkes burada olduğunu biliyor,” dedi Joshua. “Hepsi senden söz ediyor.”

Marcus kabukların düşmesine daha beş, şanslıysa dört gün olduğunu biliyordu.

“Kitabım nerede?” Marcus’un gözleri neredeyse hiç mobilya olmayan odayı araştırdı.

“Burada.” Joshua ona *Sağduyu* kitabını uzattı. “Zeb’in söylediğine göre, hepsini okumuşsun.”

“Zaman geçirmeye yarıyordu,” dedi Marcus elindeki ince kitapçığın verdiği tanıdık rahatlama hissiyle. Kendini aşılmasının ve özgürlük için mücadele etmekle babasının gazabını üzerine çekme riskini göze almasının nedeninin sağlam bir hatırlatıcısıydı. “Üstelik, Zeb’in artık burada demokrasi olduğunu ve insanların özgürlük ve eşitlik istediğini bilmeye hakkı vardı.”

“Bazıları istiyor olabilir ama Hadley’deki insanların çoğunun vatansever olsun olmasın, oturup benimle akşam yemeği yiyeceğini sanmıyorum,” dedi Joshua.

“Philadelphia’da sunulan bildiride *bütün* insanlar eşit yaratılmıştır deniyor... *bazı* insanlar değil,” dedi Marcus şüphelerine rağmen.

“Ve bu, yüzlerce köleye sahip bir adam tarafından yazılmış,” diye karşılık verdi Joshua. “Kafanı bulutlardan çıkarsan iyi olacak, Marcus yoksa dünyaya döndüğünde yere çok sert çakılacaksın.”

Kabuklarının düşmesi yedi gün sürdü ve Marcus o sırada *Sağduyu*’yu tekrar tekrar okudu, Joshua’yla siyaset tartıştı ve Zeb’e okumayı öğretmeye başladı. Sonunda Tom Buckland ona eve gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Bir pazar günüydü ve toplantı salonunun çanları bütün kasabada yankılanıyordu. Marcus sonbahar havasına, doğduğu günkü kadar çıplak adım attı. Joshua ve Zeb onu temiz giysilerle küvetin başında bekliyordu.

Havada odun ateşinin dumanlı, yosunlu toprağın yumuşak kokusu vardı. Zeb ona bir elma fırlattı ve Marcus dört lokmada yedi. Sulu yulaf lapası ve birayla geçen haftalardan sonra Marcus hayatında hiç bu kadar temiz ve taze tadı olan bir şey yemişti. Gördüğü, dokunduğu ve tattığı her şey çiçek hastalığının pençesinde geçirdiği haftalardan sonra armağan gibiydi. Evden kaçıp savaşa katılacak olursa ordu artık Marcus'u alırdı.

İlk kez özgürlüğün parmaklarının ucunda olduğunu hissediyordu.

Tom evden bir çaydanlıkla çıktı.

“Sanırım bu sana ait.” Buckland çaydanlığı uzattı. Kızarmış kâğıdın aromalı kokusu havayı sardı. Tom *Sağduyu*'yu yakmak istemiş ama Marcus izin vermemişti. Tom bunun yerine eski bir çaydanlığı közlerin içine koymadan önce yosun ve çam iğneleriyle doldurup kitapçığı tütsüleyerek dezenfekte etmişti.

“Teşekkürler, Tom.” Marcus sayfaları cebine attı. Paine'in sözleri karantina döneminde Marcus'un aklını korumasını sağladığı gibi çiftliğe dönüş yolunda onu sıcak tutacaktı.

Marcus Marsh'ların arazisini terk etmeden önce o mekânı soğuk sonbahar gecelerinde geçici barınak olarak kullanabilecek kişilere çiçek hastalığı bulaşmasını önlemek için battaniyeleri, çarşafları ve giysileri yakacak Zeb ve Joshua'dan ayrıldı. Tom ve Marcus, Hadley'ye gitmek için nehri geçti ve Batı Yolu'nda MacNeil çiftliğinin kapısında birbirlerinden ayrıldılar.

“Kendine dikkat et, Marcus,” dedi Tom. “Biri Obadiah'nın kasabaya döndüğünü söyledi.”

Marcus kanına karışan endişe damlasını hissetti.

“Tekrar teşekkürler, Tom. Her şey için,” dedi kapıyı itip açarken. Menteşe kötüydü ve kapı direğin üzerinde çökmüş gibi duruyordu. Artık eve döndüğüne göre bunu onarması gerekecekti.

İneklere bakmak için evin arka tarafını dolaştı. Oraya kadar gitmişken eve birkaç yumurta götürmeyi düşündü. Annesi toplantıdan dönünce onları birkaç damla jambon yağında kızartır, Marcus da ekmekle sıyrarak yiyebilirdi... varsa tabii. Ziyafet beklentisiyle midesi guruldadı.

Babasının çiftliğin bolluk içinde olacağını umduğu günlerde evin arka tarafına depo olarak kullanılmak üzere inşa ettiği harap müstemilatın olduğu tarafta bir gümbürtü koptu. Ya Kellogg'ların domuzu yine kaçmış ve yiyecek aramak için mutfığa dalmıştı ya da Obadiah eve dönmüş ve annesinin olukların içine sakladığı içkileri arıyordu. Eğreti duran kapı aralıktı, Marcus ayağıyla iterek biraz daha açtı. Gizlice giren domuz da olsa babası da olsa, şaşırtmak avantaj sağlardı.

"Rom nerede?" Babası dili dolanarak konuşuyor, sesi öfkeli geliyordu. Yere bir çanak daha düştü.

"Hiç kalmadı." Catherine'in sesi alçak olsa da korkudan titrediği anlaşılıyordu.

"Yalancı," diye kükredi Obadiah.

Annesi acıyla bağırdı.

Marcus dönüp ağıla doğru koşmaya başladı. Tahıl ambarrından uzun namlulu tüfeği ve ateşlemek için gereken barutla saçmaları aldı.

Mutfak kapısının iki yüz metre ötesinde çok yaşlı bir karaağaç vardı. Marcus devasa gövdesinin ardına gizlenerek tüfeği doldurdu. Ormanda onunla alıştırmaya yapıyordu. Silah hakkında keşfettiği şey, doldurmanın uzun sürdüğü ama çok uzun mesafede bile şaşırtıcı derecede isabetli olduğuydu.

"Baba!" Marcus eve seslendi. Tüfeğin namlusundan bakarak kapıya nişan aldı. "Dışarı çık."

Sessizlik oldu.

"Marcus?" Obadiah güldü. "Nerede saklanıyorsun, oğlum?"

Biri kapıyı tekmeyle açtı.

Obadiah dışarı çıktı, bir eliyle annesini tutuyor, diğeriyle de omzundan yakaladığı Patience'ı sürüklüyordu.

"Bu defa bir daha dönmeyeceğini sanmıştık," diye seslendi Marcus.

"Peki, sen neredeydin?" Obadiah'nın gözleri Marcus'u araştırıyordu ama onu bulamadı. "İyi işler peşinde değilmişsin, duyduğuma göre... Zeb Pruitt'le Marsh'ların orada bir deliğe tıkılmışsın."

Patience'ın hıçkırıkları yükseldi.

"Kapa şu çeneni," diye uyardı Obadiah kızını.

"İstedğin yiyeceği al ve git, Obadiah." Annesinin sesi titriyordu. "Daha fazla bela istemiyorum."

"Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma, Catherine." Obadiah onu kendine doğru çekip suratına bağırdı. Bir anlığına Marcus'u unutmıştu. "Sakın."

"Bırak onu!" Patience dikkatini çekmek için nafile bir çayla babasına atılıp sırtını yumruklamaya başladı. Obadiah hırlayarak Patience'a döndü. Kızını sarsıp yere savurdu. Patience acıyla bağırды, bacağı bükülerek altında kalmıştı.

Marcus ateş etti.

Tutuşan barut tozunun sesi babasına saçmadan önce ulaştı. Obadiah MacNeil'in yüzü tam iki gözünün arasından vurulmadan önce şaşkınlığa kapıldı. Adam sırtüstü düştü.

Marcus tüfeği elinden atıp annesi ile kardeşine doğru koştu. Kız kardeşi baygındı. Annesi yaprak gibi titriyordu.

"İyi misin anne?" diye sordu Marcus, Patience'ın yanına çömelirken. Kızın ellerini ovuşturuyordu. "Patience. Beni duyuyor musun?"

"Be-ben iyiyim," dedi annesi ayakta sallanıp kekeleyerek. Kan lekeleri sıçramış bonesini çıkardı. "Baban..."

Marcus metal yumru babasının kafatasından çıkmış mıydı yoksa hâlâ içinde miydi, bilmiyordu. Her halükârda ölmüştü.

Patience'ın gözleri titreyerek açıldı. Başını çevirip Obadiah'nın görmeyen gözlerine baktı. Ağzı açık kaldı.

Marcus bağıramadan önce kız kardeşinin ağzını kapadı.

“Sessiz ol, Patience,” dedi Catherine. Bir gözünün altında kırmızı bir şişlik vardı. Obadiah gözü dönmüş gibi alkol ararken ona vurmuş olmalıydı.

Patience başıyla onayladı. Marcus elini kızın ağzından çekti.

“Babamı öldürdün. Şimdi ne yapacağız, Marcus?” diye sordu kız kardeşi fısıldayarak.

“Onu gömebiliriz,” dedi Catherine sakince, “karaağacın altına.” O ağaç Marcus'u gizlemişti.”

Marcus tetiği çekip babasını öldürürken geleceği hiç düşünmemişti. Düşündüğü tek şey annesiyle kız kardeşi ve onların güvenliğiydi.

“Tanrı bizi korusun.” Zeb evin köşesinde duruyordu. Obadiah'nın cesedini, Patience'ın kan çanağı gibi gözleriyle yırtılmış elbisesini ve Catherine'in berelenmiş yüzünü fark etti. “Git ormanda saklan, Marcus. Joshua'yla ben karanlık çöktükten sonra gelip seni buluruz.”

Zeb'le Joshua'nın Marcus'u Hadley'den ayrılması gerektiğine ikna etmek için sabaha kadar uğraşması gerekmişti.

“Gidecek hiçbir yerim yok,” dedi Marcus uyuşmuş gibi. O gün yaşananların şoku onu etkilemeye başlamıştı. Marcus üşüdüğünü, gerildiğini, endişelendiğini hissediyordu. “Burası benim evim.”

“Gitmek zorundasın. Pazar sabahı babanı vurdun. Kimse Şabar'ta avlanmaz. Birileri silah sesini duymuştur. Ve insanlar Obadiah'yı kasabada gördüğünü anımsayacaktır,” dedi Zeb.

Zeb haklıydı. Çiftliklerinden gelen ateş sesi mutlaka fark edilirdi. Hadley sakinlerinin çoğu toplantıya giderken oradan yürüyerek geçirdi. Tom Buckland bile Obadiah'nın döndüğü söylentilerini duymuştu.

"Kalırsan tutuklanırsın. Annen ve Patience bile ilgileri olduğu için suçlanabilir," dedi Joshua.

"Ama kaçarsam bu, suçumu kabul ettiğim anlamına gelir ve onlar sorumluluktan kurtulmuş olur." Marcus başını ellerinin arasına aldı. Gün çok parlak bir ışıkla ve vaatlerle dolu doğmuştu. Hatfield'da sonbahar havası özgürlük kokuyordu. Artık sadece özgürlüğünü değil, hayatını da kaybedebilirdi.

"Silahı al ve güneye git, orduya. İnsan kendini savaşta kaybettirebilir. Hayatta kalırsan kendine yeni bir yaşam kurabilirsin. Başka bir yerde," dedi Joshua. "Hadley'den uzaklarda bir yerde."

"Ama anneme kim göz kulak olacak? Patience'a?" Kışlar hep zor geçirdi ama savaş varken ve hasat verimsizken hayatta kalmak daha da zahmetli olurdu.

"Biz oluruz," dedi Zeb. "Söz veriyorum."

Marcus çekinerek planlarını kabul etti. Joshua, Marcus'un saçına kaz yağı sürdü ve yağlı saç tellerinin üzerine yapışan koyu renk peruk pudrasıyla devam etti.

"Sarışın bir delikanlı arayan olursa yanından geçip gidersin. Fırçalayıp çıkarmak için Albany'ye gidene kadar bekle," dedi Zeb. "Hem kimse senin çiçek izlerini görmedi. Sadece tek yavaşta birkaç tane küçük iz var ama yetkililer pürüzsüz yüzlü birini arayacaktır."

Zeb daha önce de kaçmıştı ve gerçek kimliğini gizlemekle ilgili birkaç şey biliyordu.

"Hız için anayollardan şaşma, sonra Albany'den çıkıp New Jersey'ye, Washington'ın birliklerine ulaşana kadar daha az işlek yollardan git," diye ekledi Joshua. "Ordu şimdi orada. Yeterince

güneye gidince hâlâ kendini gazetelerde okumamışsan ya da yakalanmamışsan güvende sayılacağını düşünüyorum.”

“Hangi ismi kullanacaksın?” diye sordu Zeb.

“İsim mi?” Marcus kaşlarını çattı.

“İnsanlara Marcus MacNeil olduğunu söyleyemezsin,” dedi Joshua. “Böyle yaparsan mutlaka yakalanırsın.”

“Göbek adım Galen,” dedi Marcus usulca. “Onu kullanırım. Ve Chauncey’yi. Annem hep benim MacNeil’dan çok Chauncey olduğumu söylerdi.”

Joshua kendi şapkasını Marcus’un pudralı başına koydu. “Başını kaldırma ve aklını kullan, Galen Chauncey. Sakın arkana bakma.”

Dokuz

21 MAYIS

Düzinelerce içecek kabı Freyja'nın kocaman maun yemek masasını kaplıyordu: üzerinde dünyanın her tarafındaki barların isimlerinin yazdığı shot bardakları; duvarlara gökkuşağının renklerini yansıtan on dokuzuncu yüzyılda moda olan ağır kesme kristal şarap kadehleri; Christine Ferber'den minik bir reçel kavanozu; kulpsuz gümüş bir bardak; Rönesans döneminden otuz santimden uzun, kâse kısmı kaplumbağa kabuğu, altın yaldızlı kulplu, kapaklı bir fincan.

Hepsinin içinde bir yudumda içilecek miktarda koyu kırmızı bir sıvı vardı.

Françoise içeri daha fazla ışık girmesi için soluk mavi perdeleri açarak güneş ışığını filtreleyen ince ipek perdeleri ortaya çıkardı. Tüle rağmen Phoebe gözlerini kırıştırdı. Parlaklık Freyja ve Miriam'ın uyardığı gibi hipnotize ediciydi ve bir anlığına kendini dans eden toz zerreciklerinin arasında kaybetti.

"Al. Bunu dene." Vampir bir kokteyl hazırlayıcısı gibi hizmet eden Freyja, kabartmalı Tiffany kokteyl karıştırıcısını son bir kez salladıktan sonra içindekileri gümüş bardağa döktü. Mantarı çıkarılmış bir şişe kırmızı şarap yakınlarında duruyor, yanında bir de kanı seyreltmek gerektiğinde kullanmak üzere bir sürahi su bulunuyordu. Dirseğinin yanına gümüşten, boynuzdan hatta

altından yapılmış uzun saplı kaşıklar saçılmıştı. Françoise onları kaldırıp yerlerine temizlerini koydu ve evin uzak köşelerinde gözden kayboldu.

Miriam'ın elinde altıtlıklı bir dosya vardı ve her zamanki gibi bilgi topluyordu. Phoebe'nin meydana getiricisi için yaşam bir araya getirilmesi, düzenlenmesi, değerlendirilmesi, analiz edilmesi ve düzenli olarak daha fazla bilgiyle desteklenmesi gereken bir veri koleksiyonuydu. Phoebe'nin vampir damak zevkinin gelişimi Miriam'ın son projesiydi.

Phoebe elinde olmadan Miriam'ın Ori'siz geçirdiği yüzlerce yıl boyunca aklını bu şekilde korumayı başarıp başarmadığını merak etti. Miriam'ın kanından vampir yapanının Kudüs'te bir manastırda başrahibe olduğunu görmüştü. Manastırın oldukça kapsamlı bir kemik koruma bölümü vardı ve Miriam zamanının çoğunu, kemikleri tekrar tekrar sayarak, türlerine göre gruplara ayırıp tekrar tekrar düzenleyerek geçirmişti. Bir yıl Miriam onları gömülme tarihlerine göre dizmişti. Sonraki yıl boylarına göre. Ondan sonra bütün parçaları birleştirerek iskeletleri baştan yapmış, hemen arkasından tekrar parçalara ayırarak başka bir sistemle düzenleme fikriyle baştan başlamıştı. "Otuz iki numara. İçinde ne var?" diye sordu Miriam notlarına yeni bir giriş karalayarak.

"Phoebe beğenip beğenmediğine karar verinceye kadar bekleyelim," dedi Freyja, Phoebe'ye küçük fincanı uzatırken. "Doğal zevkinin, doğru-yanlış kavramlarıyla değişmesini istemeyiz. Phoebe yeni şeyler deneme ve deneyimleme konusunda kendini özgür hissetmeli."

Phoebe ne olduğu söylendikten sonra köpek kanını kusmuştu ve daha sonra Freyja çaktırmadan ona biraz daha vermeye kalkıştığında tadı Châteauneuf-du-Pape ve soğuk suyla değiştirilmiş olsa da onu tüketme düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetmişti.

“Aç değilim.” Phoebe sadece gözlerini kapamak ve uyumak istiyordu. Yeni yiyecekler istemiyordu. Persephone’nin kanıyla mutluydu.

“Yemek zorundasın.” Miriam’ın tonu itiraz kabul etmiyordu.

“Yedim.” Phoebe o sabah kediden yudumlamıştı.

Persephone Phoebe’nin ayaklarının dibinde sepetine kıvrılmış, uykuya dalmıştı, patilerinin hafifçe havayı dövmesinden fare kovaladığı mutlu bir rüya gördüğü anlaşıyordu. Diğer yandan Phoebe zihinsel olarak o kadar bitkindi ki düzgün cümle kurmakta bile zorlanıyordu. Kendisi uyuyamazken kedinin bu kadar huzurla uyumasından duyduğu keskin kıskançlık hissinin öfkesi boğazında ürkütücü bir hızla yükseldi. İleri atıldı.

Freyja kediye göz açıp kapayana kadar ensesinden kavrarken Miriam da Phoebe’yi tutmuştu.

“Bırak beni.” Phoebe’nin sözcükleri ağzından hırlar gibi çıktı, boğazının derinliklerinden gelen titreşim onu neredeyse boğacaktı.

“Başka birinin evinde kan dökemezsin,” dedi Miriam daha sıkı tutarak.

“Ben burada zaten kan döktüm,” dedi Phoebe, Miriam’ın gözlerinin içine bakarak. “Persephone...”

“Kedi,” diye araya girdi hâlâ kediye adıyla hitap edilmesini reddeden Miriam, “bu eve senin kullanman için ve Freyja’nın izniyle girdi... kendi odanda tüketmen için, canın nerede yemek çekerse diye değil. Kesinlikle haset veya zevk uğruna öldürmen için verilmedi.”

Miriam ve Phoebe bir an karşı karşıya kaldı. Sonra Phoebe bakışlarını kaçırdı. Bu bir teslimiyet işaretiydi. Dört günlük vampirliğinde bu kadarını öğrenmişti: Doğrudan gözlerinin içine bakarak büyüklerine, özellikle vampir yapan kişiye meydan okuma.

“Freyja’dan özür dile.” Miriam, Phoebe’yi bırakıp notlarına döndü. “Senin için büyük bir zahmete girdi. Çoğu bebeğe bu kadar düşünceli davranılmaz. Şikâyet etmeden onlara verilenle beslenirler.”

“Özür dilerim.” Phoebe sandalyesine kaba bir tavırla ve o kadar sert çöktü ki bacakları kötü bir sesle çıtırdadı.

“Aff...” diye başladı Freyja.

“Kesinlikle etmedin.” Miriam’ın buz gibi bakışları tekrar Phoebe’ye yöneldi. “Ayağa kalk, Phoebe. Bunu bir şeyleri kırmadan yap. Sonra da Freyja’nın yanına gidip diz çök. Sonra özür dileyeceksin. Gerektiği gibi.”

Bu talimat dizisine kimin daha çok şaşırdığını anlamak zordu... Phoebe’nin mi Freyja’nın mı.

“Yapmayacağım!” Freyja’nın önünde hürmetle eğilme fikri dehşet vericiydi, Marcus’un halası olsa bile.

“Bu gerekli değil, Miriam,” diye itiraz etti Freyja, paniği yüzünden anlaşılıyordu. Persephone’yi sepetine koydu.

“Aynı fikirde değilim,” dedi Miriam. “Phoebe’nin kabalılığının sonuçları olacağını burada öğrenmesi, bir de Clermont’la evleneceği gerçeğinin, deneyimsiz acemilerin onu alt edip edemeyeceklerini görmek için sıraya girmesine yeteceği Paris sokaklarında öğrenmesinden iyidir.”

“Eşi önümde diz çökerse, Marcus beni asla bağışlamaz.” Freyja başını salladı.

“Ben modern çocuk yetiştirme yöntemlerine pek inanmam.” Miriam sakın olsa da sesindeki uyarı tonunu fark etmemek imkânsızdı. “Marcus bunu benden, Phoebe’nin efendisi olmamı istediğinde biliyordu. Sen de öyle. Çocuk yetiştirme şeklim bir sorunsuzsa Phoebe’yi kendi evime götürebilirim.”

Freyja bütün boyunu sergileyerek dimdik durup çenesini kaldırdı. Phoebe’nin Freyja’nın kökenleri konusunda fazla bilgisi

yoktu ama bu tavrı ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu... Marcus'un halası kraliyet kanı taşıyordu ve aile topraklarının onlara miras kalmasına engel olmak için üç küçük erkek kardeşini öldürmüştü.

"Sevgili Marcus'a, onlar tekrar bir araya gelinceye kadar Phoebe'nin yanından ayrılmayacağıma söz verdim," dedi soğuk bir sesle. "Böyle bir güvence istemek için iyi bir nedeni olmalı."

8. bölgede savaş çıkmadan önce Phoebe zarif kıvrımlı kollarına baskı uygulamamaya özen göstererek sandalyeden büyük bir dikkatle kalktı ve gelişmesinin bu aşamasında becerebileceği en yavaş şekilde Freyja'ya doğru yürüdü. Hızını dizginlemek için gösterdiği bütün çabaya rağmen yanına gitmesi sadece iki göz kırpış kadar sürmüştü. Zarifçe diz çöktü.

Aslında zarif başlamıştı ama dizleri ahşap döşemede küçük çukurlar açtığı için şiddetli bitti.

Phoebe'nin bunun üzerinde çalışması gerekecekti.

Freyja'nın parlak turkuaz keten elbisesinin altındaki çıplak, heykel gibi, bahçede o çok sevgili gülleriyle ilgilenirken maruz kaldığı güneş nedeniyle hafifçe çillenmiş dizlerinin görüntüsüyle ilgili bir şey Phoebe'nin kendini kaybetmesine neden oldu. Geri kalan her yeri gibi Freyja'nın dizleri de kusursuz, zarif ve güçlüydü. Dizleri asla başka bir yaratığın önünde çökmeye zorlanmayacaktı.

"Özür dilerim, Freyja," diye başladı, gerçekten pişmanmış gibi bir sesle. "İradem dışında evinde zorla tutulduğum için özür dilerim. Marcus, de Clermont'lara kendi işlerine bakmasını söylemediği ve bunu kendi bildiğimiz gibi yapmadığımız için özür dilerim."

Miriam homurdandı.

Freyja, Phoebe'ye şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle baktı.

“Kediyi köpeğe, sıçanı fareye, Kafkas kökenli kadınları Asyalı erkeklere tercih edip etmediğime karar verebilmemiz için özenle önüme serdiğiniz bu iğrenç soğuk kanları içmek istemediğim için özür dilerim. Ve her şeyimi borçlu olduğum saygıdeğer meydana getiricimi kötü temsil ettiğim için gerçekten çok özür dilerim,” diye devam etti. “Onun kanını paylaşmaya layık olmadığım halde maalesef paylaşıyorum.”

“Bu kadarı yeterli,” dedi Miriam.

Ama Phoebe dilemeye zorlandığı alaycı özrünü henüz tamamlamamıştı. Büyük bir hızla masaya atılarak bütün kan örneklerini bir hamlede içmeye başladı.

“Mide bulandırıcı,” diye belirtti yufka kalınlığındaki cam bardak elinde parçalanırken. Sonrakini aldı. “Av eti gibi kokuyor.” Gümüş kenarlı kadeh ikiye bölünürken çanak kısmı ayağından ayrıldı. “Kokuşmuş, ölü gibi.” Sıvıyı üzerinde KÖTÜ DENEYİMLERDEN İYİ HİKÂYE OLUR uyarısı olan short bardağına tükürdü. “Kötü değil ama kedi içmeyi tercih ederim.” Phoebe boş şarap bardağını ters çevirerek kanlı artığın ağzından akıp masada yapışkan bir halka oluşturmaya neden oldu.

Son damlaları da tüketene kadar masanın etrafında dolaşıp kanları ağzına dikmeyi, bardakları etrafa fırlatmayı sürdürdü. Sonunda geriye tek bir gümüş karıştırma kabı kalmıştı. Phoebe elinin tersiyle ağzını sildi. Eli titriyordu ve kan lekeleriyle be-nklenmişti.

“Bunu içebilirim.” Küçük, düz kenarlı, ağız kısmı inci süslemeli (yanılmıyorsa 1850’lerde Kentucky’li bir gümüş ustası tarafından yapılmış) fincanı işaret etti. “Ama etrafta hiç kedi yoksa.”

“İlerleme sayılır,” dedi Freyja coşkuyla, yemek masasının üzerindeki felaketi incelerken.

Güçlü bir soluk sesi Françoise'in gelişini haber verdi... bu pisliği temizlemesinin beklendiği ortadaydı.

Ama Phoebe'nin dikkatini çeken, Miriam'ın karanlık ifadesiydi. Miriam'ın yüzü ceza vaat ediyordu... hem de insan zaman çerçevesi içinde öngörülemeyen türden bir ceza.

Miriam, Phoebe'yi Françoise'a yardım etmesi için mutfığa gönderdi. Sırf pisliği temizlemek için bile merdivenden birkaç kere inip çıkması gerekmişti. Phoebe yeni gelişmiş dolaşım sistemine müteşekkirdi, vampir hızını belirtmeye bile gerek yoktu.

Masa temizlendikten, üstü silindikten, yerler elleriyle, fırçayla ovulduktan ve Phoebe'nin dizleriyle bacaklarına batan cam parçaları çıkarıldıktan sonra Phoebe ve Françoise eviyenin başında oyalandılar. Françoise her ihtimale karşı bütün kırılabilir bardakların sorumluluğunu alırken Phoebe'ye metalden yapılmış olanları verdi.

"Neden Freyja'nın yanında kalıyorsun?" dedi Phoebe merakla.

"Benim işim bu. Bütün yaratıkların bir işe ihtiyacı vardır. İşin olmazsa kendine saygın da olmaz." Françoise'in yanıtı her zamanki gibi kısa ve özdü ama Phoebe'nin sorusunu tam olarak yanıtlamıyordu.

Phoebe başka bir yol denedi.

"Başka bir şey yapmayı tercih etmez miydin?" Kâhyalık Phoebe'ye çok kısıtlı geliyordu. O işyerine gidip sanat piyasasındaki son gelişmelerden haberdar olmayı, değeri bilinmeyen veya uzun zaman önce unutulmuş parçalara değer biçerek ve belgeleyerek bilgisini ölçmeyi seviyordu.

"Hayır." Françoise mutfak havlusunu silkeledi ve duvardaki çubuğa asmadan önce üçe katladı. Dikkatini çamaşır sepetindeki yığına çevirip ütüyle çalıştırdı.

"Kendin için çalışmayı tercih etmez miydin?" Phoebe temizlik ve yemek yapmanın gizli ödülleri olabileceği ihtimalini

değerlendirmeye istekliydi ama başkalarına hizmet etmekle geçirilen bir hayatı anlayamıyordu.

“Benim seçtiğim hayat bu. Bu iyi bir yaşam. Maaşım iyi, saygı görüyorum, korunuyorum,” diye yanıt verdi Françoise.

Phoebe kaşlarını çatı. Françoise vampirdi ve kolları küçük iri yarıydı. Korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

“Ama eğitim alabilirdin. Üniversiteye gidebilirdin. Bir konu üzerinde uzmanlaşabilirdin. İstedğin her şeyi yapabilirdin aslında.” Phoebe kendi ıslak havlusunu katlamaya çalıştı. Sonuç kötü oldu, bir tarafı eşit değildi ve çabaladıkça şekli daha da bozuldu. Françoise’inkinin yanına astı.

Françoise onu oradan alıp kumaşı silkeleyerek açtı. Düzgünce katlayıp yeniden astı. Diğlerinin tıpatıp aynısı olmuştu ve iki havlu şimdi kusursuz bir yuva havası veriyordu, annesinin abone olduğu kadın dergilerindeki resimler gibi hem yatıştırıcı hem de hafifçe kınar gibi.

“Yeteri kadar şey biliyorum,” diye karşılık verdi Françoise. *En azından bir kumaş parçasının nasıl katlanacağını biliyorum, senin için aynı şey söylenemez, diyordu yüzündeki ifade.*

“Hiç... daha fazlasını istemedin mi?” diye sordu Phoebe biraz tereddütle. Kendisinden daha yaşlı, daha hızlı ve daha güçlü bir vampiri öfkelenlendirmeye hevesli değildi.

“Burgonya’da tarlalarda ırgat gibi, saçımdan ayak parmaklarıma kadar toprak içinde çalışmak, annem gibi kırk yaşında düşüp ölmekten fazlasını istiyordum,” diye karşılık verdi Françoise. “Ve bunu elde ettim.”

Phoebe yakınlardaki bir tabureye oturdu, parmaklarını birleştirmişti. Gergince kıpırdandı. Françoise daha önce hiç bu kadar çok sözcüğü bir arada söylememişti... en azından Phoebe’nin duyabileceği bir yerde. Sorularıyla kadını gücendirmediğini umdu.

“Kışın kalın giysiler ve geceleri fazladan bir battaniye istiyordum,” diye devam etti Françoise onu şaşırtarak. “Ateş için daha fazla odun istiyordum. Yatağa aç gitmemek istiyordum ve bir daha asla sevdiğim insanları doyurmaya yetecek kadar yemeğim olmamasından kaygılanmak istemiyordum. Daha az hastalık olmasını istiyordum... her şubat ve ağustos ayında gelip insanları götüren o hastalıklardan bahsediyorum.”

Phoebe, Freyja ve Miriam’ın önünde sergilediği huysuzluk nöbetinin ses ritmini tanıdı. Françoise tabii ki her şeyi duymuştu. Fikrini kanıtlamak için... Phoebe’nin taklidini yapıyordu. Veya uyarıda bulunmak için. Vampirlerin yaptıklarını anlamak o kadar zordu ki.

“Gördüğün gibi, zaten istediğim her şeye sahibim,” dedi Françoise son olarak. “Yerinizde olmak istemezdim, işe yaramaz eğitimleriniz ve sözde bütün dünya için bağımsızlık isteklerinizle.”

Bu, hayatının zaten neredeyse mükemmel olduğunu ve yanında Marcus’la sonsuza dek canının istediğini yaparak daha da iyileşeceğini düşünen Phoebe için şaşırtıcı bir açıklamaydı.

“Neden peki?” diye sordu Phoebe.

“Çünkü senin bir daha asla sahip olamayacağın bir şeye sahibim,” dedi Françoise, sesini bir sır veriyormuş gibi alçaltırken neredeyse fısıldayarak, “ne zamanın sağlayabileceği ne de herhangi bir miktarda paranın satın almaya yetebileceği bir hazine.”

Phoebe o hazinenin ne olduğunu öğrenmek için hevesle öne eğildi. Uzun bir yaşam olamazdı... artık buna Phoebe de sahipti.

Çoğu az konuşan insan gibi Françoise da dikkatli bir dinleyicisi olmasından keyif alıyordu. Ayrıca dramatik etki yaratan duraklamalar sanatında da ustalık kazanmıştı. Lavanta suyu şişesini alıp yastık kılıfının üzerine püskürttü. Sonra sıcak ütüyü eline alıp evdeki diğer her şey gibi hızlı bir beceriyle kullandı.

Phoebe, Françoise'ın beklenmedik açıksözlülüğü kadar beklenmedik bir sabırla bekledi.

“Özgürlük,” dedi Françoise sonunda. Başka bir yastık kılıfı alıp sözlerinin etki etmesini bekledi.

“Kimse bana dikkat etmiyor,” diye devam etti. “Canım ne isterse onu yaparım. Yaşarım, ölürüm, çalışırım, dinlenirim, âşık olurum... aşkımlı unutabilirim. Herkes seni izliyor, başarısız olmanı bekliyor. Başarıp başaramayacağını merak ediyor. Ağustos geldiğinde Lord Marcus yatağına dönmüş olacak ama Konsil'in gözleri senin üzerinde olacak. Nişan haberiniz yayıldıktan sonra dünya üzerindeki bütün vampirler seni merak edecek. Hayatında bir an bile huzur ve özgürlük bulamayacaksın... ve Tanrı'nın isteğiyle bu uzun bir yaşam olacak.”

Phoebe gergin kıpırdanmasını kesti ve oda o kadar sessizleşti ki bir sıcakkanlı bile bir iğnenin yere düşerken çıkardığı sesi duyabilirdi.

“Ama endişelenmene gerek yok.” Françoise yumuşak yastık kılıfını keskin kenarlı bir dikdörtgen şeklinde katlayıp sepetten nemli yeni bir tanesini aldı. “Özgürlüğün olmayabilir ama işinde başarılı olacaksın... çünkü ben *kendi* işimi yapıyor olacağım ve seni sana zarar vermek isteyenlerden koruyacağım.”

“Anlamadım?” Bu Phoebe için yeni bir haberd.

“Bütün vampirler yeniden doğdukları zaman onlarla ilgilenecek benim gibi birine ihtiyaç duyar... daha yaşlı olanlar da topluluk içindeyken. Ben Madam Ysabeau'yu giydirdim, Mileydi Freyja ve Verin'i de.” Françoise, Phoebe'nin şaşkın tepkisine dikkat etmedi. “Ta 802 kışında, usanç hastalığına yakalanmış, evinden avlanmak için bile çıkmazken Leydi Stasia'yla ilgilendim.”

Françoise yastık kılıfını bitirip bir çarşaf aldı. Sıcak ütü tıslayarak nemli kumaşa su püskürttü. Phoebe soluğunu tuttu.

Bu, de Clermont tarihi hakkında duyduğu en eski şeyden bile eski bir olaydı ve kesmek istemiyordu.

“Geçmişte, *Sieur* Matthew ile birlikteyken madama da eşlik ettim ve iş için şehre gittiğinde başına bir şey gelmemesini sağladım. Lord Godfrey savaşta öldükten sonra öfkeye tutulan ve ölmek isteyen Leydi Johanna için eve baktım. *Sieur* Baldwin için yemek ve temizlik yaptım, Alain’ın Nazilerden kırık bir adam olarak döndüğü zaman *Sieur* Philippe’le ilgilenmesine yardım ettim.”

Françoise koyu renk gözlerini Phoebe’ye dikti. “Artık böyle bir hayatı, bu aileyle ilgilenmeyi seçmiş olduğum için memnun değil misin? Çünkü ben olmasam yenmiş, tükürülmüş ve karşına çıkan bütün vampirlerin ayakları altında çiğnenmiş olurdun ve Lord Marcus da sana eşlik ederdi.”

Phoebe tam olarak *memnun* sayılmazdı ama Françoise konuştuğu kadının verdiği tavsiyeler için giderek daha fazla minnet duyuyordu. Ve hâlâ onun becerilerine sahip birinin, başka insanlara bakmayı nasıl tercih edebileceğini anlayamıyordu. Phoebe bunun, Marcus’un tıbbi seçmesinden pek farklı olmadığını tahmin etti ama o yıllarca eğitim almıştı ve onun yolu Françoise’in yolundan çok daha değerli görünüyordu.

Ancak Phoebe, Françoise’in sorusunu ne kadar düşünürse yanıtından o kadar az emin oluyordu.

Françoise’in dudakları çok yavaş, kasıtlı bir kıvrımla yukarı kalktı.

Phoebe vampir olduğundan beri ilk defa kesin bir gurur hissetti. Nasılsa, sadece sessiz kalmakla Françoise’in takdirini kazanabilmişti. Ve bu ona, beklediğinden çok daha değerli gelmişti.

Phoebe, Françoise’a sepetin üstündeki çarşaf tomarını uzattı. “Usanç nedir?” diye sordu Phoebe.

Françoise'ın gülümsemesi arttı. "Bir çeşit hastalık... *Sieur* Matthew'un kan öfkesi kadar tehlikeli değil ama ölümcül olabilir."

"Stasia'da hâlâ var mı?" Phoebe yeniden taburesine yerleşti, Françoise'ın hareketlerini izleyip o büyüklükteki ıslak kumaşı yere sürünmemesini sağlayarak nasıl idare ettiğine dikkat ediyordu. İkisi birlikte çok zaman geçirecekti. Ev işleri Françoise için önemliyse Phoebe hiç değilse bunun nedenini anlamaya çalışmalıydı.

"Orta yaşlı beyaz kadınlar," dedi Miriam, Françoise'ın bölgesine girerken.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Phoebe aklı karışarak.

"Seksen üç numaralı numune oydu... kedi kanından sonra ikinci beğendiğini söylediğin," diye açıkladı Miriam.

"Ya." Phoebe gözlerini kırptırdı.

"Sana biraz daha buluruz. Françoise'da olması lazım... ama istemen gerekecek. Özel olarak. Bunu yapmazsan beslenebileceğin kediden başka hiçbir şeyin olmaz," dedi Miriam.

Bunun amacı ne? diye düşündü Phoebe merakla. Gidip sadece, "Ben acıktım," deyip buzdolabını karıştıramaz mıydı?

Françoise neler döndüğünü anlamış gibi görünüyordu. Başıyla onayladı. Phoebe bu gülünç kuralın neden zorla dayatıldığını sonradan öğrenecekti.

"Kedi yeterli olur, teşekkür ederim, Miriam," dedi Phoebe sertçe. Gidip, "bana orta yaşlı beyaz kadın kanı ver" diyecek kadar çaresiz kalacağını hayal edemiyordu.

"Görürüz," dedi Miriam gülümseyerek. "Gel. Yazmayı öğrenme zamanın geldi."

"Ben yazmayı biliyorum," dedi Phoebe terslermiş gibi.

"Evet ama bunu fazla bastırarak kâğıdı yakmadan ya da masayı oymadan yapmanı tercih ederiz." Miriam parmağını büküp öyle bir tavırla salladı ki Phoebe ürperdi.

Hayatında ilk defa Phoebe mutfaktan istemeyerek ayrıldı. Orası artık Françoise’la, çamaşırlarla, temiz bardaklarla ve ütünün tıslamasıyla huzur veren bir yer ve güvenli bir sığınak gibi görünüyordu. Yukarıda tehlikeden ve sadist vampir öğretmeninın tasarladığı saçma testlerden başka bir şey yoktu.

Ve mutfağın çuha kaplı kapısı arkasından kapanırken Phoebe sonunda Françoise’in sorusunun yanıtını bulmuştu.

“Evet. Memnunum.” Phoebe daha tam olarak dönmeye karar veremeden mutfğa dönmüştü bile. Miriam ve Freyja haklıydı: sadece nerede olmak istediğini düşünmesi oraya gitmesini sağlamak için yeterliydi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Git şimdi. Vampir yapanını bekletme,” diye nasihat verdi Françoise, ağır ütüyü tüy kadar hafifmiş gibi kolayca kapıya doğru sallarken.

Phoebe, Miriam’ın yanına döndü. Çuha kapı kanadı çarparak kapanırken hayatında duyduğu en tuhaf sesi duydu, öksürükle püskürme arası bir şeydi.

Bu Françoise’dı... gülüyordu.

Zor Bir Hayat

25 MAYIS

“Otur. Kal. Bekle.” Oğlumun beni devirmeden eve girmelerini sağlamak için her seferinde Hector ile Fallon’a verdiğimiz talimatları taklit ederek peş peşe düşünmeden sıralayan tiz sesi açık pencereden içeri sızıyordu. Mutfak kapısı aralandı. Bir duraksama oldu. “Bekle. Kal. Tamam.”

Apollon sıçrayarak odaya girdi, kendisinden pek memnun bir hali vardı... ama Fallon’ın köpek tasmaıyla Matthew’un elini tutarak tıpış tıpış yürüyen Philip’in gururlu haliyle boy ölçüşemezdi.

Fallon’ın tasmaşının griffine takılı olmaması korku vericiydi.

“Anne!” Philip kendini bacaklarıma attı. Apollon kucaklaşmaya, kanatlarını ikimize birden sarıp keyifli sesler çıkararak katıldı.

“Güzel bir yürüyüş yaptınız mı?” Philip’in en ufak esintide dimdik olmaya meyilli saçlarını düzelttim.

“Çok güzeldi.” Matthew bana uzun bir öpücük verdi. “Badem tadı alıyorum.”

“Kahvaltı ediyorduk.” Yüzü reçel ve fındık ezmesine bulanmış Becca’yı işaret ettim. Babasını ve kardeşini gördüğüne sevindiği, gülümsemesinden belli oluyordu. “Becca benimle paylaşıyordu.”

Bu kızımızdan beklenmeyen bir davranıştı. Becca yiyecekleri dikkatle takip eder, masaya konulan her şeyin sadece ona ait olmadığını anımsatılması gerekirdi.

Apollon Becca'nın sandalyesine zıpladı. Oturup uzun dilini beklentiyle sarkıttı, boncuk gibi gözleri ziyafetten kalan yiyeceklerin olduğu masaya dikilmişti. Becca gözlerini kısarak onu uyardı.

"Rebecca'yla Apollon'un hâlâ ilişkileri üzerinde çalıştığını görüyorum," diye yorum yaptı Matthew. Kendine dumanı tüten bir fincan kahve alıp gazeteyle masaya oturdu.

"Gel. Otur. Tamam." Philip kandırmak için tasmayı sallarken griffine emir yağdırmayı sürdürüyordu. "Gel, 'Pollo. Otur."

"Önlüğünü takalım da sana da biraz kahvaltı verelim." Tasmayı alıp masaya koydum. "Marthe yulaf ezmesi yaptı. En sevdiğinden!"

Philip'in en sevdiği kahvaltı soluk pembe bulamaçtı; birkaç damla bıldırcın kanı, biraz yulaf ve birkaç tutam dağ çileği, bolca da süt. Biz ona yulaf ezmesi desek de yiyecek eleştirmenlerinin böyle bir tariften haberi olmayabilirdi.

"Apollon. Buraya!" Philip'in sabrı tükeniyordu ve sesi kesinlikle aksi çıkıyordu. "Buraya!"

"Apollon'un Becca'yla ilgilenmesine izin ver," dedim onu alıp baş aşağı çevirerek dikkatini dağıtmaya çalışırken. Ama tek başardığım griffini telaşlandırmak oldu.

Apollon dehşetle ciyaklayıp havaya fırladı, Philip'in etrafında gıdıklayarak onu hafif kuyruk vuruşlarıyla rahatlatmaya çalışıyordu. Griffin ancak Philip doğru tarafı üste gelerek mama sandalyesine oturduğunda yere kondu.

"Bu sabah Marcus'u gördün mü?" Matthew başını yana eğip yetişkin oğlunun sesini duymaya çalıştı.

“Sen dışarıdayken mutfağa uğradı. Koşuya çıkmaktan söz ediyordu.” Philip’in eline bir kaşık verdim, onu kendini beslemekten çok etrafa yulaf ezmesi fırlatmak için kullanacaktı tabii. Çay fincanımı aldım. “Diken üstünde görünüyor.”

“Paris’ten yeni haber bekliyor,” diye açıkladı Matthew.

Birkaç günde bir telefonla arıyorlardı. Freyja Ysabeau’yla konuşuyor, sonra Matthew’un annesi haberleri torununa iletliyordu. Şimdiye dek Phoebe harika gidiyordu. Freyja birkaç pürüz olduğunu kabul etmişti ama bunlar bir vampirin ilk haftalarında beklenmeyecek şeyler değildi. Sadık Françoise, Phoebe’ye her adımda destek oluyordu, onun Phoebe’nin başarılı olması için ne kadar azimli olacağını kendi deneyimlerimden biliyordum. Yine de Marcus endişelenmeden edemiyordu.

“Marcus sana Obadiah’dan söz ettiğinden beri kendisi gibi davranmıyor,” dedi Matthew oğlunun endişesini başka bir sebebe bağlayarak.

Obadiah’nın şiddet içeren sonu, benimle Agatha ve Sarah arasındaki birçok fısıltılı konuşmanın konusu olmuştu. Son birkaç gün Marcus 1776’nın olaylarına geri dönmüş, yeni ayrıntılar eklemiş, babasını öldürmekten kaçınarak annesi ile kardeşini korumanın başka yolları olabileceği konusunda endişelenmişti.

“Onu dünyaya bağlayan iplikler renk değiştirdi ama hâlâ karışık ve dolaşık,” diye itiraf ettim. “Basit bir efsunun yetip yetmeyeceğini düşünüyordum; iki düğümle dokunan bir sihrin. Bugünlerde maviler içinde yüzüyormuş gibi.”

“O kadar depresyonda olduğunu sanmıyorum,” dedi Matthew kaşını çatarak.

“Hayır, bunalım mavisi değil,” dedim. “Marcus’un zamana değdiği her yerde mavi tonlar kalıyor sanki: kraliyet mavisi, uçuk mavi, mor, lavanta, lacivert, hatta turkuaz. Daha fazla denge görmek isterdim. Geçen hafta karışımın içinde biraz kırmızı,

beyaz ve siyah vardı. Hepsi neşeli renkler değil ama en azından çeşitlilik vardı.”

Matthew etkilenmiş görünüyordu. Aynı zamanda kaygılanmıştı.

“İkinci-düğüm büyüler enerjiyi dengeler. Genellikle aşk büyülerinde kullanılır,” dedim. “Ama tek amaçları bu değildir. Bu durumda Marcus’a geçmiş yaşamına bağlı duyguları düzenlemesi için bir büyü dokuyabilirim.”

“Bir vampir için geçmiş yaşamımızla uzlaşmak, yapmamız gereken en önemli iştir,” dedi Matthew dikkatle. “Büyüyle yaradım etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, *mon coeur*.”

“Ama Marcus geçmişini göz ardı etmeye çalışıyor, yüzleşmeye değil,” dedim. “Bunun ne kadar olanaksız olabileceğini biliyorum.”

Geçmiş. Şimdi. Gelecek. Bir tarihçi olarak aralarındaki ilişki ilgimi çekiyordu. Bir olayı incelemek için bunların hepsini araştırmak gerekirdi.

“Bunu anlayacaktır,” dedi Matthew gazetesine dönerek. “Zamanla.”

Matthew’la çocukları yürüyüşe çıkardığımızda eve yaklaşan üstü açık arabayı fark ettik. Garaj yoluna sapıp ağır ağır eve yöneldi.

“Ysabeau,” dedi Matthew. “Ve Marcus.”

Bu tuhaf bir kafileydi. Alain arabanın direksiyonundaydı. Ysabeau de Clermont gözündeki koyu renk camlı gözlük ve üzerinde soluk çuhaçiçeği rengi kolsuz bir elbiseyle yolcu koltuğunda oturuyordu. Başına bağladığı Hermès eşarabı rüzgârla uçuşuyordu. 1960 filmlerindeki, yaz tatiline çıkmış Avrupalı prensesi oynayan bir film yıldızı gibi görünüyordu. Marcus yanında koşuyor, Paris’ten haber olup olmadığını soruyordu.

“Tanrım, *grand-mère*,” dedi Marcus sonunda avluya girip Alain motoru susturduğunda. “Madem Alain’e golf arabası gibi saatte on kilometreyle kullanıracaksın neden bu kadar büyük motorlu bir araban var?”

“Kimse ne zaman hızla kaçması gerekeceğini bilemez,” diye yanıtladı Ysabeau gizemli bir tavırla.

Çocuklar Ysabeau’nun dikkatini çekebilmek için patırtı yapıyordu. Onlara aldırış etmese de bir an gözücuyla Rebecca’ya baktı.

“Phoebe nasıl?” Haber almak için sabırsızlanan Marcus neredeyse dans eder gibiydi.

Ysabeau torununun sorusunu yanıtlamak yerine arabanın arka tarafını işaret etti. “Düzgün şampanya getirdim. Bu evde hiçbir zaman yeterince olmuyor.”

“Ya Phoebe?” diye sordu Marcus bilgi alma talebini yineleyerek.

“Becca’nın dişi çıktı mı?” diye sordu, Marcus’a aldırmamayı sürdüren Ysabeau, Matthew’a. “Merhaba, Diana. İyi görünüyorsun.”

“Günaydın, *maman*.” Matthew annesini öpmek için uzandı.

Sarah ve Agatha avluda bize katıldı. Sarah hâlâ pijama ve sabahlıklaydı ve Agatha bir kokteyl elbisesi giymişti. Tuhaf bir çift oluşturunyorlardı.

“Öğleden sonra oldu artık, Matthew. Bu evde hiç saat yok mu?” Ysabeau sıradaki hedefini bulmak için etrafına bakındı ve gözüne teyzemi kestirdi. “Sarah. Ne kadar tuhaf bir elbise. Umarım bunun için fazla para ödememişsindir.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Ysabeau. Bunu benim için Agatha yaptı. Eminim kibarca istersen senin için de bir tane yapar.” Sarah canlı renkleri olan kimonoya sarındı.

Ysabeau kıyafete yan gözle bakıp havayı kokladı.

“Pire sorununuz mu var? Neden her şey leş gibi lavanta kokuyor?” diye sordu Ysabeau.

“Neden hep birlikte içeri girmiyoruz?” dedim Becca’yı diğer kalçama geçirerek.

“Ben de bunun için davet bekliyordum,” dedi Ysabeau sikkın görüntüsüyle bu gecikmeyi vurgulayarak. “Öylece içeri d alamazdım herhalde, değil mi?”

Kayınvalidemle kavg a etmemeye kararlı bir tavırla, “Sen benden daha iyi bilirsin,” diye karşılık verdim nazıkçe. “Vampir görgü kuralları konusunda çok iyi değilim. Cadılar... biz doğruca içeri dalıp mutfağa gideriz.”

En büyük korkusu onaylanan Ysabeau biz daha düşük seviyedeki varlıkların arasından uçar gibi geçip eskiden kendi evi olan eve girdi.

Oturma odasındaki konforlu koltuğa kurulduktan sonra herkesin içki alması için ısrar etti ve ikizleri kucağına alarak ikisiyle uzun bir sohbete başladı. Çalan telefon araya girdi.

“*Oui?*” dedi Ysabeau, koşan bir tazi şeklinde, çok dikkat çekici bakalit kulplu zarif, ince el çantasının içinden parlak kırmızı cep telefonunu çıkardıktan sonra.

Marcus konuşmayı dinlemek için iyice yakınına sokulurken ben ve odadaki diğer sıcakkanlılar çok uzun bir süre sessizce bekledik.

“Ah. Bu mükemmel bir haber.” Ysabeau gülümsedi. “Phoebe’den daha azını beklemezdim.”

Matthew’un yüzü gevşer gibi oldu ve Marcus neşeyle bağırdı.

“Bii-bii!” Becca, Phoebe’ye taktığı ismi şarkı söyler gibi tekrarl adı.

“Demek iyi besleniyor?” Ysabeau Freyja yanıt verirken bekledi. “Persephone? *Hein*, o kızdan ve bitmeyen şikâyetlerinden pek hoşlanmazdım.”

Gözlerimi kısıtım. Fazla uzak olmayan bir gelecekte Ysabeau'yla mitolojik şeyler konusunda konuşmamız gerekecekti. Belki o yetişkin bir griffinin ortalama boy ve kilosunu biliyordu.

“Phoebe beni sormuş mu?” diye sordu Marcus büyükannesine.

Ysabeau uzun tırnağını uyarmak için oğlunun göğsüne bastırdı. Aynı tırnağın bir vampirin kalbine saplandığını görmüştüm. Marcus hemen durdu.

“Phoebe'ye Marcus'un sağlığının yerinde olduğunu söyleyebilirsin, kız bize iade edilene kadar onu oyalayacak şeyler bulduğumuzu da.” Ysabeau, Phoebe'den ödünç alınmış bir kitap gibi söz ediyordu. “Pazar günü görüşürüz.” Bağlantıyı kesti.

“Tam iki gün!” diye homurdandı Marcus. “Haber almak için iki gün daha bekleyeceğime inanmıyorum.”

“Bunu telefon çağında yaptığınız için talihlisin, Marcus. Louisa yapıldığında Antakya'dan Kudüs'e haberlerin ulaşması iki günden fazla sürüyordu, seni temin ederim,” diye karşılık verdi Ysabeau sert bir bakışla. “Kendine acıyarak oturacağına Lazarus Şövalyeleri'ne hizmet edebilirsin. Sayıları oldukça arttı, çok genç ve deneyimsizler. Git ve oyna biraz.”

“Sen bana ne öneriyorsun, *grand-mère*? Kutsal Topraklar'a yapılacak bir görev gezisine önderlik etmemi mi? Okçuluk turnuvası düzenlememi mi? Atlı mızrak dövüşleri yapmamızı mı?” diye sordu Marcus hafif alayla.

“Gülünç olma,” dedi Ysabeau. “Mızrak dövüşlerinden nefret ederim. Kadınların erkeklere hayran hayran bakıp süs gibi görünmekten başka yapacağı bir şey yoktur. Mutlaka fethedilecek bir ülke, içine sızılacak bir devlet veya adalete teslim edilecek hain bir aile vardır.” Gözleri bu düşüncenin hevesiyle parladı.

“Konsil'in ortaya çıkmasına neden olan tam da buydu,” dedi Marcus parmağını sallayarak. “*Bunun* ne kadar soruna yol açtığını bir düşün. Artık bu şekilde hareket etmiyoruz, *grand-mère*.”

“O zaman şövalye olmak çok sıkıcı olmalı,” dedi Ysabeau. “Ve soruna neden olmam konusunda kaygılanmama gerek yok. Nasılsa, ne yaparsak yapalım kendisi gelip bu aileyi buluyor. Her an bir şey olabilir. Hep oluyor.”

Matthew’ya bakiştık. Sarah alayla güldü.

“Diana sana griffinden söz etmiş miydi?” diye sordu teyzem.

Bir saat içinde Apollon Ysabeau’nun koluna İmparator Rudolf’un kartalları gibi tünemişti. Griffinin boyu hâlâ aynı olsa da aslana benzeyen arka tarafının oldukça ağırlaştığını tahmin ediyordum. Ancak bir vampir onu bu kadar büyük bir zarafetle havada tutabilirdi. Modern giysilerine rağmen Ysabeau yarattığı şahin avına çıkmış bir ortaçağ leydisinin zarıflığıyla idare ediyordu.

Becca griffinle oynamak yerine Sarah ve Agatha’nın ona masal okumasını tercih etmişti. Geri kalan herkes bir griffinin açık havaya çıkarıldığı nadir manzaraya tanık olmak için Ysabeau’nun yanındaydı.

Ysabeau’nun bir elinde ölü bir fare vardı ve griffinin bütün dikkati ondaydı. Ysabeau kolunu kaldırdığında griffin tüneğinden ayrılıp başının üzerinde süzüldü. Ysabeau fareyi hızla havaya attı.

Apollon alçalıp gagasıyla yakaladı, kuyruğu arkasında salınıyordu. Ysabeau’nun yanına dönüp ödölünü ayaklarının dibine bıraktı.

“Aferin!” diye bağırdı Philip coşkuyla el cırparak.

Apollon yanıt olarak bir şeyler cıvıladı.

“Tamam.” Philip griffininin ne söylediğini anlamış gibi fareyi yerden aldı. Bütün gücüyle fırlattı. İki adım arkasına düştü.

Apollon birkaç sıçramayla fareyi kaptı ve bu kez Ysabeau’nun ağının dibine bıraktı.

“Korkarım, Apollon yeterince egzersiz yapmıyor, Matthew. Onu uçurmalısın yoksa kendine oyalanacak başka bir şey bulur,”

dedi Ysabeau fareyi bir kez daha alarak. Onu hendeğin karşı tarafına fırlattı. “Sonuçları da hiç hoşuna gitmez.”

Apollon suyun kenarına kadar sıçrayarak gittikten sonra üzerinden uçarak geçti ve fareyi diğer taraftaki sazların arasında buldu. Onunla havalanarak tepede birkaç daire çizdi. Ysabeau’nun keskin ıslığı yere dönmesini sağladı.

“Griffinler hakkında çok şey biliyormuş gibisin, *grand-mère*,” dedi Marcus şüpheyle.

“Biraz,” diye karşılık verdi. “Hiçbir zaman çok yaygın değillerdi. Kentaurlarla orman perileri gibi değil.”

“Orman perileri mi?” dedim usulca.

“Ben küçükken ormanda yürürken çok dikkatli olman gerekti,” diye açıkladı Ysabeau. “Orman perileri tamamen sıradan kadınlar gibi görünürdü ama konuşmak için durursan daha ne olduğunu anlamadan kendini hiçbir kurtuluş yolu bulamayacağın şekilde ağaçlar tarafından sarılmış bulurdun.”

Ağaçların Becca’yla sohbet başlatma düşüncesinden huzursuz olarak araziye kuzey tarafından çevreleyen gür ormana göz attım.

“Kentaurlara gelince, Philip onlardan birini çağırmadığı için sevinmelisiniz. Çok hilekâr olabiliyorlar, tuvalet terbiyesi verilmesinin olanaksız olduğunu belirtmem de gerek yok.” Ysabeau torununun yanına çömeldi. “Apollon’a faresini ver. Onu hak etti.”

Apollon beklentiyle dilini uzattı.

Philip fareyi kuyruğundan tuttu. Apollon gagasını açtı ve Philip kemirgeni griffinin kursağına doğru attı.

“Oldu,” dedi Philip, ellerini, işini bitirdiğini gösterir gibi birleştirerek.

“Hâlâ onun için bir gizleme büyüsü dokuyabileceğini düşünüyor musun?” Matthew kulağıma mırıldandı.

Hiçbir fikrim yoktu. Düğümleri Apollon'un ayaklarını yere bağlayacak bir ağırlık eklemek için baştan değerlendirmem gerekecekti. Yaratık uçmayı kesinlikle çok seviyordu.

"Rebecca burada kalıp avı izlemediği için üzuldüm," dedi Ysabeau. "Hoşuna giderdi."

"Becca biraz kıskanıyor," diye açıkladım. "Şu aralar Philip ve Apollon dikkatleri üzerlerine topluyor."

Philip gürültüyle esnedi. Griffin de aynısını yaptı.

"Sanırım öğle uykusu zamanın geldi. Bugün yeterince heyecan yaşadın." Matthew oğlunu kaldırdı. "Gel. Gidip kardeşini bulalım."

"Pollo da?" diye sordu Philip özellikle şirin görünerek.

"Evet, Apollon şöminede uyuyabilir." Matthew beni öptü. "Bize katılacak mısınız?"

"Bu sabah mutfak tezgâhında bir kova kiraz vardı. Saatlerdir onları ve Marthe'nin onlarla ne yapacağını düşünüyorum," diye itiraf ettim mutfağa doğru önden yürürken.

Marcus gülüp her zamanki centilmenliğiyle bana kapıyı açtı. Ona bu nezaket kurallarını küçüklüğünden itibaren öğretenin annesi olduğunu artık biliyordum. Düşüncelerim Hadley'ye ve Marcus'un hikâyesine döndü. Marcus kaçtıktan sonra Catherine ve Patience'a ne olmuştu?

"Diana?" dedi Marcus kaygıyla. Olduğum yerde durdum.

"İyiyim. Sadece anneni düşünüyordum, hepsi bu," dedim. "Seninle çok gurur duyardı, Marcus."

Marcus utanmış gibiydi. Sonra gülümsedi. Onu tanıdığım yıllar boyunca yüzünde hiç bu kadar saf bir mutluluk görmemiştim.

"Teşekkür ederim, Diana," dedi hafifçe eğilerek.

İçeride Marthe ince parmağını kirazların içine sokup çekirdeklerini tatmin edici bir *pıt* sesiyle paslanmaz çelik kâseye düşürerek çıkarıyordu.

Elimi kâseye uzattım. Parmaklarıma vurdu. “Ah!”

“Ellerini kendine sakla, kimsenin canı yanmasın,” dedi Marthe azarlayarak. Yeni bir cinayet romanı okuyor ve işine yarayacak cümleler öğreniyordu.

Ysabeau kendine şampanya koydu, ben de bir fincan çay alıp fırından yeni çıkmış limonlu kekten bir dilim keserek kendimi Marthe meyve sezonunu açınca kadar onunla teselli ettim. Sarah ve Agatha da bize katıldı. Becca’nın ilk ve ikinci masalını bitirmiş, Matthew’un becerikli ellerine bırakmışlardı. İkizleri çocukluğunda dinlediği şarkıları söyleyerek uyutacaktı.

“Matthew’un çocuklara karşı özel bir yeteneği var,” diye belirtti Sarah. Kahve demliğinin yanına gitti. Marthe her zamanki gibi onun kafein ihtiyacını önceden tahmin etmişti, kahve sıcaktı ve hoş kokuyordu.

“İkizler şanslı,” dedi Marcus. “Benim gibi iyi bir baba aramalarına gerek olmayacak, gerçek bir baba.”

“Artık herkes Obadiah’yı biliyor, öyle mi?” diye sordu Ysabeau torununa.

“Phoebe hariç herkes,” diye karşılık verdi Marcus.

“Ne?” Agatha şaşırıp kalmıştı. “Marcus. Bunu ondan nasıl saklarsın?”

“Anlatmaya çalıştım. Hem de birçok kez.” Marcus’un sefil bir hali vardı. “Ama Phoebe ona geçmişimi anlatmamı istemedi. Kendisi keşfetmek istedi... kanımdan.”

“Kan bilgisi vampir anılarından bile güvenilirmez bir şeydir,” dedi Ysabeau. Başını salladı. “Kızın aklını çelmesine izin vermemelisin, Marcus. Sen daha iyisini bilirsin. Sen kalbini dinledin, aklını değil.”

“Ben onun isteklerine saygı gösteriyordum!” diye tersledi Marcus. “Bana onu dinlememi sen söyledin, *grand-mère*. Ben *senin* tavsiyene uyuyordum.”

“Büyümenin ve olgunlaşmanın bir parçası hangi tavsiyeye uyup hangi tavsiyeye aldırış etmeyeceğini öğrenmektir.” Ysabeau şampanyasını yudumlarken gözleri parladı. Kayınvalidem bir şey peşindeydi ama öğrenmek için üstelememem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine konuyu değiştirdim.

“Marcus ‘gerçek baba’ nedir?” Vampir ailesi terminolojisi kafa karıştırıcı olabiliyordu ve doğru anladığımdan emin olmak istiyordum. “Az önce söz etmiştin. Obadiah öz baban... bu vampir terimlerine göre aynı şey değil mi?”

“Hayır.” Marcus’un etrafındaki renkli iplikler koyulaşıyordu, mor ve lacivert artık neredeyse siyahtı. “Bunun vampirlerle hiç ilgisi yok. Gerçek baba, sana dünyada bilmen gereken ve yaşamak için ihtiyacın olan her şeyi öğreten kişidir. Joshua ve Zeb benim için Obadiah’dan çok daha gerçek babalardı. Tom da öyle.”

“İnternette 1776 yazı ve Massachusetts’te aşı yasağının kalkması hakkında bazı mektuplar buldum,” dedim babalarla oğullardan daha rahat bir konu bulmaya kararlı olarak. “Hatırladığın her şey, keşfettiklerime uyuyor. Washington ve Kongre bir salgının bütün orduyu silip süpüreceği düşüncesiyle panik olmuş.”

“Korktukları oldu,” diye karşılık verdi Marcus. “Sonunda Washington’a ve orduya ulaştığımda kasım ayının başıydı. Savaş o yıl için sona ermişti ama çatışmalar durup ordular kış kamplarına döndüğünde kayıplar artmaya mahkûmdu. O dönemde barış, ordu için savaştan ölümcüldü.”

“Salgın,” dedim. “Elbette. Çiçek hastalığı kalabalık kamp alanlarında orman yangını gibi yayılırdı.”

“Disiplin de bir sorundu,” dedi Marcus. “Kimse emirlere itaat etmiyordu, Washington’ın kendisi tarafından verilmemişe.

Ve ben macera aramak için evden kaçan tek genç değildim. Askere yazılan her kaçak karşılığında, iki kişi firar ediyormuş gibiydi. O kadar çok gidiş-geliş vardı ki kimse kimin orada olup kimin olmadığını veya hangi alaya mensup olduğunu ya da nereden geldiğinin hesabını tutamıyordu.”

“Joshua’nın tavsiyesine uyarak Albany’ye mi gittin?” diye sordum.

“Evet,” dedi Marcus, “ama ordu orada değildi. Doğuya gitmişti, Manhattan’a ve Long Island’a.”

“Demek o zaman sağlık birliğine katıldın.” Bildiğim bütün parçaları bir araya getirmeye hevesliydim.

“Pek değil. Önce nişancı bölüğüne katıldım. Bir aydan uzun süre gece yolculuğu yapmıştım. Yalnızdım, biri benimle konuşmaya kalktığında yeni doğmuş bir tay gibi ürküyordum ve sonunda yakalanıp babamın ölümünün hesabını vermek üzere Massachusetts’e götürüleceğimden emindim,” diye açıkladı Marcus. “Philadelphia Temsilcileri beni sorgusuz sualsiz aldı. Bu, ilk yeniden doğuşumdu.”

Ama sonuncusu değildi.

“Yeni bir babam olmuştu, Teğmen Cuthbert. Ve kız kardeş yerine erkek kardeşlerim.” Marcus başını salladı. “Alman Gerty. Tanrım, onu onlarca yıldır düşünmemiştim. Ve Bayan Otto. Tanrım, harika bir kadındı.”

Marcus’un ifadesi ciddileşti.

“Ama hâlâ çok fazla kural ve çok fazla ölüm vardı. Ve çok değerli olan azıcık özgürlük,” diye sürdürdü susmadan önce.

“Sonra ne oldu?” diye üsteledim.

“Sonra Matthew’la tanıştım,” dedi Marcus sadece.

Washington Belgeleri, Birleşik Devletler Arşivi
George Washington'dan Dr. William Shippen Jr.'a
Morristown, New Jersey

6 Şubat 1777

Sevgili Sör:

Çiçek hastalığının bu kadar yayıldığını öğrenmek ve hiçbir önlemin bunun bütün orduya yayılmasını önleyemeyeceğinden korkmakla, birliklerin aşılınması gerektiğine karar verdim. Bu tedbir bazı rahatsızlıklara ve dezavantajlara sahip olabilir ancak yine de sonuçlarının mutlu edecek etkilere yol açacağına güveniyorum. Gereklik sadece buna izin vermekle kalmayıp bu önlemin alınmasını zorunlu kılıyor, bu rahatsızlık doğal yoldan ve olağan öldürücülüğün şiddetiyle ordu için düşman kılıcından daha fazla dehşete neden olacaktır... İşe derhal başlanırsa ve genel bir başarıyla uygulanırsa yakında göreve uygun olacağımızı umuyorum ve bu kısa süre içinde doğal yoldan bulaştığında olduğu gibi, ordunun bütün tehlikelerin en büyüğüne boyun eğmeyeceğini umuyorum.

Ölümler

OCAK-MART 1777

Marcus, Bunker Tepesi'nde aldığı tüfeğin namlusundan aşağıdaki III. George'un kafasına bakıyordu. Resim çok uzaklardaki bir ağaca bir süngü ucu kullanılarak asılmıştı.

"Gözünden mi, kalbinden mi?" diye sordu Marcus seyircilerine, nişan almak için gözünü kısarak.

"Asla isabet ettiremezsin," diye bozdu bir asker. "Çok uzak."

Ama Marcus babasının canını aldığı zaman olduğundan daha iyi bir nişancıydı.

Kralın yüzü, babasının yüzüne dönüştü.

Marcus tetiği çekti. Tüfek çıtırdayarak canlandı ve kabuklar havalandı. Duman dağıldığında Kral George'un iki gözünün tam ortasında bir delik vardı.

"En iyi atışınızı yapın, beyler." Adam Swift kalabalığın arasında, elinde şapkasıyla panayır çıkırtkanı gibi dolaşıyordu. İrlandalıydı, uyanıktı, zekiydi... şarkıları ve şakalarıyla koloni ordusunun yarısının eğlence kaynağıydı. "Yarım peni size kralı öldürme fırsatı verir. Özgürlük için üzerinize düşeni yapın. Georgie'ye yaptıklarının bedelini ödetin."

"Sırada ben varım!" diye bağırırdı, Philadelphia'ya yeni gelen bir gemiden kaçıp hemen ardından Temsilciler'e katılan on dört yaşındaki Vanderslice adındaki Felemenk halatçı.

“Senin silahın yok,” diye belirtti Swift.

Marcus tam Vanderslice’a kendi tüfeğini ödünç vermek üzereyken iki üniformalı subay göründü.

“Neler oluyor böyle!” Philadelphia Temsilcileri’nin resmi olmayan komutanı Yüzbaşı Moulder manzarayı onaylamaz bir tavırla inceliyordu. İskoç kökenli, yirmili yaşlarının ortasında, bir deri bir kemik Teğmen Cuthbert yanındaydı.

“Zararsız bir eğlence sadece, efendim,” dedi Cuthbert, Marcus ve Swift’e ters ters bakarak.

Moulder, Kral George’u fark etmese, Cuthbert’in açıklaması yüzbaşını tatmin etmeye yeterli olacaktı.

“O resmi Princeton’daki kolejden mi aldınız?” diye sordu Yüzbaşı Moulder. “Çünkü böyle bir şey yaptıysanız kolej onu geri almak isteyecektir.”

Swift dudaklarını birbirine bastırdı, Marcus dimdik durdu.

“Yüzbaşı Hamilton boyasına zarar verdiğini iddia etmişti, efendim,” dedi Cuthbert, olası suçlamayı onu daha iyi kaldıracak birine yönlendirerek. “Tuvali top güllesiyle vurmuş.”

“Hamilton!” Vanderslice bundan hiç hoşlanmamıştı. “Onun bu konuyla hiç ilgisi yok, Cuthbert. Onu çerçevesinden kesip alan biz üçümüzdük.”

Bu tam olarak Yüzbaşı Moulder’ın korktuğu şeydi.

“Çadırıma. Hemen. Üçünüz de!” diye kükredi Moulder.

Marcus, iki tarafında Swift ve Vanderslice’la Yüzbaşı Moulder’in karşısında duruyordu. Teğmen Cuthbert çadırın girişinde durarak kulak misafiri olacak kadar yakın olanları yüzbaşının öfkesinden uzak tutuyordu. Cuthbert çok sevilen biriydi. Emrindeki adamların saçmalıklarına katlanarak amirleri tarafından ona verilen talimatların çoğunu göz ardı ederdi. Kıtı ordusu için ideal liderlik biçimiydi.

“Hepinizi kırbaçlatmam gerekirdi,” dedi Yüzbaşı Moulder. Elinde eski hükümdarın yüzü pek görünmeyen resminin olduğu paçavraya dönmüş tuval vardı. “Hangi akla hizmet bunu almaya karar verdiniz?”

Vanderslice, Marcus’a baktı. Swift tavana bakıyordu.

“Atış talimi için kullanmak istedik, efendim,” diye karşılık verdi Marcus, Moulder’ın gözlerinin içine bakarak. Marcus’a zorba biri gibi gelmişti ve Marcus böyle tiplerle ilgili deneyimliydi. “Benim işimdi. Vanderslice ve Swift bana engel olmaya çalıştı.”

Vanderslice’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Kesinlikle böyle olmamıştı. Princeton’da Swift’in omzuna çıkan Marcus, kralın kafasını tablodan çıkarmak için savaş alanından aldığı bir İngiliz süngüsünü kullanmıştı. Vanderslice onu her aşamada yüreklendirmişti.

Swift, Marcus’a onaylayan bir bakış attı.

“Sen de kimsin?” Moulder gözlerini kısmıştı.

“Mar... Galen Chauncey.” Marcus hâlâ stres altındayken ağzından vaftiz edildiği ismi kaçırma eğilimindeydi.

“Biz ona Doktor diyoruz,” diye atıldı Vanderslice.

“Doktor mu? Sen Philadelphia’lı değilsin. Seni kaydettiğimi hatırlamıyorum,” diye karşılık verdi Moulder.

“Evet. Ben kaydettim, Yüzbaşı.” Cuthbert bahane uydurmaya alışkın birinin güveniyle hemen yalan söyledi. “Uzaktan kuzenim. Delaware’den. İyi nişancıdır. Toplarımızın devrilme ihtimaline karşı bir misket tüfeği bulundurmanın faydalı olacağını düşündüm.”

Marcus’un kökenine dair bu hikâye tamamen uydurmaydı ama en azından Moulder’ın alayına nasıl girdiğiyle ilgili kısmı yüzbaşını susturmaya yetmişti.

Moulder tuval parçasını yaydı. III. George’un yüzünden geriye pek bir şey kalmamıştı. Gözler gitmişti, ağzı büyük bir

delikten başka bir şey değildi ve pudralı saçları barut atıklarıyla beneklenmişti.

“Neyse, en azından bana söylediğin bir şey doğru çıktı,” diye itiraf etti Moulder. “Oğlan iyi nişancıymış.”

“Doktor, Princeton’da hayatımı kurtardı,” dedi Swift. “Bir İngiliz askerini tam gözünden vurdu. Elini yakan bir teğmene de doktorluk yaptı. Yanınızda bulundurmanız gereken bir oğlan, efendim.”

“Ya bunlar?” Moulder, yüzbaşının başka bir savaş ganimeti olup olmadığını görmek için Marcus’un kumanya çantasını ararken bulduğu, üzerlerinde zarif kakmalar olan iki pirinç yarım daireyi aldı. “Sakin bana tıbbi gereç olduğunu söylemeye kalkma.”

“Açıölçer,” diye yanıtladı Swift. “Ya da onlarla işimiz bittiğine öyle olacak.”

Marcus, III. George’un kafasına ilave olarak kralın portresinin bulunduğu odanın dışında duran güneş sistemi modelindeki bu iki parçayı almıştı. Diğer askerler camını ve hassas mekanizmanın, gezegenlerin gökteki geçişini gösteren parçasını kırmıştı. Kalan kısmını ona annesini ve evini anımsattığı için cebine indirmişti.

“General Washington sizin şu atış taliminizi duymak isteyecektir.” Moulder iç çekti. “Ona ne söylememi tavsiye edersin, Swift?”

“Ben olsam bunu Yüzbaşı Hamilton’ın yaptığını düşünmesine izin verirdim,” diye yanıtladı Swift. “O züppe her şeyden kendine pay çıkarmayı seviyor, sorumlu olsun olmasın.”

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu ve Yüzbaşı Moulder da buna kalkışmadı.

“Gözümün önünden kaybolun, hepiniz,” dedi Moulder bezgince. “General’e Teğmen Cuthbert’in sizi zaten cezalandırdığını söyleyeceğim. Ve maaşınızı kesiyorum.”

“Maaş mı?” Swift kahkaha attı. “Hangi maaş?”

“Teşekkür ederim, efendim. Böyle bir şeyin bir daha olmamasını sağlayacağım.” Cuthbert, Swift’i ensesinden kavradı. “Afiyet olsun, efendim.”

Vanderslice, Swift ve Marcus çadırın dışında sessizlikle karşılandı. Sonra sırta vurmalar, mataralardan rom ve cin ikram etmeler ve gururlu gülümsemeler başladı.

“Teşekkürler, Doktor,” dedi Vanderslice, dayak yemeyeceği için rahatlayarak.

“İrlandalı gibi yalan söylüyorsun, Doktor,” dedi Adam Swift şapkasını başına takarken. “Senden hoşlanmıştım zaten.”

“Temsilciler birbirini kollar,” diye mırıldandı Cuthbert, Marcus’un kulağına. “Artık sen de bizden birisin.”

Joshua ve Zeb’i, Hadley’de bıraktığından beri ilk defa Marcus kendini bir yere ait hissetti.

Moulder’ın karşısında azarlandıktan birkaç gün sonra Marcus ve Vanderslice, Washington’ın kış kampında ateş olarak kabul eden şeyi paylaşıyordu: tüten ve çok az ısı veren ıslak bir kütük yığını. El ve ayak parmaklarında his kalmamıştı ve hava o kadar soğuktu ki akciğerlerine ulaşmadan önce derisini dağlıyormuş gibiydi.

Dondurucu hava, konuşmalarını zorlaştırıyordu ama Vanderslice azimliydı. Oğlanın konuşmaktan kaçındığı tek konu Philadelphia topçu birliğine dahil olmadan önceki hayatıydı. Bu, Marcus ve Vanderslice arasında çiçek açan arkadaşlığın köküydü. Askerlerin çoğu annelerinden, geride bıraktıkları kızlardan ve başka alaylarda Washington adına çalışan erkek akrabalarından başka bir şeyden bahsetmezken Marcus ve Vanderslice sanki kasım ayında doğmuştu ve sadece Temsilciler’le birlikte geçen hayatlarını anımsıyorlardı: Manhattan’dan çekilmelerinin hemen

ardından Washington'ın birliĝinin kaybetmesi, Noel'deki Trenton Savaşı ve Princeton kolejinin yakınlarındaki son çarpışma.

“Kuzeyden iki melek gelmiş; / birinin adı Buz, diğeri Ateş’miş; / Buz Ateş’e defol git buradan demiş; / Tanrı aşkına git demiş,” dedi Vanderslice soğuktan kızaran parmaklarına üfleyerek. Tek bir eldiveni vardı ve iki eli arasında değıştirip duruyordu.

“Tersinden söylersek soğuşu kovabilir miyiz diye merak ediyorum.” Marcus, Princeton savaşıdan sonra ölü bir askerden aldığı yün atkıya gömüldü.

“Herhalde. Duaların gücü vardır,” diye karşılık verdi Vanderslice. “Başka biliyor musun?”

“Ocak ayazını ye, temmuzda bacaksız kal.” Bu duadan çok kehanete benziyordu ama Marcus yine de paylaştı.

“Beni kandıramazsın, Yanki. Bunu kilisede öğrenmiş olamazsın.” Vanderslice elini cebine sokup küçük bir şişe çıkardı. “Bir yudum rom ister misin? İçinde barut tozu da var, cesaret vermesi için.”

Marcus tereddütle kokladı.

“Bundan biraz daha içersen beynin kışından akar,” dedi şişeyi Vanderslice’a geri vererek. “Bu hintyağı.”

Ateşe doğru yürüyen Teğmen Cuthbert olup biteni görmek için ateşin etrafına toplanan diğeri Temsilciler’in dikkatini çekti.

“Aceleniz var,” diye belirtti Adam Swift ağır İrlanda aksanıyla ve kararlı bir tavırla. Temsilciler kurulduğunda ilk yazılanlardan biri olmuştu ve Cuthbert’in fiili olarak yardımcısıydı.

“Eve dönüyoruz.” Cuthbert rahatlama çğılıklarını hemen bastırdı. “Fahişelerden birinden duydum, o da Washington’ın yardımcılarında birinden duymuş, o da General diğeri subaylarla konuşurken duymuş.”

Evlerine döner dönmez neler yapacaklarını planlamaya başlayan alaydakilerin arasında hararetili konuşmalar başladı. Marcus

paltosundan sızan soğuk nedeniyle titredi. Philadelphia onun için ev değildi. Katılacak başka bir alay bulması gerekiyordu... hem de kısa süre içinde. Belki yine adını değiştirmesi gerekirdi. Washington onların kış kampını dağıtacak ve herkesi evine geri gönderecek olursa Marcus'un gidecek bir yere ihtiyacı olacaktı.

"Bizimle geliyor musun, Doktor?" Swift, Marcus'un kaburgalarına dirsek attı.

Marcus gülümseyip başını salladı ama midesinde buz gibi bir düğüm vardı. Philadelphia'da işine yarayacak hiçbir beceriye sahip değildi. Bahara kadar çiftlik işi olmazdı.

"Tabii ki geliyor. Alman Gerty'nin yerinin önüne bir yer açacak ve sağlık hizmeti sunacak," dedi Cuthbert. "Ben dışarıda durup becerine kefil olurum." Başparmağını kaldırdı.

"Şuna bir bakayım." Marcus ayağa kalktı, pozisyon değiştirince soğuk eklemeleri çıtırdadı. Tom Buckland'ın, kemiklerinin ağrısını geçirecek karışımı için neler vermezdi.

Cuthbert itaatle elini Marcus'a uzattı. Marcus inceleyebilmek için Cuthbert'in kolunu da sıvayarak yakından baktı. Princeton'da Cuthbert tüfek fırçasının ters tarafını tutmuş ve telin bir kısmı etini dağlamıştı. Hâlâ yanıyordu ve kırmızıydı ama eskisi kadar şiş değildi.

"Kırmızı çizgiler yok. Bu iyi... enfeksiyon yok." Marcus yaranın etrafındaki ete bastırdı. Biraz akıntı vardı ama fazla değildi. "Öküz kadar dayanıklı olmalısın, Teğmen."

"Sen, oradaki!" En az kırk yıl önce modası geçmiş bir peruk takan ufak tefek, yaşlıca bir adam Marcus'un olduğu yeri işaret etti. "Kimsin?"

"Galen Chauncey," dedi Marcus elinden geldiği kadar güvenle. Cuthbert ona şüpheli bir bakış attı.

“Sen bu adamların alay cerrahı mısın?” Adamın cümleleri uzadıkça Alman aksanı daha belirgin oluyordu, bütün *h*’leri genizden gelen *h*’lere dönüyordu.

Bir sorun çıkabileceğini hisseden Cuthbert sevimli davranmaya çabaladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim Bay?..”

“Dr. Otto,” dedi adam ayaklarını iki yana açarak. “Burası Pennsylvania bölüklerinden, *ja?*”

“Evet,” diye onayladı Cuthbert.

“Ben Pennsylvania bölüklerinin başcerrahıyım ve bu adamı tanımıyorum.” Otto, Marcus’u tepeden tırnağa inceledi. “Bizden birine benzemiyor. O gömlek çok tuhaf.”

“Doktor tuhaf değil. Ne de olsa o bir Yanki,” dedi Swift.

Marcus ona ters ters baktı. Bu subayların öğrenmesini istediği bir şey değildi.

“Doktor mu?” Otto’nun sesi yükseldi.

“Tam olarak değil,” dedi Marcus telaşla. “Yaşadığım yerde bir dostumdan bazı şifa numaraları öğrenmiştim.”

“Numara mı?” Otto’nun sesi de artık kaşları kadar yükselmişti.

“Beceri,” diye düzeltti Marcus kendini.

“O kadar becerikliysen söyle bakalım, cıva neyin tedavisinde kullanılır?” diye sordu Otto.

“Deri lezyonlarını iyileştirmekte,” dedi Marcus, Tom’un tıp kitaplarından öğrendiği bir şeyi hatırladığına sevinerek.

“Peki cıva klorür ve çalapayı ne için kullanırsın?”

“Kalınbağırsağı temizlemek için,” diye yanıtladı Marcus hemen.

“Görüyorum ki Dr. Rush’ın yöntemlerini biliyorsun. Peki Dr. Sutton hakkında ne biliyorsun?” Dr. Otto koyu renk gözlerini dikkatle Marcus’a dikmişti.

“Sıradan insanların hizmet alamayacağı kadar çok para talep ettiğini biliyorum,” dedi sorgulanmaktan bıkan Marcus.

Kolunu sıvadı. Kendi aşısının büzülmüş yara izi hâlâ görünüyor ve hayatı boyunca kalacakmış gibi duruyordu. “Ve yöntemlerinin işe yaradığını biliyorum. Başka soru?”

“Yok.” Otto göz kırptı. “Benimle geliyorsun.”

“Neden?” diye sordu Marcus kuşkuyla.

“Çünkü, *Herr* Doktor, artık benimle çalışacaksın. Tüfek arkasında değil, hastanede olmalısın,” dedi Otto.

“Ama ben onlarlayım.” Marcus destek almak için bölüğündeki adamlara baktı ama Cuthbert başını sallamakla yetindi.

“Yeniden savaş alanına gitmemize aylar var,” dedi Cuthbert. “Sen bağımsızlık davası için Vanderslice ve Swift’le içerek zaman geçirmektense doktorun yanında daha çok şey yaparsın.”

“Ne bekliyorsun, *Herr* Doktor?” diye sordu Dr. Otto. “Sana bir emir verdim. Çantanı topla, battaniyeni de getir. Benimkilerin hepsi hasta askerlerde.”

Hadley’den sonra Marcus’un yaşamı bir kez daha orman patikası gibi karanlık ve dönemeçli bir yola girmişti. Onu New England’dan New York’a götürmüş, sürekli bir kaçak, bir casus ya da bir katil olarak yakalanmaktan korkarak savaşın eteklerinde dolaştırmıştı. Sonra Temsilciler onun saflarına katılmasına izin vermiş ve Marcus önündeki aralık ve ocak aylarını biraz olsun görebilirmiş gibi hissetmişti.

Ama Temsilciler’in hepsi evlerinin konforuna geri dönüyordu. Onun yaşamı Washington’ın ordusunda hastane diye adlandırılan kanlı dünyadaki kalabalık, dumanlı kamptan çıkaran bu tuhaf, küçük Alman doktor sayesinde değişik bir yöne sapmıştı. Marcus için bu, geçmişinde olanlardan daha da uzağa kaçmak için bir fırsattı. Sarah Bishop’ın ona Bunker Tepesi’nde söylediği şeyi anımsadı; ordunun savaşçılardan çok şifacılar ihtiyacı olduğunu.

Beklenmedik bir yol ayrımında duran Marcus yine de te reddüt etti.

“Git,” dedi Swift, Marcus’un ağır kumanya çantasını ona fırlatarak. “Üstelik hoşuna gitmezse bizi Alman Gerty’nin tavernasında bulabilirsin. Philadelphia rıhtımında. Kime sorsan gösterir.”

Marcus Temsilciler’in ateşinin başından ayrılınca sonunda Washington’un ordusunu bütün sefaletiyle görme fırsatı buldu. Bugüne dek Massachusetts’ten birine rastlama korkusuyla kampın diğer taraflarını keşfe çıkmamıştı ama büyük şehirlere yakın nüfusu ve akıl karıştırıcı yerleşim düzeniyle bu pek olası görünmüyordu. Ancak Dr. Otto bütün sapa ve ara yolları biliyormuş gibi görünüyordu ve dumanı tüten birlik ateşlerinin, donmuş toprak parçalarının hangisinin Connecticut’a, hangisinin Virginia’ya ait olduğunu gururla dalgalanarak gösteren yırtık ve lekeli bayrakların arasında güvenle yürüyordu.

“Aptallar,” diye söylendi Otto, New Jersey alayının soğuk rüzgârda dalgalanan sancağını eliyle vurarak önünden çekerken.

“Anlamadım?” Marcus yaşlı adamın hızına ayak uydurmakta zorlanıyordu.

“Birbirleriyle dövüşmekle o kadar meşguller ki İngilizlerin kazanmasına şaştırmamak lazım.” Otto bir kütüğün üzerinde oturan, bacağı kararıp sulanmış askeri fark etti. “Sen, oradaki. O bacağı bir cerraha göster yoksa kaybedeceksin, *ja?*”

Marcus cerahatli bacağı göz attı. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmemişti. Adam böyle bir yaraya neden olacak ne yapmış olabilirdi?

“Barutla yakıp azıcık yemek yiyerek soğukta yürüyüp durmuş. Hem de ayakkabısız!” Otto kampta yoluna devam ederken aksanı her adımda koyulaşıyordu. “Aptallık. Düpedüz delilik. Yakında Büyük Adam’ın ordusu kalmayacak.”

Marcus Büyük Adam'ın Washington olduğunu tahmin etti. General'i üç kere görmüştü: bir kere Washington'ın birliği Alman paralı asker birliklerine yenilirken atının üzerinden Hudson Nehri'ne tepeden bakarken, bir kere Trenton'da Delaware'i geçmek için tekneye binerken ve üçüncüsünde Princeton'da Washington kendi toplarından biri tarafından neredeyse vurulacakken. Washington ayaktayken bile adamlarına tepelerinden bakıyordu ama at üzerindeyken tarihin unutulmaz kahramanlarına benziyordu.

"Tek ordu. Tek kamp. Tek elden sağlık hizmeti. Savaş böyle kazanılır," diye söylendi Otto. "Connecticut'ta ilaç dolapları var ama ilaç yok. Maryland'de ilaç var ama bandaj yok. Virginia'da bandaj var ama onları koyacak dolap yok, bu yüzden hepsi mahvoldu. Böyle oradan oraya dolaşıp duruyoruz. Delilik."

Dr. Otto aniden durunca az kalsın Marcus ona çarparak doktorun ayaklarını yerden kesecekti.

"Sana soruyorum, Washington dinlemezse biz bu adamları nasıl iyileştireceğiz?" diye sordu Otto. Peruğu da bu sorunun cevabını düşünüyormuş gibi bir tarafa eğilmişti.

Marcus omzunu silkti. Otto içini çekti.

"Kesinlikle," dedi. "Biz elimizden geleni yapmalıyız, delilere rağmen."

"Benim deneyimim de böyle oldu, efendim," dedi Marcus, çabuk öfkelenen Alman'ı yatıştırmak için.

Otto'nun suratı asıktı ama sonunda hedeflerine ulaşmışlardı, karşılarında kamp alanının eteklerinde yer alan büyük bir çadır duruyordu. Ardında Morristown vardı. Marcus savaşın ve kışın ortasında olmasına rağmen şehrin refah düzeyini ve çevredeki iş yoğunluğunu fark etti.

Çadırın etrafında adamlar yük arabalarına kutu yüklüyor, kırsal kesimden gelen kutuları at arabalarından indiriyordu. Orali gençlerin birliği, devasa bir kütük yığını kırarak ateş

yakmak için kullanılacak odunlara dönüştürüyordu. Kadınlar ıslak battaniyelerle dolu buharı tüten kazanları karıştırıyordu.

Kan lekeli bir önlük giymiş, yorgun görünen bir adam ters çevrilmiş bir kovaya oturmuş, pipo içiyordu.

“Bu benim yeni cerrah yardımcım, Dr. Cochran,” dedi Dr. Otto. “Adı Margalen MacChauncey Doktor. İskoç ismi gibi, *ja?*”

“İskoç mu? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, Bodo,” dedi Dr. Cochran, Marcus’a büyükbaba MacNeil’i anımsatan, zor anlaşılır bir telaffuzla. “Nerelisin, oğlum?”

“Mas... Philadelphia.” Marcus bu kez kendine engel olmuştu. Bu tür bir dil sürçmesi etrafta bunu duyacak meraklı biri olsa hayatına mal olabilirdi.

“Bana yabancı gibi geldi,” dedi Otto güçlü aksanıyla. “Philadelphia’lı bazı çocuklar onun Yanki olduğunu söyledi ama inanıp inanmayacağımı bilemedim.”

“Olabilir aslında.” Cochran, Marcus’u dikkatle inceledi. “Yankilerin çok tuhaf isimleri oluyor. Submit, Endeavour ve Fortitude diye isimler duydum. Deneyimi var mı? Pek bir şey bilemeyecek kadar genç görünüyor, Bodo.”

Marcus sinirlendi.

“Dr. Rush’ın yöntemlerine aşına,” dedi Otto, “ve bir adamın bağırsaklarının en çabuk nasıl boşaltılacağı konusuna da.”

“Hıh,” diye karşılık verdi Cochran piposunu içine çekerek. “Bu konuda yardıma ihtiyacımız yok. Bu ordudayken yok.”

“Oğlan Dr. Sutton’ı da duymuş.” Dr. Otto, Hadley’de ağlılarının tepesine tünleyen baykuşlar gibi göz kırttı.

“Öyle mi?” Cochran’ın sesinde şüphe vardı. “İyi o zaman. Dr. Rush’ın aşırı tedavilerinden daha faydalı bir şeyler biliyor muymuş bakalım. Hastan romatizma ve eklem ağrısından şikâyet ediyorsa onu nasıl terletirsin, evladım?”

Yeni sorular. Marcus ordu cerrahları tarafından okul çocuğu gibi haşlanıp paylanmaktansa Temsilciler'in arasında dönmeyi tercih ederdi.

"Onu sağlık subaylarından oluşan bir komiteye muayene ettirirdim, Dr. Cochran," diye tersledi Marcus. "Adım da Bay Chauncey, zahmet olmazsa."

Cochran kahkahalara boğuldu.

"Ne düşünüyorsun, Dr. Cochran? Princeton'da kaçan şu korkak genç adamın yerine bize uygun birini bulmamış mıyım?" diye sordu Otto.

"Hay hay. İdare eder." Cochran piposunun tütünlerini bastırıp cebine soktu. "Ordunun sağlık birliğine hoş geldin, Doktor... ya da adın her neyse."

Marcus kısa yaşamında ikinci kez bir kimlikten çıkıp başka bir kimliğe bürünmüştü.

Sağlık birliğinde zaman, mevsim dışında hiçbir şey değişmiyormuş gibi görünen Hadley'deki çiftlikten; her günün farklı olduğu kaçak hayatından; zamanın ona düşünme fırsatı bile kalmayacak kadar hızlı aktığı Temsilciler'in arasında geçirdiği kısa süreden çok daha farklı geçiyordu. Ordunun Morristown'daki geçici hastanesinde zaman sona ermeyen bir yara ve hastalık zinciri şeklinde masaların, barakaların, bandaj sandıklarının ve ilaç kutularının arasında akıp gidiyordu. Bir hasta çıkarken diğeri gelmiş oluyordu. Bazıları şehrin eteklerine kazılan mezarlığa gitmek üzere çam kutuların içinde çıkıyordu. Daha talihli olanlar kırık kemiklerden, kurşun yaralarından ya da dizanteriden iyileşmek üzere evine gönderiliyordu. Diğerleri yetersiz beslenerek, uygun olmayan şartlarda, ölemeden ya da iyileşmeden koğuşlarda sürünüyordu.

İşe en son alınmış kişi olarak Marcus başta hastanenin hafif yaraları ve rahatsızlıkları olanlara ayrılmış bölümünde çalıştırıldı. Orada hiçbir tıbbi bilgi gerektirmeyen önemsiz işler yapıyordu. Görevleri ona yeni çevresinin temposunu öğrenmek ve becerilerini geliştirmek için fırsat sağlıyordu. Huzursuz kol ve bacaklarına, rüya gördükleri sıradaki soluk alıp verişlerine, enfeksiyonun bedene yerleştiğinin işareti olan ve genellikle gece yarısı beliren renkli lekelere dikkat ederek hastalara teşhis koymayı öğreniyordu.

Koşuşların sakın olduğu, hastaların yaralarının izin verdiği derinlikte uykulara daldığı ve etrafta sadece Marcus gibi düşük seviyeli askeri cerrah yardımcılarının kaldığı ay ışığıyla aydınlanan saatler aynı zamanda Marcus'a çok eski ve etkili olmayan ocağın başında toplanan kıdemli sağlık görevlilerinin konuşmalarına kulak misafiri olma fırsatı veriyordu.

Cochran piposunu tütürüyordu; bu onun bulduğu her fırsatta, cerrahi bir müdahalenin ortasında bile yaptığı bir şeydi. Otto ayakları eşit uzunlukta olmayan bir sandalyede yavaşça ileri geri sallanıyor, bozuk bir atlıkarıncaya binmiş gibi görünüyordu.

"Morristown'da kalacaksak düzgün şartlar sağlanmalı, tuvaletler askerlerden daha uzağa kazılmalı," dedi Dr. Otto. "Dizanteri ve tifüs bütün İngiliz mermilerinden daha öldürücü."

"Sulu bağırsaklar da kaşıntılar gibi ordu yaşamının demirbaşlarındandır. Diğer yandan çiçek hastalığı..." Cochran sözünü tamamlamadan sustu. Puposunu üfledi, duman başının tepesine yükseldi. "Hepsini aşılamamız gerekecek, Bodo –bir tane bile kalmayana kadar– yoksa baharda buzlar çözülmeden bütün ordu ölmüş olacak."

"Ordu yaşamında hiçbir şey hızlı olmaz, geri çekilmek dışında," diye belirtti Dr. Otto.

Marcus alayla gülerek onayladı, sonra bunu birkaç kere öksürerek gizledi.

“Bizi duyabildiğinin farkındayız, Bay Doktor,” dedi Otto sertçe. “Sen de Büyük Adam’ın köpekleri gibisin, her zaman izliyor ve dinliyorsun. Ama bunlar bir doktor için iyi özelliklerdir, bu yüzden yapmana izin veriyoruz.”

“Washington bana orada bir hastane açmak için yakında Pennsylvania’ya gideceğimizi söyledi. Ama General umduğumuz gibi ordunun tamamının aşılmasını kabul ederse Trenton’da bütün yük senin omuzlarına kalacak, Bodo,” dedi Dr. Cochran sohbete geri dönerek.

“*Das ist mir Wurst*, arkadaşım,” diye karşılık verdi Otto. “Bana yardım edecek oğullarım var... tabii onları sen yanına almak istemiyorsan.”

Dr. Otto’nun oğullarının üçü de sağlıkçıydı, babaları, çeşitli yaygın rahatsızlıkları tedavi etmenin yanı sıra cerrahi müdahale yapmaları için onları özenle yetiştirmişti. İlaç hazırlayabiliyor, yara dikebiliyor, hastaların şikâyetlerine teşhis koyabiliyorlardı. Marcus onları koğuşlarda çalışırken, babalarını ördek yavruları gibi hayranlıkla takip ederken görmüş, en korkunç yaralanmalar karşısında bile sakın ustalıklarından etkilenmişti.

“Teşekkür ederim, Bodo ama benim ekibim hastalarını terk edip evlerine dönmedi, pek çoğunun aksine. Şimdilik yeterince adamım var.” Cochran başını Marcus’un tarafına doğru eğdi. “Onu ne yapacaksın?”

“Elbette Trenton’a götüreceğim ve adına yakışacak şekilde gerçek bir doktor yapıp yapamayacağıma bakacağım,” diye yanıtladı Dr. Otto.

Marcus bir daha Trenton’ı hiç görmeyeceğini düşünmüştü. Orada her şeyi kaybetmiş gibi göründükleri Noel’den önceki karanlık

günlerde Washington'ın ordusunun kalanıyla Delaware Nehri'ni geçmek için beklerken neredeyse soğuktan donarak ölecekti.

Dr. Otto ve ekibinin büyük bir gizlilik altında ve General Washington'ın şahsi emriyle bütün Kıta Ordusu'nu aşılamağa olduğu Trenton artık oldukça farklı bir yerdi.

O günlerde Marcus'un cepleri cephane ve ateşleme fitili yerine iplik makaraları ve neşterlerle doluydu. Dr. Otto'nun temizlik konusunda çok katı kuralları vardı, neşterler her gece sirke ve sabun karışımında kaynatılırdı. Bir iplik parçası kullanıldıktan sonra hemen sık bir leğene konur, içindekiler her günün sonunda ocaklara atılarak yakılırdı. Giysilerin mikrop taşımaması için bütün askerler çırlıçıplak soyunur, battaniyelere sarınırdı. Dr. Otto'nun ekibinin vazgeçilmez üyesi Bayan Dolly, Otto'nun üç oğlu, ilaç dolabı ve çamaşırcının dipsizmiş gibi görünen demir kazanlarıyla birlikte Trenton'a gelmişti. Yırtık pırtık giysileri yıkamak ve mümkünse çiçek hastalığını atlattıktan sonra askerlere iade etmek onun göreviydi.

Trenton barakaları kolonilerin her tarafından gelen ve hepsi bir tür tedavi gören her çeşit insanı barındırıyordu. Yumuşak ve yayararak konuşan Güneyliler, hızlı konuşan New Yorklular ve heceleri uzatan New England'lılar yan yana yatıyordu. Marcus adamların pisliğini temizlediği o uzun gecelerde birçok askerin hikâyesini dinlemişti. Bazıları on beş yaşından küçüktü ve savaşa gitmek istemeyen daha yaşlı birinin yerine kaydolmuştu. Bazıları çiçek hastalığının etkisini göstermesini beklerken zaman geçirmek için eski savaş deneyimleriyle ilgili sinir bozucu hikâyeler anlatan katılmış savaş gazileriydi.

Genci, yaşlısı, Güneylisi, New England'lısı, hepsi aşı konusunda endişeliydi. Dr. Otto iyi bir öğretmendi, süreci ve General Washington'ın neden bütün ordunun bu işleminden geçmesini emrettiğini sabırla anlatıyordu.

Bu açıklamalar tıbbi açıdan doğru olsa da askerlerin zihnini yatıştırmaya yeterli olmuyordu. Çiçek hastalığının beraberinde korku da yayılmıştı. Kıta askerlerinin çoğu aşılama geçirip hayatta kalan en az bir kişi tanıyorsa, o kadar talihli olmayan bir kişi de tanıyordu. Dr. Otto aşıladığı kişilerin kayıtlarını dikkatle tutuyor; her birinde ateşin nasıl geliştiğini, çiçek hastalığını ne kadar ciddi geçirdiklerini, hayatta kalıp kalmadıklarını not ediyordu. Bir asker aşılanmayı reddederse Dr. Otto onunla başarılı aşılama sayılarını paylaşıyordu. Bu da askeri ikna etmezse bağarak General Washington'ın emirlerini uyguladığını söylüyordu.

Şimdiye dek Dr. Otto aşılama sırasında tek bir hasta bile kaybetmemiş olsa da hastanelerdeki insanlar kamplarda kaptıkları çiçek hastalığı yüzünden ölüyordu.

Şubat ayının sonunda Marcus koğuşlarda ufak tefek işler yapmaktan geceleri tek başına aşı yapma işine terfi etti. Uzun bir günün akşamıydı ve Marcus'un birkaç saat uyumak için hastaneye gitmeden önce ilgilenmesi gereken bir asker kalmıştı.

"Adın ne?" diye sordu Marcus koğuştaki en yeni adama, yatağının yanına oturarak. Marcus yaşlarındaydı, pürüzsüz yüzü ve uyanık bir ifadesi vardı.

"Silas Hubbard," diye karşılık verdi.

Marcus küçük bir bıçak ve teneke bir kutu aldı. Asker kontrol etmekte zorlandığı bir korkuyla elindekilere bakıyordu.

"Nerelisin Silas?"

"Oralı, buralı. Connecticut. Sayılır," diye itiraf etti Hubbard. "Sen?"

"New York. Sayılır." Marcus kutunun kapağını açtı. İçinde yuvarlak iplik tutamları vardı, hepsi aşılanmış çiçek hastalarının yaralarından akan sıvılarla ıslatılmıştı.

"Bu beni öldürecek mi, Doktor?" diye sordu Hubbard.

“Muhtemelen hayır,” dedi Marcus. Hubbard’a sol kolundaki yara izini gösterdi. “Sana yapacağım şeyi geçen yaz başka biri bana yaptı. Ve altı ay bile geçmeden burada, Washington’ın ordusunda donarak ölüyordum.”

Hubbard, Marcus’a çekinerek gülümsedi.

“Bana kolunu ver. Ben de karşılığında sana hafif bir çiçek hastalığı bulaştırayım. Bu şekilde kışı atlatabilir, baharda şiddetli bir kaşıntıya yakalanabilirsin,” dedi Marcus ortamı yumuşatmak için asker mizahından faydalanarak.

“Peki, ben kaşıntıdan kıvranırken benim için ne yapacaksın?” diye sordu Hubbard.

“Hiçbir şey,” dedi Marcus sırtarak. “Washington seni kaşımamı emretmediği sürece.”

“Washington’ı gördüm. Princeton’da.” Hubbard sırtını yastıklara dayayarak yerleşip gözlerini kapadı. İtaatle kolunu uzattı, Marcus sığ kesikler yapacağı güzel bir yer bulmak için onu inceledi.

Marcus eskiden kalma, büzüşmüş iki yaranın arasında bir nokta buldu. Hubbard’ın onları nasıl veya kimden edindiğini merak etti.

“Keşke o benim babam olsaydı,” dedi Silas hüzünle. “Cesur olduğu kadar adil de olduğunu söylüyorlar.”

“Ben de öyle duydum,” dedi Marcus bisturiyi Hubbard’ın tenine sürerken. Oğlan gözünü bile kırpmadı. “Tanrı, General’e erkek evlat vermemiş. Bence Washington’a bir ordu vermesinin nedeni bu... hepimizin babası olabilsin diye.”

Marcus arkasında hareket eden bir karartı hissetti. Koğuştaki onun görevini devralacak cerrah yardımcısını görmeyi bekleyerek döndü.

Bunun yerine gördüğü şey tüylerini diken diken etti.

Geyik derisi av gömleği ve Virginia tüfekçilerinin pantolonunu giymiş bir adam sessizce yatakların arasında dolaşıyordu. Ayaklarından ses çıkmıyordu ama Marcus esnek yer döşemelerinin en ufak basınçta gıcırdadığını biliyordu. Yürüyüşünde ona tanıdık gelen bir şey vardı; Marcus hafızasını zorlayıp onu bir yere oturtmaya çalıştı.

Sonra o kurt gibi yüzü nerede gördüğünü anımsadı.

Bu Bunker Tepesi'ndeki ölü New Hampshire'lı tüfekçiydi. Ancak bu adam hayattaydı. Ve New England'lı gibi değil, Virginia'lı gibi giyinmişti.

Göz göze geldiler.

"Bak sen. Seni tanıyorum." Adam başını hafifçe eğdi. "Tüfeğimi çalmıştın. Bunker Tepesi'nde."

"Cole?" diye fısıldadı Marcus. Gözünü kırptı.

Adam gitmişti.

Pennsylvania Postası

26 Ağustos 1777

3. sayfa

ÖDÜL ON ALTI DOLAR.

Maryland, Kuzey Milford Hundred, Cecil Bölgesi'nde geçen Temmuz'un 3'ünde abonenin otağından çalınmıştır: Açık boz rengi kısarak, yaklaşık on dört karış yüksekliğinde, kuyruğu ve yelesi siyah, doğal bir tırısçı, yeni nallanmış, alnında küçük bir yıldız ve başının üstünde kulaklarının dibine kadar uzanan dikkat çekici beyaz bir bölge var. Kısrağı ve hırsız getiren, kısrağın sahibinin, hırsızın da adaletin karşısına çıkarılmasını sağlayan kişi yukarıdaki ödülü alacaktır, sadece kısarak için

PETER BAULDEN tarafından SEKİZ DOLAR ödenecektir.

ÖDÜL YİRMİ DOLAR.

Dün gece Yüzbaşı Roland Maddison'ın bölümü olan Albay James Wood kumandasındaki 12. Virginia alayının General Scott'un idaresindeki tugayından kaçmışlardır: On sekiz on dokuz yaşlarında, yüz yetmiş santim boylarında, esmer tenli JOSEPH COMTON ve aynı yaşlarda, yüz altmış beş santim boylarında, açık tenli ve ön dişleri çıkık WILLIAM BASSETT. Yanlarına battaniye, giyecek ve diğer normal asker kıyafetleri ile bir miktar fişek almışlardır. Adı geçen firarileri alan ve onları kamp karargahına getiren ya da eyaletteki herhangi bir mahpushaneye kapatan ve bize bunun bilgisini veren kim olursa yukarıdaki ödülü ve masrafları için mantıklı bir ödeme ya da her biri için ON DOLAR alacaktır.

Yüzbaşı Rowland Maddison

New Jersey, Freehold, Monmouth Bölgesi, 11 Ağustos

ÖDÜL ON DOLAR.

Yüzbaşı John Burrowe'un bölüğü olan, Albay David Forman'ın Kıta birliklerinden geçen 6 Temmuz'da firar etti: yirmi dört yaşlarında, yüz yetmiş santim boylarında, açık renk saçlı ve gözleri mavi, bir bacağı kırık olduğu için diğerinden biraz daha kalın GEORGE SHADE adındaki kişi. Delaware Nehri'ndeki savaş gemilerinden birinde olduğu düşünülüyor. Adı geçen firariyi kim yeniden teslim alınacak şekilde yakalar ve tutuklarsa yukarıdaki ödülü ve makul bir ödeme alacaktır.

Yüzbaşı JOHN BURROWES

Sakat

AĞUSTOS-EYLÜL 1777

Gerty'nin tavernası, tüccarlar gün ortası ticaretlerini bitirdiği, Philadelphia doklarında çalışanlar da henüz işlerini bitirip arkadaşlarıyla içki içmeye gelmediği için sakindi. Spruce ile Front sokakları arasındaki kalabalık kavşak, sıcakta buram buram yanıyor, kızgın güneş, rıhtımdaki gemilerin direklerinin gölgesini üzerine vuruyordu. Hava sıcaklığı saat üçte zirve yapıyordu. Marcus o saatte Gerty'nin kapının önünde jambon kızartabileceğini ve şehrin tabakhanelerden ve sokakların pisliğinden gelen kokuyla yaşanmaz halde olacağını düşünüyordu.

Marcus, Gerty'nin tıp öğrencilerinden kâğıt oyununda kazandığı eklemli insan iskeletinin durduğu köşede, kalın çerçeveli açık pencerenin yanında oturuyordu. İskelet o zamandan beri kaburgalarına tutturulmuş el ilanları ve notlarla bezeli, dişlerinin arasına tutturulmuş bir pipoyla, kemikli parmakları anatomi derslerinde kullanılmış fişleri kavramış halde, girişteki odada duruyordu.

Marcus *Pennsylvania Postası*'nı okuyordu. Gerty'nin el altında bulundurduğu gazeteleri karıştırıp Massachusetts'ten haber olup olmadığına bakmak günlük alışkanlıklarından biri haline gelmişti. Başta bunu korkudan yapıyor, Obadiah'nın cinayetinden söz edilip edilmediğine bakıyordu. Ama neredeyse bir yıl

geçmişti ve hâlâ MacNeil soyadıyla anılan sarışın delikanlıyla ilgili bir suçlama yoktu. Artık bunu daha çok, memleketinden haber almaya duyduğu nostaljik açlıktan yapıyordu. Ama çok az haber vardı. Bugünlerde gazeteler bir ordu firarisini, kayıp veya çalıntı bir atı ihbar edenlere verilecek ödüller ve İngilizlerin sahildeki son manevralarının haberleriyle doluydu.

“İyi günler, Doktor.” Vanderslice kendini karşısındaki banka atıp ayaklarını pencerenin pervazına dayadı. “Dünyada neler oluyor?”

“Herkes kaçıyor,” dedi Marcus sütunları tararken.

“Elimde olsa ben de bu sıcaktan kaçardım.” Vanderslice alnını kaba dokunmuş gömleğinin ucuyla sildi. Philadelphia için bile muazzam sıcak bir yazdı. “Dr. Franklin neden bunu önlemenin bir yolunu icat etmemiş acaba? Duyduğuma göre, her şeyi kolaylaştırmak için bir şey icat edebiliyormuş.”

“Franklin hâlâ Paris’te, herhalde kaşıkla buzlu çilek yiyordur,” diye karşılık verdi Marcus. “Bu aralar bizi düşünerek endişelendiğini sanmıyorum, Vanderslice.”

“Buzlu çilek. Düşüncesi bile beni serinletti.” Vanderslice iskeletin elinden bir kart çekip sallayarak serinlemeye çalıştı. “Ve o kaşığı da güzel bir Fransız leydisi tutuyordur.”

Yaşı belli olmayan, çiçek lekeli yüzlü ve doğaya meydan okuyan turuncu saçları olan tombul bir kadın masaya geldi. Papağan yeşili elbisesi şarap lekeleriyle doluydu ve göğüs kısmı gerilmişti.

“O pis çizmelerini duvarımdan çekmezsen seni de kaşıkla beslemeleri gerekecek,” dedi Gerty, Vanderslice’in ayaklarını yere indirerek.

“Ah, Gert.” Vanderslice ona acıklı acıklı baktı. “Ben sadece esintiyi bacaklarımda hissedip hissetmeyeceğimi görmek istemiştım.”

“Bir şilin verirsen bacaklarına üflerim.” Gerty dudaklarını büzerek söylediğini yapmaya hazırlansa da Vanderslice teklifini kabul etmedi. “Ne zaman para alıyorsun, Claes? Bana borcun var.”

“Paranı alacaksın,” diye söz verdi Vanderslice. “Bu konuda güvenilir olduğumu bilirsin.”

“Hıh.” Gerty böyle bir şey bildiğini sanmıyordu ama genç Felemenk’ten hoşlanıyordu. “Tamir ettirmem gereken pencereler var. Cuma gününe kadar paramı ödemezsen kendine bira almak için halatlara tırmanıp çalışmak zorunda kalacaksın.”

“Teşekkürler, Gert.” Vanderslice yeniden kendini yelpazelemeye başladı. “Harika birisin.”

“Benden de teşekkürler Gerty.” Marcus masaya bir bakır para bıraktı. “Hastaneye dönmeliyim. Fazladan mal aldın mı? Su, yakıt? İngilizler gelirse diye?”

“Och, fazla endişeleniyorsun.” Gerty onun sözlerini elini sallayarak geçiştirdi. “General Washington’ın yanında ona yardım edecek o kadar yakışıklı Fransız varken savaş Noel’den önce bitmiş olur.”

Philadelphia’lı leydilerin hepsi on dokuz yaşındaki kızıl saçlı, çok az İngilizce bilen ve fasulye sırığına benzeyen Marki de Lafayette’e âşıktı.

“Markiniz yanında sadece bir düzine adam getirmiş.” Marcus savaş alanında gördüklerinden sonra bunun kralın birliklerini durdurmaya yeterli olacağını sanmıyordu.

“La.” Bu, Gerty’nin bütün can sıkıcı gerçeklere verdiği yanıtı. “Marki o kadar uzun ki onu ikiye bölsək yine de savaşmaya, müşterilerimin çoğundan daha uygun bir şey elde ederiz.”

“Sana söylediğimi unutma. İngilizler geldiğinde vatansever görüşlerini kendine sakla. Parası olan herkese hizmet et. Hayatta kal.” Marcus bu mesajı Gerty’nin kafasına Trenton barakalarını,

aşlanmış birlikleriyle birlikte terk ettiklerinden ve Dr. Otto ile ekibi Philadelphia'ya taşındığından beri yerleştirmeye çalışıyordu.

“Tamam, tamam. Şimdi Gerty'ye bir öpücük ver de yoluna git.” Gerty rujlu dudaklarını büzüp bekledi. Marcus bunun yerine yanağına zoraki bir öpücük kondurdu.

“Dr. Otto'ya kendini ne zaman yalnız hissederse Gerty'nin onu burada beklediğini söyle,” diye devam etti Gerty, Marcus'un öpücüğündeki coşku eksikliğinden etkilenmeyerek. “Anadilinde sohbet eder, eski günleri anarız.”

Marcus, Bayan Otto'yla tanışmıştı, az konuşan balıketli bir kadındı ve sadece kaşlarını çatarak ve koğuştaki yankılanan sert ayak sesleriyle bütün aileye ve sağlık ekibine hükmedebiliyordu. Dr. Otto buna gerçekten ihtiyacı olsa bile teselliye Alman Gerty'de arayacağına, kendine süngü saplamayı tercih ederdi.

“İletirim.” Marcus başındaki şapkaya hafifçe vurduktan sonra Vanderslice'a elini sallayarak veda edip yaz güneşine çıktı.

Marcus'un hastaneye gittiği yol, onu kalabalık, kaotik şehrin tam içinden geçiriyordu. Pisliğine ve gürültüsüne rağmen sadece birkaç ayda Philadelphia'ya ve orada yaşayanlara ısınmıştı. Tuğla pazar binası savaş zamanında bile yakın çiftliklerden ve nehirlerden gelen ürünlerle doluydu. Kahvehanelerde ve tavernalarda her dil konuşuluyor, rıhtımdan adeta bütün dünya geçiyordu.

Asla bitmeyecekmiş gibi görünen ağustos sıcaklığına ve asla gelmeyecekmiş gibi görünen yakınlardaki İngiliz işgali tehdidine rağmen Philadelphia gelişmişti. Sokaklar tekerlekleri ve nalları kaldırım taşlı yollarında gürültü çıkaran atlı arabalarla, atlarla doluydu. Ev ya da taverna olmayan her santim bir şey yapan veya satan birisi tarafından işgal edilmişti: eyerler, ayakkabılar, ilaç, gazete. Hava çekiç ve torna tezgâhı sesleriyle inliyordu.

Batıya, zengin tüccarların oturduğu daha sakin sokakların olduğu yerleşim yerlerine doğru yürüdü. Ağır yaz havası duvarlarla

çevrili bahçelerde çocuklarla ilgilenen hizmetkârların, çiçeklere konarak vızıldayan böceklerin ve ara sıra mal teslim eden nakliyeciler oğlanların sesini daha da boğuyordu. Marcus bu kadar büyük bir evin eşliğinden içeri adım atmamıştı ama neye benzediğini hayal etmekten hoşlanıyordu: siyah beyaz cilalı zemin, ikinci kata çıkan kıvrımlı merdiven tırabzanı, camları parlayan uzun pencereler, pirinç apliklerdeki alacakaranlığı ışığa boğan beyaz mumlar, okumak için oda dolusu kitap ve dünyanın çevresinde bir yolculuk düşlemek için bir yerküre.

Bir gün, diye kendine söz verdi Marcus. *Bir gün böyle bir eve sahip olacağım.* O zaman Hadley'ye dönecek, annesi ile Patience'ı alacak ve orada yaşamaları için getirecekti.

Marcus o zamana dek bu lükse bu kadar yakın olmanın keyfini çıkarmıştı. Kestane ağaçlarının ballı kokusunu ve sık misafir odalarının pencerelerinden süzülen keskin kahve kokusunu içine çekti. Philadelphia'ya geldiklerinde Dr. Otto şehir tavernasında ona bu koyu renk iksirden bir fincan ısmarlamıştı. Çay ve orduda verilen siyah çamur dışında bir şey içmemiş olan Marcus daha önce hiç buna benzeyen bir şey tatmamıştı. Minicik fincanın ardından gelen haz, Marcus'a saatlerce yetmişti. Kahveyi sonsuza dek o zekice konuşmalar ve haber alışverişleriyle bağdaştıracaktı. Şehir tavernasında Philadelphia'nın tüccarları ve iş dünyasından insanlarla bir saat oturmak Marcus için cennete gitmeye en yakın şeydi.

Yürürken güzel evler giderek yerini çoğu Philadelphia'lının oturduğu ve çalıştığı yüksek, tuğla binalara bıraktı. Birkaç sokak daha ilerleyince kubbeli çatıları olan, şehrin iki hastanesi göründü. Pennsylvania Hastanesi şehrin kolejine bitişikti ve üniversite eğitimi alan hekimlerin kesip biçtiği, tıbbi konferanslar verdiği yerdi. Dr. Otto, ailesi ve ekibi diğer hastaneden sorumluydu: Muhtaçlar, suçlular ve deliler için Philadelphia İslahevi.

Marcus Islahevi'nden içeri adımını attığında giriş her boy kutu, birkaç büyük, ahşap ecza dolabı ve bir ordunun katlanabileceğinden çok daha fazla Otto soyadlı doktorla doluydu. Otto ailesinin dört erkeğinin hepsi –Bodo, büyük oğlu Frederick, Bodo'yla aynı ismi taşıdığı için “Dr. Junior” olarak çağrılan ikinci oğlu ve genellikle “evlat” olarak hitap edilen en küçük oğlu John– stokları kontrol etmekle meşguldü. Hemşireler ve emir erleri doktorların emirlerini yerine getirmek için koşturuyordu. Soğukkanlı kalabilmiş tek kişi olan Bayan Otto, hastane kedisinin onlarla oynamak için sergilediği bütün kararlılığa rağmen sargı bezlerini sıkı rulolar halinde sarıyordu.

“Sonunda geldin,” dedi Dr. Otto gözlüğünün üzerinden Marcus'u süzerek. “Nerelerdeydin Bay Doktor?”

“Tavernada gazete okuyordu,” dedi Dr. Frederick. “Parmakları siyah ve buram buram bira kokuyor. En azından ağzını çalkalasaydın, Doktor.”

Marcus irkilerek dudaklarını sıkıca kapadı. Tek kelime etmeden bir kutu tıpalı şişeyi Dr. Otto'ya götürdü.

“İşte kafur! Bunu senden üç kere istedim, evlat. Nasıl görmedin? Başından beri dirseğinin dibindeymiş,” diye bağırıyordu Dr. Otto.

Kısa bir süre önce evlenmiş ve aklında ecza dolaplarıyla çalpalardan çok daha zevkli şeyler olan John kendisinden söz edildiğini duyunca şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Dr. Otto rahatsız olduğu belli olarak Almanca söylendi. Marcus'un bu dil hakkında bildikleri artıyordu. “Sersem,” “şehvet düşkün,” “eş” ve “umutsuz” sözcüklerini yakalamayı başardı. John da duymuştu, yanakları pembeleşti.

“Önce nereye gideceksin, Bodo?” Bayan Otto bandajı bir sepete yerleştirip kaldırdı ve eline yeni bir uzun kumaş aldı. “Yaralıları beklemek için Bethlehem'deki hastaneye mi?”

“Bu tür kararları Büyük Adam’a bırakıyorum, Bayan Otto,” diye karşılık verdi doktor.

“Tabii ki doğruca savaş alanına gideceğiz,” dedi Junior. “Bütün İngiliz ordusunun Elk Nehri’nin ağzında olduğu ve kuzeye yürüdüğü söyleniyor.”

“Bir sürü şey söylüyorlar, çoğu yanlış çıkıyor,” diye belirtti Frederick.

“Kesin olan bir şey var,” dedi Dr. Otto ciddi bir sesle. “Nereye gideceksek yakında gidiyoruz. Savaş yaklaşıyor. Bunu ayaklarımın karıncalanmasından anlıyorum.”

Duyabilecek kadar yakın olan herkes dinlemek için durdu. Dr. Otto’nun, Washington’ın verdiği emirleri önceden tahmin etmek gibi doğaüstü bir yeteneği vardı. Ancak kimse Dr. Otto’nun bilgileri ayaklarından aldığını düşünmemişti. Bayan Otto kocasının ayakkabılarına yeni bir saygıyla bakıyordu.

“Orada ağzın bir karış açık durma, Bay Chauncey!” Kocasının kehanetinden sonra Bayan Otto kaygılanmış gibi büyük bir beceriyle çalışmaya koyulmuştu. “Doktoru duydun. Artık top çekmiyorsun. Hastane hizmetlerinde aylıklık etmek için zaman yoktur.”

Marcus kafur kutusunu yere bırakıp başka bir tane aldı. Bütün zorbaların erkek olmadığını keşfetmişti.

Sonunda çatışmalar Philadelphia’nın dışında, Brandywine kıyısındaki küçük bir kasabada başladığında çıkan kaos anlatılacak gibi değildi.

Marcus neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu. Ocaktan beri Dr. Otto’yla birlikteydi, yüzlerce insanı aşlamıştı; çiçek hastalığından, tifüsten, tifodan, keşif görevleri sırasında aldıkları yaralardan, hava şartlarından, açlıktan ölen askerler görmüştü.

Ama daha önce sağlık hizmetleriyle birlikte ilerleyen bir ordunun arkasında, ateş emri verildikten sonra getirilecek askerleri beklememişti. Arka taraftan Kıta ordusunun zafer kazanmasına ramak mı kalmış yoksa İngilizler onları püskürtmüş mü anlamak imkânsızdı.

Sağlıkçıların ilk hastaneleri savaş hattının hemen gerisinde, cerrah yamaklarının kuru erzak tezgâhlarını ameliyat masalarına dönüştürdüğü ticarethanelere kurulmuştu. Eskiden un ve şekerlerin depolandığı küçük odaya ölüleri yığıyorlardı. Tedavi bekleyenler yerde sıra sıra yatıyor, koridorları ve dışarıdaki verandayı dolduruyordu.

Çatışmalar başlayıp yaralı ve ölülerin sayısı arttıkça Dr. Cochran ve Dr. Otto sargı istasyonunun, yaralıları değerlendirmek için çarpışma bölgesinin daha yakınına kurulması gerektiğine karar verdi. Dr. Otto, Marcus'u bu yeni saha hastanesine götürüp Dr. Cochran'ı dükkânın başında bıraktı.

"Sargı bezi. Neden sargı bezi yok? Bana sargı bezi lazım," diye tekrarlıyordu Dr. Otto, tedavi alanlarını düzenlerlerken mırıldanarak.

Ama Bayan Otto'nun o kadar özenle sarıp paketlediği sargı bezlerinin ve bandajların hepsi kullanılmıştı. Marcus ve Dr. Otto bunun yerine kurutma kâğıdı ve ölülerden çıkardıkları kan içindeki sargı bezlerini kullanmak zorunda kaldı; kovaların içine sıkılan kanlar yazın ortaya çıkan karasinekleri çekiyordu.

"Onu öyle tut," dedi Dr. Otto, Marcus'un dikkatini gözlerini oynatarak yönlendirirken. Ellерinin altında acı içinde kıvranan bir asker vardı.

Marcus yırtılan kumaştan, ezilmiş kemiği ve açık yaranın içindeki kasları görebiliyordu. Midesi bulandı.

“Hasta bayılabilir, Bay Doktor ama cerrah bayılamaz,” dedi Dr. Otto sertçe. “Verandaya çıkıp ciğerlerine altı büyük nefes hava doldur ve geri gel. Bu sinirlerini çelik gibi kuvvetlendirir.”

Marcus kapıya fırladı ama çiftlik evinden çıkması koridora uzun bir gölge düşüren bir yabancı tarafından engellendi.

“Sen.” Gölge onu işaret etti. “Gel.”

“Evet, efendim.” Marcus terini silip gözlerini kırıştırdı.

Adamın görüntüsü netleşti, kapının girişini dolduracak kadar uzundu. Dik yakalı, az düğmeli, hiç altın sırması olmayan koyu mavi bir ceket giymişti. *Fransız*. Marcus, Philadelphia’daki Pazar Sokağı’nda yapılan geçitlerden üniformanın kesimini ve modelini tanımıştı.

“Sen doktor musun?” Fransız adam kusursuz bir İngilizce konuşuyordu, bu alışılmadık bir şeydi. Onun ülkesinden gelenlerin çoğu el hareketleri ve birkaç İngilizce kelimeyle idare ediyordu.

“Hayır. Cerrahım. Ben gidip...”

“Zaman yok. İşe yararsın.” Adam uzun kolunu uzatıp Marcus’u yakasından yakaladı. Elleri kurumuş kanla kaplıydı ve beyaz pantolonu sıçrayan kanla lekelenmişti.

“Yaralı mısınız?” diye sordu Marcus onu tutan kişiye. Fransız adam oldukça sağlam duruyordu ama düşecek olursa Marcus onu kaldırıp güvenli bir yere taşıyacak güce sahip olduğundan emin değildi.

“Ben de Clermont şövalyesiyim... ve hastan ben değilim,” diye yanıtladı Fransız kararlı ve sert bir sesle. Tekrar işaret ederken uzattığı kolu uzun, parmakları ince ve aristokrat görünümündü. “O.”

Başka bir Fransız asker, uyduruk bir sedyede yatıyordu, neredeyse arkadaşı kadar uzun boyluydu ve en zor beğenen Philadelphia’lı genç kızın bile dikkatini çekecek kadar altın

sırması vardı. Bir Fransız subayı... görünüşüne bakılırsa önemli biriydi. Marcus hemen yanına gitti.

“Bir şey yok,” diye itiraz etti yatan subay, ağır Fransız aksanıyla. Doğrulamaya çabaladı. “Çok küçük bir delik... *une petite éraflure*. Önce şu adama bakmalısın.”

Virginia alayından genç bir er, iki arkadaşının kollarına yığılmıştı. Dizlerinden kanlar akıyordu.

“Marki’nin sol baldırına misket bilyesi saplandı. Kemiğe isabet etmiş gibi görünmüyor,” dedi Marcus’u tutan adam. “Çizmesinin kesilmesi, yarasının temizlenmesi ve sarılması lazım.”

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü Marcus sedyeye bakarak. *Bu Marki de Lafayette.*

Marcus derhal Dr. Otto’yu çağırmasa Bayan Otto onu tutar, Dr. Frederick de bayıltana kadar döverdi. General Washington, Lafayette’i kendi oğlu gibi seviyordu. Bu iş Marcus’un boyunu aşıyordu.

“Sör, ben doktor değilim,” diye itiraz etti Marcus. “İzin verin gidip...”

“Sen misin, Doktor? Tanrı’ya şükür.” Vanderslice, Teğmen Cuthbert’in onlara doğru zıplamasına yardım ediyordu. Cuthbert’in kaşları neredeyse tütsülenip yok olmuştu, yüzü de haşlanmış ıstakoz rengindeydi ama Marcus’un dikkatini çıplak, kanlı ayağı çekti.

“Doktor mu?” Uzun boylu Fransız gözlerini kıstı.

“*In de benen!*” Vanderslice üzerinden bir top mermisi geçerken ısıkl çaldı. Merminin izlediği yolu deneyimli bir topçu gibi merakla değerlendirdi. “Yaklaşıyorlar... ya da isabetleri artıyor. Ateş hattından çekilmezsek bizi Doktor’un yardımı bile kurtaramaz.”

“Öyle olsun, *Meneer Kaaskopper.*” Fransız asker alayla selam verdi.

"Peynirci mi?" Vanderslice sinirlendi ve Cuthbert'i tutan elleri gevşedi. "Sözünü geri al, *kakker*."

"Marki'yi oturma odasına taşıyın. Hemen." Marcus'un sesi silah patlamış gibi çınladı. "Cuthbert'i verandaya koy, Vanderslice. Onunla, Dr. Otto, Marki'yi muayene ettikten sonra ilgilenecem. Tanrı aşkına, şu Virginialı'yı da mutfağa götürün. Adı ne?"

"Norman," diye bağırdı Virginia'lılardan biri yükselen gü-rültünün arasından. "Will Norman."

"Beni duyabiliyor musun, Will?" Marcus ayıltma umuduyla Virginia'lının çenesini kaldırıp hafifçe sıktı. Dr. Otto bilinçsiz hastaları tokatlamaya inanmıyordu.

"Marki öncelikli." Şövalye, Marcus'un kolunu morartacak kadar sert kavradı.

"Benim için değil. Burası Amerika, *kakker*," diye tersledi Marcus. O sözcüğün ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Vanderslice adamın bu ismi hak ettiğini düşünmüştü ve bu yeterliydi.

"Virginia'lı," dedi Marki sedyesinden kalkmaya çalışarak. "Ona bacaklarını kaybetmeyeceğine söz verdim, Matthew."

De Clermont başını hafifçe Marki'nin sedyesini taşıyanlardan birine doğru eğdi. Yüzünde çaresiz bir ifade beliren adam başını sallayıp onayladıktan sonra çekinerek de olsa Lafayette'in çenesine yumruğunu indirdi. Bu, Fransız aristokrati tamamen kendinden geçirdi.

"Teşekkür ederim, Pierre." De Clermont dönüp hızlı adımlarla çiftlik evine yürüdü. "Ben dönene kadar Yanki'nin söylediklerini yapın. Gidip başka bir doktor bulacağım."

"*Vas ist das?*" diye sordu Dr. Otto, onu hastasının başından kaldırıp Lafayette'e doğru sürükleyen şövalye de Clermont'a.

"Marki de Lafayette yaralandı," dedi de Clermont kabaca. "Onunla ilgilen. Derhal."

“Onu ticarethaneye götürmeliydiniz,” dedi Dr. Otto. “Burası pansuman istasyonu. Bizim elimizde...”

Dr. Cochran peşinde Dr. Frederick’le geldi.

“John. Tanrı’ya şükür buradasın,” dedi de Clermont bariz bir rahatlamayla.

“Duyar duymaz geldik, Matthew,” diye karşılık verdi Cochran. Arkasında Dr. Shippen ve Dr. Rush, onların arkasında da genellikle General Washington’ın yanından ayrılmayan endişeli bir yardımcı sürüsü vardı.

“O nerede?” diye sordu Dr. Shippen panikle, uzağı görmeyen gözleri odayı araştırıyordu. Dr. Shippen konusunda güvenebileceğiniz iki şey vardı: Hastayı öldürecek olsa bile daima en saldırgan tedavi yöntemini seçerdi ve gözlüğü asla yanında olmazdı.

“Ayaklarınızın dibinde,” dedi de Clermont. “Sör.”

“Oğlanın bacaklarının kesilmesi lazım,” dedi Dr. Rush Virginia’lıyı işaret ederek. “Testeremiz var mı?”

“Daha az barbarca alternatifler de var.” De Clermont’un yüzü ciddilemişti.

“Belki şimdi bunu tartışmanın zamanı değildir,” diye uyardı Dr. Cochran. Ama çok geç olmuştu.

“Bir savaşın ortasındayız!” diye bağırdı Dr. Rush. “Şimdi bacaklarını kesmeliyiz yoksa kangren etini sarıp çürüttükten sonra keseriz. İki durumda da hastanın yaşama şansı yüksek değil.”

“Nereden biliyorsun? Hastayı muayene bile etmedin!” diye tersledi de Clermont.

“Siz cerrah mısınız, efendim?” diye sordu Dr. Shippen. “Mar-ki’nin kendi sağlık ekibiyle seyahat ettiğini söylememişlerdi.”

Marcus, doktorlar tedavi konusunda fikir ayrılığı yaşadığında hastaların unutulduğunu biliyordu. En azından o an için

Norman'ın bacakları güvendeydi. Diğerleri tartışırken hiç değilse Marki de Lafayette'in yarasını ortaya çıkarabilirdi.

"İnsan bedenini iyi tanırım," dedi de Clermont kusursuz İngilizcesiyle sakince. "Ve Hunter'ı okudum. Savaş alanlarında ampütasyon en iyi tedavi yöntemlerinden sayılmaz."

"Hunter! Haddinizi aşıyorsunuz, efendim!" diye bağırdı Shippen. "Dr. Otto inanılmaz hızlıdır. Virginia'lı, ameliyatı atlatmayı başarabilir bile."

Marcus, Marki'nin çizmesini inceledi. Derisi yumuşak ve esnekti, hava şartlarıyla sertleşmemişti. Bu, kesilmesini kolaylaştırıyordu... ancak ordudakilerin çoğunun ayağında o kadar kötü şeyler varken bu kadar şık bir ayakkabıyı mahvetmek yazık olacaktı.

"Al." Pierre denilen adam küçük bir bıçak uzattı.

Marcus etrafına bakındı. Fransız emir eri dışında kimse ona dikkat etmiyordu. Dr. Cochran küstahlığı nedeniyle de Clermont'u evden kovmakla tehdit eden Dr. Shippen'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Şövalye Latinceye geçmişti –Marcus, Dr. Otto ve Dr. Cochran hastalarının ne dediklerini anlamasını istemediklerinde sık sık bu dilde konuştuğu için bunun Latince olduğundan oldukça emindi– ve muhtemelen Hunter'ın ampütasyon işlemi hakkındaki tereddüdü konusundaki söylevine devam ediyordu. Yardımcılardan biri de Clermont'a açık bir hayranlıkla bakıyordu. Dr. Otto'nun alçak sesle konuştuğu Dr. Frederick daha sonra mutfakta gözden kayboldu. Bu arada cerrah yardımcıları, aralarında, sessizce de Clermont ve Shippen tartışmasının sonuçları konusunda iddiaya giriyordu.

Marcus bıçağı alıp çizmeyi tepesinden bileğine kadar düzgünce kesti. Deriyi soyarak yaradan uzaklaştırdı. Kenarları temizdi ve dışarı çıkan bir kemik yoktu. *Açık kırık yok*, diye düşündü. Öyle

olsaydı şövalye ne derse desin ya da Dr. Hunter neye inanırsa inansın amputasyon gerekli olabilirdi.

Marcus yaraya parmaklarıyla bastırarak misket mermisinin yaranın içinde olduğunu gösteren kabarıklığı ya da kemiğin bir parçasının kırılıp kasın içine battığını gösteren çıkıntıyı hissetmeye çalıştı. *Kabartı yok, direnç yok*. Yarada sinirlere, tendonlara ya da kaslara zarar verecek bir şey veya yaranın iltihaplanmasına neden olacak yabancı bir madde olmadığı anlamına geliyordu bu.

Marki kıpırdandı. Marcus'un dokunuşu nazikti ama adam vurulmuştu ve acısı dayanılmaz olmalıydı.

"Ona tekrar vurayım mı, Doktor?" diye fısıldadı Pierre. De Clermont gibi, onun İngilizcesi de akıcıydı.

Marcus başını salladı. Muayenesi tahmin ettiği şeyi kesinleştirmişti: Marki'de acil olarak tedavi edilmesini gerektiren tek şey aristokrat kanı ve yüksek rütbesiydi. Marki talihli bir adamdı... hem de Will Norman'dan çok daha fazla..

Marcus üzerine yönelen keskin ve dikkatli bakışı hissetti. Başını kaldırdığında de Clermont'la göz göze geldi. Bıçağa saplantı derecesinde düşkün olan Shippen cerrahi yöntemler ve hastalardaki sonuçları konusunda süratle ve aralıksız konuşuyordu ama şövalyenin dikkatini üzerine çeken, saygın doktorlar değil, Marcus'tu.

"Hayır." De Clermont'un o tek sözcüğü odada gürledi. "Marki de Lafayette'i siz tedavi etmeyeceksiniz, Dr. Shippen. Bıçaklarınızla ve testerelerinizle mutfaktaki adamın hayatını mahvedebilirsiniz ama Marki, Dr. Cochran tarafından tedavi edilecek."

"Anlayamadım..." diye atıldı Shippen.

"Bu hafif bir yara, Dr. Shippen," diye araya girdi Dr. Otto. "Naçiz cerrahlarınız olarak Dr. Cochran ile benim Marki'yle ilgilenmemize izin verin. Engin becerilerinize başka alanda ih-

tiyaç var. Dizkapakları kötü durumda olan oğlanın, General Washington'ın yanından getirildiğini tahmin ediyorum.”

Bu Shippen'in dikkatini çekmişti.

“Oğlum yaralarını temizliyor ve yardım etmek için hazır bekliyor.” Dr. Otto kenara çekilip eğilerek selam verdi.

“Elbette.” Shippen yeleşini çekiştirip kullanışsızlığına rağmen sahada taktığı peruğunu düzeltti. Virginia'lı mı demiştiniz?”

“Yeni askerlerden biri,” dedi Dr. Otto başıyla onaylayarak. “Sizi götürüyüm.”

Doktorlar odadan çıkar çıkmaz herkes bir anda harekete geçti. Cochran Marki'nin bacağına muayene ederek sargı bezi, merhem ve kontrol çubuğu istedi.

“Saldırgan bir hayvanı öfkeliyken kışkırtmamak gerektiğini bilmen gerekirdi, Matthew,” dedi Cochran. “Bana neftyağını uzat, Doktor.”

“Demek Felemenk'in söylediği gibi doktorsun.” De Clermont, Marcus'u gözlerini kırpmadan inceliyordu.

“Olabilirdi,” dedi Cochran, Marki'nin yarasını pamukla temizlerken, “ona da sizin eğitiminiz verilse, Latince öğretilse ve tıp okuluna gönderilseydi. Bunun yerine Bay Chauncey ifşa etmediği gizemli yollardan, Dr. Shippen'in öğrencilerinin çoğundan daha fazla bilgi edinmiş durumda.”

De Clermont, Marcus'a taktirle baktı.

“Doktor anatomiye, temel cerrahiye biliyor ve ilaçlarla ilgili genel bir bilgisi var,” diye devam etti Cochran, Lafayette'in bacağındaki deliği özenle temizlerken. “Onun topçu bölüğü ona Doktor unvanını ordu New York'tan çekilmeden önce vermiş. Bodo onu Morristown'da keşfetti ve Bay Chauncey sağlık departmanında çalışmak üzere yeniden üç yıllığına askere alındı.”

“Demek New York'lusun, Bay Chauncey,” dedi de Clermont.

“Ben dünya insanıyım,” diye mırıldandı Marcus, Cochran yarayı kabarık bir sargı beziyle sararken esnememeye çalışarak. Ne de dünya insanıydı ama. O dokuz canı olan bir kediden başka bir şey değildi.

“Marki’yi güvenli bir yere götürmeliyiz, John,” dedi de Clermont. “Savaşın geleceği buna bağlı olabilir. Amerikalıları savunmak için o orada olmazsa İngiliz ordusunu yenmek için ihtiyacınız olan silahları ve malzemeleri bulmanız zor olur.”

Marcus’un oradaki işi bitmişti. Dışarıda hasta ve yaralı insanlar vardı. Ve Vanderslice haklıydı, çarpışma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Kapıya yöneldi.

“Sen burada Marki’yle kalıyorsun, Chauncey,” diye emretti de Clermont, Marcus’u yarı yolda durdurarak.

“Teğmen Cuthbert’e bakmalıyım,” diye itiraz etti Marcus. Cuthbert hâlâ tedavi edilmeyi bekliyordu ve kesinlikle geride bırakılmayacaktı, Marcus’un onu taşıması gerekse bile.

Marki de Lafayette kıpırdandı. “Virginia’lı. Nerede?”

Dr. Otto ve Dr. Frederick, Virginia’lı yaralı askerin sedyesini taşıyarak geldi, iki bacağı da yerinde duruyordu ve hâlâ baygındı.

“Kendinizi üzmeyin, Marki,” dedi Dr. Otto coşkuyla. “Dr. Shippen ve Dr. Rush’ın İngiliz silahlarının menzilinin dışında kalan bir yere gitmesi gerekti. Yaralının iyiliği için.”

“Yaralının iyiliği için,” diye tekrarladı Dr. Frederick dudakları seğiriyor olsa da ağırbaşlı bir tavırla.

“Burada kalırsak yeni ameliyathanemiz İngiliz hapishanesinin içinde olacak,” diye uyardı Cochran. “Taşıyabileceklerimizi yük arabalarına yükleyin, Doktor. Shippen ve Rush ne tarafa gitti demiştin, Bodo?”

“Philadelphia’ya döndüler,” diye yanıtladı Dr. Otto.

Marcus orada ne kadar kalacaklarını merak etti.

Les Revenants, Amerika Mektup ve Belgeleri

No. 2

Matthew de Clermont'tan Philippe de Clermont'a

Bethlehem, Pennsylvania

23 Eylül 1777

Kıymetli Babama,

Savaşta yaralanan dostumuzla birlikteyim. Bana bağımsızlık için kanını döktüğü anın hayatının en şerefli anı olduğunu söylüyor. Onun bu heyecanını başışlamalısın. Karısına, Markiz'e kocasının keyfinin yerinde olduğunu ve rahatsız bir durumda olmadığını söyleyebilersen bunun onu rahatlatacağını biliyorum. Sakatlandığı, öldüğü, enfeksiyondan öleceği gibi her türlü hikâyeyi duymuş olmalı. Ona bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle.

Burada birkaç istisna hariç, çok vahşi bir tıp uygulanıyor. Tedavi yöntemleriyle onu öldürmemeleri için Lafayette'in bakımıyla şahsen ilgileniyorum.

Mektuplarını Bay Hancock'a ilettim, kendisi Kongre'dekilerin çoğuyla birlikte burada, Bethlehem'de. İngilizler şehri alınca Philadelphia'dan ayrılmak zorunda kaldılar. Başaracaksa Washington'ın desteğe ihtiyacı olacak... cephaneye, silaha, ata. Daha önemlisi, deneyimli askerlere ihtiyacı var.

Gidip bir anlaşmazlığı sonlandırmalıyım. Bu şehirdeki insanlar çok katı ve orduyla askerleri hoş karşılamıyor.

İvedilikle,

adanmış oğlun,

Matthew

İsim

EYLÜL 1777

“Hayır, Bay Adams. Olmaz,” dedi şövalye de Clermont başını sallayarak.

Marcus, bütün sağlık heyetiyle yanında duruyor, politikacıların hastanenin genişletilmesi konusunda bir karara varmasını bekliyordu. Kongre, İngilizlerin eline geçmemek için kamplarını Philadelphia’dan kuzeye, Bethlehem kasabasına taşımıştı. Başlarında kabarık beyaz başlıklar olan koyu renk giysili kalabalık bir grup kadın müzakereyi açık bir hoşnutsuzlukla izliyordu. Bethlehem’in ve Moravyalı topluluğun dini lideri olan Johannes Ettwein da aynı şeyi yapıyordu.

“Bağımsızlık adına fedakârlık yapmak zorundayız, Şövalye. Her birimiz, bulunduğumuz konuma göre.” John Adams da Ettwein kadar keskin dilli ve onun kadar çabuk öfkelenen biriydi.

“Bekâr rahiplerin evini işgal eden dört yüz hasta ve yaralı asker var.” Ettwein mosmor olmuştu. “Yük arabalarımızı malzeme taşımak için elimizden aldınız. Sofralarımızdaki yiyecekleri yiyorsunuz. Sizin için daha ne yapmamız gerekiyor?”

Anacadde ile Kilise Sokağı’nın köşesinde duranların arasından Dr. Otto Almanca bir şey söyledi. Kadınlardan biri alayla gülmesini öksürükle gizledi. De Clermont’un dudakları kıpırdadı.

Marcus zamanını Lafayette'le geçirdikçe şövalye de Clermont'a giderek daha fazla hayran oluyordu. Adamın konuşmadığı dil –Fransızca, İngilizce, Latince, Almanca, Felemenkçe– ve yapamadığı hiçbir şey yok gibiydi; atlarla ilgilenmekten yaraları muayene etmeye, diplomasi yürütmeye kadar. Ama onu o anda vazgeçilmez yapan bu sakın otoriter havasıydı.

“Bu kadar kadını, hem de çoğu yaşlı olan kadını taşıyamazsınız, Bay Adams,” diye belirtti, bu karar Dr. Otto'ya, sağlık görevlilerine ya da Kongre üyelerine değil de ona bağlıymış gibi. “Hastaları ve yaralıları barındırmanın başka bir yolunu bulmamız gerekecek.”

“Hanımların yerlerini değiştirmek hiç centilmence bir davranış olmaz, Bay Adams,” dedi Marki de Lafayette *La Brouette* adını verdiği tekerlekli sandalyesinden. Şövalye de Clermont, Sun Inn'den nakledilmesi gerektiğinde onu rahip evinde bulunduğu sıradan ahşap bir sandalyeden inşa etmişti. De Clermont Marki'ye istirahat ve iyi bir beslenme tavsiye etmişti ve bu ikisini de Kongre üyeleri ve mesaj götürüp getiren ulaklar tarafından işgal edilmiş tavernada bulmak imkânsızdı. Şövalye Marki'nin ihtiyacı olan her şeyi Sun Inn'in birkaç kapı ötesinde, Boeckel ailesinin evinde bulmuştu... üstelik orada karşlarına Bayan Boeckel ve kızı Liesel olarak çıkan becerikli hemşireler bile vardı. Kullanılmadığı zamanlarda *La Brouette* Boeckel'lerin oturma odasında, ateşin yanında duruyor ve Lafayette'ten daha fazla ziyaretçi çekiyordu.

“Centilmenlik öldü, efendim!” diye belirtti Adams.

“Gil soluk aldığı sürece ölemez,” diye mırıldandı şövalye de Clermont.

“Biz gelenekleri yumuşatma uğruna savaşıyoruz, daha çok kölesi olmak için değil,” diye devam etti Adams yılmadan. “Ve

Bethlehem'deki Moravyalılar bizimle savaşmayacaksa sadakatlerini başka yollardan kanıtlamak zorunda."

"Ama bu kadınları korumak bizim görevimiz. Onların kendi değerli karınız ya da benim Adrienne'im olduğunu düşünün, Bay Adams." Bu ihtimal Lafayette'e gerçekten acı vermiş gibi görünüyordu. Daha on sekiz yaşında bile olmadığı halde iki çocuk annesi olan uzaklardaki karısına günde en az bir mektup yazıyordu.

"Ondan isteyecek olsaydık Bayan Adams dört yüz yaralı askeri kabul etmekte tereddüt etmezdi!" Adams da Ettwein gibi kendisine meydan okunmasından hoşlanmıyordu.

Her bakımdan ürkütücü bir karısı olan Bay Hancock çekimser görünüyordu.

"Müsaadenizle," diye araya girdi Dr. Otto. "Askerlerin hepsinin bir arada olması cerrahlar için daha iyi olmaz mı? Zaten fazla yayılmış durumdayız ve malzeme için kasabada koşturup duruyoruz. Bahçeleri kullanıp iyileşmekte olan hastaların yayılan hastalıklardan uzakta, temiz hava alabileceği çadırlar kuramaz mıyız?"

"Hastalık mı?" Kuzeyli kolonilerden gelenler gibi kelimeleri yayararak konuşan adam kaşlarını çatı. "Herhalde çiçek hastalığı değildir."

"Hayır, efendim," dedi Dr. Otto yanıtlamakta acele ederek. "General'in geçen kış verdiği emirler bizi bundan kurtardı. Ama tifo ve tifüs..." Sözleri sessizliğe karıştı.

Kongre üyeleri gergince birbirine baktı. Ettwein'in gözleri, de Clermont'un kilerle buluştu ve aralarında anlamlı bir bakışma oldu.

"Bu yaygın hastalıklar bütün toplumun sağlığını tehdit ediyor," dedi de Clermont. "Elbette rahip ve rahibeler gereksiz yere acı çekmemeli. Hem Rahip Ettwein'in kendi oğlu da askerlere

hemşirelik yaparak hayatını onların bakımı için tehlikeye atıyor. Öz çocuğunu tehlikeye atmaktan daha büyük bir vatanseverlik biçimi olabilir mi?”

Marcus yanında duran genç adamı süzdü. Genç John Ettwein babasından çok daha sevimliydi, bunun dışında kalkık burnu ve ayırık gözleriyle ona çok benziyordu. John gerçekten çok becerikli bir hemşire olsa da Marcus, Ettwein’in oğlunun rahip evinin ordu işgali sırasında zarar görmemesi için hastanede görevlendirildiğinden şüphelendi.

“Misafirhanede toplanalım,” dedi Hancock, “tartışmamıza orada devam ederiz.”

“Görüyorum ki çapayı da neşter kullandığın kadar iyi kullanıyorsun,” dedi genç John Ettwein.

Marcus nehre bakan tepeye yakında kurulacak çadırlar gelmeden önce kestikleri ot yığınının başından ona baktı. Eczacı Rahip Eckhardt ikisine, askerler bahçeleri mahvetmeden toplayabilecekleri bütün ilaç malzemelerini hasat etmelerini emretmişti. “Ve Philadelphia’lı gibi konuşuyorsun,” diye devam etti John.

Marcus yorum yapmadan işine kaldığı yerden devam etti. Topraktan bir adamotu kökü çıkardı ve sepetteki yılanotunun yanına koydu.

“Senin hikâyen ne, Chauncey Birader?” John’un gözleri yanıltılmayan sorularıyla parlıyordu. “Buralı olmadığını hepimiz biliyoruz.”

Bu, Marcus’un Boston’da değil de sınırda doğduğu için ilk sevinışı değildi. Herkes onun başka bir yerden geldiğini biliyordu ama kimse aksanını kesin olarak bir yere oturtamıyordu.

“Merak etme. Bethlehem’dekilerin çoğu başka bir yerden gelmiştir,” diye belirtti John.

Ama insanların çoğu kendi babasını öldürmemişti. Marcus birilerinin Massachusetts’li olduğunu anlayıp zor sorular sorması korkusuyla Kongre delegelerinin yanında ağzını neredeyse hiç açmamıştı.

“Dilini kedi yutmuş, anladım.” John alnındaki teri silip nehir kenarındaki yola baktı. *“Mein Gott.”*

“Yük arabaları.” Marcus ayağa fırladı. Göz alabildiğine yük arabaları vardı. “Philadelphia’dan geliyorlar.”

“Yüzlerce var,” dedi John tırmığını yere atarak. “Babamı bulmalıyız. Şövalyeyi de. Hemen.”

Marcus köklerin olduğu sepeti orada bırakıp John’un peşinden rahip evine doğru gitmeye başladı. Daha birkaç metre gidemeden de Clermont ve Rahip Ettwein’la karşılaştılar. İki adam Philadelphia yönünden gelen istilayı çoktan fark etmişti.

“Çok fazlalar!” diyordu Rahip Ettwein gözlerini açarak de Clermont’a. “İki günde, daha şimdiden yetmiş tane yük arabası boşalttık. İskoç esirler aile evlerimizin birinde. Muhafızları değirmen evinde kalıyor. Ordunun malzemeleri kireç fırınlarıyla yağ deposunu doldurdu. Bekâr rahipler yerlerinden çıkarıldı. Çekirge sürüsü gibi gelmeye devam ediyorlar, ne yapacağız?”

Philadelphia’dan gelen yük arabaları peş peşe ekili karabuğdayları ezip geçerek nehrin güney kıyısındaki çayırlarda durdu. Onlara atlı bir birlik eşlik ediyordu.

“Huzurlu kasabamızın sonu geldi!” diye devam etti Ettwein acı bir sesle. “Dr. Shippen yazdığında, ordunun rahatsızlık verebileceğini söylemişti... bizi evimizden, yuvamızdan edeceğini değil.”

Yük arabaları gelmeye devam ediyordu. Marcus hiç bu kadarını bir arada görmemişti. Sürücüler koşumları çıkarıp atları suya götürdü. Yük arabası katarının muhafızları, atlarından inerek otlamalarına izin verdi.

“Onlarla konuşayım mı, Johannes?” Şövalye de Clermont ciddi görünüyordu. “Yapabileceğim muhtemelen çok az şey vardır ama en azından planlarını öğrenmiş oluruz.”

“Biz savaştan uzak olmak için Bethlehem’e yerleştik.” Ettwein’in sesi alçak ve yoğundu. “Hepimiz yeterince savaş gördük de Clermont Birader. Din savaşı. Fransızlarla savaş. Kızılderililerle savaş. Şimdi de İngilizlerle. Bundan hiç bıkmadın mı?”

Bir anlığına şövalye de Clermont’un sakın maskesi kaydı ve yüzü Ettwein’in sesi kadar ciddileşti. Marcus gözünü kırptı ve Fransız’ın yüzü önceki esrarengiz haline döndü.

“Savaştan tahmin edemeyeceğin kadar bıktım, Johannes,” dedi de Clermont. “Gel, Chauncey.” Marcus’u yanına çağırdı.

Marcus, de Clermont’un peşinden, adamla konuşabilmek için ona boşuna ayak uydurmaya çalışarak tepeden hızla inmeye başladı.

“Sör.” Marcus ayakta kalmakta zorlanıyordu. “Şövalye de Clermont. Bundan emin misiniz?..”

De Clermont arkasına döndü. “Ne var, Chauncey?”

“Bu konuya karışmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordu Marcus, sonradan aklına gelmiş gibi sonuna bir de, “efendim,” ekleyerek.

“Sence bu konuyu John Adams savunursa Betlehem halkı için daha mı iyi olur?” Şövalye alayla güldü. “O adam uluslararası ilişkiler için bir tehdit.”

“Hayır, efendim. Sadece...” Marcus durup dudağını ısırды. “Onlar Virginia’lı, efendim. Giysilerinden anladım. Geyik derisi giyorlar, bakın. Virginia’lılar onlara ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmaz.”

“Kimse ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmaz,” diye belirtti de Clermont gözlerini kısarak.

“Evet ama tüfekleri var. Hem de çok isabetli tüfekler, efendim. Kılıçları da var,” diye devam etti Marcus, felaketten kaçınmakta kararlı olarak. “Biz silahsızız. Ve Marki, Rahip Boeckel’in evinde tek başına.”

“Rahibe Liesel, Gil’in yanında,” dedi de Clermont kısaca, yeniden baş döndürücü hızıyla tepeden inmeye koyularak. “Ona Grönland’daki Moravyalı misyonerlerin hikâyelerini okuyor. Marki çok rahatlatıcı bulduğunu söylüyor.”

Marcus Marki’nin, Boeckel’lerin sevimli kızına yönlendirdiği ateşli bakışları görmüştü ve Lafayette evli olduğu için çok memnundu, Rahibe Liesel bir erdem timsali olduğu için de.

“Yine de efendim...”

“Tanrı aşkına, Chauncey, bana efendim demeyi bırak artık. Ben senin komutanın değilim,” dedi de Clermont ona bakmak için bir kez daha arkasına dönerek. “Bu yük arabalarının neden geldiğini öğrenmek zorundayız. Philadelphia İngilizlere teslim mi oldu? Buraya Washington’ın emriyle mi geldiler? Bilgimiz olmadan, daha sonra ne yapmamız gerektiğine karar veremeyiz. Bana yardım mı edeceksin, engel mi olacaksın?”

“Yardım.” Marcus bunun tek gerçek seçeneği olduğunu biliyordu ve yolun kalan kısmında da Clermont’u sessizce izledi.

Nehrin güney kıyısına ulaştıklarında her şey karmakarışık.

Kösele binici pantolonlu ve mavi tünikli bir adam muhtemelen MacNeil çiftliğinin değerine eşit bir atla onlara yaklaştı. Sınır devriyesindeki oduncuların kullandığı türden uzun bir Kentucky tüfeği eyerinin üzerindeki halkaya takılmıştı ve başında kürk kenarlı bir miğfer vardı. Marcus bu sıcak günde onun içinde beyninin kaynıyor olması gerektiğini düşündü.

“Ben şövalye de Clermont, Marki de Lafayette’in hizmetindeyim. Niyetinizi açıklayın.” De Clermont, Marcus’a arkasında kalmasını işaret etti.

“Buraya Bay Hancock’u görmek için geldim,” diye cevapladı adam.

“Misafirhanede.” De Clermont başıyla nehrin karşı yakasını işaret etti. “Kasabada.”

“Doktor?” diye bağırdı bir ses. “Sen misin?”

Vanderslice yük arabalarından birinde, bir saman yığınının tepesine tünemişti. El salladı.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dedi Marcus, yük arabasına yaklaşırken.

“Şu İngiliz piçler eritip mermi yapamasın diye Philadelphia’nın kilise çanlarını getirdik,” diye açıkladı Vanderslice, büyük bir sıçramayla saman yığınının tepesinden yere atlarken. Kedi gibi ayaklarının üzerine indi. “Seni burada görmeyi beklemiyordum. Demek hâlâ şu Fransız *kakker* ve arkadaşıyla berabersin.”

“Washington, Marki’yi iyileşmesi için buraya gönderdi... ordunun kalanı da onunla gelmiş anlaşılan,” diye karşılık verdi Marcus. Bir süvari subayı grubuyla derin bir sohbete dalmış de Clermont’a baktı. Şövalye bilgi almak istiyordu ve Marcus ona yardım edeceğine söz vermişti. En azından pazarlıkta payına düşen kısmı yerine getirebilirdi. “Siz ne tarafa gidiyorsunuz böyle?”

“Buranın batısında bir yere,” dedi Vanderslice yuvarlak konuşarak. “Philadelphia’dan çıkarabildiğimiz her şeyi yanımıza aldık. Gerty’yi bile.” Bethlehem kasabasına bakıp ıslık çaldı. “Burası nasıl bir yer, Doktor? Dindar tiplerle doldurmak için fazlasıyla büyük görünüyor. Duyduğuma göre, kadınların hepsi bekârmış ve erkeklerin hepsi büyük bir odada birlikte yaşıyormuş.”

“Daha önce gittiğim hiçbir yere benzemiyor,” diye yanıtladı Marcus dürüstçe.

“Yemekler iyi mi?” diye sordu Vanderslice. “Kızlar güzel mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Marcus gülerek. “Ama Kongre bize kadınları rahatsız etmememizi emretti, o yüzden parmaklarını turtanın üstünde tutsan iyi edersin.”

O akşam, John Ettwein Marcus ile Vanderslice’i kasaba turuna çıkardı. John, Bethlehem’in merkezindeki büyük, yüksek, taş binalardan başlamak yerine doğruca Monocacy Creek boyunca inşa edilmiş yapı topluluğuna yöneldi.

“Burası halkımızın ilk yerleştiği yer,” diye açıkladı John, kütüklerden yapılmış küçük, alçak yapının önünde durarak. Arazi oradan suya kadar iniyor, Moravyalıların batı yönündeki değirmenlerinin, tabakhanelerinin, kasaplarının ve değirmenlerinin manzarasını gözler önüne seriyordu. Ettwein binalardan birini işaret etti. “Bu da nehir evi. Suyu hiç donmaz. Kışın bile. Suyu tepeden yukarı çıkarıp kasabaya ulaştıran tekerleği döndürüyor.”

Marcus eczanenin damıtma odasında su aktığını ve Marki’nin ilacı için tepeden bir aşağı bir yukarı koşuşturup su taşımak zorunda kalmayacağını fark ettiğinde çok şaşırmıştı.

“Size içini gösterirdim,” diye devam etti John, “ama oraya muhafızlar yerleşti.”

Orada kalan koloni askerlerinin bazıları dışarıda toplanmış, cephane malzemelerinin yakınlardaki yağ değirmenine taşınmasını izliyordu.

John bunun yerine onlara değirmenleri gösterdi. Nehirden tepeye tırmanırken atölyeye yaklaşıklıklarında karşılırları siyah bir çift çıktı. Rahip Ettwein yaşlarındaydılar ve kol kola girmişlerdi. İkisi de Moravya Tarikatı’nın siyah, basit giysilerinden giymişti ve kadın o sert beyaz başlıklardan takmıştı ama onunkinde farbala yerine mavi bir fiyonk, yani kadının evli olduğunu gösteren işaret vardı. Vanderslice gibi Marcus da çifte merakla baktı.

“İyi akşamlar, Rahip Andrew ve Rahibe Magdalene,” diye seslendi John onlara. “Ziyaretçilere değirmeni gösteriyordum.”

“Tanrı bize çok fazla ziyaretçi gönderdi,” dedi Rahibe Magdalene.

“Tanrı bize ancak kaldıracabileceğimiz kadarını gönderir,” dedi Rahip Andrew onu rahatlatmak için gülümseyerek. “Bizi mazur görmelisiniz. Rahibe Magdalene hasta askerlerin giysilerini yıkamak için saatlerdir çok ağır işler yapıyor.”

“Haşere kaynıyordu,” dedi Rahibe Magdalene, “hem de parçalanacak kadar yıpranmışlar. Yerlerine verecek başka bir şey de yok. Tanrı bize yardım etmek istiyorsa bize pantolon göndermeli.”

“Onun lütuflarına minnet duymalıyız, karıcığım.” Rahip Andrew karısının elini okşadı. Yeniden ağzını açacak gibi oldu ama bedeni derinden gelen bir öksürükle sarsıldı.

“Astıma benziyor,” dedi Marcus kaşlarını çatarak. “Mürver çiçeği ve rezeneden yapılan bir çay biliyorum, nefesinizi rahatlatır.”

“Yokuş yüzünden,” diye karşılık verdi Rahip Andrew, ciğerlerini temizleme çabasıyla iki büklüm olurken. “Beni hep öksürtüyor. Bu ve bir de soğuk sabahlar.”

“Doktor sizi iyileştirebilir,” dedi Vanderslice. “Geçen kış birlikte savaşırken bütün Temsilciler’i iyileştirdi.”

Rahibe Magdalene, Marcus’a ilgiyle baktı. “Öksürük krizlerinden sonra Andrew’umun sırtı ağrıyor. Onu da geçirecek bir şeyin var mı?”

Marcus başıyla onayladı. “Sıcak elle uygulanan bir losyon. İçindeki malzemelerin hepsi ecza dükkânında var.”

“Benim için zahmet etmeyin, zaten o kadar çok hastanız varken,” dedi Rahip Andrew. “Tek ihtiyacım olan şey istirahat.”

Rahip Andrew ve Rahibe Magdalene onları açık bir kapıdan geçirip değirmene soktu. Tahta talaşının kokusu tozlu havayı sardı ve Rahip Andrew'un öksürüğü tekrar başladı.

"Burada uyumamalısınız," diye itiraz etti Marcus. "Bu hava öksürüğü kötüleştirir."

"Başka yer yok," dedi Rahibe Magdalene bitkin bir sesle. "Evimizi, tutsakları yerleştirmek için aldılar. Rahibelerin yanına gidebilirim ama bu, Andrew'dan ayrılmak anlamına gelir ve biz birlikte olmaya çok alıştık."

"Magdalene nehrin karşı kıyısından gelen ziyaretçilere güvenmiyor, değirmendeki muhafızlara da," diye açıkladı Rahip Andrew. "Onların beni Tarikat'tan kaçırıp yeni bir sahibe satmasından korkuyor."

"Sen özgür değilsin, Andrew," dedi Rahibe Magdalene şiddetle. "Sarah'ya olanları hatırla. Tarikat onu hemen sattı."

"O benim gibi cemaatin bir üyesi değildi," dedi Andrew hâlâ hırıldayarak. "O farklıydı."

Rahibe Magdalene ikna olmuş görünmüyordu. Kocasının kiremit bir sobanın yanındaki sandalyeye oturmasına yardım etti. Sobanın arkasında, köşede küçük bir şilte vardı, temiz bir battaniyeyle düzgünce örtülmüştü. Birkaç kişisel eşya, bir fincan, iki kâse ve bir kitap, yatağın yanında duruyordu.

"Ben kocamla ilgilenirim, John Birader," dedi Rahibe Magdalene. "Siz hastaneye, hasta askerlerin yanına dönün."

"Sizin için dua edeceğim, Rahip Andrew," dedi John.

"Ben zaten Tanrı'nın gözetimindeyim, John Birader," diye karşılık verdi Rahip Andrew. "Siz onun yerine barış için dua edin."

Marcus kasabanın *der Platz* olarak bilinen meydanına bakan dükkânının arkasındaki küçük laboratuvarı Bethlehem'in eczacısı

Rahip Eckhardt'ın yanında çalışıyordu. Bugün ordunun yeni hedeflerine gitmek için nehir kıyısındaki kamptan ayrılan yük arabaları, kasabanın içinden geçerek zaten yoğun olan kavşağı adeta anayola çevirmişti.

Dün gece değirmenden dönerken Marcus'a Ettwein'larla kalacağı ve odasını John'la paylaşacağı söylenmişti. De Clermont ve Dr. Otto'yla Rahip Ettwein arasında Marcus'un Marki'ye istemeden hastalık taşımaması için bekâr rahip evinden ve askerlerden uzaklaştırılması konusunda uzun süren bir tartışma yaşanmıştı. Marcus'un yeni ev sahipleri dindar bir aileydi ve Rahip Ettwein sadece Moravyalılarla koloni ordusu arasında baş arabulucu değil, aynı zamanda kasabanın vaiziydi de. Bu da tahta kirişlerde hem duaların hem şikâyetlerin yankılandığı anlamına geliyordu. Marcus bununla karşılaştırılınca eczacının evinde rahatlatıcı bir sessizlik ve huzur bulmuştu.

Üzerinde bir dizi toprak çanağın sıralandığı temiz ahşap bir masanın başında duruyordu. Hepsinin üzerinde, içindekinin yazdığı bir etiket vardı... ebeğümeci, badem yağı ve amonyak tuzu. Bir şişe lavanta ispiertosu elinin altındaydı.

"Bu Lafayette Birader için değil," diye belirtti Rahip Eckhardt masadaki ilaçlara dikkatle bakarak. Uzun boylu, incecik bacaklı, burnunun tepesine tünemiş bir gözlüğü olan, omuzları çökük yaşlıca bir adamdı ve bu ona tuhaf bir kuş havası veriyordu.

"Hayır. Bu Rahip Andrew için," dedi Marcus pirinç bir kâseye daha fazla yağ ekleyerek. "Dün gece öksürüyordu."

"İçine biraz da itüzümü koy." Rahip Eckhardt, Marcus'a başka bir kavanoz uzattı. "Spazmları yatıştırır."

Marcus daha sonra kullanmak üzere bir yere yazdığı bu tavsiye için minnettar olarak kavanozu aldı. Rahip Eckhardt'ı ancak birkaç saattir tanıyordu ama adamın ilaçlar konusunda muazzam bir bilgiye sahip olduğu su götürmezdi.

“Bir parça daha ebegümeci iyi olur sanırım,” dedi Rahip Eckhardt, Marcus’un kâsesinin içindekileri dikkatle kokladık-tan sonra.

Marcus havana biraz daha kuru pembe çiçek ekledi ve tokmakla hepsini ezdi.

“Rahibe Magdalene’in elleri için de bir merhem yapayım, değirmene gittiğinde onu da götürürsün,” dedi Rahip Eckhardt. “Kullandığı ağartıcı ve sabun çok güçlü, elleri çatlayıp kanıyor.”

“Fark ettim.” Marcus kadının cildinde ağır işin kanıtlarını görmüştü. “Rahibe Magdalene askerlerin çamaşırlarını yıka-maktan mutlu görünmüyordu.”

“Rahibe Magdalene genellikle mutsuzdur,” dedi Rahip Eckhardt kibarca. “Geldiğinden beri öyleymiş, söylenene göre. Buraya sonradan onu azat eden sahibi tarafından Philadelphia’dan gönderildiğinde küçük bir kızdı.”

“Peki Rahip Andrew?” diye sordu Marcus aklı da elleri gibi meşgul olarak.

“Andrew Tarikat’a ait,” diye yanıtladı Rahip Eckhardt, “aynı zamanda konsilimizin de üyesi. O ve Rahibe Magdalene bir süre önce evlendi. Onlar artık topluluğumuzun bir parçası ve Tanrı’nın huzurunda, yanımızda yaşayıp çalışıyorlar.”

Yanınızda, diye düşündü Marcus işine dönerek, *ama hâlâ tam olarak “aranızda” değil.*

Marcus topluluğun kardeşçe sevgi ve eşitlik konuşmala-rıyla Tarikat’ın hâlâ köleleri olması gerçeği arasındaki çelişkiden rahatsız olmuştu. İnsanların *Sağduyu*’daki özgürlük ve eşitlik ideallerini benimseyip yine de Zeb Pruitt veya Bayan Dolly’ye daha düşük seviyedeymiş gibi davranmaları Hadley’deyken de ordudayken de onu rahatsız etmişti.

Sessiz laboratuvarı bağırışlar ve büyük bir gümbürtü doldurdu.

“O da neydi?” dedi Rahip Eckhardt, gözlüğünü yukarı iterek. Dışarı koştu, Marcus da peşindeydi.

Sun Inn’in önünde, tam da yolun dereye inen yokuşunun başında bir yük arabası bozulmuştu. Kargaşanın ne olduğunu anlamak için Tarikat üyeleri evlerden, atölyelerden ve ahırlardan dışarı fırlamıştı. Kongre’nin geride kalan son üyeleri, Sun Inn’in önünde durmuş, hasarı inceliyorlardı. Şövalye de Clermont ve Marki de Lafayette bile *La Brouette* sayesinde manzarayı görmek için oradaydı.

Marcus ve Rahip Eckhardt yaklaşırken kalabalığın bütün gürültüsünün arasından bir ses duyuluyordu.

“Böyle olacağını size söylemiştim!” diyordu John Adams yan yatmış yük arabasının yanına giderken kollarını sallayarak. “Ben size belediye binasının çanını tepeden aşağıya güvenle taşımak için bir öküz takımı ve tekerlekleri durdurmak için de zincir gerekeceğini söylememiş miydim? Beni kimse dinlemiyor zaten.”

“Marki’yi Boeckel’lere geri götürüyem mi?” diye sordu Marcus, de Clermont’a. Bu kadar heyecan hastaları için iyi olmayabilirdi.

“Korkarım Adams ve öküzleri bile Gil’i buradan çekip götüremez,” diye karşılık verdi şövalye iç çekerek. “Burada bekle, gidip yük arabasına bakacağım. Olduğu yerde kalacaksa trafiği durduracağım.”

De Clermont kırık tekerleğin yanındaki gruba katıldı. Marcus zarara yol açan zinciri görebiliyordu, bir kısmı tekerleğin çubuğuna dolanmış, gerisi yolun üzerinde duruyordu.

“Bunun kötü bir işaret olmasından korkuyorum,” dedi Lafayette kederle. “Önce çatlak. Şimdi de bu. Felaket alametlerine inanır mısın, Doktor?”

“Ben inanırım,” dedi yumuşak bir ses.

Marcus dönünce Rahip Andrew’un yanında durduğunu gördü.

“Adım Ofodobendo Wooma’yken ve hâlâ babamın topraklarındaiken onlara dikkat etmem öğretilmişti,” diye devam etti Rahip Andrew. “Şimşek, yağmur ve rüzgâr... bunların hepsi tanrıların öfkeli olduğunun ve yatıştırılmaları gerektiğinin işaretiydi. Daha sonra, adım York’ken ve Manhattan adasında Yahudi bir sahiple yaşarken sahibim beni şarap karşılığında takas etmek üzere Madeira’ya satmayı planlıyordu. Kurtuluş için dua ettim ve Tarikat’tan biri beni satın alıp buraya getirdi. Bu da bir işaretti... Tanrı’nın sevgisinin.”

Lafayette dinledi, etkilenmişti.

“Ama kırık bir tekerleğin bunlardan sayılabileceğini sanmıyorum, Lafayette Birader,” dedi Rahip Andrew başını sallayarak. “Tanrı’nın naçiz hizmetkârlarına çanın ağırlığını yanlış hesapladığımıza dair bir mesaj göndermeye ihtiyacı yoktur. Kopan zincir yeterli bir işaret zaten.”

“Matthew da aynı şeyi söyledi,” dedi Marki, arkadaşının John Adams’la tartışmasını izlerken. Yük arabasının başında sinirler yükseliyordu.

“Rahip Ettwein’i getir,” diye mırıldandı Rahip Eckhardt, Rahip Andrew’a. “Sonra değirmene dön. Bugün bitmeden sana ihtiyaçları olacak.”

Marcus ilaçları Rahip Andrew ve Rahibe Magdalene’e götürme fırsatı bulabildiğinde alacakaranlık çökmüştü. Derenin yakınında bu kadar geç bir saat olmasına rağmen hummalı bir çalışma vardı ve pencerelerden taşan lamba ışıkları Marcus’un yolunu aydınlatıyordu.

Değirmenin kapısı aralıktı, Marcus içeride ne olduğunu görmek için başını uzattı. Gözlerinin önündeki manzara çok şaşırtıcıydı.

Şövalye de Clermont, Rahip Andrew'un yanında çalışıyordu. Gömleğinin sıvanmış kolları kaslarını sergiliyordu, koyu renk pantolonu talaşla kaplıydı. De Clermont'un teni solgun ve pürüzsüzdü; Marcus'un tedavi ettiği askerlerde yaygın olan savaş yaralarının izlerini taşımıyordu. Bu kadar büyük bir zanaat becerisinin olması ve taverna yerine atölyede olmayı tercih etmesiyle şövalye de Clermont'un ne tür bir tür şövalye olduğunu yine merak etti Marcus. Tanıması zor biriydi... anlaması daha da zordu.

"Bence düz oldu," dedi şövalye çubuğu Rahip Andrew'a uzatarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Rahip Andrew çubuğu elinde tarttı ve deneyimli bir gözle inceledi. Değirmenin havasını ciğerlerine çekince öksürdü. "Bu iş görür, Matthew Birader. Tekerlekçiye götüreyim mi?"

"Onu Doktor yapсын." Şövalye de Clermont dönüp eliyle Marcus'a girmesini işaret etti.

"Losyonu getirdim, Rahip Andrew, çayı da," dedi Marcus. "Rahip Eckhardt da Rahibe Magdalene'in ellerini tedavi edecek bir şey yaptı."

"Aşağıda, çamaşırhanede," dedi Rahip Andrew. "Ona tek başına eve yürümemesini söylemiştim. Ben gidip..."

"Hayır. Ben Rahibe Magdalene'e eve dönerken eşlik ederim," dedi de Clermont. "Tepe şu sıralar ciğerlerine fazla gelir. Doktor sana biraz çayından yapar, sonra tekerlekçiden döndüğünde de sırtına losyon sürer. Ben Rahibe Magdalene'le gelinceye kadar evlendiğin günkü kadar sağlam ve dinç olursun."

Rahip Andrew güldü ama kahkahası kısa süre içinde öksürük spazmlarına dönüştü. Marcus ve de Clermont nöbetin geçmesini ve adamın yeniden soluk alabilecek hale gelmesini konuşmadan bekledi.

“Teşekkür ederim, Matthew Birader,” dedi Rahip Andrew, “iyiliğiniz için.”

“Bir şey değil, Rahip Andrew,” dedi de Clermont baş selamıyla. “Yakında dönerim.”

Marcus ateşi canlandırdı ve ezik çaydanlığı su kaynatmak için sobanın üzerine koydu. Fokurdayınca çay paketini sallayarak içine kuru otlardan biraz serpip demlenmeye bıraktı. Tekerlek çubuğu destesini taşıyarak yola koyulmadan önce Rahip Andrew’un rahat ettiğinden ve öncesine göre daha kolay nefes aldığından emin oldu. Yolda rastladığı bekâr rahipler sayesinde çubukları kasabaya kadar taşımaktan kurtuldu, onlar da o tarafa, belediye binası çanını Bethlehem’den götürcek yeni tekerleğin etrafına yerleştirilecek metal bir çember taşıyordu.

Marcus değirmene döndüğünde Rahip Andrew hâlâ öksürüyordu ama krizlerin şiddeti azalmıştı. Marcus çayın bir kısmını, daha önce gördüğü fincana döktü. Rahip Andrew yudumladı ve öksürüğü daha da yatıştı.

“Tadı Rahip Eckhardt’ın yaptığı şeylerin çoğundan iyi,” diye belirtti Rahip Andrew.

“İçine nane koydum,” diye açıkladı Marcus, “Tom’un öğrettiği gibi.”

“Tom ağabeyin miydi?” Rahip Andrew onu fincanın üzerinden süzüyordu.

“Sadece bir zamanlar tanıdığım biriydi.” Marcus arkasını döndü.

“Bence sen çok seyahat etmiş ve değişik isimlerle çağrılmış birisin,” diye yorum yaptı Rahip Andrew. “Benim gibi. Matthew Birader gibi.”

“Şövalye de Clermont mu?” Marcus şaşırmıştı. “Ben onun vaftiz ismi Matthew dışında bir isimle çağrıldığını hiç duymadım.”

“Yine de bugün Alman askerlerden biri ona seslendiğinde Sebastien ismine cevap verdi.” Rahip Andrew çayını yudumladı. “Sen başka hangi isimlere cevap veriyorsun, Chauncey Birader?”

Rahip Andrew her nasılsa Marcus’un göründüğü gibi biri olmadığını sezmişti.

“Doktor ismine,” diye yanıtladı Marcus kapıya yönelerek. “Losyon masanın üzerinde. Rahibe Magdalene sürmeden önce ellerini ısıtsın. Günde iki veya üç kere sürülürse göğsünüzdeki sıkışıklığa iyi geleceği gibi spazmları da yatıştırır.”

“Karım bir zamanlar Beulah ismine cevap veriyormuş. Ondan önce başka bir adı vardı... annesi ile babasının ona verdiği isim.” Rahip Andrew’un gözleri Marcus’un odada olduğunu unutmuş gibi dalmıştı. “Evlendiğimiz zaman ona o ismi sormuştum ve bana artık hatırlamadığını söylemişti. Onun için önemi olan tek ismin azat edilirken aldığı isim olduğunu söylemişti.”

Marcus hayatı boyunca aldığı bütün isimleri düşündü... Marcus ve Galen, Chauncey ve MacNeil, Doktor ve evlat, hatta bir zamanlar oğlum bile denmişti. Bir gün evlenecek olursa ve karısı ona gerçek adını sorarsa onunla hangisini paylaşacaktı?

Ertesi gün, Bethlehem normal rutinine benzeyen bir hale geri dönmüştü. Kongre kasabadan ayrılmış ve Sun Inn’in pencereleri, odaları havalandırmak için ardına kadar açılmıştı. Yük arabalarının hepsi muhafızların çoğu ve kampı takip eden gruplarla birlikte yollarına devam etmişti, Bethlehem’de kalmaya karar veren Gerty hariç. Marcus onu fırının önünde durmaksızın anadilinde konuşurken görmüştü. Tarikattakilerin bir kısmı çoktan kasabanın güneyindeki tarlalarda çalışmaya başlamıştı, askerlerin kamp ateşlerinde yaktığı direklerin yerine yenilerini koyuyor, atların ezilen karabuğday tarlalarına bıraktığı pislikleri kürüyordu.

Der Platz'da, küçük bir grup, belediye binasının çanını kırık yük arabasından kaldırıyordu. Rahip Andrew ve şövalye de Clermont'un dün gece çalışarak yaptığı tekerlek çubukları yeni bir tekerlek için değil, yepyeni bir yük arabası içindi. Tarikatın bunu nasıl bu kadar çabuk inşa ettiği ise bir gizemdi. Araba eskisinin yanında durmuş, yüklenmeyi bekliyordu.

Marcus adamların ağır yükün altında zorlanıp kasılmasını izledi. İçlerinde ağırlığının farkında değilmiş gibi görünen bir kişi vardı: şövalye de Clermont. Çanı tutan elleri asla gevşemedi ve dudaklarından yakınma veya bir inilti bile çıkmadı.

Ama *der Platz*'da yapılmakta olan işlere katılanlar sadece erkekler değildi. Rahibelerden birkaçı yardım ediyor, ipleri ayarlıyor, dengeli kalması için yük arabasının tekerleklerinin altına ağır bloklar yerleştirmek için koşuşturuyordu. Öğretmenleri, çocuk korusu grubuna neler olduğunu açıklıyor, çanı bir yük arabasından diğerine taşımanın en iyi yolunu belirlemekte kullanılacak matematik ve mühendislik bilgilerini vurguluyordu.

Rahip Andrew belediye binasının çanı üzerine yerleştirilip yavaşça yoldan dereye doğru inmesine izin verilen yeni yük arabasını yakından izliyordu. Rahip ve rahibeler yük arabası hareket etmeye başladığında alkışlamaya başladı. Marcus da onlara katıldı.

"Belki burada kalırsın, *Liebling*, böylelikle Almanca da öğrenirsin?" Gerty, Marcus'a eksik dişlerinin boşluklarını sergileyerek gülümsedi. "Bekâr rahiplerin arasında yaşamanın hoşuna gideceğini düşünüyorum... bir süre için. Sonra belki Rahibe Liesel'e kur yapar ve bir aile kurarsın."

Bir an Marcus orduyu bırakıp Bethlehem'de kalarak, Rahip Eckhardt'ın yanında laboratuvarında çalışarak, John Ettwein'la daha çok zaman geçirip Gemeinhaus'ta kitap okuyarak geçirecek bir yaşamın nasıl olacağını düşündü.

“Tarikat’a katılmak için hayat hikâyeni ve Tanrı’yı nasıl bulduğunu anlatmak zorundasın.” Sadece birkaç adım ötelelerinde duran Şövalye de Clermont her sözcüklerini dinlemişti.

Fransız asker de Clermont sanki Marcus’un gerçek ismini... ve Hadley’de neler olduğunu biliyormuş gibi tehlikeli bir hava yayıyordu.

“*La!*” Gerty elini salladı. “Doktor bir şeyler uydurur. *Brüdergemeine*’yi bile tatmin edecek kadar günah dolu bir şey bulur. Ben sana yardım ederim, Doktor, kendi hayat hikâyemin bir kısmını seninle paylaşıyorum.” Gerty ona şehvetle göz kırıp salına salına uzaklaştı.

“Dr. Otto ve orduyla kal, Doktor,” diye nasihat etti de Clermont. “Onlar da ailen sayılır.”

Şimdilik, diye düşündü Marcus. *Şimdilik*.

İKİNCİ BÖLÜM

Ayrılık Zamanı

*Erkek ve kadın ayrımı tabiattan gelen bir ayrım,
iyi ve kötü şeklindeki ayrım Tanrı'nın ayrımıdır.
Fakat bazı insan ırklarının dünyaya
diğer ırklardan nasıl bu kadar üstün
ve bazı yeni türler gibi ayrıcalıklı olarak geldiği
ve bunun insanlığın mutluluğuna veya mutsuzluğuna
neden olup olmadığı araştırmaya değer.*

–Thomas Paine

On Beş

28 MAYIS

Phoebe vampir olarak on beşinci gününde uyandığında dünyanın her nasılsa bir gün önce olduğundan çok daha şehvet uyandırıcı olduğunu keşfetti. İpeğin tenine dokunuşu o kadar kışkırtıcı, o kadar tahrik ediciydi ki çareyi çıplaklıkta buldu ve geceliğini hızla çıkarıp üzerinden atarken ipleri koptu, dikişleri söküldü.

Bu bir hataydı.

Tenine değen havanın çıplak boynunu okşaması ona Marcus'u anımsattı. Soğuk çarşafların verdiği his onu yatağına döndürdü. Ama yanağını dayadığı yastığın yumuşaklığı onun tanıdık bedeninin yerini tutmuyordu.

Phoebe hararetli düşüncelerini yatıştırmak için duş almıştı ama bu sadece bacaklarının arasındaki zonklamayı daha da kötüleştirmişti. Kaygan parmakları baskıyı dindirmek için içine kayarken zihni durmamış ve dokunuşu onu rahatlatmamıştı. Tatminsiz ve hayal kırıklığına uğramış haliyle bir sabun kalıbını porselen duvara fırlattı.

Uzun bir gün olmuştu.

Gece yarısından biraz önce Françoise, Phoebe'nin odasına bir tepsi getirdi. Kahve, bitter çikolata ve kırmızı şarap... gelişiminin bu noktasında midesinin kan dışında kaldırabileceği yegâne besinler vardı.

“Yakında beslenmek zorunda kalacaksın,” dedi Françoise, tül filtreyi cam sürahiye yavaşça daldırırken. “Hem de kediden değil.”

Phoebe’nin aklı metalin cama sürtünmesine kaymıştı. Bu ona bir anda Marcus’u hatırlattı ve bedenine bir ihtiyaç dalgası gönderdi. Zihni anılarla doldu.

Spitalfields’taki dairesindeydi. Bu Marcus’la ilk kez seviştiği geceydi. O kadar nazik davranmıştı ki içine yavaşça, çok çok yavaş girerken gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmamıştı. İlk seferinde yatağa kadar gitmeyi başaramamışlardı, ikincisinde de.

Phoebe gözlerini kapadı ama kahvenin cennetten çıkma kokusu aklına bir sürü başka anı getirdi.

Marcus’un Coliseum Sokağı’ndaki evinde sıcak, durgun bir New Orleans sabahıydı. Radika ve kahve çekirdeklerinin kokusu açık havada koyu ve acı bir esinti gibiydi. Ransome, Domino Kulübü’nde önceki gecenin işleriyle ilgili eğlenceli hikâyeler anlattıktan sonra onları yalnız bırakmıştı. Marcus hâlâ onun hikayelerinden birine gülüyor, önündeki içeceğin dumanı tütüyordu, sıcaklığına rağmen parmakları serindi, bir parmağı Phoebe’nin çekmeceye bulunduğu pijamanın beline takılı duruyordu. Yumuşak ve bol kumaşın paçaları ayaklarının takılmaması için katlanmıştı. Marcus ilkinin yanına bir parmak daha ekledi, ikisi günahkâr hareketlerle belinin arkasında geziniyor, öğleden sonra gelecek zevkin vaadi olarak nemli ensesine bir öpücük konduruyordu.

Phoebe’nin ağzı sulandı. Sandalyesinde kıpırdanarak yutkundu.

“Sana kan lazım.” Françoise’in dobra sesi hatıranın büyü-sünü bozdu.

“İstedğim şey o değil.” Phoebe’nin bütün vücudu tek bir odaklanmış acı halindeydi. Özünden, ancak başka bir yaratık tarafından doldurulabilecek boş bir yerden çıkıyordu.

Marcus tarafından.

“Şu anda hissettiğin duygular, insan kanı almaya hazır olduğunun işareti,” dedi Françoise, Persephone’yi Phoebe’nin geceliğinin kalıntılarından üzerinden alıp koltuğa koyarak. Françoise paramparça ipeği alıp elbise dolabının içine gizlenmiş çamaşır sepetine attı.

Doyumsuz şehvet iki ayaklı yemeklere terfi ettiği için işareti mi? Phoebe’nin koyu renk gözleri Françoise’in genellikle gizli anlamlar taşıyan sözlerini değerlendirirken kısıldı.

“Vampirler arzudan başka bir şey değildir.” Françoise tepsinin yanına dönüp biraz kahve koydu. “Kaşınan yerini kendin kaşımaz mısın? Ne de olsa eşin sürekli yanında olamaz.”

Ama Phoebe, Marcus’un becerikli parmaklarını, tenini emen yumuşak dudaklarını, ilgisini çekmek istediğinde dokundurduğu dişinin ucunu hissetmek istiyordu, onu bu şekilde tahrik ederek çıldırtıp sonunda şiddetle arzuladığı, kalbini parçalayacak kadar güçlü bir orgazma ulaştırıyordu. Marcus’un fısıldadığı şeyler onu defalarca uçurumun kenarına kadar getirip yalvartacak kadar çıldırtıyordu... Phoebe en çok da o özel, karanlık, tahrik edici sözcükleri duymayı istiyordu.

“Hayır,” dedi Phoebe hemen. Gözleri elbise dolabının tepesine gitti.

“Onu araman her şeyi kötüleştirir,” dedi Françoise iç çekerek.

“Onu aramak mı?” Phoebe masum görünmeye çalıştı.

“Evet. Şu gardırobun tepesindeki poşette duran telefonlardan biriyle.” Françoise’in yüzünde alaycılık, anlayış ve biraz da mizah vardı. İki elini birbirine vurdu. “Leydi Freyja bu gece yemeği dışarıda yiyecek, o yüzden sana acele etmeni öneririm.”

“Havamda olduğumu sanmıyorum.” Phoebe’nin Marcus’a başka birinin zaman çizelgesine uyarak güzel şeyler fısıldamaya niyeti yoktu.

“Birkaç dakika bekle,” dedi Françoise odadan çıkarken. “Hemen yine havaya girmiş olursun.”

Françoise haklıydı. Ayak sesleri daha biraz azalmışken Phoebe’nin bacaklarının arasındaki zonklama geri döndü. Phoebe daha plan yaptığının bile farkına varamadan dolabına gitmiş, elini telefona uzatmış (bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı) ve Marcus’un numarasını tuşlamıştı.

“Phoebe?”

Marcus’un sesinin Phoebe’nin üzerindeki etkisi elektrik çarpması gibiydi. Bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Bana her şeyi anlatmamışsın.” Phoebe’nin sesi titrek ve boğuktu.

“Bir dakika.” Bir konuşma oldu, uzaktan boğuk ve belirsiz sesler, sonra ayak sesleri geldi. Sonra Marcus’un sesi kulaklıktan net olarak bir kez daha duyuldu. “Anlaşılan vampir hormonların devreye girmiş.”

“Beni uyarman gerekirdi,” dedi Phoebe, arzusunun yanında rahatsızlığı da artarak.

“Sana söylemiştim, bir vampirin cinsel uyanışının getirdiği zevkleri ve sorunları oldukça açık bir şekilde anlatmıştım,” dedi Marcus sesini alçaltarak.

Phoebe o konuşmanın ayrıntılarını hatırlamak için zihnini yokladı. Hayal meyal birkaç şey hatırlayabildi. “Bana tehlikeli olduğunu söylemiştin... doyurulamaz bir... bunları hissedeceğimi söylememiştin... anladın işte...”

“Söyle bana.”

“Söyleyemem.” Yatak konuşmaları ona göre değildi.

“Tabii ki söyleyebilirsin. İstedğin nedir, Phoebe?” Marcus onu kışkırtıyordu... ama kısmen. Öte yandan çok ciddiye.

“Benim... istediğim...” Phoebe’nin sözleri yarım kaldı, yerini o anda o kapıdan girecek olsa Marcus’a yapmak istediği şey-

lerle ilgili şaşırtıcı netlikte görüntüler aldı. Biri duшта geçiyordu, üzerlerine su akarken Marcus içine giriyordu. Diğerindeyse onu duvara yaslıyor ve ağzına almak için dizlerinin üzerine çöküyordu. Sonra bir de Marcus'un tamamen giyinik, yüzü romantik bir yemek için çiçekler ve Georgia tarzı gümüş şamdanlarla hazırlanmış yemek masasına dönükken arkasından içine girdiği o etkileyici görüntü vardı.

"Seni akla gelebilecek her şekilde istiyorum," diye fısıldadı Phoebe, yanakları kızarak. Vampir fantezilerinin ilk dalgasında şefkatli hiçbir şey yoktu... sadece saf, ham bir açlık.

"Peki ya sonra?" Marcus'un sesi boğuklaştı.

"Sonra sevişmek istiyorum, yavaşça, saatlerce, beyaz çarşafli bir yatakta; perdeler, açık pencerelerden giren esintiyle uçuşurken." Phoebe'nin hayal gücü şimdi de ikisinin birleşmesiyle ilgili bambaşka görüntüler tarafından ele geçirilmişti, bu seferkiler şehvetten çok özlem doluydu. "Sonra birlikte yüzmek ve okyanusta sevişmek istiyorum. Sonra yeniden bahçede, ay yokken yıldızların altında."

"Yazın mı kışın mı?" diye sordu Marcus.

Onun daha fazla ayrıntı istemesi hoşuna girmişti. İlgilendiğini gösteriyordu.

"Kışın," dedi Phoebe hemen. "Hareketlerimizle karlar altımızda erirken."

"Ben daha önce hiç karda sevişmedim," dedi Marcus düşünceli bir tavırla.

"Okyanusta yaptın mı?" Kıskançlık dalgası Phoebe'nin erotik hayallerini sürükleyip götürür gibi oldu.

"Evet. Eğlenceli. Hoşuna gidecek," dedi Marcus.

"Senin önceki âşıklarından nefret ediyorum... hepsinden. Senden de nefret ediyorum," dedi Phoebe tıslar gibi.

"Hayır, etmiyorsun," dedi Marcus. "Bu gerçek değil."

“Bana isimlerini söyle,” dedi hırsla.

“Neden? Hepsi öldü,” dedi Marcus.

“Veronique ölmedi!” diye tersledi Phoebe.

“Veronique’in ismini zaten biliyorsun, telefon numarasını ve adresini de,” dedi Marcus yumuşak bir sesle.

“Benden daha deneyimli olmandan nefret ediyorum,” dedi Phoebe. “Eşit olduğumuzdan söz edip duruyorsun ama bu...”

“Durumu eşitlemeye çalışmayacağını içtenlikle umuyorum.” Marcus’un sesinde keskin bir tını vardı.

Phoebe hafifçe yatışmıştı. İlişkilerinde konusu geçen gerçek ya da hayali âşıklar karşısında tek kıskançlık deneyimi yaşayan o değildi.

“Kendimi ergen gibi hissediyorum,” diye itiraf etti Phoebe.

“O dönemi iyi hatırlıyorum,” diye karşılık verdi Marcus. “1781’in Kasım ayında tam bir hafta boyunca sert gezmiştim. Hem de bir gemi dolusu adamla ve hepsi diğerlerinin uyuduğunu düşünerek geceleri kendilerini tatmin ederken.”

“Kulağa berbat geliyor,” dedi Phoebe alaycı bir anlayışla. “Ama seni temin ederim, halanla ve Miriam’la olmak da eğlenceli sayılmaz. Bana bir araya geldiğimizde nasıl olacağını anlat.”

“Bunu zaten anlatmıştım,” diye yanıtladı Marcus gülerek.

“Bir daha anlat,” dedi Phoebe.

“Çok uzun bir balayı gibi olacak,” dedi Marcus. “İstediğin kişi olduğumdan emin olunca birlikte bir yerlere gitmemize izin verilecek.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Phoebe.

“Nereye istersek.” Marcus’un yanıtı hemen gelmişti.

“Hindistan’a. Hayır, bir adaya. Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere,” dedi Phoebe. “Bizi rahatsız edebilecek insanların olmadığı bir yere.”

“Pekin’in şehir merkezinde, milyonlarca insanın arasında oluruz ve umurumuzda olmaz.” Marcus bundan emin gibiydi. “Ysabeau’nun doksan gün beklememizi istemesinin nedenlerinden biri bu.”

“Çünkü yeni doğanların kendilerini eşlerinde kaybetmesi kolay.” Phoebe Ysabeau’nun Sept-Tours’daki dairesinde, sert arkalıklı sandalyelerde yapılan konuşmayı anımsadı. Marcus’un büyükannesi kendilerini tensel zevklere kaptırıp beslenmeyi unutarak açlıktan ölen genç âşıkların dehşet veren hikâyelerini anlatıp durmuştu. Pencerenin önünden geçen başka bir yaratığa gözücuyla baktığı ya da eski bir sevgilinin sözü geçtiği için bir eşin diğerini öldürdüğü kıskançlık hikâyeleri de vardı. Yeni eşleşmiş vampirlerin arasındaki böyle gergin durumlarda sadece “hayır” gibi basit bir sözcük bile ölüme ve yıkıma neden olabiliyordu.

“Bana böyle söylediler,” diye karşılık verdi Marcus. Bu ona daha önce de âşık olduğunu ama bunun Phoebe’yle bir araya geldiklerinde olacıklardan çok farklı olduğunu anımsatıyordu.

Phoebe’nin havası bir anda değişiverdi.

“Keşke ağustos olsaydı,” dedi Phoebe istekle, kalbi heyecanla biraz hızlanmıştı.

“Hemen geçer,” diye söz verdi Marcus, “ilk iki haftandan daha çabuk geçer. Yapacak o kadar çok şey olacak ki beni düşünme fırsatı bile bulamayacaksınız.”

“Yapacak şey mi?” Phoebe suratını astı. “Françoise insandan beslenmem gerekeceğini söylüyor. Başka bir şeyden söz etmedi.”

“Vampir olarak büyüyorsun,” dedi Marcus. “İnsandan besleneceksin, ava çıkacaksın, yeni ailenin başka bireyleriyle tanışacaksın, isimlerini seçeceksin, hatta yuvadan uzakta zaman bile geçireceksin.”

Phoebe'yi vampir hayatının ilk haftalarına hazırlamakla geçen bunca zaman içinde Miriam ve Freyja o noktadan ilerisiyle ilgili hiçbir şeyden söz etmemişti. Sanki...

"Benim ölmemi mi bekliyorlardı?" Phoebe bu ihtimali hiç ciddi olarak aklına getirmemişti.

"Hayır. Sayılmaz. Ama vampir çocuklar önceden kestirilemez olur ve bazen... komplikasyonlar çıkabilir." Marcus'un, sözlerini tamamlamadan önce verdiği kısa ara çok şey anlatıyordu. "Becca'nın doğduktan sonra Diana'nın kanından başka bir şey içmeyi reddettiğinde ne kadar hasta olduğunu hatırla."

Rebecca hastalıklı ve hayal kırıklığına uğramış bir yaratıktı. Philip anne sütüyle gelişip büyürken Diana'nın kızı daha zengin gıdalara ihtiyaç duymuştu.

"Kan hastalığı nadirdir ama ölümcül olabilir," diye sürdürdü Marcus. "Çoğu vampir birkaç haftadan sonra daha geniş bir damak tadı geliştirir ama hepsi değil."

"Demek bu yüzden önüme bu kadar çeşit kan koydular." Phoebe bunun Miriam'ın her zamanki hevesliliğinden kaynaklandığını düşünmüştü ama şimdi titizliği bambaşka, anaç bir hava kazanmıştı.

"Hepimiz bunun, rahat ve acısız bir süreç olmasını istiyoruz, Phoebe." Marcus'un sesi ciddileşmişti. "Hepimiz böyle özenle yetiştirilmedik. Ama senin için farklı olmasını istedim."

Phoebe, Marcus'un sıcakkanlı olarak on sekizinci yüzyıldaki yaşamını ve vampir olarak gençlik yıllarını merak ediyordu. Aynı zamanda bunları bir vampirin bakış açısından, Marcus'un kendi anıları arasında görmek de istiyordu. Bu yüzden dudaklarını sıkıca kapadı ve ancak daha fazla soru sormayacağından kesinlikle emin olunca konuştu.

"Fazla kalmadı artık," dedi Phoebe canlı bir sesle.

“Evet. Fazla kalmadı,” diye tekrarladı Marcus ama sesi bıkkın geliyordu. “Sadece sonsuza dek sürecekmış gibi gelmeye yetecek kadar.”

Birbirlerine veda ettiler. Konuşma sonlanmadan önce Phoebe son sorusunu sormaya cesaret etti.

“Annenin adı neydi Marcus?”

“Annemin mi?” Marcus şaşırmış gibiydi. “Catherine.”

“Catherine.” Phoebe beğenmişti. Modası geçmeyen bir isimdi, bugün de on sekizinci yüzyılın ilk yarısında bir kız bebeğe verildiği kadar yaygındı. Onu tekrarlayarak diline nasıl geldiğini, benimseyip benimsemeyeceğini düşündü. “Catherine.”

“Bir Yunan ismi ve saf anlamına geliyor,” diye açıkladı Marcus.

Daha önemlisi, Marcus için bir anlamı vardı. Phoebe için tek önemli olan buydu.

Telefonu kapadıktan sonra Phoebe çalışma masasının çekmecesinden bir kâğıt aldı.

Phoebe Alice Catherine Taylor.

Kâğıda eleştirel bir gözle baktı. Phoebe’yi doğarken annesi seçmişti. Alice babaannesinin ismiydi. Catherine, Marcus’a aitti. Ve babasının onuruna, Taylor isminin kalmasını istiyordu.

Seçimlerinden tatmin olan Phoebe kâğıdı saklamak için çekmeceye geri koydu.

Sonra Marcus’la bir araya gelişleri hakkında hayaller kurmak üzere yatağa döndü.

Yirmi Bir

2 HAZİRAN

Phoebe'nin sıcakkanlı olarak yirmi birinci doğum günü için ailesi ona minik pırlantalarla süslü, anahtar şeklinde küçük bir kolye ucu ve yüz arkadaşını davet ettikleri bir parti vermişti. Annesi anahtarın, geleceğini açacak anahtar olduğunu söylemiş, Phoebe de o günden beri boynundan çıkarmamıştı. Yetişkin hayatına atılması şerefine verilen, bahçede tentenin altında yemeklerin yendiği ve dansların edildiği partiye büyüyüp geriye baktığında unutmayacağı bir gün olması içindi.

Phoebe vampir olarak yaşadığı yirmi birinci günündeysen başka bir anahtar ve çok daha özel bir akşam yemeği kutlaması vardı.

“Senin odanın anahtarı,” dedi, Freyja Phoebe'ye küçük pırlantalı anahtarı uzatırken. Phoebe'nin o zamana dek vampirlerden aldığı pek çok hediye gibi anahtar da bütün kapıların bir itişte açılabilceği bir evde gerçek bir mahremiyet sağlama yöntemi olmaktan çok sembolikti.

“Teşekkür ederim, Freyja,” dedi Phoebe anahtarı cebine atarken.

“Artık odanın kapısını kilitlediğinde biraz yalnız kalmak istediğini bileceğiz ve kimse seni rahatsız etmeyecek,” dedi Freyja, “Françoise bile.”

Françoise, Phoebe'yi küvette Marcus'u düşünerek en şiddetli arzu krizlerinden birini tatmin etmeye çalışırken basmıştı. Temiz çamaşırları bırakıp tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Phoebe bu tür anlardan kaçınmayı tercih ederdi.

"Miriam seni aşağıda, mutfakta bekliyor," dedi Freyja. "Merak etme. Her şey harika gidecek."

O ana kadar Phoebe yirmi birinci günü için vampir yapıcısının ne tür planları olabileceği konusunda endişelenmemişti ama Freyja'nın sözleriyle, buluşma yerinin birleşimi bunun sıradan bir hediye olmadığı izlenimi veriyordu.

Miriam'ın armağanına bir bakışı Phoebe'nin kuşkularını doğruladı.

Kesme tahtasının yanında, önünde bir kadeh şampanyayla oturan beyaz ırktan orta yaşlı bir kadın vardı. Miriam da yanındaydı.

E. coli bakterilerinden söz ediyorlardı.

"Sebze. Suçun onlarda olacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi kadın havucuna uzanarak.

"Biliyorum. Bordeaux'daki vakalar mikroplu brüksellahnalarından kaynaklanmış," dedi Miriam.

"Epidemiyologlar için heyecanlı zamanlar," diye karşılık verdi kadın. "EAEC suşunda bulunan şiga toksinleri. Kimin aklına gelirdi?"

"İçeri gel, Phoebe, Sonia'yla tanış," dedi Miriam bir kadeh şampanya daha koyup kadına ikram ederek. "Kendisi Dünya Sağlık Örgütü'nden meslektaşım. Sonia bu akşam yemekte sana eşlik edecek."

"Merhaba, Phoebe. Hakkında o kadar çok şey duydum ki." Sonia gülümseyip şampanyasından bir yudum aldı.

Phoebe Sonia'dan Miriam'a, sonra tekrar Sonia'ya baktı. Ağzı zımpara gibi kurumuştı.

“Sonia’yla yirmi yıldan uzun zamandır tanışıyoruz,” dedi Miriam.

“Tam olarak söylemek gerekirse, yirmi üç yıl,” diye karşılık verdi Sonia. “Cenevre’deydi, hatırladın mı? Bizi Daniel tanıştırmıştı.”

Sonia, Phoebe’nin annesi olabilecek yaşıydı.

“Onunla o kadar uzun zamandır birlikte olduğunu unutmuşum,” dedi Miriam. Phoebe’ye döndü. “Daniel Fischer İsviçreli bir vampir ve çok iyi bir kimyagerdir.”

“Beni üniversiteye yazdırmıştı,” dedi Sonia, “onu beslemem karşılığında.”

“Ya.” Phoebe nereye bakacağını bilemiyordu. İçkisine mi? Sonia’ya mı? Miriam’a mı? Yere mi?

“Tuhaf hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Bunların hepsi çok normal... en azından benim için,” dedi Sonia. “Miriam bana senin ilk seferin olacağımı söyledi.”

Phoebe konuşmadan başını salladı.

“Peki, ne zaman istersen ben hazırım.” Sonia kadehini bırakıp kolunu sıvadı. “Beklenti kısmı yapmaktan daha kötü. Ya da bana söylenen bu. Yapışıp ilk tadı aldığında içgüdüsel oluyor.”

“Ben aç değilim.” Phoebe çıkmak üzere arkasını döndü.

“Misafirlerle bu şekilde davranılmaz.” Miriam yolunu kesti. Phoebe’ye dik dik baktı.

Phoebe, Sonia’nın yanına döndü. Kadının kanının damarlarında sıcak sıcak akışının kokusunu alabiliyordu ama biraz bile iştah açıcı değildi. Yine de deneyebilirdi. Beceremezse başka bir zaman tekrar deneyebilirdi. Miriam’ın gitmesini bekledi.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Miriam. “O tek başına içen, yemeğini bir anda silip süpüren, görülmekten utanan vampirlerden olmayacaksın. Sorunlar o zaman başlıyor.”

“Herhalde beni... *izlemeyeceksin?*” Phoebe dehşete kapılmıştı.

“Yakından değil. Görecek pek de bir şey yok, değil mi? Ama sen yemeğini bitirene kadar burada Sonia’yla kalacağım,” dedi Miriam. “Beslenme vampir yaşamının normal bir bölümüdür. Üstelik sen bunu daha önce hiç yapmadın. Bir kaza olmasını istemeyiz.”

Phoebe herhangi bir talihsizlik olmadan Persephone’dan beslenmeyi başarmıştı ama bir insanın daha yoğun kanına maruz kaldığında neler olacağını bilmenin imkânı yoktu.

“İyi.” Phoebe sadece bu işin bitmesini istiyordu.

Ancak Sonia’nın yanına yaklaştıkça soğukkanlılığını kaybetti. Öncelikle Sonia’nın kanının kokusu ve sesi akıl karıştırıcıydı. İkinci olarak, Phoebe eylemin lojistik olarak nasıl gerçekleştirildiğini gözünde canlandıramıyordu. Sonia yüksek bir taburede oturuyordu. Kadının çıplak kolunu ağzına götürmek için Phoebe’nin eğilmesi gerekecekti. Sonia’nın ayağa kalkması mı gerekiyordu? Yoksa Phoebe’nin oturması mı gerekiyordu? Yoksa çok daha kullanışlı bir duruş mu vardı?

“Uzanmak en kolayıdır,” dedi Miriam, onun dile getirilmeyen düşünce dizisini takip ederek, “ama her zaman tercih edilmez ve pratik değildir. Geleneksel olarak, vampir çömelirdi. Bu onu besleyen kişiye karşı hem minnet hem saygı göstergesi kabul edilirdi.”

Bu Phoebe’nin vampir olarak ilk diz çöküşü olmayacaktı. İçinden bir ses sonuncu da olmayacağını söyledi. Ancak dizleri yere temas etmeden Miriam tezgâhın altından alçak, kare bir tabureyi ayağıyla ona doğru itti. Françoise bunu yukarıdaki raflardan bir şey almak istediğinde kullanırdı. Anlaşılan bir vampirin mutfağında tek kullanım amacı bu değildi.

Phoebe oturunca Sonia'nın dirseğinin iç kısmındaki yumuşak deriden kan almak için ideal yüksekliğe ulaşmıştı. Mavi damarlar yüzeye yakındı. Phoebe'nin ağzı sulandı.

Sonia bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde dizinin üzerine koydu. Diğer eliyle şampanyasını aldı.

"Christophe'la ilgili son haberleri duydun mu?" diye sordu Sonia, Miriam'a.

O beslenirken yetişkinler sohbetlerini sürdürüyordu. Taburesinde kendini küçük bir çocuk gibi hisseden Phoebe bir izin, yapmak üzere olduğu şeyin farkında olunduğuna dair bir işaret bekledi.

Gelmedi.

"Jette'ye geri dönmüş... yine!" Sonia içkisinden bir yudum aldı. "Düşünebiliyor musun?"

"Hayır!" Miriam'ın sesinden çok şaşırdığı belli oluyordu. "Ama adam iş için gittiğinde kadın onun evini satmıştı. Bu bir vampirin unutabileceği... ya da bağışlayabileceği türden bir şey değil."

Phoebe, Sonia'nın çıldırtıcı nabzını duyabiliyor, kanındaki minerallerin keskin kokusunu alabiliyordu. Daha fazla bekleyemeyecekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı gözlerini kapamadan önce.

Ağzını yaklaştırıp bakmadan ısırıldı. Keskin dişleri Sonia'nın derisini delerek yaşam sıvısının ağzına dolmasını sağladı.

Phoebe inledi, tadı inanılmaz bir zevk vermişti. Bir kadehten kanla şarap karışımı yudumlamaya benzemiyordu. Doğrudan damardan beslenmek çok zevkliydi. Elinden geldiği kadar nazikçe emdi ama çekim ısrarcıydı. Herhalde çok fazla içmeden önce biri onu durdururdu.

“Hem de bütün eşyalarıyla birlikte,” dedi Sonia. “Belki Phoebe onun kaybettiklerinin bir kısmını bulmasına yardım edebilir. Baldwin, Daniel’a onun oldukça iyi olduğunu söylemiş.”

Normalde sanat eserleriyle ilgilenme düşüncesi bütün dikkatini çekmeye yeterdi ama Phoebe sadece beslenmeyi düşünebiliyordu.

“Christophe’u ararım. Doksan günü dolana kadar Phoebe’ye yapacak bir iş çıkmış olur,” dedi Miriam, Phoebe orada değilmiş gibi.

“Zavallı şey. Beklemek için uzun bir süre. Daniel bu kadar geleneksel davranmanıza hayret etti. Marcus eski yöntemleri sevecek türden biri değildir.” Sonia güldü.

Phoebe’nin rüyeleri diken diken olup kabardı. Sonia’ya planlarını sorgulama hakkını kim vermişti?

“Bu, Phoebe’nin kararıydı,” dedi Miriam. “Ysabeau’nun da bu işle yakından ilgisi oldu tabii.”

“Hâlâ Sept-Tours’da mı?” Sonia öylesine konuşuyormuş gibiydi ama sesindeki merakı gizlemesi mümkün değildi.

“Evet, orada. Ve bu konu seni hiç ilgilendirmiyor,” dedi Phoebe dudaklarındaki kanı yalayıp dudağının kenarında biriken damlayı aldığından emin olarak. Başparmağını ısırp diş izlerinin iyileşmesini kolaylaştırmak için Sonia’nın koluna sürdü.

“Saygısızlık etmek istemedim,” dedi Sonia yumuşak bir tavırla.

“Sonia bir sıcakkanlı, Phoebe, vampir değil,” diye anımsattı Miriam ona. “Ve senin konuğun. Kişisel bilgiler konusundaki alışılmış kurallar geçerli değil.”

“Ysabeau benim eşimin büyükannesi.” Phoebe’nin damarları taze kanla gümbürdüyor, kendini biraz sarhoş hissediyordu. Şampanya şişesine göz attı. Neredeyse boşalmıştı.

“Görüyorum ki kibar olduğu kadar sadık da.” Sonia giysisinin kolunu indirdi. “Isırmadan önce ‘teşekkür ederim’ dedi. Beslendikten sonra kendisini durdurmaya başardı. Etkilendim.”

Phoebe ayağa kalkıp içkinin kalanını boş duran kadehe döktü. Bir kez daha bir tür sınavdan geçmişti. Bir içkiyi hak ettiğini düşünüyordu.

Phoebe sonrasında da tatlı ikramı olmasını içtenlikle umdu.

İki şişe şampanyadan sonra Miriam, Sonia’yı bir taksiye bindirdi. Sonia’nın cömertliği ve Freyja’nın şarap mahzeninin mükemmelliğinin etkisiyle tatlı da yenmişti.

Freyja, Sonia gittikten kısa bir süre sonra eve döndü. Yer döşemelerine göz attı ve ateşin yanında mırılayarak uyuyan Persphone’yi görünce rahatlayarak oh çekti.

“Her şey plana göre gitti,” diye aktardı Miriam dizüstü bilgisayarının kapağının üzerinden bakarak.

“Tam düşündüğümüz gibi.” Freyja gülümsedi. “Ya diğer konu?”

“Hangi diğer konu?” dedi Phoebe içtiği şampanyanın cıladığı kanıyla parlayarak.

“Gerçekten *beş* isim olması şart mı, Freyja?” diye sordu Miriam merakla. “Bana biraz abartılı göründü.”

“Bu de Clermont’lar arasında yaygın bir şeydir,” dedi Freyja, “gerekli olduğunu belirtmeme gerek bile yok. Biz uzun bir soydan geliyoruz ve bu uygulama, sonradan çıkabilecek sorunları önüyor. Bu şekilde malların el değiştirmesi gerektiği durumlarda son dakikada yasal karışıklıklar olmuyor.”

“Dört tane seçtim bile,” dedi Phoebe kâğıt parçasını bulmak için cebini karıştırarak. Bu çok önemli isim konusunun her an gündeme gelebileceğini tahmin etmişti. “Phoebe Alice Catherine Taylor. Ne düşünüyorsunuz?”

“Alice mi?” Miriam kaşlarını çattı. “Ama bu Almanca! Ya-ra’ya ne dersin?”

“Taylor mı?” Freyja şoke olmuş gibiydi. “Bunun uygun olduğunu sanmıyorum, sevgili Phoebe. İnsanlar senin ticaretle ilgilendiğini sanabilir. Maren’in sana uyup uymayacağını düşünüyordum. Maren adında harika bir arkadaşım vardı ve bana onu hatırlatıyorsun.”

“Taylor’ı seviyorum,” dedi Phoebe.

Freyja ve Miriam ona aldırmadan akrabalık ayrıcalıklarıyla Illi, Gudrum ve Agnete üzerine tartışmayı sürdürdü.

“Aslına bakarsanız ben bütün isimlerimi sevdim. Baldwin de öyle,” dedi Phoebe sesini hafifçe yükselterek.

“Baldwin mi?” Miriam gözlerini kıpmıştı.

“Ona geçen hafta yazdım,” dedi Phoebe.

“Ama bu konu Baldwin’i ilgilendirmez,” dedi Miriam sesi boğazında titreşerek. “Sen *benim* kıızımsın. Sana isim koymak *benim* görevim.”

Phoebe olgun davranarak sesini çıkarmadı. Biraz zaman geçti. Miriam iç çekti.

“De Clermont ailesi bir gün benim ölümüne neden olacak,” dedi. “İsimlerin kalsın o zaman. Bir de Najima ekle.”

“Phoebe Alice Najima Catherine Taylor de Clermont.” Freyja isim dizisini değerlendirdi. “Karar verildi o zaman.”

Phoebe gülümsemesini gizlemek için dudaklarını sımsıkı kapadı.

Onu vampir yapan kişiye karşı ilk savaşını kazanmıştı.

Şimdi geriye bir tek Miriam’ın yalan söylediğinden şüphelenip hikâyesini doğrulamak için araması ihtimaline karşı bunu Baldwin’e söylemek kalmıştı. Phoebe, Baldwin’in durumu idare edeceğinden emindi.

“Peki, vampir olarak yirmi birinci günün nasıldı?” diye sordu Freyja. Phoebe’nin gününün nasıl geçtiğini anlatması evdeki düzenin ve eğitiminin bir parçası haline gelmişti.

“Mükemmel,” dedi Phoebe sonunda onu meydana getiren kişiye saygısızlık olarak yorumlanmadan açıkça gülümseyebilmek. “Kesinlikle mükemmeldi.”

Dal Eğilirken

5 HAZİRAN

Matthew'un yeniden doğumunun yıldönümüne on gün kalmıştı ve kütüphanede yaz partisinin düzenlemelerini gözden geçiriyorduk. Geçen seneki gibi büyük bir kutlama olmayacağına dair ona söz vermiş olmama rağmen o gününün hiçbir kutlama olmadan geçmesine izin veremezdim. Sonunda küçük bir aile toplantısına razı olduk... benimle çocuklara ilave olarak sadece Sarah, Agatha, Marcus, Ysabeau, Marthe, Alain, Victoire, Jack ve Fernando.

"Dokuz kişi daha," dedi Matthew, uzun konuk listesine bakarken suratı asılarak. "Küçük olacağına söz vermiştin."

"Baldwin'i de katarsan on."

Matthew homurdandı.

"Onu bunun dışında bırakamazdım," dedim.

"İyi," dedi Matthew telaşla, davet edilecek başka kişilerin ortaya çıkmasından korkarak. "Herkes ne zaman geliyor?"

Tam o sırada içeri kabarık saçlı, uzun ve ince bacaklı, geniş omuzlu genç bir adam girdi.

"Merhaba anne," dedi. "Selam baba."

"Jack!" dedim şaşırarak. "Seni bu kadar erken beklemiyorduk."

Jack birçok bakımdan bizim ilk çocuğumuzdu. Matthew ve ben Elizabeth dönemi Londra'sında ona dehşet, evsizlik ve

açlıkla dolu olmayan bir yaşam vermek umuduyla evimize almıştık. 1591'de oradan ayrılırken onu o zaman da şimdi de Londra'daki vampirleri idare eden Andrew Hubbard'ın gözetimine bırakmıştım. Jack'i bir daha görmeyi beklemiyorduk ama o salgında ölmek yerine vampir olmayı tercih etmişti.

"Bir sorun mu var, Jack?" Matthew'un yüz ifadesinden Jack'in yaydığı dile getirilmeyen huzursuzluk işaretlerini fark ettiği belli oluyordu.

"Başım belada," diye itiraf etti Jack.

Jack'in daha önce başını belaya sokuşu, gazetelerde cesetlerini atmadan önce kurbanlarının bütün kanını tüketen gizemli "vampir katil" haberiyle sonlanmıştı.

Düşüncelerimin yönünü tahmin ederek telaşla, "Ölen yok," dedi Jack. "Besleniyordum... yabancı birinden değil, Suki'den. Çok hızlı bir şekilde fazla kan almışım, hastaneye gitmek zorunda kaldı. Peder Hubbard bana hemen buraya gelmemi söyledi."

Suki Londra'da Jack'e göz kulak olması ve hayvanlarla yekinemeyip insan kanı için yalvarmaya başladığında ona besin sağlaması için işe alınan genç kadındı. Vampirlerin avlanmaya ihtiyacı vardı ve bunu ücret karşılığında seve seve yerine getirecek insanlar vardı. Bu tehlikeli ve Konsil'in düzenleme getirmesi gerektiğini düşündüğüm bir konuydu. Ancak bununla ilgili önerilerim dirençle karşılanmıştı.

"Suki şimdi nerede?" Matthew'un dudakları gergindi.

"Evde. Kız kardeşi de yanında. Peder Hubbard günde iki kere uğrayacağını söyledi." Jack'in kendisi de sesi de sefil haldeydi.

"Of, Jack." Ona sarılıp avutmak istiyordum ama Matthew'la oğlumuz arasındaki gerilim beni tam olarak anlamadığım bir şeyin arasına girmekten alıkoydu.

"Suki senin sorumluluğun," dedi Matthew. "Onu bu durumda bırakmamalıydın."

“Peder Hubbard dedi ki...”

“Andrew’un ne söylediği beni pek ilgilendirmiyor,” diye sözünü kesti Matthew. “Kuralları biliyorsun. Suki’nin iyiliğini kendininkinin önünde tutamayacaksın bu ilişkinin sonlandırılması gerekecek demektir.”

“Biliyorum, baba. Ama ne olduğunu anlayamadım... hâlâ anlamıyorum. Bir an çok iyiydi, sonra...” Jack tamamlamamıştı. “Peder Hubbard’ın yanına bırakırken onu koruduğumu sanmıştım.”

“Bazı şeylerin telafisi yoktur, Jack. Kan öfkesinde yoktur.” Matthew üzgün görünüyordu. “Ben Suki konusunu hallederim. Onu bir daha görmem gerekecek.”

“Suki yanlış bir şey yapmadı, ben de yapmadım!” Jack’in gözlerinin rengi koyulaşmıştı ve Matthew’un hoşnutsuzluğuna verdiği tepki daha çok savunmaya benziyordu. “Bu haksızlık.”

“Hayat adil değil,” dedi Matthew sakince. “Ama vampir olarak bizden daha zayıf yaratıkları korumak için elimizden geleni yapmamız gerek.”

“Ona şimdi ne olacak?” diye sordu Jack sefil bir halde.

“Suki’nin bir daha hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak. Marcus ve Lazarus Şövalyeleri bunu sağlayacaktır,” diye teminat verdi Matthew.

Kardeşliğin, insanlara hizmetleri karşılığında ödeme yaptığını ilk kez duyuyordum. Tuhaflığı inkâr edilemezdi ama sıcakkanlılardan beslenen vampirler hakkında neden daha fazla sansasyonel haber olmadığını kesinlikle açıklıyordu.

“Sana yiyecek bir şeyler bulalım,” dedi Matthew elini Jack’in omzuna koyarak. “Eminim ailemize en son katılanla tanışmayı da isteyeceksin.”

“Anneme köpek mi aldın?” Jack’in gözleri parlamıştı. Dört bacaklı komondor cinsi dostunu çok severdi ve fazla köpeğin göz çıkarmadığı görüşüne içtenlikle inanırdı.

“Hayır. Tanrıça, Philip’e bir griffin verdi,” dedi Matthew. “Görünüşe göre, o da annesi gibi dokuyucu.”

Jack bu açıklama karşısında gözünü bile kırpmadı ve hevesle Matthew’un peşinden mutfağa gitti. O bir şeyler içtikten ve biz Jack’in daha az panik yaratan haberlerini aldıktan sonra Agatha, Sarah ve ikizleri aramaya çıktık. Dışarıda, Agatha’nın eski çarşafı sandalyelerin üzerine gererek yaptığı canlı renklerde bir çadırda oynuyorlardı. Dördü içeri doluşmuş, bulabildikleri bütün şövalye, at ve doldurulmuş hayvanlarla oynuyordu.

Apollon da oradaydı, boncuk gibi gözünü şamatacılara dikmiş, ara sıra hayali kuralları bozanları kınarmış gibi gruptakilerden birini galalıyordu.

Herkes kendini Jack’in gelişinin heyecanı ile yıkılan çadırdan kurtarıp selamlaştıktan ve çocuklar istedikleri gibi kucaklanıp öpüldükten sonra Jack griffinin yanına çömeldi.

“Merhaba, Apollon.” Jack tanışmak için elini uzattı. Apollon hemen pençesini onun üzerine koydu.

Uzun dilini çıkarıp sürüsünün en yeni üyesini tanımak istermiş gibi Jack’in saçına, kulağına, burnuna ve yanağına değdi. Sonra başını yukarı aşağı oynatıp gıdaklayarak onayladığını gösterdi.

“Jack!” Becca doldurulmuş papağanını kaldırıp uzattı. “Bak. Kuş. Benim.”

“Çok güzel, Becca. Birazdan gelip onunla oynayacağım.” Jack burun deliğini griffinin dilinden son anda kurtarmıştı. “Uçabiliyor mu?”

“Ah, evet,” dedi Sarah. “Ysabeau Apollon’u etrafta şahin gibi gezdirip havada fare yakalaması için eğitti.”

Jack güldü.

Apollon'un ona gösterilecek ilgiyi çaldığını düşünen Becca papağanını Jack'e fırlattı. Omzuna isabet edince şaşırarak geriledi. Becca dudağını gererek hırladı.

"Rebecca Arielle," dedi Matthew sert bir sesle. Eğilip onu kucağına aldı. "Bunu seninle konuşmuştuk. Fırlatmak yok."

Becca minik ağzını açtı. Çığlık atacağını sandım. Ama o bunun yerine saldırıya geçen bir yılanın hızıyla babasının eline doğru eğildi. Isırdı. Sertçe.

Peşinden, herkesin hayret içinde babayla kızına baktığı bir ölüm sessizliği geldi.

Matthew bembeyaz olmuştu ve gözleri kopkoyuydu.

Isırık Matthew'un kan öfkesini açığa çıkarmıştı.

"Hele ısırmak kesinlikle yok." Matthew kızına, Becca'nın mavi gözlerini babasına kaldırmasına yetecek bir yoğunlukla baktı. Babasının yüzündeki ifadeyi gördüğü anda çenesini gevşetip onu bıraktı. "Diana, lütfen Philip ve Apollon'u eve götür."

"Ama..." diye başladım. Matthew'un tek bir vahşi ve çaresiz bakışı, Philip'i hemen kucağıma almama yetti. Arkama bile bakmadan eve yöneldim.

Hemen ardından Matthew ailenin geri kalanını da gönderdi.

"Matthew ne yapacak?" diye sordu Sarah, mutfakta Philip'le ikimizin yanına gelince.

"Babam ondan uzak duracak," dedi Jack mutsuz bir sesle.

"Kan kokusu mu alıyorum?" diye sordu Marcus, Marthe'yle birlikte mutfığa girerken.

"Becca, Matthew'u ısırdı," diye karşılık verdim.

Kalın, dalgalı camın ardından Matthew'un Becca'ya bir şey söylediğini gördüm. Sonra ağır hareketlerle kızına arkasını döndü.

"Vay canına," dedi Jack. "Bu kırıcı oldu."

"Daha yaşlı ve güçlü bir vampir sana sırtını döndüğünde bu hem hakaret hem reddetme anlamına gelir... yanlış bir şey

yaptığının işaretidir,” diye açıkladı Marcus. “Sürü lideriyle ters düşmek istemeyiz.”

“Küçük bir çocuğun kavrayamayacağı kadar belirsiz bir mesaj,” dedi Sarah.

Ancak Becca’nın yüzündeki ifadeye bakılırsa gayet iyi kavradığı belliydi. Yıkılmış görünüyordu.

“Leydi Rebecca özür dilemeli,” dedi Marthe. “O zaman *sieur* onu affedecek ve her şey yoluna girecek.” Beni rahatlatmak için hafifçe omzuma vurdu.

“Becca özür dileme konusunda pek iyi değildir,” dedim endişelenerek. “Bu oldukça uzun sürebilir.”

“Özür,” dedi Philip gözleri yaşlarla dolarak. Buna karşılık, oğlumuz sürekli özür dilerdi... kendisinin yapmadığı şeyler için bile.

“Tanrı’ya şükür,” diye aktardı Marcus rahatlamış gibi. “Özür diledi.”

Matthew, Becca’yı kucağına alıp başının tepesini öptü. Sonra onu mutfağa getirdi.

Ailesiyle ilk kez yeniden yüzleşen Becca’nın yüzünde endişeli bir ifade vardı. Korkunç bir şey yaptığını biliyordu ve nasıl karşılanacağından emin değildi.

“Merhaba, prenses,” dedi Jack ona kocaman gülümseyerek.

“Mer’ba, Jack,” dedi Becca endişesi uçup giderken.

Bu kadar vampirin ve konuşulmayan kuralın ortasında ne yapacağımdan emin olamadan Philip’le durup gruptaki diğer kişilerin Becca’yı aralarına kabul etmesini bekledim. Philip yere bırakmam için debelendi ve Apollon’la birlikte, kız kardeşine vereceğinden emin olduğum ödül Cheerio’larını bulmak için kilere koştu.

Sonunda Matthew, Becca’yı kucağıma verdi. Onu öpüp sıkıca sarıldım.

“Cesur kızım,” dedim bir an gözlerimi kapayıp bu olay bittiği için şükrederek.

Tekrar açtığımda Matthew gitmişti.

Matthew hendeğin ötesindeki ormanda peşinden cehennem köpekleri geliyormuş gibi koşuyordu. Yerini neredeyse onun kadar hızlı olan Rakasa’nın ve çocukları gözetlememe yardım etmesi için üzerinde çalıştığım büyümlü takip aletinin yardımıyla belirledim. O alete, ortasındaki parlak siyah küre bana Corra’yı anımsattığı ve iki tarafından çıkan ışıltılı kanatları yusufluğa benzediği için ejdergözü adını takmıştım. Philippe’in kitaplarının arasında bulduğum Ulisse Aldrovandi’nin *Historia Monstrorum*’undaki bir çizimden esinlendiğim, faydalı bir büyüydü.

Matthew’a ancak ormanın diğer tarafındaki dört tarlanın birleştiği noktayı belirleyen büyük meşe ağacının altında soluklanmak için durduğunda yetişebildim. Bir zamanlar gölgesiyle saban atlarını ve civardaki mülklerin çiftçilerini öğlen tatillerinde güneşten korurdu. Bugün farklı türden bir koruma sağlıyordu.

Matthew’un parmakları kaba kabuğunu kavramıştı, ciğerleri normal halinden çok daha fazla çalışıyordu. Rakasa’nın sırtından yere kayıp dizginlerini bağladım.

“Sen ve Rebecca iyi misiniz?” Matthew’un sesi boğuktu. Bu haldeyken bile öncelikle sevdiği yaratıklar için kaygılanıyordu.

“Biz iyiyiz,” dedim.

Matthew sırtını ağaca yaslayıp gözlerini yumarak yere kaydı. Başını ellerinin arasına gömdü.

“Sıcakkanlı çocuklar bile öfkelenince ısırır, Matthew,” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. “Büyüyünce geçer.”

“Bir vampir bunu bu şekilde görmez. Isırmak bir saldırı-ganlık işaretidir. Bizim içgüdümüz buna hemen ısırarak karşılık vermemizi... karşı saldırıya geçmemizi söyler. Rebecca yanlış

vampiri ısıtırırsa, vampir, genetiğinin ona yapmasını söylediği şekilde tepki verir; onu bir anda öldürebilir, minik kemiklerini toz gibi ezer.” Matthew’un gözleri kan öfkesinin etkisiyle hâlâ kopkoyuydu, fiziksel zorlanma genellikle onu semptomlarından kurtarmaya yettiği halde. “Tepki vermemek için bütün kontrolümü kullandım. Benim yerimde başka bir vampir olsa kendini tutar mıydı? Gerbert olsa tutar mı?”

“O daha çocuk...” diye itiraz ettim.

“İşte bu yüzden çocukları vampir yapmak yasak,” diye karşılık verdi Matthew. “Davranışları önceden tahmin edilemez ve kendilerini yeterince kontrol edemezler. Yeni doğan vampirler de buna benzer yatkınlıklar sergileyebilir ama en azından onlar bunların cezasını kaldırabilecek yetişkin bedenlerine sahiptir.”

Bir atla binicisi yaklaştı. Gelen Marcus’tu. Onu daha önce hiç at sırtında görmemiştim, ailedeki herkes gibi o da buna çok alışkın ve rahat görünüyordu. Marcus eyer ve dizgin takmaya zahmet bile etmemişti. Sadece bir bacağına üzerine atıp atın yularına bağlı dizginle yetinmişti.

“İkinizin iyi olduğundan emin olmak istedim,” diye seslendi Marcus tırısta yaklaşarak. “Jack endişelendi, ben de ona birbirinizi bulduğunuzdan emin olacağımı söyledim.”

Ben de endişeliydim. Matthew’un kan öfkesi normalde olduğu kadar çabuk yatışmıyordu.

“Çoğu vampirden daha iyi idare ettin,” diye yorum yaptırı Marcus.

“O benim kızım. Onu çok seviyorum,” diye karşılık verdi Matthew oğluna bakarak. “Ama ben bile... az kalsın... ona saldırganın eşiğine geldim. Eleanor’da olduğu gibi.”

Ve Eleanor ölmüştü. Uzun zaman önce, başka bir dünyada ve bambaşka koşullar altında olmuştu ama Matthew o korkunç

anda birini sevmenin onu kötülüklerden korumak için her zaman yeterli olmadığını keşfetmişti.

"Cecilia'ya yaptığım gibi," diye fısıldadı Matthew başını tekrar ellerinin arasına gömerek.

Bu evde anılarıyla boğuşan tek kişi Marcus değildi.

"Sen o zaman olduğun insan değilsin," dedim hemen.

"Hayır, öyle." Marcus'un sesi sertti.

"Marcus!" Çok şaşırmıştım. "Bunu nasıl?.."

"Çünkü doğrusu bu."

"John Russell her zaman senin bir de Clermont olamayacak kadar dürüst olduğunu söylerdi." Matthew soğuk bir kahkaha attı. "Seni vampir yaptığım için deli olduğumu söylerdi."

"Neden yaptın o zaman?" diye sordu Marcus babasına.

"Beni etkilemiştin," diye karşılık verdi Matthew. "Sırların olduğunu biliyordum ama başka birçok bakımdan çok içten ve dürüsttün. Bunu nasıl başardığını anlayamamıştım."

"Demek nedeni şifacılık yeteneğim değildi," dedi Marcus alaycı bir tavırla.

"O da vardı," dedi Matthew, anıların hücumu kan öfkesini sürükleyip götürürken. Ağaca sırtını dayayarak daha rahat oturdu. "Ama asıl soru, benim seni neden insandan vampire dönüştürdüğüm değil, senin bu teklifi neden kabul ettiğin."

Marcus yanıtlamadan önce biraz bekledi.

"Çünkü kaybedebileceğim değerli hiçbir şey yoktu," diye karşılık verdi Marcus. "Ve aradığım baba olabileceğini düşündüm."

İki Heceli Sözcükler

NEW ENGLAND İLK OKUMA KİTABI, 1762

Anne	Adam	Asır	Ayak
Baba	Bebek	Balık	Bardak
Canlı	Cesur	Ciğer	Cahil
Dolap	Dudak	Dizgin	Duvar
Etek	Eşit	Eyer	Eşik
Fare	Fransa	Fidan	Fırça
Güneş	Görev	Gece	Geyik
Hepsi	Hendek	Hızlı	Hoca
İnsan	İnek	İsim	İki
Jambon	Jöle	Jilet	Janet
Kartal	Köpek	Kutu	Kalem
Lale	Leke	Lüle	Lamba
Masa	Müzik	Mühür	Mavi,

Baba

EKİM 1781

Yorktown'ın dışındaki hastane ölümün kısık sesleriyle yankılanıyordu. Rahatsız kollarla bacaklar yıpranmış çarşaf ve battaniyelerle savaşıarak hafif bir hışırtı çıkarıyordu. Birkaç dakikada bir askerlerin son iç çekişleriyle özgür kalan ruhları havada süzülüyordu.

Marcus köşede bir yer yatağındaydı, gözleri hayaletleri görmemek için sımsıkı kapalıydı, bir zamanlar ayağa fırlayıp ilgilenmeye ve rahatlatmaya koştuğu çağrılara karşılık veremedi yatıyordu. Bu gece o da evinden uzakta, silah arkadaşlarının arasında ölen askerlerden biriydi.

Marcus boğazındaki kuruluğu geçirmek için yutkundu. Ateşten zımpara gibi olmuştu ve acılıydı, birinin kova ve kepeceyle en son gelişinin üzerinden saatler geçmişti. Washington'ın ordusunda tifoya yakalanmış o kadar çok insan vardı ki... savaş bitmek üzereyken ve yürüyebilecek durumda olanların hepsi evlerine, eski yaşamlarına dönmek için yola çıkmışken sayıları ilgilenilemeyecek kadar çoktu.

Koğuşun girişinde sesler duyuldu. Marcus hastane hademesinin dikkatini çekmeyi umarak güçsüzce çarşafını kavradı.

“Şu Fransız asker neye benziyor, Matthew?”

Fener ışığı Marcus'un kapalı gözkapaklarının üzerinde gezindi.

“*Dieu*, John. Ben nereden bileyim?” Tanıdık gelen ses Marcus’un anılarını tetikledi. “Onu pek tanımıyorum bile. Bulmamı isteyen Gil.”

Marcus’un yapışmış gözleri güçlkle aralandı. Boğazı ses çıkarmak için hareket etti ama kimsenin duyamayacağı kadar güçsüz bir fısıltının ötesine geçemedi.

“Şövalye de Clermont.”

Çizmeli ayaklar toprak zeminde durdu.

“Biri adımı söyledi,” dedi şövalye de Clermont. “Yüksek sesle konuş, Le Brun. Seni buradan götürmeye geldik.”

Fener sallanarak yaklaştı, biraz daha yaklaştı. Parlaklığı Marcus’un gözkapaklarının derisini yakarak ateşli bedenine acı dalgaları gönderdi. Marcus inledi.

“Doktor?” Serin parmaklar alnına, boynuna dokundu, çarşafı pençe gibi kavramış parmaklarından kurtardı. “Tanrım, ateşler içinde yanıyor.”

“Oğlanın soluğunda ölüm kokusu alıyorum,” dedi diğer adam. Onun sesi de tanıdıktı.

Tahtaya çarpan suyun sesi duyuldu. De Clermont birinin salyasıyla kayganlaşmış kepçenin çatlak kenarını ağzına yaklaştırdı. Marcus yutkunamayacak kadar güçsüzdü, suyun büyük bir kısmı dudaklarının kenarından döküldü.

“Başını kaldır, Russell... nazikçe... onu bu şekilde tut, böyle.”

Marcus kaldırıldığını hissetti. Ağzının içine serin ve tatlı bir sıvı döküldü.

“Başını arkaya yatır. Hafifçe,” diye talimat verdi de Clermont. “Haydi, Doktor. Yutkun.”

Ama su yine döküldü. Marcus öksürdü, sarsılınca vücudunda kalan acınası güç de ziyan oldu.

“Neden içmiyor?” diye sordu diğer adam.

“Bedeni kendini kapatıyor,” dedi de Clermont. “Kurtuluşunu reddediyor.”

“Bu kadar dindar olma, Matthew. Burada, bu kadar bağnazın arasındayken olma bari.” Marcus’un daha önce de duyduğu bu sesin sahibi her kimse, ortamı askerlere özgü mizahla yumuşatmaya çalışıyordu.

Marcus gözlerini açınca Bunker Tepesi’nde ölen Cole adındaki tüfekli askeri gördü... Trenton’daki hastanede Virginia’lılar gibi giyinmiş adamlarla aynı kişiydi.

“Sen Russell değilsin.” Marcus her nasılsa yutkunmayı başarmış ve bir damla nem boğazından zımpara gibi aşağı kaymıştı. “Sen Cole’sun. Ve ölmüştün.”

“Sen de öyle, beyefendi... ya da kokuna bakılırsa az kalmış,” diye karşılık verdi adam.

“Doktor’u tanıyor musun?” De Clermont’un sesinde hayret vardı.

“Doktor mu? Hayır. Bir zamanlar Marcus MacNeil adında bir oğlanla tanışmıştım; sınırdan gelen, keskin bir nişan gözüne sahip, cesur bir delikanlıydı ve emirlere itaat etmemek gibi bir özelliği vardı,” diye karşılık verdi Bunker Tepesi’ndeki adam.

“Adım Galen,” dedi Marcus gıcırtyla. “Galen Chauncey.”

Şövalye de Clermont ağzına biraz daha su dayadı. Bu kez birkaç kaşık dolusu su Marcus’un tahriş olmuş boğazını aşır midesine ulaştı. Bu çaba onu soluk soluğa bıraktı. Ancak su indiği hızla geri geldi. Bedeni onu içinde istemiyordu.

Serin, ıslak bir kumaşla gözlerindeki kabukları silindi ve ağzıyla çenesindeki su ve safrayı temizlemek için aşağıya indi. Birisi bezi suyla temizledikten sonra yanaklarını silip alnında okşar gibi gezdirdi.

“Anne?” Ona başka hiç kimse bu kadar şefkatle dokunmamıştı.

“Hayır. Matthew.” Sesi çok şefkatliydi. Bu adamın Dr. Shippen’i sindirip John Adams’ı susturan şövalye de Clermont olmasına imkân yoktu.

“Ben öldüm mü?” Marcus merakını yüksek sesle dile getirdi. Bu gecenin, ancak hepsi cehenneme gitmişse bir anlamı olabilirdi. Marcus Vaiz Hopkins’in pazar günleri Hadley’deki kürsüsünde paylaştığı diğer dünyayla ilgili o canlı tasvirlerin hiçbirinin, bir ordu hastanesini içerdiğini anımsamıyordu ama şeytandan böyle bir yaratıcılık beklenebilirdi.

“Hayır, Doktor. Ölmedin.” De Clermont kepçeyi Marcus’un ağzına yaklaştırdı. Marcus bu kez yudumladı ve yutkundü... ve su içinde kaldı.

“Sen şeytan mısın?” diye sordu Marcus, de Clermont’a.

“Hayır ama araları iyidir,” diye karşılık verdi Russell.

Marcus, de Clermont’un yanındaki kişinin üzerinde artık av gömleği ya da geyik derisi olmadığını gördü. Adamın üzerinde şimdi de İngiliz alayının şık, kırmızı üniforması vardı.

“Sen casussun.” Marcus titreyen parmağını salladı.

“Korkarım yanlış adamı gösterdin. Bilgi toplayan Matthew’dur. Ben sadece askerim. Adım John Russell, On Yedinci Hafif Süvari Alayı. Ölüm ve şan adına! Ondan önce de John Cole’dum, New Hampshire Birinci Alay.” Russell ceketinin göğsüne vurunca içi kâğıt doluymuş gibi tuhaf bir hışırtı çıktı. “Gel, Matthew. Bitirilecek bir savaşımız var.”

“Sen git. Teslim olma şartları sende,” dedi de Clermont. “Ben Doktor’un yanında kalacağım.”

“Neden kardeşlik bir şeyler yapmak için bu kadar uzun süre bekledi ki? Bu yaz sefere çıkmaktan kurtulmuş olurduk... bu oğlanın hayatının kurtulacağından bahsetmiyorum bile.”

“Babama sor.” De Clermont’un sesi, Marcus kadar bitkindi. “Veya Baldwin’e, tabii bu kadar kuşun arasında onu bulabilirsen.”

“Aman neyse. Önemi yok. Savaş olmasa, bizim gibi yaratıklar her baharda neyle meşgul olurdu?” diye sordu Russell alayla gülererek.

“Bilmiyorum, John. Bahçe işleriyle mi? Âşık olmakla mı? Bir şeyler yapmakla mı?” De Clermont’un sesi özlem doluydu.

“Sen duygusal herifin tekisin, Matthew.” Russell sağ kolunu uzattı. De Clermont onu dirseğinden kavradı. Bu tuhaf ve Yorktown’daki savaş alanından çok Agincourt’daki zırhlı şövalyelere yakışacak türden eski moda bir vedalaşmaydı. “Tekrar görüşünceye dek.”

Russell bunu söyledikten sonra gözden kayboldu.

Russell gittikten sonra Marcus’un zaman ve mekân kavramı iyice bulanıklaştı. Ateşli rüyaları geçmişinin tuhaf ve keskin parçalarıyla doluydu ve şövalye de Clermont’un sorularına yanıt vermesi giderek daha da zorlaşıyordu.

“Yazmam gereken biri var mı?” diye sordu de Clermont. “Ailen? Memleketinde bıraktığın bir sevgilin?”

Marcus uyanık olduğu zamanlara musallat olan Hadley’nin hayaletlerini aklından geçirdi: iyi kalpli Tom Buckland ve şefkatli karısı; Anna Porter, muhtemelen şimdiye kadar evlenmişti; yaşlı Ellie Pruitt, muhtemelen ölmüştü; Joshua Boston, Marcus daha fazlasını eklemekten de yeterince derdi vardı; kahramanı Zeb Pruitt, zar zor okuyabiliyordu. Philadelphia Temsilcileri’ndeki arkadaşları kendi yaşamlarına dönmüştü. Bir an Marcus ona daha iyi bir yaşam fırsatı sunmuş Dr. Otto’ya yazmayı düşündü.

“Ailem yok,” dedi Marcus. “Evim yok.”

“Herkesin ailesi vardır.” De Clermont’un yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Sen merak uyandıran bir adamsın, Marcus MacNeil. Adından vazgeçmene neden olan neydi? Seninle

Brandywine’da tanıştığım da Doktor olmuştun bile. Ve Galen Chauncey de uydurma bir isme benziyor.”

“Ben Chauncey’yim.” Marcus için konuşmak çok yorucuydu ama bu önemli noktayı vurgulamak için kendini zorladı. “Annem gibi.”

“Annen. Anlıyorum.” De Clermont gerçekten de anlamış gibi görünüyordu.

“Yorgun.” Marcus ağrıyan başını çevirdi.

Ama şövalye ona soru sormayı sürdürdü. Marcus ne zaman kendine gelecek gibi olursa yanıt veriyordu. “Nasıl cerrah oldun?” diye sordu de Clermont.

“Tom. Beni o yetiştirdi. Bir şeyler öğretti.” Marcus, Buckland’ın Northampton’daki cerrah dükkânında öğrendiği anatomi ve doktorluk derslerini anımsadı.

“Doğru dürüst tıp öğrenmek için üniversiteye gitmeliydin,” dedi de Clermont. “Şimdiden iyi bir hekimsin. Sana fırsat verilseydi çok iyi bir doktor olacağını düşünüyorum.”

“Harvard,” diye fısıldadı Marcus. “Annem, Chauncey’ler Harvard’a gider der.”

“Annemi yalanlamak gibi bir niyetim yok ama bugünlerde en iyi cerrahlar Edinburgh’a gidiyor,” diye karşılık verdi de Clermont gülümseyerek. “Daha önce Montpellier veya Bolonya’ya giderlerdi. Ondan önce Salamanka, İskenderiye ve Bergama’ya.”

Marcus asla ulaşamayacağı bu kadar geniş bir bilgi birikimine sahip olmanın özlemiyle iç çekti. “Keşke.”

“Peki, birisi senin bu dileğini yerine getirebilecek, sana hayatta ikinci bir şans verebilecek olsaydı bu teklifi kabul eder miydin?” De Clermont’un yüzünde tuhaf, hevesli bir ifade vardı.

Marcus başını yukarı aşağı salladı. Üniversiteye gitse annesi o kadar mutlu olurdu ki... Harvard olmasa bile.

“Peki, ya eğitimine başlamadan önce bir süre beklemen... yeni bir isim alman, yeni bir dil öğrenmen, Latinceni geliştirmen gerekseydi?” diye sordu de Clermont.

Marcus omzunu silkti. Ölüyordu. Latincesini geliştirmek bunun yanında çok basit kalırdı.

“Anladım.” De Clermont’un zeki gözleri koyulaştı. “Peki ya hayatının her günü, hayatta kalabilmek için avlanman gerekse?”

“İyi avcı,” diye yanıtladı Marcus gururla, ailesini hayatta tutabilmek için avladığı sincapları, balıkları, hindileri, geyikleri düşünerek. Hatta bir keresinde bir kurda ateş etmeyi bile başarmıştı ama aslında onların gitmiş olması gerekiyordu ve Noah Cook onun sadece yaşlı, uyuz bir köpek olduğunu söylemişti.

“Marcus? Duydun mu beni?” De Clermont’un yüzü çok yakındı ve gözleri Marcus’a ciyaklayarak kaçan ve bir daha görünmeyen o gri, kırçillı hayvanı anımsattı. “Karar vermek için fazla zamanın yok.”

Oysa Marcus dünyanın bütün zamanına sahip olduğunu iliklerinde hissediyordu.

“Dikkatini bana ver, Marcus. Sana bir doktorun hayatını yaşama fırsatı karşılığında, birini öldürmeye razı olup olmadığımı sordum. Bir hayvanı değil... bir insanı.” De Clermont’un sesinde Marcus’un ateşini, yön kaybının pusunu ve ona eşlik eden acıyı delip geçen bir telaş vardı.

“Evet... hak etmişse,” dedi Marcus.

Bunun ardından Marcus bir süre uyudu. Uyandığında şövalye de Clermont, Marcus’un kendi rüyalarından bile daha fantastik bir hikâyenin içinde yer alıyordu. Bin yıldan fazla yaşadığını söylemişti. Marangoz ve duvar ustası, asker ve casus, şair, doktor ve avukat olduğunu söylemişti.

De Clermont öldürdüğü insanların bazılarında söz etmişti. Kudüs'te birini, Fransa, Almanya ve İtalya'da başkalarını. Bir kadından söz etmişti; Eleanor adında birinden.

Hikâyenin korkutucu kısımları, Marcus'a gerçekten cehennemde olduğunu düşündüren unsurlar vardı. Şövalye kanın tadına düşkünlüğünden ve onları öldürmemeye çalışarak canlı yaratıklardan nasıl kan içtiğinden söz etti. Böyle bir şey elbette olanaksızdı.

"Hayatta kalmak için bir insanın damarlarından içer misin?" Hikâyenin ortasındaiken bile şövalye de Clermont soru sormaya devam ediyordu.

Marcus ateşler içinde yanıyordu, yüksek ateş ve damarlarındaki baskı aklını karıştırmıştı.

"Yaparsam acı geçecek mi?" diye sordu Marcus.

"Evet," diye karşılık verdi de Clermont.

"O zaman yaparım," diye itiraf etti Marcus.

Marcus rüyasında uçtuğunu gördü, hastanenin üzerinde hızla ve yüksekten uçuyordu. Aşağıda zemin kustumukla ve daha kötü şeylerle lekelenmişti, fareler etrafta koşuşturarak yemek artığı arıyordu.

Sonra hastane çadırı kaybolurken her şey yemyeşil oldu, pis yerler çimene, çimen de ormana dönüştü. Orman giderek gürleştirdi ve yeşerdi. Marcus gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Daha önce hiç bu kadar yükseklerle tırmanmamıştı ama hızlı ilerleyişiyle bütün dünya yeşil, kahverengi ve siyahtan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Havayı hissediyordu, ateşli bedenine değerken soğuk geliyordu. Dişleri Gerty'nin Philadelphia'daki antresinde duran iskelet gibi takırdadı.

Gün geceye döndü, at üstünde uçuyordu. Biri onu tokatlardı. Sertçe.

“Ölme.” Koyu renk gözlü, soluk tenli bir adam ona tepesinden bakıyordu. “Henüz değil. Bunu yaptığım sırada hayatta olman gerekiyor.”

Şövalye de Clermont şimdi rüyasındaydı, Russell da. Ormanda ağaçlarla çevrili bir açıklıktaydılar. Yanlarında de Clermont’un emirlerine itaat eden bir Kızılderili savaşçı grubu vardı.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu Russell, de Clermont’a.

“Oğlana ikinci bir şans veriyorum,” diye yanıtladı de Clermont.

“Bitirmen gereken bir savaş var!” dedi Russell.

“Cornwallis teslim olma şartlarını kabul etmek için acele etmeyecektir. Üstelik mektupları da toplamam lazım,” dedi de Clermont.

Marcus sonunda koloni posta hizmetlerinin neden bu kadar pahalı ve güvenilmez olduğunu anlamıştı: şeytanlar ve ölü adamlar tarafından idare ediliyordu. Gözünde canlanan siyah bir ata binmiş posta çantalı iblis onu güldürdü. Ama kahkahası başını çürük bir elma gibi ortadan ikiye ayırdı ve ağzı kanın acı tadıyla doldu.

Bir yeri kanıyordu.

“Yeter.” Marcus için bu sözcük hayat boyu hayal kırıklığının ve tutulmayan sözlerin özetiydi.

“Savaş *wearh* olmak için felaket zor bir zaman, Matthew,” dedi Russell endişeyle. “Bundan emin misin?”

Artık Russell da soru soruyordu.

“Evet,” dedi Marcus ve de Clermont aynı anda.

Boğazında hissettiği ani, keskin acı Marcus’a şahdamarının kesildiğini haber verdi. Çok geç olmuştu. Artık kesinlikle ölecekti ve kimsenin onun için yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Derin, titrek bir solukla bedenine hapsolmuş hayaleti serbest bıraktı.

Artık ruhu uçup gittiği için cehennemin tuhaf bir şekilde soğuk olduğunu keşfetmişti. Ortada Vaiz Hopkins'in vaat ettiği ateş ve cehenneme benzeyen bir şey yoktu, ateşinin sıcaklığı bile gitmişti. Her şey buz gibi ve durgundu. Çığlıklar ya da acılı haykırışlar yoktu, sadece tekleyen yavaş bir davul sesi vardı.

Sonra o da duyulmaz oldu.

Marcus yutkundu.

Yutkunduğunda Washington'ın orkestrasından daha yüksek ses çıkaran bir gümbürtü koptu. Çekirgeler titrek titrek öttü, baykuşlar bağırdı. Ağaçların kolları ta-ta-ta-tam temposuyla vuruyordu.

"Tanrım, olamaz," diye mırıldandı de Clermont.

Marcus yüksekten gürültüyle yere düştü. Teni farkındalıkla karıncalandı, gece havası ve rüzgâr saçlarını havalandırıyor, ensesindeki tüyler de onlarla birlikte dikiliyordu.

"Ne oldu, Matthew? Ne gördün?" diye sordu Rússell.

Russell'in sesi Marcus'un zihninden Gerty'nin şimşek hızıyla karıştırdığı iskambil destesinin üzerine basılı resimler gibi hızla geçen anlık görüntüleri kesintiye uğrattı. Dünyaya bambaşka gözlerle bakıyordu sanki, her şeyi en ince ayrıntısına kadar görebilen bir çift gözle. Bunlar başta John Russell'a ait görüntülerdi.

Siyah bir tünik giymiş, yüzünde sert ve haşın bir ifade olan John Russell.

Zırh plakalarının arasındaki boşluktan geçip John Russell'in boğazını kesen bir kılıç... öldürücü darbe.

Sağlıklı ve canlı bir halde, karanlık bir tavernada masada, dizinde bir kadınla oturan John Russell.

Kadının kolundan kan alan... onu içen, tadını çıkaran John Russell. Kadın da bundan hoşlanıyordu. Zevkle çiğlik atıyor, Russell beslenirken parmakları bacaklarının arasında geziniyordu.

"Ailesi." De Clermont'un sesi cam kırığı gibi geliyor, Marcus'un hassaslaşan kulaklarına batıyordu.

"Aile," sözcüğüyle görüntüler farklılaşıp yön değiştirdi.

Altın sarısı saçlı kadın.

Gözlerinde ciddiyet olan dağ gibi bir adam.

Kucağında bir bebek olan solgun, zayıf bir yaratık.

Sarılar içinde, dikkatli bakışları etrafta gezinen koyu renk gözlü bir kadın.

Başka bir adamın karşısında arkasına yaslanan nazik bir adam... bu adam esmer ve yakışıklıydı.

Yuvarlak, buruşuk yüzlü, nazik ve samimi bir ifadesi olan yaşlı bir kadın.

Aile.

"Babası." Eller Marcus'un kollarını o kadar sıkı kavradı ki kemiklerinin kırılacağından korktu.

Baba. Bu kez sözcük, ardından gelen görüntüleri bir hikâye şekline soktu.

Matthew de Clermont, bir yaz gecesi elinde bir keski ve çekiçle, giysileri ter lekeleri ve gri tozla kaplı, eve yürüyor ve Marcus'un daha önce görmediği bir kadın tarafından karşılanıyor, kucağında bir çocuk olan bir kadın.

Küreğinin sapına yaslanan Matthew de Clermont, harcadığı çabadan veya gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde çaresiz bir ifadeyle içinde iki ceset olan çukura bakıyor.

Matthew de Clermont taş zemine düşüyor.

Matthew de Clermont, kan ve pıhtılaşmış kanla kaplı, tükenmiş bir halde yere yığılmış.

Matthew de Clermont, Marcus'tan daha büyük olmayan, kötü niyetli görünen sert yüzlü bir adamla dövüşüyor.

"MacNeil'in adını neden değiştirdiğini biliyorum," dedi de Clermont. "Kendi babasını öldürmüş."

O noktadan sonra gece boyunca sürekli hareket halindeydiler. Marcus'un hezeyanları yerini hiçbir şeyin bastıramadığı çaresiz bir susuzluğa bırakmıştı. Ateşi düşmüştü ama zihni hâlâ huzursuz ve karmakarışıklı. Marcus'un yaşamı kan kırmızısı ipliklerle bir araya getirilmiş görüntü ve konuşma parçacıklarından oluşan kırkyama bir battaniye gibiydi. Russell, Yorktown'daki orduya dönmek için yanlarından ayrılmıştı. De Clermont'un Kızılde-rili arkadaşları Marcus'la Matthew'u, işaretleri bilmeyen birinin takip etmesinin olanaksız olduğu patikalardan götürüyordu.

"Ya kaybolursak?" diye sordu Marcus. "Karanlıkta yolumuzu nasıl buluruz?"

"Sen artık *wearh* oldun," dedi de Clermont hemen. "Geceden korkmak için bir nedenin kalmadı."

Gündüzleri Marcus ve de Clermont yol üzerindeki, daha şövalye karşılarında görüldüğü anda kapıları onlara açılan evlerde ya da tepelerin eteğine gizlenmiş mağaralarda barınıyordu. Onlarla yolculuk eden Kızılde-rili savaşçılar, çiftlik evleriyle aralarındaki mesafeyi koruyor, güneş battıktan sonra onlara katılıyordu.

Marcus'un bedenini idare etmesi zordu; hem tuhaf bir şekilde güçsüz hem de garip bir şekilde güçlüydü, bir an yavaş bir an sonra hızlıydı. Bazen bir şeyler düşürüyor, diğer zamanlarda onları tek bir dokunuşuyla eziyordu.

Dinlenirlerken de Clermont ona metalik tadı olan, ilaç gibi güçlü bir içecek veriyordu. Yoğun ve tatlıydı, tadı cennetten çıkmış gibiydi. Marcus onu içtikten sonra kendini daha akıllı başında ve sakin hissediyordu ama katı yiyeceklerle karşı iştahı geri gelmemişti.

"Sen artık *wearh* oldun," diye anımsattı de Clermont ona, bu onun için bir şey ifade etmeliymiş gibi. "Sana Yorktown'da

söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Hayatta kalmak için tek ihtiyacın olan şey kan... et ya da ekmek değil.”

Marcus, de Clermont’un ona bunu söylediğini hayal meyal anımsıyordu ama bir daha hiç hastalanmayacağından ve ölmesinin çok güç olacağından söz ettiğini de anımsıyordu. De Clermont ona bin yıldan uzun süredir hayatta olduğunu söylemişti... bu akla mantığa sığacak bir şey değildi. Adamın kuzgun karası gür saçları vardı ve teni pürüzsüzdü.

“Peki sen de mi *wearh*’sın?” diye sordu Marcus.

“Evet, Marcus,” diye yanıtladı de Clermont, “başka türlü sen nasıl olabilirdin? Ben sana efendilik ettim. Sana yaşam ve ölüm seçeneğini sunduğumda kabul ettiğini hatırlamıyor musun?”

“Cole –Russell– o da mı *wearh*, Bunker Tepesi’nde ölmesinin nedeni bu mu?” Marcus önceki haftanın olaylarını bir araya getirip anlamlı bir sonuca ulaşmak için çabalıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın her seferinde *Robinson Crusoe* kitabından daha fantastik bir konu çıkıyordu.

Pennsylvania ve New York sınırına ulaştıklarında Marcus’un susuzluğu yerini değişik dürtülere bıraktı. İlki meraktı. Dünya Yorktown’dan önce olduğundan daha parlak, daha zengin görünüyordu. Görme duyusu keskinleşmişti ve kokularla sesler dünyayı dokular ve yaşamla tıka basa dolduruyordu.

“Bu şey nedir?” diye sordu Marcus, de Clermont’un ona ikram ettiği maşrapanın içindekini içerken. Aynı anda hem güçlendiren hem de zevk veren nektar gibi bir şeydi.

“Kan. Biraz da bal,” diye cevapladı de Clermont.

Marcus kırmızı sıvıyı şiddetle püskürttü. De Clermont onu omzundan yakaladı.

“Kabalaşma,” dedi şövalye, sesi boğazında kedi mırıltısı gibi titreşirken. “Oğlumun nankör bir saygısız gibi davranmasına izin veremem.”

“Sen babam değilsin.” Marcus kolunu savurarak ona döndü. De Clermont onu kolayca atlatarak Marcus’un elini, hiç güç sarf etmiyormuş gibi eline aldı.

“Artık öyleyim ve ben ne dersem onu yapacaksın.” De Clermont’un yüzü gibi sesi de sakindi. “Asla beni yenecek güce sahip olmayacaksın, Marcus. Denemeye kalkışma bile.”

Ama Marcus zaten bir demir yumruğun gölgesinde büyümüştü ve de Clermont’a, Obadiah’ya verdiği fırsatı vermeye hiç niyeti yoktu. Sonraki günlerde yolculuklarına giderek kuzeye ve New York ormanlarının derinliklerine doğru devam ederlerken Marcus, de Clermont’la her konuda kavga etti, sırf bunu yapabileceğini göstermek ve onunla boğuşmak, her şeyi içinde tutmaktan daha iyi hissettirdiği için. Marcus’un artık üç güçlü arzusu vardı: içmek, öğrenmek ve dövüşmek.

“Ne kadar istesen de beni öldüremezsin,” dedi bir tavşan için yapılan ve ikisini de kanlar içinde bırakan dövüşün ardından de Clermont. Tavşan parçalara ayrılmış, Marcus’un iki kolu da kırılmıştı. “Bunu, seni *wearh* yaptığım gece sana söylemiştim.”

Marcus’un o geceyi pek hatırlamadığını ve hatırladığı kadarının da mantıklı gelmediğini itiraf edecek cesareti yoktu.

De Clermont, Marcus’un sağ bileğini becerikli bir hekimin ve cerrahın tecrübeli dokunuşuyla yerine oturttu.

“Kolun saniyeler içinde iyileşecek. Kanım –artık senin kanın– hastalıkların da sakatlıkların da bedenine yerleşmesine izin vermez,” diye açıkladı de Clermont. “Haydi. Diğer kolunu ver.”

“Kendim yaparım.” Sağ kolu artık düzgün çalışmaya başladı için Marcus sol kolunu iterek dirseğinin üzerinde birleştirebildi. Kemiklerin kaynadığını, kanın güçle dolaştığını hissedebiliyordu. Bir şeyin bedenine saldırıp onu ele geçirmesi hissi ona aşılmasını anımsattı. Şövalye, Yorktown’dan beri aralarında havada asılı kalan soruyu sorduğunda Marcus, de Clermont’un

kanında, onu hastalanmaya ve yaralanmaya bağışık kılacak ne olabileceğini düşünüyordu.

“Babanı seni dövdüğü için mi öldürdün?” diye sordu de Clermont. “Ne yaptığını gördüm. Yorktown’da aldığım kanındaydı. Anneni de dövüyordu. Ama kız kardeşini dövmüyordu.”

Marcus, annesini ve Patience’i düşünmek istemiyordu. Hadley’yi, Obadiah’ı veya önceki yaşamını da düşünmek istemiyordu. Babasını öldürmüştü ama içinde her zaman bir gün evine dönebileceğine dair küçük bir umut kamıştı. Artık kan içtiği için bunun söz konusu bile olamayacağını biliyordu. Aç bir kurttan farkı kalmamıştı.

“Siktir git,” dedi Marcus hırlar gibi.

De Clermont tek kelime etmeden ayağa fırladı ve karanlıkta gözden kayboldu. Güneş doğana kadar dönmedi. De Clermont küçük bir geyik getirdi, Marcus ondan beslendi, dört ayaklıların kanını insanlarınkinden daha kolay midesinde tutuyordu.

Sonunda Marcus ve de Clermont, New York’un, Marcus’un daha önce hiç görmediği bir kısmındaki tepelerle ovalara ulaştı... çok kuzeyde, neredeyse Kanada’daydı. Oraya vardıklarında Oneida’ların yanında kaldılar. Marcus 1778 baharında Marki de Lafayette ve Fransız yoldaşlarının Valley Forge’da İngilizlerle savaşıması için bir Oneida müttefik birliği getirdiği haberinin kampa yayıldığını anımsadı. Onlara yol gösteren Kızılderililer burada aileleri tarafından karşılanınca Marcus Oneida’ların onların güvenliğini sağladığını anladı.

New York’ta Marcus’un avlanmasına sonunda izin çıkmıştı. Geyik ve av hayvanlarının peşinde koşmak onu rahatlatıyor, kanlarını almak zevk veriyordu. De Clermont onu aynı zamanda genç savaşçılarla yarışması için de teşvik ediyordu. Marcus hızlı ve yaralanmaya karşı dayanıklı olabilirdi ama ormanda hayvan

izi sürmeye gelince Oneida'larla boy ölçüşemiyordu. Marcus onların yanında kendini beceriksiz ve aptal hissediyordu.

“Öğrenecek çok şeyi var,” diye özür diledi de Clermont bir ördeği köşeye sıkıştırmaya çalışan Marcus'un talihsiz çabalarını çatık kaşlarıyla izleyen, savaş yaralarının izlerini taşıyan yaşlı adamdan.

“Zamana ihtiyacı var,” diye karşılık verdi yaşlı adam. “Ve o senin oğlun, Dagoweyent, bol bol zamanı olacak.”

Marcus'un, kabilenin diğer gençleriyle geçtiği cezalandırılma aşamaları, dövüşme ihtiyacının bir kısmını karşılıyordu. Uyumak istiyordu ama gözlerini kapayıp dinlenemediği ortaya çıkmıştı. Hâlâ kendisine olanları tam olarak anlayabilmiş değildi. Ateşli hastalığı nasıl atlatmıştı? Ve neden şimdi bu kadar güçlü ve hızlıydı?

De Clermont aynı bilgileri tekrarlayıp duruyordu... Marcus'un neredeyse bütün yaralarının iyileşeceğini, öldürülmesinin güç olacağını, hayatı boyunca bir daha bir gün bile hastalanmayacağını, duyularının çoğu insanın keyfini çıkarabileceğinin çok ötesinde olduğunu ve *wearh* olduğunu... ama bu konuda eksik kalan bir şey vardı: bütün bunların nasıl olabileceğini açıklayan daha geniş bir görüş açısı.

Sonunda artık bildiği türden bir insan olmadığını Marcus'a anlatan şey savaşmak, sorular hatta kan içmek bile değil... avlanmak oldu. Her gün, her gece de Clermont, Marcus'u avlanmaya götürüyordu. Önce geyik izi sürüyorlardı, sonra başka hayvanlar da avlanmaya başladılar. Ördekleri ve yabani kuşları yakalamak zordu ve Marcus'u hayatta tutan o değerli kandan çok az barındırıyordu. Yaban domuzları ve ayılar nadirdi ve boyutlarıyla hayatta kalma dürtüleri onları muhteşem rakipler yapıyordu.

De Clermont, Marcus'un silahla, hatta ok ve yayla bile avlanmasına izin vermiyordu.

"Sen artık *weard* oldun," dedi de Clermont bir kez daha. "Avinin peşinde koşmalısın, becerin ve ellerinle yakalayıp yenmeli ve beslenmelisin. Silahlar ve oklar sıcakkanlılar içindir."

"Sıcakkanlılar mı?" Bu da yeni bir terimdi.

"İnsanlar. Cadılar. İblisler," diye açıkladı de Clermont. "Daha önemsiz yaratıklar. Artık büyüyüp geliştikenden, hayatta kalmak için insan kanına ihtiyacın olacak. Ama alma zamanın gelmedi... henüz. Cadılara ve iblislere gelince, onların kanı yasaktır. Bir cadının kanı damarlarını yer bitirir ve iblislerin kanı beynini ekşitir."

"Cadılar mı?" Marcus, Mary Webster'i düşündü. Hadley'deki onca efsane doğru muydu yoksa? "Onları nasıl tanıyacağım?"

"Kokarlar." De Clermont'un burun delikleri tiksintiyle açıldı. "Merak etme. Onlar bizden korkar ve uzak durur."

Marcus bir geyiği hızla yere yıkıp hayvanı parçalamadan beslenmeyi başardığında Oneida'ların yanından ayrılıp doğuya yolculuk ettiler. Yolda kaçan askerlerle karşılaştılar, bazıları yaralıydı ama bazıları sapasağlamdı. Bazıları savaştan kaçan İngiliz askerleriydi. Bazıları artık savaşın nasıl sonuçlanacağı belli olduğundan özgürlüklerine kavuşmak için Kanada'ya kaçmaya çalışan kral yandaşlarıydı. Birçoğu da barış bildirisinin resmen açıklanmasını beklemekten bıkarak evine, çiftliğine, ailesine dönmeye karar veren Kıta askerleriydi.

"Hangisini istersin?" diye sordu de Clermont. Dolambaçlı derenin yanında bitmiş uzun otların arasında çömeldikleri yerden, karşı kıyıdaki bir grup İngiliz askerini izliyorlardı. Dört kişi vardı ve biri yaralıydı.

"Hiçbirini." Marcus geyiklerden memnundu.

“Seçmek zorundasın, Marcus. Ama unutma: Kararınla yaşamak zorunda kalacaksın,” dedi de Clermont.

“Şuradaki.” Marcus gruptaki en çelimsiz askeri gösterdi, tanımadığı abartılı bir aksanla konuşan cılız bir delikanlıydı.

“Hayır.” De Clermont suyun yanında inleyerek yatan adamı işaret etti. “O. Onu al.”

“Onu mu alayım?” Marcus kaşlarını çatı. “Ondan beslen demek istiyorsun.”

“Geyikle ne yaptığını gördüm. Bir kere insandan içmeye başlayınca kendini durdurmayı başaramayacaksın.” De Clermont esintiyi kokladı. “Ölüyor. Bacağı kangren olmuş.”

Marcus derin bir nefes aldı. Tatlı ve çürük bir koku burnunu rahatsız etti. Resmen öğürdü. “O *şeyden* beslenmemi mi istiyorsun?”

“Şimdilik enfeksiyonu yayılmamış durumda. Yoksa daha kötü kokardı,” dedi de Clermont. “Tattığın en lezzetli kan olmayacak ama seni öldürmez.”

De Clermont ortadan kayboldu. Dar, çakıllı kıyıda bir gölge geçti. İngiliz askerleri irkilerek baktı. İçlerinden biri, askerlerin en iri ve en kaslısı de Clermont onu yakalayıp boğazını ısırırken dehşet içinde çığlık attı. İki arkadaşı bütün eşyalarını arkalarında bırakıp kaçtı. Bir bacağı çürümekte olan yaralı asker bağırmaya başladı.

Kan kokusu Marcus’u de Clermont’un arkasından gitmeye zorladı. Derenin karşı kıyısına daha önce hayal bile edemeyeceği bir hızla ulaştı.

“Seni öldürmeyeceğiz.” Marcus adamın yanına çömeldi. “Kanının bir kısmını almam gerekiyor yalnızca.”

De Clermont’un avı, kanı tükenirken yere doğru kaymaya başlamıştı.

“Tanrım. Lütfen. Beni öldürmeyin,” diye yalvardı yaralı asker. “Benim bir karım var. Bir kızım var. Sadece bizi hapishane gemisine koyacaklarını söyledikleri için kaçtım.”

Kıyıdan uzağa demir atmış kötü gemilerdeki pis kalabalığın içine yiyecek ve temiz su olmadan hapsedilmek bütün askerlerin kâbusuydu.

“Şişt.” Marcus adamın omzuna beceriksizce vurdu. Adamın boynunda atan nabzını görebiliyordu. Ve bacağı... Tanrım, John Russell Yorktown’da doğru söylemişti. Sıcakkanlılar etleri ölürken berbat bir koku yayıyordu. “Bana biraz izin...”

Güçlü beyaz eller uzanıp askeri yakasından kavradı. Adam ağlamaya başladı, kesin bir ölüme çok benzeyen bir durumla yüz yüze geldiği için sürekli yalvarıyordu.

“Konuşmayı kes. Şurasından ısır. Sertçe. Ona yapışırsan öldürme ihtimalin az olur, bebeğin annesinin göğsüne yapıştığı gibi.” De Clermont askeri hareket edemeyeceği şekilde tutuyordu. “Yap şunu.”

Marcus ısırdı ama asker kıpırdanıp hareket etti ve Marcus’un sürekli hissettiği savaşıma dürtüsü kükreyerek canlandı. Hırlayarak dişlerini askerin boynuna sapladı ve sakinleştirmek için onu hafifçe salladı. Adam bayılınca Marcus hafif bir hayal kırıklığı hissetti. Adamın ona karşı koymasını isterdi. Marcus her nasılsa bu şekilde kanın tadının daha güzel olacağını biliyordu.

Kavga etmeden bile insan kanı baş döndürücüydü. Marcus kangrenden ve askerin damarlarında başka hangi hastalıklar dolaşıyorsa onlardan geldiğini tahmin ettiği ekşi tadı alabiliyordu ama böyleyken bile her yudumda kendini kuvvetlenmiş ve gücünü kazanmış hissediyordu.

İşi bittiğinde adamın bedenindeki kanın her damlasını almıştı. Asker ölmüştü, boynunda hayvan saldırısına uğramış gibi görünmesine neden olan kocaman, açık bir yara vardı.

“Arkadaşları,” dedi Marcus etrafına bakarak. “Nerede?”

“Orada.” De Clermont başıyla uzaktaki koruluğu gösterdi. “İzliyorlardı.”

“O korkaklar orada durup bizim tanıdıkları insanlardan beslenmemizi mi izledi?” O de Clermont’un, Vanderslice’tan, Cuthbert’ten veya Dr. Otto’dan beslenmesine asla izin vermezdi.

“Sen küçüğü al,” dedi de Clermont kendi askerinin suratına birkaç bozuk para bırakarak. “Diğerini ben alırım.”

Connecticut Nehri’ne ulaştıklarında, Marcus yaşlılardan, gençlerden, hastalardan, sağlıklılardan, suçlulardan, kaçaklardan hatta içerken ateşin başındaki uykusundan uyanmayan tombul hancıdan bile beslenmişti. Açlık ona üstün geldiğinde birkaç trajik kaza yaşanmış ve bir keresinde de New England’a kadar tecavüz ede ede giden bir adama karşı öfke dolu bir saldırı gerçekleşmişti ama de Clermont bile adamın ölmeyi hak ettiği konusunda onunla aynı fikirdeydi.

Marcus ve Matthew bir kayığa binip karşı kıyıya geçtiler. Diğer tarafta indiklerinde Marcus, Hadley’nin ne kadar yakınında olduklarını fark etti. Babasının onu neden buraya getirdiğinden emin olamayarak de Clermont’a baktı.

“Bir kez daha görmelisin,” dedi de Clermont, “yeni gözlerinle.”

Ama bölgeyi tanıdıklarını daha MacNeil çiftliği görünmeden önce fark eden, Marcus’un burnu oldu. Batı Massachusetts sonbaharının bütün kokularıyla doluydu; yaprak küfü, balkabağı, elma dolu şıra cendereleri, bacalardan tüten duman.

Marcus’un babasını öldürdüğü günden çok daha iyi durumdaydı.

Bir kadın kahkahası duyuldu. Bu annesinin gülüşü değildi... o benzersiz, gümüş gibi sesi bir solukta tanırdı. Orada şimdi

kimin yaşadığını görmek için atını durdurdu, de Clermont da onunla durdu.

Yirmili yaşlarda genç bir kadın kümesten çıktı. Sarışındı, sağlıklı ve güçlü görünüyordu, sade ama temiz mavi bir elbisenin üzerine kırmızı-beyaz bir önlük takmıştı. Bir kolunda bir sepet yumurta, diğerinde bir süt kovanı vardı.

“Anne!” diye seslendi kadın. “Tavuklar yumurtlamış! Oliver’a muhallebi yapmaya yetecek kadar yumurta var!”

Bu kız kardeşiydi. Bu genç kadın... onun kardeşiydi.

“Patience.” Marcus atını topuklayıp ileri fırladı.

“Ailenle konuşup konuşmama kararı sana ait,” dedi de Clermont. “Ama unutma: Onlara neye dönüştüğünü söyleyemezsin. Bunu anlamayacaklardır. Ve burada kalamazsın, Marcus. Hadley bir *wearh* barındıramayacak kadar küçük bir yer. İnsanlar senin farklı olduğunu anlayacaktır.”

Sonra evin arka kapısından annesi çıktı. Yaşlanmıştı, saçları beyazlamıştı ve tenine yer etmiş kırışıklıkları Marcus bu kadar uzaktan bile görebiliyordu. Yine de onu son gördüğünde olduğu kadar yorgun görünmüyordu. Kucağında, evde dokunmuş bir battaniyeye sarılı bir bebek vardı. Patience onu alnından öptü ve hayranlıkla konuştu.

Yeğenim, diye düşündü Marcus. *Oliver.*

Catherine, Patience ve Oliver kapının önünde küçük bir aile yumağı oluşturdular. Mutluydular. Sağlıklıydılar. Gülüyorlardı. Marcus o evin üstüne karanlık bir tabut gibi çöken korku ve acıyı anımsadı. Obadiah ve Marcus gittikten sonra her nasılsa neşe oraya geri dönmüştü.

Marcus’un kalbi neler olabileceğinin ani korkusuyla durdu. Sonra tekrar çalıştı.

Bu artık onun ailesi değildi. Marcus artık Hadley’ye ait değildi.

Ama annesi ile kız kardeşinin kendileri için yeni bir yaşam kurmasını mümkün kılmıştı. Marcus Patience'ın erkeğinin, tabii hâlâ hayattaysa ve savaşta ölmemişse, iyi ve nazik bir adam olduğunu umdu.

Atının başını çiftlikten uzaklaşacak şekilde çevirdi.

"Kim var orada?" Patience'ın sorusu havada süzüldü. *Wearh* olmasaydı Marcus duyamayabilirdi.

"Ona benziyor..." diye başladı annesi. Durdu, gözlerinin ona oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalışır gibiydi.

Marcus bakışlarını ufuktan ayırmadan kararlı bir tavırla uzaklaşmaya devam etti.

"Hayır. Yanılmışım," dedi Catherine sesinde hissedilen hüznle.

"O geri dönmeyecek, anne," dedi Patience. "Hiçbir zaman."

Marcus'un bir zamanlar olduğu ve olabileceği her şeyi arkasında bırakırken duyduğu son şey, Catherine'in iç çekişi oldu.

Bebek

KASIM 1781

Portsmouth limanı kargolarının yüklenip indirilmesini bekleyen gemilerle doluydu. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen rıhtımda hâlâ yoğun faaliyet vardı.

“Bakalım *Aréthuse* adında bir gemi bulabilecek misin,” dedi de Clermont Marcus’a, atının dizginini eline tutuştururken. “Ben tavernaya gidip onu gören olup olmadığını soracağım.”

“Ne kadar büyük?” Marcus şalopaları, uskunaları, guletleri ve balina gemilerini inceliyordu.

“Atlantik’i geçecek kadar.” De Clermont limanın en uzak tarafındaki gemiyi işaret etti. “Orada. İşte o.”

Marcus karanlıkta gözlerini kısarak ismi okumaya çalıştı. Ama kıç tarafta sallanan Fransız bayrağı de Clermont’un haklı olduğuna ikna olmasına yetti.

De Clermont küçük bir sandala atlayıp Marcus’u da yanına çekti. Nöbet tutan denizci körkütük sarhoştı, kendi sorumluluğunda olan kayığın kaybolduğunu fark etmedi bile. De Clermont kürekleri kayığın burnu her hareketiyle yükselip alçalacak kadar beceriyle çekerek *Aréthuse*’e kolayca ulaştı.

Gemiye ulaştıklarında biri yan taraftan ip merdiveni sarkıttı.

“Tırman,” diye emretti de Clermont, sandalı geminin gövdesinin yanında sabit tutarak.

Marcus geminin dik ve yüksek yan tarafını süzdü.

“Denize düşerim!” diye itiraz etti.

“Kıyıda çok uzaktayız ve su da soğuk. Şansını merdivende denesen daha iyi olur.” Yukarıdan sahibi görünmeyen bir ses duyuldu. Sonra köşeli çeneli, tıraşlı bir yüz küpeşteden göründü, başının arka tarafına doğru indirilmiş çarpık şapkanın içinden omzuna kadar altın rengi saçları dökülüyordu. “Merhaba, amca.”

“Gallowglass.” De Clermont şapkasına dokunarak selam verdi.

“Yanındaki kim?” diye sordu Gallowglass kısık gözlerle Marcus’u şüpheyle süzerek.

“Onu sorguya çekmeden önce yukarı çıkaralım.” De Clermont, Marcus’u ensesinden tutup ip merdivenin alttan ikinci basamağına kaldırırken sandal ayaklarının altından kaydı.

Marcus yukarı çıkınca başının dönmesiyle güverteye yığılıp kaldı. Görünüşe göre artık yükseklikle arası iyi değildi. Deniz ile göğün doğru konumlarına dönmesini gözlerini kapalı bekledi. Gözlerini açtığında tepesinden bakan dev bir *wearh* vardı.

“Tanrım!” Ölmekten korkan Marcus sürünerek yana kaçtı. Artık öldürülmesi zor olsa da bu yaratıkla boy ölçüşemezdi.

“Yüce İsa ve havarileri. Saçmalama, evlat,” dedi Gallowglass alayla gülerek. “Kendi kuzenime saldıracak değilim.”

“Kuzen mi?” Aile bağları Marcus’un korkularını yatıştırmaya yeterli değildi. Kendi deneyimlerine göre, aile bireyleri genellikle en büyük tehlikeyi oluşturuyordu.

Havan topu büyüklüğünde bir kol öne fırlayıp avuç içi yukarı bakacak şeklinde dirsekten büküldü. Marcus John Russell’la de Clermont’un nasıl selamlaşıp vedalaştıklarını anımsadı. Bütün *wearh*’lar Mason olmalı, diye düşündü... yoksa bu bir Fransız geleneği miydi?

Marcus çekinerek uzatılan kolu kabul etti, kuzeninin kolunu dal parçası gibi kırabileceğinin farkında olarak dirseğini

uzattı. Daha fazla yaralanmaktan çekinen Marcus'un parmakları Gallowglass'ın kaslı kolunu sıkıca kavradı.

"Sakin ol, ufaklık." Gallowglass'ın gözleri Marcus'u ayağa kaldırırken uyarır gibi kısılmıştı.

"Affedersin. Bugünlerde gücümün farkına varamıyorum," diye söylendi Marcus deneyimsizliğinden utanarak.

"Hıh." Gallowglass elini gevşetirken dudaklarını sıktı.

De Clermont ip merdivenden bir kaplan özgüveniyle güverteye atladı. Gallowglass olarak seslendiği adam ona döndü ve bulanık görünecek kadar hızlı hareket eden iki yumruk de Clermont'un çenesine indi.

Kuzen olsun ya da olmasın Marcus'un koruma içgüdüleri şiddetle harekete geçti ve kendini yabancının üzerine attı. Gallowglass'ın pençesi onu kolayca kendisinden uzak tuttu.

"Beni indirmek için biraz olgunlaşmayı beklemek isteyebilirsin," diye tavsiyede bulundu Gallowglass, Marcus'a.

"Geri çekil, Marcus," dedi de Clermont, çenesini yerine oturtup birkaç kez açıp kapayarak, çalıştığından emin olur olmaz.

"Savaşın ortasında bebek yaparken aklın neredeydi, amca?" diye hesap sordu Gallowglass, de Clermont'a.

"Senin yeniden doğuşundaki şartlar da çok farklı değildi hatırladığım kadarıyla." De Clermont'un siyah, aristokrat kaşları kalkmıştı.

"Hugh bana savaşın harareti geçtikten sonra savaş alanında ölü arkadaşlarını ararken efendilik etmişti," dedi Gallowglass. "Bu oğlan çarpışma görmüş olamayacak kadar genç. Herhalde onu bir köşeye sinmiş bulunca acıdığın için yanına almışsındır."

"Oğlan tahmin edebileceğinden fazlasını gördü," dedi Matthew, konuşmayı sonlandıracak bir tonla. "Üstelik savaş sona ermiş sayılmaz. İki ordu da hastalıktan ve savaşmaktan dökülüyor."

“Peki Gil? Onu orada bırakıp gelmedin, değil mi?” Gallowglass sunturlu bir küfür savurdu. “İki görevin vardı, Matthew: kolonicilerin savaşı kazanmasını sağlamak ve Marki de Lafayette’i tek parça halinde Fransa’ya iade etmek.”

“Pierre onun yanında. Baldwin, kuşlarının arasında. Ve John Russell, Cornwallis’in ekibinde yer alıyor, teslim olma şartları da cebinde. Görevimi yaptım.” Matthew eldivenlerinin dikişlerini düzeltti. “Üzerimize gün doğacak. İş başına, Gallowglass.”

Gallowglass onları alt güverteadaki büyük dikdörtgen penceresinden deniz gören küçük bir kamaraya götürdü. Odadaki mobilyalar bir çalışma masası, birkaç sandalye, ağır tabanlı bir sandık ve iki direğin arasında gerilmiş bir hamaktan ibaretti.

“Mektupların.” Gallowglass sandığı açıp içinden küçük bir heybe çıkardı. De Clermont’a fırlattı.

De Clermont bağlarını gevşetip içindekileri karıştırdı. Birkaç tanesini çıkarıp ceketinin göğüs cebine gizledi.

“Bir tanesini atladın.” Gallowglass ağır bir kırmızı mum külçesiyle mühürlenmiş başka bir mektup seçti. “Matmazel Juliette selamlarını gönderdi. Bu da büyükbabanın postası.”

Gallowglass’ın sandıktan aldığı ikinci çanta ilkinden belirgin bir şekilde büyüktü ve her tarafından dikkati çeken değişik kabartmalar vardı, özellikle biri şarap şişesine benziyordu.

“Madeira. General Washington için,” dedi Gallowglass, Marcus’un meraklı bakışlarını takip ederek. “Büyükbaba onu evine dönünce Bayan Washington’la paylaşabileceğini düşündü.”

Marcus, Marki de Lafayette’in General Washington için değerli olduğunu biliyordu ama şövalye de Clermont’la Kıta ordusu komutanı arasında bir yakınlık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Ne kadar nazik bir davranış,” dedi Marcus bu bilgi kırıntısını üzerinde daha sonra düşünmek üzere bir kenara kaldırırken.

“Hiç sanmam,” dedi Gallowglass neşeyle. “Philippe bunun karşılığında bir şey isteyecektir. Hep öyle yapar.”

“Philippe nasıl peki?” diye sordu de Clermont. “Ya annem?”

“Davy daha iyi olamayacaklarını söylüyor,” diye yanıtladı Gallowglass. .

“Bu kadar mı?” dedi de Clermont. “Fransa’dan bütün haberler bunlar mı?”

“Çay servisi eşliğinde uzun sohbetler edecek kadar zamanım olmadı, Matthew. Akıntıyı yakalamak istiyorum.” Gallowglass tazı gibi rüzgârı kokladı.

“Umutsuz vakasın.” De Clermont iç çekip ona küçük bir mektup destesi ve ipek bir kese uzattı. “Bunlar Juliette için. Boncuklu kolyeyi sakın kaybetme.”

“Ben ne zaman bir şey kaybettim?” Gallowglass’ın mavi gözleri alınganlıkla açılmıştı. “Bu ailenin işlerini yapmak için dünyanın dört bir tarafını dolaşıp duruyorum, büyükbaba sultanın armağanını geride bırakmasın diye o lanet leoparı Konstantinopolis’ten Venedik’e bile götürdüm.”

Marcus bu güçlü kuvvetli İskoç’tan hoşlanmıştı. Gallowglass, Marcus’un kendi İskoç büyükbabasının bu genç adama benzeyip benzemediğini düşünmesine neden olmuştu.

“Doğru. Bunlar Philippe için. General Washington’ın mektupları üstte. Önce onları okumasını sağla.” De Clermont başka bir posta paketi uzattı. Marcus’u işaret etti. “Tabii bir de o var.”

Gallowglass şaşırıp kalmıştı. Marcus da öyle.

“Yo, hayır. Olmaz. Kesinlikle olmaz.” Gallowglass dehşetle ellerini kaldırdı.

“Ben mi?” Marcus’un başı Matthew’dan Gallowglass’a, sonra tekrar ona döndü. “Ben Fransa’ya gidemem. Seninle kalıyorum.”

“Barışı denetlemek için Yorktown’a dönmem gerek ve sen o kalabalığa henüz hazır değilsin,” dedi de Clermont.

“Peki benim gemim ne olacak? Denizdeki hayatın da yeni yapılmış bir *wearh* için uygun olduğu söylenemez,” diye bağırdı Gallowglass. “Daha Fransa’ya ulaşmadan bütün mürettebatı yemiş olur.”

“İçlerinden birinin uygun bir ücret karşılığında onu besleyeceğinden eminim,” diye yanıt verdi de Clermont aldırış etmeden.

“Ama denizde avlanacak yer yok. Sen aklını mı kaçırdın, amca?”

Marcus da aynı şeyi merak ediyordu.

“Kendi kendine beslenebiliyor mu bari?” diye sordu Gallowglass merakla. “Yoksa miyavlayan bebekler gibi biberonla beslenmesi mi gerekiyor?”

“Ben bir insandan beslendim... Albany’de!” diye yanıt verdi Marcus hiddetle.

“Vay be. Albany. Çok güzel. Biraz şu çiftçiden, biraz da bu tuzak kurucudan mı?” Gallowglass alayla güldür. “Benim yanımda bayat bira ve fareden başka bir şey bulamazsın. Bir bebeği hayatta tutmaya yetmez.”

“Bebek mi?” Marcus kollarını savurarak tatmin edici bir hızla Gallowglass’a yöneldi. Ne yazık ki hedefini bulmadı. De Clermont onu yakasından tutup bir köşeye savurdu.

“Başka tartışma istemiyorum... ikinizden de,” dedi haşince. “Onu Fransa’ya götürüyorsun, Gallowglass. Canlı olarak ulaşmasını sağla. Ona eğitim sözü verdim.”

“Daha fazla tavuğa ihtiyacımız olacak,” diye belirtti Gallowglass. “Peki Bordeaux’a varınca onu ne yapacağım?”

“Onu *maman*’a teslim et,” dedi kapıya yönelirken. “O ne yapılacağını bilir. *A bientôt*, Marcus. Gallowglass’a itaat et. O senden sorumlu olacak.”

“Bir dakika bekle!” Gallowglass onun arkasından hızlı hızlı yürüdü.

Marcus kış güvertesinden iki adamın hararetle tartışmasını izledi. Gallowglass kekeleyerek susunca de Clermont küpeştenin üzerinden atlayıp ip merdivende gözden kayboldu.

Gallowglass onun inişini izledi. Başını salladı, sonra Marcus'a bakmak için döndü ve derin bir nefes aldı. Dev *wearh* ellerini ağzına götürüp kulakları sağır eden bir ıslık çaldı.

“Demir alıyoruz, beyler!”

Marcus kış güvertesinden sahil şeridinin gözden kaybolmasını izlerken sahile yüzmenin daha akıllıca olup olmayacağını merak etti. İri denizci yanına çömeldi.

“Hâlâ düzgün bir şekilde tanışmadık.” Marcus’a doğru bir kol uzandı. “Ben Eric. Ama çoğunlukla Gallowglass derler.”

“Marcus MacNeil.” Bir kez daha Gallowglass’ın kolunu tuttu. Bu kez bu hareket doğru ve tanıdık geldi. “Çoğunlukla Doktor derler.”

“Marcus, ha? Romalı ismi. Büyükbaba buna memnun olacak.” Gallowglass’ın gözlerinin etrafındaki kalıcı kırışıklar ona her an gülmeye başlayacakmış gibi bir ifade katıyordu.

“Şövalye de Clermont bana babası olduğunu söylememişti,” dedi Marcus bilgisizliğini ortaya sermeye cesaret ederek.

“Şövalye de Clermont mu?” Gallowglass şapkasını geriye atıp kükreyerek güldü. “Yok artık daha neler, evlat. O seni meydana getiren kişi! Ona baba demekten çekinmeni anlayabiliyorum, ne de olsa Matthew dikenleri kabarmış bir kirpi kadar korumacıdır ama ona en azından adıyla hitap edebilirsiniz.”

Marcus bir an bunu değerlendirdi ama o hoşgörüsüz gizemli Fransız’ı şövalye de Clermont dışında biri olarak düşünmeyi olanaksız buldu.

“Zaman ver,” dedi Gallowglass hafifçe Marcus’un omzuna vurarak. “Sevgili baban hakkında hikâyeler paylaşmak için haf-

talarımız var. Fransa'ya vardığımızda Matthew için çok daha renkli isimler bulmuş olursun. Hem de daha uygun olan.”

Belki de yolculuk Marcus'un korktuğu kadar sıkıcı geçmeyecekti. Ceketinin cebindeki *Sağduyu*'nun ince, tanıdık hatlarını yokladı. Thomas Paine ve Gallowglass'ın arasında Marcus bütün yolculuğu okuyarak ve vampir olarak hayatta kalmanın neler gerektirdiğini çözmeye çalışarak geçirebilirdi.

“Şövalyenin geçmişinin birazını gördüm... hissettim.” Marcus bunun konuşabileceği bir şey olduğundan emin değildi.

“Kan bilgisi güvenilir değildir. Düzgün anlatılan bir hikâyenin yerini tutmaz.” Gallowglass eldivenli parmağıyla rüzgâr nedeniyle akan burnunu sildi.

Bu da tanımadığı, yeni bir sözcüktü... “*wearh*” ve “meydana getiren” gibi. Marcus merakını belli etmiş olmalıydı.

“Kan bilgisi bütün yaratıkların kanının ve kemiklerinin içinde bulunan bilgidir. Bu *wearh* olarak bizim sahip olmayı arzuladığımız bir şeydir,” diye açıkladı Gallowglass.

Marcus öğrenme açlığını deneyimlemişti... avlanma, kan içme ve dövüşme dürtüsüyle birlikte. Babası Obadiah'nın bir lanet olduğunu söylediği canlı merak duygusunun artık onun normal, kabul edilebilir bir parçası olduğunu öğrenmek rahatlatıcıydı.

“Matthew seni yapmadan önce sana dünyanın aslında nasıl döndüğünü ve neye dönüşeceğini anlatmadı mı?” Gallowglass kaygılı görünüyordu.

“Söylemiş olabilir, emin değilim,” diye itiraf etti Marcus. “Ateşli bir hastalığım vardı... hem de çok ağır. Pek bir şey hatırlamıyorum. Şövalye bana üniversiteye gidip tıp eğitimi alabileceğimi söyledi.”

Gallowglass küfretti.

“Birkaç sorum var,” dedi Marcus çekinerek.

“Tahmin edebiliyorum, delikanlı,” dedi Gallowglass. “Sorgitsin.”

“*Wearh* nedir?” diye sordu Marcus, mürettebattan birinin yakınlarda olabilme ihtimaline karşı alçak sesle.

Gallowglass yüzünü ellerine gömüp homurdandı.

“Baştan başlayalım,” dedi hayatını denizde geçirmiş birinin becerikli zarafetiyle ayağa fırlayarak. Marcus’un kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Önünde uzun bir yolculuk var, genç Marcus. Fransa’ya varıncaya kadar *wearh*’ın ne olduğunu anlamış olursun... ve öyle olmakla seni nelerin beklediğini de.”

Açık denize çıkar çıkmaz Gallowglass siyah fon üzerinde kuyruğunu ağzına sokmuş gümüş rengi yılanlı hariç bütün bayrakları indirtti. Bu gemilerin çoğunu saygılı bir mesafede tuttu.

“Aile arması,” diye açıkladı Gallowglass, rüzgârda dalgalanıp çarpan sancağı işaret ederek. “Büyükbaba bütün korsanlardan daha ürkütücüdür. Karasakal bile onun ters tarafına denk gelmek istemez.”

Yolculuk sırasında Gallowglass Marcus’a *wearh* olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili Yorktown’dan beri haftalardır ilk defa mantıklı gelen bir hikâye anlattı. Marcus sonunda sadece *wearh*’ların yapısını anlamakla kalmamış, cadıları, iblisleri ve insanları bile öğrenmişti. Dönüp geçmişine bakınca Bunker Tepesi’ndeki şifacının cadı olduğundan oldukça emindi. Ve John Russell’in, ilk olarak Cole olarak tanıdığı adamın *wearh* olduğunu kesin olarak biliyordu. İblislere gelince Marcus hiç iblis tanıdığını sanmıyordu ancak bu tarife en çok uyan Vanderslice olurdu.

Gallowglass onu aynı zamanda de Clermont olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda da etkilemişti. Tuhaf bir şekilde kan içen, neredeyse ölümsüz, patlamaya hazır, iki bacaklı bir yaratık

olmak giderek daha kolay bir iş gibi gelmeye başlamıştı. Bir de Clermont olmak bir sürü zor karakteri tanımayı ve birkaç kilometre uzunluğunda bir kural listesini de çok iyi bilmeyi gerektiriyordu. Gallowglass'ın aileyi ve nasıl işlediğini tasvir edişine bakılırsa de Clermont'lar *Sağduyu*'yu okumuş gibi görünmüyordu. Onlarda Paine'in çalışmasında çerçevesini çizdiği özgür ve bağımsız yeni dünyanın izi bile yoktu. Marcus küçük kamarasında yatar, değerli kitabının yıpranmış sayfalarını tekrar tekrar okurken yeni ailesinin Paine'in erdemin genetik olmadığı iddiası hakkındaki fikirlerinin ne olacağını düşünmek için bol bol zamanı oluyordu.

Ablukaları yarararak, sert ve çetin rüzgârlar ve buz gibi denizlerde geçen bir ayı aşkın zamandan sonra *Aréthuse* Fransa'nın Bordeaux limanına ulaştı. Gallowglass okyanusu büyük bir korkusuzluk, akıntılarla ilgili ustalığı ve aynen söylediği gibi de Clermont sancağının Atlantik'teki bütün korsan gemileriyle abluka kaçaklarını korkutup uzak tuttuğu gerçeğinin birleşimi sayesinde mükemmel bir sürede geçmişti.

Gironde'dan aşağıya yelken açtıklarında Marcus Fransa'nın kırsal bölgelerini, onu toprağa ayak bastığında nelerin beklediğini artık bilerek kaygı ve rahatlama karışımıyla süzdü.

Marcus büyürken Connecticut Nehri'nin ötesine pek geçmemişti, çok çeşitli kökenlere sahip Philadelphia Temsilcileri onu kolonilerin ötesindeki dünyayla tanıştırmış olsa da henüz doğru-
dan bir deneyimi olmamıştı. Fransa'nın havası farklı kokuyordu ve sahilden gelen sesler de farklıydı. Tarlalar *weat*'ların kan bulamadıklarında susuzluklarını gidermek için içtikleri şarabın meyveleriyle ağırlaşmış, tahta sopalarla desteklenen sıra sıra asma dışında çıplaktı. Portsmouth ağaçlarında hâlâ görülebilen parlak yapraklar aralık sonunda Fransa'da görünmüyordu.

Marcus yelken bezi ve sudan başka bir şey görmemeye ve sadece Gallowglass'la mürettebatın olduğu dar alanlarda kapalı kalmaya alışmıştı. Bordeaux da Philadelphia gibi, dışileri de dahil her tanıma uyan yaratıklarla dolu kalabalık bir limandı. Rıhtıma yanaşıp *Aréthuse*'ün kargosunu boşaltmak için gerekli evrakları doldurduktan sonra Gallowglass onu gemiden indirdi. Kuzenin eli dirseğini sıkıca kavramıştı. Öyleyken bile sıcak bedenlerin temasına ek olarak limanın parlak renkleriyle keskin kokuları Marcus'u sersemletmiş, biraz da aklını karıştırmıştı.

"Sakin ol," dedi Gallowglass mırıldanarak. "Dur ve her şeyi sindir. Sana söylediklerimi hatırla. Gördüğü her güzel kızın peşinden koşan oğlanlar gibi burnunun seni götürdüğü yere gitme."

Marcus yerin ayaklarının altında hareket ettiği ve midesinin de ona ayak uydurduğu hissiyle dengesiz bacaklarının üzerinde sallandı. *Aréthuse*'ün tombul açısı Stefan onu o sabah, gümrükçülerin mallarını denetlemesini beklemek için limanın açığına demir attıkları sırada beslemişti. Stefan sıcakkanlıları peksimet ve içeceklerle beslediği gibi *wearh*'ları da damarlarından besliyordu.

"*A bientôt*," dedi Stefan coşkuyla, gemide son kalan ve saz kafesinin içine gıdaklayıp bağırarak tavuğu rampadan aşağıya taşıyarak yanlarından geçerken.

"Gelecek sefere kadar hoşça kal, Stefan." Gallowglass ona tatmin edici bir şingirtı çıkaran şişman bir kese uzattı. "Zahmetlerin için."

"*Non*," diye itiraz etti Stefan, aslında çoktan paraların ağırlığını gözüyle tartıp onlarla neler alabileceğini hesaplamaya başlamasına rağmen. "Benim param yelken açmadan önce ödenmişti, *lordum*."

"O zaman bunu bahşiş olarak kabul et," dedi Gallowglass, "genç Mösyö Marcus'la ilgilenmenin karşılığı olarak."

Marcus'un ağzı açık kaldı. Bu kadar değerinin olacağını hayal bile edemezdi.

“Mösyö Marcus tam bir beyefendi idi. Ona hizmet etmek benim için zevkti.” Stefan yerlere kadar eğilerek selam verirken kafesinde savrulan tavuk öfkeyle gıdaktadı.

Marcus da karşılık olarak eğilerek selam verdi. Aşçının gözleri faltaşı gibi açıldı. Stefan tavuk olsa o da gıdaklardı. Gallowglass, Marcus’u zorla kaldırıp oradan uzaklaştırdı.

“Hizmetkârlara eğilerek selam verme sakın, Marcus,” diye söylendi Gallowglass. “Sen artık bir de Clermont’sun. Tuhafliklarının dedikodusunun yapılmasını ister misin?”

Beslenmek için, yaşayan yaratıkların kanını içen, asla uyuymayan ve ana yelkeni çıplak elleriyle kıymık haline getirebilecek bir *wearh* olarak Marcus hizmetkârlara eğilmenin sıcakkanlıkların dikkatini çekecek son şey olduğundan emindi.

“Herhalde senin tuhafliklarını Amerikalı olmana bağlayabiliriz,” diye açıkladı düşüncelerini, rıhtımdaki Bordeaux’luları inceleyen Gallowglass. Hepsi kırmızı, beyaz ve mavi kurdelelerle bezenmişti. Fransızlar Philadelphia vatandaşlarının çoğundan daha vatansever görünüyordu.

“Yüce İsa ve kutsal anası! Bu da kim?” Kaşları çatık, ufak, esmer bir *wearh* kalabalığının arasından, arkasında çektiği iki hareketli atla yaklaştı. Marcus adamın sıcakkanlıklarınkinden daha ağır ve olgun kokusundan, ne olduğunu anlayabiliyordu. Adamın bacakları zamanının çoğunu at sırtında geçiriyormuş gibi hafif çarpıktı.

“Bu Matthew’un son projesi,” dedi Gallowglass. “Marcus, Davy Gams’le tanış. Biz ona Hancock deriz.”

“Tanıştığımıza sevindim, efendim.” Marcus eğildi. Davy’nin gözleri yuvalarından fırladı.

“O Amerikalı,” dedi Gallowglass özür olarak.

Davy ona dik dik baktı. “Siz Amerikalılar büyük bir belaya ve masrafa neden oldunuz. Umarım buna değersiniz.”

Buna nasıl karşılık vereceğini bilmeyen Marcus, Doktor Otto için çalışırken mükemmelleştirdiği sessiz, dikkatli tavrına büründü.

“Ne kadarlık?” diye sordu Davy yanlarından geçen insanların yüzlerini inceleyen Gallowglass’a.

“Bonjour!” Gallowglass limandaki seyyar satıcıların arasında alışveriş yapan, korsesine kırmızı, beyaz ve mavi bir rozet takmış, çekici genç kadına seslendi. Tekrar Davy’ye döndü. “Ellilerinde olduğunu tahmin ediyorum. Matthew bana bütün gerçekleri ve sayıları aktarmadı.”

“Lanet kurbağalar.” Davy yere tükürdü. “Armalı şapkaları ve kahveleriyle konuşmalarının üstüne yok ama onlara güvenilmez. Matthew’a bile.”

“Ben daha yirmi dört yaşındayım, Gallowglass. 1757’de doğdum,” dedi Marcus, Bordeaux’lunun açık renk ve çilli göğsünün görüntüsüyle kasıklarında hissettiği ani arzuyu bastırarak.

“Gallowglass gün olarak söyledi, yıl değil. Ayrıca kendinden büyüklere düzeltmeye kalkma,” dedi Davy, Marcus’u çenesinden tutarak. Eskiden olsa bu, çenesini kırmaya yeterdi; şimdiyse darbe sadece hoş olmayan bir sarsıntıya neden olmuştu. “Zaten önemi yok. Osuruktan fazla bir işe yaramazsın.”

“Siktir git.” Marcus *Aréthuse*’de geminin dümencisi Faraj’dan öğrendiği kaba bir el hareketi yaptı. Artık Felemenkçe, Fransızca, Almanca ve İngilizce olduğu gibi Arapça da küfredebiliyordu.

“Herhalde onu Paris’e götürmemiz gerekiyor.” Davy kulak zarlarını patlatan bir ıslık çaldı. “Bunun için at yerine arabaya ihtiyacımız olacak. Yanında bir bebek varken at sırtında yolculuk yapamazsın. Bu da başka bir gereksiz masraf.”

“Biliyorum, biliyorum.” Gallowglass anlayışla homurdanıp Davy’nin omzuna vurdu. “Saint-Malo’ya yanaşmak istedim ama deniz uygun değildi.”

“Lanet olası Matthew ve saçma fikirleri.” Davy parmağını sallayarak uyardı. “Bugünlerde o oğlanı boğazlayacağım, Eric.”

“Ben de onu tutarak sana yardım ederim,” dedi Marcus, Gallowglass’tan öğrendiği yeni hayatı hakkındaki onca şeyden sonra hâlâ kuşku duyarak. “Buyurgan hergele.”

Davy ve Gallowglass hayretler içinde ona bakakaldı. Sonra Davy uzun zamandır eğlenmemiş birinin tutuk, paslanmış hırlıtlarıyla gülmeye başladı.

“Daha altmışında bile değil ve şimdiden efendisine kızgın,” dedi Davy öksürüp tıksırmaya devam ederek.

“Biliyorum,” dedi Gallowglass keyifle. “Delikanlının sağlam bir potansiyeli var.”

Marcus daha önce sadece yük arabasına binmişti, atlı arabaya hiç binmemişti. Ve hiç hoşlanmadığını öğrendi. Genellikle kusmadan önce kendini dışarı atmayı başarabiliyordu. Hancock kısa sürede sürekli durmak zorunda kalmalarından bıkararak Marcus’un başını yollarına devam ederken kusabilmesi için açık pencereden dışarı çıkarmasına karar verdi.

Gözleri yoldaki çakıllarda gezinen Marcus yükselen safrasını bastırmak için dişini sıktı (midesi o noktada artık kandan ve şaraptan tamamen arınmış durumdaydı) ve arabadaki muhabbeti duymak için kendini zorladı ama sözler rüzgâr tarafından sürükleniyordu.

“...büyükbabaya inme incek,” dedi Gallowglass.

“...Matthew için kesinlikle yasak değil miydi?..” Hancock’un sözlerinin devamı duyulmadı.

“Sen asıl Baldwin öğrenene kadar bekle.” Gallowglass’ın sesi hem paniklemiş hem de bu ihtimal hoşuna gitmiş gibi geliyordu.

“...kanlı bir savaş çıkacak yine.”

“En azından büyükanne...”

“...yaşlı bir kadın gibi üstüne titrer.”

“Marthe’nin yanında ağzından çıkana dikkat yoksa...”

“...şehirdeyse onun yanına götürmek daha iyi olabilir.”

“Fanny hala evde olmayacak. Dünya kadar vaktimiz kalıyor...”

“...onu Françoise’a teslim et de bir şeyler içmeye gidelim.”

“Sindirecek çok şey var...”

“...o lanet tekneyle ailesinin yanına...”

Sadece büyükbabası değil bir de büyükannesinin olacağını anlarken Marcus’un kafasının içinde Marthe, Fanny, Françoise gibi tuhaf isimler yüzüyordu. Yıllarca dünyada tek başına olduktan sonra kendini artık bir ailenin parçası gibi hissediyordu. Sıcak duygular boş damarlarını minnetle doldurdu. Bordeaux-Paris yolunda hızla giderken kafası direğe takılmış balkabağı gibi boynunun tepesinde sallanan Marcus üçüncü, hatta dördüncü yeni yaşam şansını şövalye de Clermont’a borçlu olduğunun farkındaydı.

Bu yeni yaşam sonuncu olacak diye söz verdi kendine.

“Unutma, bu evde kimsenin karşısında eğilmeyeceksin. Bundan hoşlanmazlar.” Gallowglass Marcus’un sarkmış, lekeli boyun bağını düzeltti. “Annenin çok hoş bir hanım olduğundan emim ama artık Fransa’dasın.”

Marcus bu bilgi parçasını da ileride araştırmak üzere aklının bir kenarına koydu.

“Kısa bir süre sonra Françoise adında bir kadınla tanışacaksın. Ne kadar iştah açıcı kokarsa koksun hafife alınacak biri değildir. Ona bakmak dışında bir şey yapmaya kalkarsan Charles seni oklavayla döver,” diye devam etti Gallowglass, Marcus’un ceketini düzeltirken. “Ve ne olursa olsun, Fanny halanla iskambil oynama.”

Hamur işlerinin, limon ve nişastanın da dahil olduğu karışık aromaların çarpıcı kokusu arabayı doldurdu. Üç erkek *we-arh* cazip bir hayvanın izini süren kurtlar gibi havayı kokladı. Marcus bu dayanılmaz kokunun geldiği yarattığı görmek için hevesle pencereden baktı.

“*Oh la la!*” diye ciyakladı etkileyici bir boya ve ciğer kapasitesine sahip, kemikli bir kadın. “*Qu’est-ce que c’est?*”

“Matmazel Françoise. Endişelenmeyin,” dedi Hancock arabadan atlayıp kadının elini tutarak. “O viyaklayan bir bebekten başka bir şey değil ve sizin için tehlike oluşturmuyor.”

“Bebek!” diye bağırdı Marcus. İngiliz askerlerini öldürmüş, düzinelerce Amerikalıyı kurtarmış, birkaç bacak kesme işlemine yardım etmiş ve Newburyport’ta kazara öldürmeden önce acımasız bir hırsızdan beslenmişti. O bebek değildi.

Bununla birlikte Marcus hâlâ kimseyle sevişmemişti. Françoise’ın titrek dudaklarını ilgiyle inceledi. Dolgun ve nemliydi, zevk vaat ediyordu. Ve kadın cennetten çıkmış gibi kokuyordu.

Françoise gözlerini kıstı ve o dolgun dudakları sıkı, gergin bir çizgi halini aldı.

“Bu Marcus. Matthew’a ait. Onu Fanny’nin yanında bırakabileceğimizi düşündük.” Gallowglass arabadan atlayıp kadına büyüleyici gülümsemesini gösterdi.

Bu sıcakkanlılarda işe yarayabilirdi ama *wearh* üzerinde etkisi yoktu. Françoise kollarını kavuşturunca zaten iri bedenini adeta iki katına çıkararak alayla güldü.

“Onu burada bırakamazsınız. Madam Fanny evde değil,” dedi.

“Bu kadar yeter. Onu Philippe’e götür. Sonra da patladığı zaman Paris’ten mümkün olduğu kadar uzaklaşmış olalım.” Davy koluyla alnını sildi.

“Nereye gitti?” Gallowglass kararlı bir şekilde kapıdan girdi. Françoise peşinden seğirtti. “Danimarka’ya mı? Sept-Tours’a mı? Burgonya’ya mı? Londra’ya mı?”

“Hayır, lordum. Matmazel Fanny, Dr. Franklin’in evinde. Yazışmalarına yardım ediyor.” Françoise Marcus’a adeta hanımının yokluğunun sorunlusu oymuş gibi dik dik bakıyordu.

“Yazışmalar demek ha? Kart zampara.” Hancock yine öksürüp tıksırarak gülmeye başladı.

“Salonda gelmesini bekleriz o zaman, senin için sakıncası yoksa, Françoise. Hem belki Charles genç Marcus Efendi için bir şeyler ayarlayabilir,” dedi Gallowglass neşeyle. “Bu kadar heyecandan sonra bitkin halde, zavallı kuzucuk.”

Françoise, Marcus’un, Fanny’nin salonuna layık olamayacak kadar avam ve kirli olduğuna kanaat getirerek onu mutfğa sürgün etti.

Yeraltı barınağının idarecisi olan Charles adındaki *wearh* dişi değildi ve Françoise kadar iştah açıcı bir kokusu yoktu ama tanıştıktan otuz dakika sonra Marcus adama karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyordu. Charles, Marcus’a tek bir bakışının ardından onu ateşin karşısındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturttu. Sonra hem iştahını bastıracak hem de karnını doyuracak bir şeyler bulmak için kileri, mahzeni, bodrumu ve et dolabını alt üst etmeye başladı.

Uzun boylu, sarışın *wearh* uzun adımlarla içeri girdiğinde Marcus daha önce hiç benzerini içmediği kırmızı Burgonya şarabı ile Normandiya orman güvercini kanının güçlü karışımını yudumluyordu. Yaratık erkekle dişinin, çekicilikle saldırganlığın, sevimlilikle kasıntılığın şaşırtıcı bir karışımıydı. Uzun, soluk sarı bukleleri ve kat kat etekleri dişi olduğunu gösteriyordu. Pirinç düğmeli ve sırmalı çok şık dikilmiş ordu ceketi, kırmı-

zı-beyaz-mavi rozet taşıyan yan yatırılmış üçgen şapka, kalçasından sarkan silah, dantel katlarının arasından görünen binici pantolonu ve kaba ayakkabılarıysa bunun aksini.

“*Bon sang*, bu koku da ne? Matthew kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp savaştan döndü mü yoksa?”

Duyulan sıcak, kontralto ses çok kalın olsa da kadın sesiydi. Bu bir kadındı.

Görgü kurallarını anımsayan ama artık bir *wearh* olduğunu unutan Marcus kadını nezaket kuralları gereğince selamlamak için ayağa fırladı. Şarabı bir tarafa uçu ve sandalyenin dolgulu kol dayama yerlerinin birinden büyük bir çatırtı geldi.

“Bu bir bebek!” dedi kadın mavi gözleri hayretle açılırken sesi incelerek.

Kesinlikle kadındı. Marcus eğildi.

“Neden böyle bir şey yapıyorsun?” diye sordu tuhaf aksanlı İngilizcesiyle. “Bunu hemen kesmen gerekiyor. Charles,,neden eğiliyor?”

“*Bébé est américain*,” dedi Charles ağzını ekşi bir şey yemiş gibi büzerek.

“Çok lazımdı,” diye belirtti kadın. “Ailede bir tek bunlardan eksikti.”

“Ben Mar... Gale... Chaun...” Marcus şaşkınlıktan sözlerini tamamlayamadı, sonra kendini topladı. “Ben Matthew’a bağlıyım.”

“Evet, biliyorum. Üzerine buram buram kokusu sinmiş.” Dirsekten bükülü, avucu açık kolunu uzattı. “Ben Freyja de Clermont. Halan. Bana Fanny diyebilirsin.”

Marcus Fanny’nin dirseğini tuttu, kadın da onunkini. Kadının tutuşu çelik gibi sertti. Gerçekliği bir yana dişi *wearh* mantığına alışmak bile Marcus’un biraz zamanını alacaktı. Kadınların yumuşak, tatlı, beslenmeye ve korunmaya muhtaç olması gerekirdi. Ne Fanny –aslında Freyja ismi ona daha çok

yakışıyordu— ne de Françoise bu tanıma uyuyordu. Artık onunla tanıştığı için Gallowglass'ın Marcus'a halasıyla asla kâğıt oyunları oynamaması için verdiği talimat kesinlikle mantıklı geliyordu.

“Matthew da seninle mi?” diye sordu Fanny.

“Hayır. Şövalye Yorktown'da, savaşı bitiriyor,” diye yanıtladı Marcus. De Clermont'tan hâlâ vaftiz adıyla söz edemiyordu.

“Ha, savaş bitti. En azından gazetelere göre öyle.” Fanny şapkasını çıkarıp ters bir şekilde bir un yığının üzerine bıraktı.

Marcus, Charles'ın onu bu yüzden sertçe azarlamasını bekledi ama şef, Fanny'yi hayranlıkla izliyordu.

“Yemeğinizi içebildiniz mi, Matmazel Fanny?” diye sordu Charles. “Bütün sabah Mösyö Franklin'le çalışmak sizi çok acıktırmış olmalı. Antoine ahırda. Onu odanıza göndereyim mi? Yoksa Guy'ı mı tercih edersiniz?”

“Kahvaltımı yatağımda yapacağım.” Freyja durup seçeneklerini değerlendirdi. “Sanırım Josette daha iyi gelir.”

Charles telaşla düzenlemeleri yapmaya başladı. Marcus çaresizce Fanny'nin sözcüklerinden anlam çıkarmaya çalışıyordu. Herhalde planladığı şey...

“Bu saatte genellikle canım tatlı çekiyor,” diye açıkladı Fanny.

Fanny, Josette'ten beslenecekti. Yatakta. Başka neler olabileceği Marcus'un hayal gücünü harekete geçirdi. Fanny havayı koklayıp gülümsedi.

“Benim işim bitince ve iyileşme fırsatı bulduktan sonra onu alabilirsin. Sevgili Josette çok cömert bir kızdır.” Fanny, Marcus'un kalktığı yüksek arkalıklı sandalyeye oturup çizmeli ayaklarını şöminenin taş kenarına dayadı. Bu hareketiyle kalçasına kadar sıyrılan etekleri uzun, biçimli bacaklarını ortaya serdi. “Efendinden bu kadar uzakta olmak için oldukça küçüksün.”

“Ben altmışımı geçtim, matmazel.” Marcus yaşını yıl olarak değil de gün olarak düşünmeye çalışsa da hâlâ kulağa tuhaf

geliyordu. Çekinerek ateşe atılacak odunların durduğu kutunun kenarına oturdu.

“Şehvetli düşüncelerin olmasına şaşırmmamalı. Onları keşfetmelisin,” diye yorum yaptı Fanny, “kendine hâkim olmayı başarmak istiyorsan. Tanrı’ya şükür, Matthew’un yanında değilsin. Seni keşiş gibi yetiştirir, kadınlarla her türlü ilişkiyi yasaklardı.”

Bu tam olarak Pittsfield’da, Marcus genç kadınların tadına bakmak için salya akıtırken roma bulanmış bir erkekle yetinmek zorunda kaldığı zaman olan şeydi.

“Matthew kadınlardan beslenmemem gerektiğini söyledi. Arzu ile açlığı karıştırmamanın kolay olduğunu söyledi. O dedi ki...”

Fanny onu Philadelphia Temsilcileri’nin arasında yaygın olan bir el hareketiyle susturdu.

“O zaman Matthew’un burada olmaması senin için korunç iyi bir şey olmuş. Biz artık farklı bir zamanda, farklı bir dünyada yaşıyoruz. Şehvet duygularımızdan kaçınmak yerine onları kucaklamalıyız.”

Marcus o anda o kadar sertleşmişti ki acı çekiyordu, Fanny’nin özgürlükçü düşünceleri arzusunu körüklüyordu. Bugünlerde şehvet duygusu diğer iştahları kadar dipsizdi. *Aréthuse*’deyken yelken bezlerinin çarpması bile müstehcen düşüncelerini kışkırtıyordu.

Charles, Fanny’ye aromatik kokulu koyu bir kahve sundu. “Josette banyonuzu hazırlıyor, matmazel.”

“Uzun uzun banyo yapıp beni beklesin.” Fanny kahvesini yudumlayıp ihtirasla iç çekti. “Sıcak su bütün kanı derisinin yüzeyine yaklaştırır ve onu çok daha rahat bir duruma sokar.”

Marcus, Fanny’nin bu bilgelliğini daha sonra kullanmak üzere aklının bir köşesine yazarken kendine biraz daha yer açmak için odun kutusunun kenarında kıpırdandı.

“Pekâlâ. Bana haberleri ver. *Papa*’yla işler nasıl gitti?” Fanny buz mavisi gözlerini Marcus’a dikti.

Marcus'un *Papa*'nın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Omzunu silkti. Fanny'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

"Philippe'e zaman ver." Fanny elini uzatıp hafifçe dizine vurdu. "Baba onun işine yarayacağını anlayıp sana isim verir vermez buzlar eriyecektir. O zamana kadar benimle kalacaksın. Sana nasıl *wearh* olunacağını öğreteceğim... ve Matthew'un yapacağından çok daha iyi bir iş çıkaracağım. *Papa* bile ne başardığımı görünce şaşırıp kalacak."

Marcus oh çekmemek için kendini zor tuttu. Fanny'nin ona daha iyi ebeveynlik yapacağından emin olmasa da eğitimi çok daha ilginç, hatta çok daha zevkli bir deneyim haline getireceği kesindi.

Fanny, Marcus'un eğitimi konusundaki görevini hevesle benimseyerek ona dans ve kılıç ustaları, Fransızca ve Latince öğretmenleri, hatta bir perukçu ayarladı. Marcus'un günleri randevularla, geceleriye okuma ve yazmayla doluydu.

Fanny hâlâ Marcus'un nasıl gelişeceği konusunda endişelenerek onun aileye bir değer katması için yapabileceği her şeyi yapmak istiyordu.

"Senin zihnini yeni deneyimlerle meşgul etmeliyiz, Marcus," diye belirtti bir gece Fanny. "Yoksa *usanca* tutulabilirsin ve kız kardeşim Stasia gibi hevesiz olursun. Merak etme, bir arkadaşına haber yolladım. Seni nasıl mükemmelleştireceğimizle ilgili harikulade fikirleri olacaktır."

Genlis Kontesi, Stéphanie Félicité du Crest de Saint-Aubin, Fanny'nin yardım çağrısını duyunca bir an önce imdadına koşmak için operadan çıkmıştı. Lavanta rengi ve mavi ipekler içinde yüzerek, simli örgüleri ışıldayarak, başında pudralı, buluta benzeyen kabarık bir perukla eve adeta bir bahar güneşi gibi

doğdu. Kontes, Marcus'u boynuna gök mavisi bir kurdeleyle asılı opera gözlüğünün ardından süzdü.

"Dikkat çekici bir yaratık," diye ifade etti incelemesini tamamladıktan sonra kusursuz İngilizcesiyle.

"Evet ama hâlâ bebek," dedi Freyja üzüntüyle. "Mösyö Marcus'u büyükbabasıyla tanışmasına hazırlamak için hiçbir zahmetten kaçınmamalıyız, Stéphanie. Bence sen... hemen işe koyulmalısın."

Fanny ve Madam de Genlis birlikte onu itip dürterek öyle bir soru ve yorum yağmuruna tuttu ki, Marcus İngilizce sorularla Fransızca yorumların hızına yetişemedi. Bir sonraki konunun kadınlarla olan deneyimsizliği hakkında mı (trajik sayılacak kadar sınırlı olduğunda hemfikirlerdi), eğitimi hakkında mı (şaşırtacak kadar zayıftı) yoksa davranış biçimi hakkında mı (acayip eski modaydı ve hizmetkârların önünde eğilmeyi artık gerçekten bırakması gerekiyordu) olacağını tahmin etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

"*Bébé*'nin uykuya ihtiyacı olmaması iyi bir şey," diye yorum yaptı Madam de Genlis, Fanny'ye. "Gece gündüz çalışırsak babanız kontla yaz ortasında tanışmaya hazır olabilir."

"Bizim altı ayımız yok, Stéphanie," dedi Fanny.

"Altı gününüz varsa şanslısınız," diye karşılık verdi Françoise.

"*Six jours!*" Madam de Genlis dehşete kapılmıştı. "Françoise, bir şeyler yapmak zorundasın! Madam Marthe'yle konuş. O Philippe ile Ysabeau'yu Paris'ten uzaklaştırır. Belki saraya gidebilirler?"

"Ysabeau Versailles'dan nefret eder. Üstelik haberler Paris'le saray arasında çok hızlı ilerliyor," dedi Fanny endişeyle.

"Kış aylarını Blois'da hatta Sept-Tours'da geçirmekten keyif alacaklarından eminim. Bunu önerebilirsin, Fanny," diye üsteledi Madam de Genlis.

“Babam bir şeyler çevirdiğimi hemen anlar,” dedi Fanny. “Hayır, Stéphanie, cesur ve acımasız olmalı ve *Bébé*’yi elimizden geldiği kadar çabuk eğitmeliyiz. Ortaya çıkacağı korkusu odaklanmamızı keskinleştirir ve önümüze yeni olasılıklar serer. Enerji ve azimle bütün engeller aşılr, Dr. Franklin’in söylediği gibi!”

Marcus’un günleri ve geceleri baş döndürücü bir faaliyet yumağı şeklinde geçti. Latinceye, Fransızcaya ve dans derslerine pek bayılmıyordu. Kılıç dersleri daha iyiydi. Ama en çok sevdiği, Fanny’nin zengin kütüphanesinde siyaset ve felsefe tartıştıkları anlardı. Marcus daha önce bu kadar çok kitabı hiç bir arada görmemişti. Madam de Genlis zeki ve iyi eğitilmiş bir kadındı ve bu Marcus’un ona ayak uydurmakta zorlanması anlamına geliyordu, sohbetlerinin konusu Thomas Paine olduğunda bile. Ama Marcus’un en çok sevdiği şey, şehrin sokaklarında dolaşmalarıydı.

“Paris en iyi öğretmendir,” diye belirtti Madam de Genlis Seine’i geçip Île de la Cité’nin dolambaçlı yollarında ilerlerlerken.

Birlikte kasapların dana kesmesini, Madam Gourdan’ın genelevindeki fahişelerin öğleden sonra temizliğini izlediler. Françoise’a olan dindirilmemiş arzusunun etkisiyle Seine’deki *bateaux-lavoir*’ların arasında sabun ve kolanın güçlü kokusunu içlerine çekerek ve çamaşırcı kadınlara kanlarının bir bardağı karşılığında birkaç kuruş vererek harika bir sabah geçirdiler. Sırada şafak vakti Bois de Vincennes’de avlanırken denk geldikleri gergin bir düellonun barut kokusu vardı. Onu matbaalar izledi; ıslak sayfalar ve baskı mürekkebinin kokusu Marcus’u mıknaşın demir tozunu çektiği gibi çekiyordu.

Daha önce Philadelphia’daki matbaacılarda birkaç baskı rulosu görmüş olsa da Paris’teki kitapçılar bambaşka bir boyutta çalışıyordu. Tahta raflarda Fransızca, Latince, Yunanca, İngilizce ve Marcus’un tanımadığı dillerde kitapların dizgileri yapılıyordu.

Bazen metal harfler önceki işlerinden kalma mürekkeple ıslak ıslak parlıyordu. Sonra dizilmek, mürekkeplenmek ve damgalanmak üzere baskıya gönderileceklerdi. Marcus parçalanmasını önlemek için kendi *Sağduyu* nüshasını çekinerek ciltçiye uzattı. Adamın yeni deri cilt için sert bir kaplama seçmesini ve yıpranmış içeriği koruması için temiz kâğıtlar yapıştırmasını izledi. Ciltçi onu kahverengi deri bir cildin içinde, altın yaldızla mühürlenmiş olarak sağlam bir şekilde iade ettiğinde Marcus elinde artık en şık kütüphanelere yakışacak bir kitap tutuyordu.

Kitapların dünyasından o kadar büyülenmişti ki Fanny kanını içerek kitap ticaretinin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu özünden kavrayabilmesi için iriyarı bir matbaacıya, kızı için gereken çeyiz parası için adamın yıllık kazancının yarısı kadar bir ödeme yaptı.

“*Alors*. Bu bir deneydi,” dedi Madam de Genlis hafif bir hayal kırıklığıyla, çünkü Marcus ona adamın kanı araçılığıyla gördüklerinin çoğunun tam bir cadaloz olan karısı ve borcundan kurtulmak için harcadığı boşa çabayla ilgili olduğunu itiraf etmişti.

“Tekrar deneriz,” dedi Fanny başarısızlıktan yılmayarak.

İşin içinde Fanny ve Madam de Genlis olunca hiçbir şey onun için erişilmez değildi... Gallowglass'ın korktuğu gibi, Marcus'un hassas koku alma duyusu onu burnunun götürdüğü yere sürükleyebilirdi. Genç kadınların kokusuna karşı koyamıyordu.

“Gidilecek yeri tam olarak biliyorum,” dedi Fanny gizlice, Madam de Genlis'e. “Genç ve hevesli kadınların olduğu bir genelev.”

Sonra Marcus kadınlardan daha baştan çıkarıcı bir koku aldı.

“Durun. Bu ne?” Marcus, Fanny'nin ilerleyişini ancak ayağını yere, kemiğini baskıdan çatlatarak kadar sert basarak durduğunda yavaşlatabileceğini keşfetmişti.

"Hôtel-Dieu." Madam de Genlis, Seine kıyısında, Notre-Dame Katedrali'nin gölgesinde kalan is lekeli büyük binayı işaret etti. Bazı kısımları yıkılmıştı. Kalanı da her an nehre devrilecekmiş gibi duruyordu.

"Otel mi?" diye sordu Marcus.

"Hastane," diye karşılık verdi kadın.

"İçerisini gezmek istiyorum," dedi Marcus.

"Aynı babası." Fanny, Marcus'un kadınların peşinden gitmeyi, ölüm ve hastalık uğruna terk etmesinden hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonra yüzü birden aydınlandı. "Belki bu benzerlikten öğrenilecek bir şey vardır? Sen ne düşünüyorsun, Stéphanie?"

İçeri girer girmez kafur, sargı bezi, kahve ve baharat kokuları Marcus'un burnunu doldurdu; ardından çürümenin, sert esintili afyonun ve ölümün kokusu geldi. Onları bakır ve demirin katmanlar halindeki kokusuyla birlikte içine çekti.

Bu kadar çok kan, diye düşündü. Hepsi birbirinden farklıydı.

Marcus hastalıkları elle muayene ederek teşhis etmek ve hastalarının durumunu incelemek yerine vampir bedeninin güçlü bölümü olan burnunu kullanarak koğuşlarda gezindi.

Hastane inanılmaz büyüktü, Philadelphia İslahevi'nden de ordunun Williamsburg'da işgal ettiği hastaneden de büyüktü ve keşfini tamamlayamadan gece çökmüştü bile. O zamana kadar Marcus'un bütün ceketini kan ve kusmukla lekelenmişti... hastaların su ve yardım isteyen yalvarışlarına kayıtsız kalamamıştı. Aynı zamanda kurt gibi acıkmıştı ve artık bunların, açlığını yatıştırmayacağını bildiği halde bir tavernaya gidip büyük bir bira ve lezzetli bir biftek sipariş etmek istiyordu.

Yerine Josette'le yetindi.

Ertesi sabah girişte bir şamata koptuğunda kütüphanede Latince fiillerin çekimini yapıyordu.

Odaya Fanny'nin ayak işlerine bakan, kolları diğer kısımlarına göre çok uzun, tuhaf görünümlü, Ulf adındaki adamın peşinden ufak tefek bir kadın daldı. Onun arkasında da ufak tefek, şık giyinmiş başka dişi vardı.

Bir *wearh*.

“Bakın! İşte burada!” diye bağırdı kadın, katlanmış bir kâğıdı göğsüne bastırarak. Metrelerce kırmızı-beyaz çizgili ipek kumaşa sarınmış, pudralı bir peruğun tuhaf bir açıyla durduğu başının tepesine gülünç olacak kadar minik bir şapka takmış ve bir redingot giymişti. Kadının hatları o kadar minikti ki çocuk gibi görünüyordu. “Aynı Gilbert’imin tarif ettiği gibi, değil mi? Hôtel-Dieu’ye girerken arabamın içinden gördüğüm anda onu tanıdım.”

Dişi *wearh* Marcus’u, şapkasından sarkarak delici yeşil gözlerini örten ince tülün ardından inceliyordu.

“Madam de Clermont, müsaadenizle ben...” dedi Ulf, kocaman ellerini dehşetle kanat gibi sallarken.

“Ysabeau!” Fanny yanlarına uçuk mavi ve yeşil bir bulut gibi geldi. Hâlâ devrim renklerini destekleyen ve bugün altın sırma ve bahriye mavisi renklerinde giyinmiş Madam de Genlis onu çok daha sakın adımlarla takip ediyordu. Peruğunun tepesine şapka yerine yelkenleri fora bir gemi iğnelenmişti.

“Ve Markiz de Lafayettete.” Madam de Genlis bir eliyle eteklerini süpürüp reverans yaptı. “Bu şerefi neye borçluyuz?”

Marcus eski hastasının karısına bakakalmıştı. Bir kocası olabilecek kadar büyük görünmüyordu ama zaten Lafayettete de bir koca olacak kadar olgun görünmüyordu.

“Kocamın kurtarıcısına teşekkür etmek için geldim.” Adrienne, Marcus’un yanına koşarken dudaklarını onu öpmeye hazırlanarak büzmüştü.

“Lütfen, madam. Buna gerek yok...” Marcus’un itirazları coşkulu bir kucaklamayla kesildi.

“Bu iyiliğinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim?” Adrienne ceketinin üzerinde ağlıyor, ona hayatı pahasına sarılıyordu. “Hekimlik becerinizin karşılığını? Sizin...”

“Ben torunumu görmeye geldim,” diye araya girdi peçeli kadın, Adrienne’in taşkınlığından sabrını yitirdiği anlaşıyordu. Kumaş parçasını kaldırıp yüzünü gösterdi. Kusursuz, çarpıcı bir güzelliğe sahipti ama hatlarında aklı başında bütün sıcağanlılıkları ondan uzak durması için uyaran bir vahşilik vardı.

“Büyükanne?” diye fısıldadı Marcus ona bir adım yaklaşarak.

“Marcus henüz hazır değil...” diyecek oldu Fanny.

Buz gibi bir bakış onu durdurdu.

“Tabii ısrar ediyorsan,” dedi Fanny yumuşak bir tavırla, ancak Marcus onun kalbinin normalden çok daha hızlı attığını duyabiliyordu. “Marcus, bu Ysabeau de Clermont, Matthew’u meydana getiren kişi... ve senin büyükanne.”

Büyükanne. Marcus’un kanı gurur ve saygıyla kesik kesik ve kuvvetli bir trampet gibi atıyordu. Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

Marcus büyükannesini inceledi ve bunu yaparken bu yabancı için hissettiği yakınlıktan etkilendi. Yüzünün ve hatlarının güzelliğinden, kemiklerinin keskin zarafetinden, mavimsi tonlu porselen gibi teninden anında büyülenmişti. Yeşim taşı rengindeki gözleri o kadar deliciydi ki Marcus kemiklerine işlediğini hissediyordu. Elbisesi krem rengi ipekten bir köpük gibiydi ama narin bedenini saran kabarık kumaş katları kadının gücünü

azaltmıyordu. Ysabeau de Clermont güçlüydü... ve çok keskin bir zekâsı vardı.

Marcus kendine hâkim olamadı. Karşısında eğildi. Büyükannesi o güne dek karşısına çıkan en zarif hanımefendiydi. Adrienne heyecanlanıp alkışlayarak onayladı ve Fanny kendi evinde, gözlerinin önünde gerçekleşmekte olan bu özel anın dokunaklılığı karşısında gözündeki yaşı sildi.

Soğuk, narin parmaklar omzuna dokunup sessizce kalkmasını emretti.

“Evet. Sen Matthew’un oğlusun,” dedi Ysabeau gözlerini onunkilere dikerek. “Damarlarında onun kan şarkısını duyuyorum. Sen kendi haline dönüşürken zamanla silinip yok olacak. Ama sen böyle bir bağımsızlık için fazla gençsin. Kendini koruyacak hale gelinceye kadar vampirlerin senin kim olduğunu anlaması çok önemli.”

“Vampir mi?” Marcus aklı karışarak Fanny’ye baktı.

“Biz artık o eski moda ‘*wearh*’ sözcüğünü kullanmıyoruz,” diye açıkladı Fanny. “Vampir daha yeni... modern.”

“Sana ne dendiğinin pek önemi yok,” dedi Ysabeau önemsemez bir ses tonuyla. “Önemli olan tek şey, kim olduğun: Sen Matthew’un oğlu... ve bir de Clermont’sun.”

OtuZ

12 HAZİRAN

“Telefonun yanında mı?”

“Evet, Miriam.” Phoebe ziyaretçisini ilk gören olmak için sabırsızlanarak pencerede bekliyordu.

“Ya para?”

“Cebimde.” Phoebe kot pantolonunun cebine vurdu, taksi için birkaç küçük kâğıt parayla rüşvet için büyük kâğıt paralar düzgünce katlanmıştı.

“Kimlik yok değil mi?” dedi Miriam.

Akla gelmeyen bir şey olması ve birinin ölmesi olasılığına karşı avlanmaya üzerinde hiç kimlik olmadan çıkması gerektiği Phoebe’ye defalarca tekrarlanmıştı.

“Yok.” Phoebe ailesinin ona yirmi birinci yaş gününde verdiği pırlanta anahtarı bile, taşlarının kayıtlı olması ve birinin onların izini sürerek ona ulaşması ihtimaline karşı çıkarmıştı. Ancak Marcus’un nişanlanırken parmağına geçirdiği zümrüt yüzük hâlâ taktığı yerde duruyordu.

“Aval aval dışarı bakmayı bırak,” dedi Miriam aksi aksi.

Phoebe kendini sokağın manzarasından kopardı. Zaten yakında dışarıda olacaktı.

Yürüyüşe çıkıyordu.

Paris’te.

Gece.

Jason'la.

O Miriam'ın, yani artık Phoebe'nin ailesinin bir parçasıydı, erkekti ve Miriam'ın eski eşinin oğluydu.

Bu gece Phoebe'nin bağımsız bir vampir olma yolunda yeni bir aşamaydı. Bu geçiş töreninin önemi, gece yürüyerek dolaşacağı sokaklarda arabayla gezdiren Freyja'nın şoförü de dahil olmak üzere evin bütün üyeleri tarafından aklına kazınmıştı. Miriam ona her şey planlandığı gibi giderse Phoebe'nin Jason'la avlanmasına izin verileceğini söylemişti ama beslenmek için değildi. Henüz bunu yapacak kadar olgunlaşmamıştı.

Teşvik edildiği için Phoebe başarılı olmaya kararlıydı. Düzenlemeler üzerine derin derin düşünmüş, odasında tek başına kaldığında şehirde geçireceği zamanın bütün anlarının provasını yapmıştı ve gerçekleşmesi için hazırды.

Kapının tıklatıldığını duydu.

Phoebe heyecandan neredeyse havaya sıçradı. Yeni ailesinin bir üyesiyle tanışmak üzereydi. Françoise sanki Phoebe kapıya koşup kırarak açmaya kalkacakmış gibi ona sert bir bakış attı. Phoebe ayaklarını durdurdu, kollarını önünde kavuşturdu ve Freyja'nın salonunda bekledi.

Bu kendine hâkim olma becerisi Miriam'dan onaylayan bir bakış ve ziyaretçiye bakmak için kapıya yürümeden önce Françoise'dan hafif bir gülümseme kazandırdı.

"Lord Jason," dedi Françoise. Tanıdık bir koku Phoebe'nin burnuna doldu: köknar ve kara dutun yoğun kokusu. "*Serena* Miriam salonda."

"Teşekkür ederim, Françoise." Jason'ın sesi yumuşak ve hoştu; Phoebe'nin yolculuklarında daha önce duymadığı bir aksanı vardı.

Jason odaya girdiğinde ela gözleri Miriam'a kenetlenmişti. Phoebe'yi hiç görmemiş gibi davrandı ve bir kere bile bakmadan yanından geçip gitti. Jason, Marcus'un boyundaydı, belki birkaç santim kısaydı ve ona benzeyen sıkı, kaslı bir yapısı vardı.

"Miriam." Jason, Phoebe'nin meydana getirenini iki yanından öptü. Selamlaması saygılı ve sevgi doluydu ama sıcak olmaktan çok uzaktı.

"Jason." Miriam eşinin oğlunu inceledi. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle. Annelik sana yakışmış," diye karşılık verdi Jason kuru kuru.

"Vampir büyütmenin ne kadar zor olduğunu unutmuşum," dedi Miriam iç geçirerek. "Phoebe, bu Bertrand'ın oğlu Jason."

Jason varlığını yeni fark etmiş gibi Phoebe'ye döndü. Phoebe ona bunun çok açık bir saygısızlık olduğunu bildiği halde merakla bakıyordu. İçten, dürüst ifadesini, burnundaki hafif kemeri ve kumral saçlarındaki altın tonları fark etti.

"Onu bağışla. Hâlâ çocuk," dedi Miriam onaylamaz bir tavırla.

Phoebe iyi davranması gerektiğini anımsayıp kendini savunmak için söyleyeceği ters sözleri yuttu. Onun yerine elini uzattı. O anı günlerdir gözünde canlandırıyordu. Ona doğru yürümesinin olanaksız olduğunu biliyordu... heyecandan koşabilirdi. Buna rağmen insan gibi davranıp Jason'ın elini parmaklarını kırmadan sıkmayı başarabilecek miydi?

Jason karşısında durdu, gözlerini hafifçe kısmış onu değerlendiriyordu. Sonra ıslık çaldı.

"Marcus hayatında ilk defa abartmamış," dedi usulca. "Söylediği kadar güzelsin."

Phoebe gülümsedi. Eli hâlâ uzattığı yerde duruyordu. Hafifçe kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Jason onun elini tuttu, dudaklarına kaldırıp parmaklarına bir öpücük kondurdu.

Phoebe tokat yemiş gibi elini çekti.

“Elimi sıkman gerekiyordu, öpmen değil.” Bu masum davranışın onu neden bu kadar kızdırdığını tam olarak anlamasa da Phoebe’nin sesi öfkeden titriyordu.

Jason gerilerken yüzünde bir gülümseme belirdi ve ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

Salondaki gerilim azalınca Jason konuştu.

“Pekâlâ Miriam, öpücüklü açılışımı kabul etmedi, bana saldırmadı, ısırmadı, açık kapıdan dışarı da fırlamadı.” Jason başıyla onayladı. “İyi iş çıkarmışsın.”

“*Phoebe* iyi iş çıkardı,” dedi Miriam, sesinde Phoebe’nin daha önce hiç duymadığı bir duyguyla. *Gurur*.

“Ben sadece kanı sağladım,” diye devam etti Miriam. “Geri kalanını Freyja ve Françoise yaptı. Ve Phoebe’nin kendisi tabii.”

“Bu doğru değil.” Phoebe, Miriam’a karşı çıkan kendi sesini duyunca şaşırdı. “Sadece kan değil, bir geçmiş. Bağ. Vampir olarak görevimi anlamamı sağladı.”

“Gerçekten çok iyi, Miriam,” dedi Jason usulca. “Sadece otuz bir günlük olduğundan emin misin?”

“Belki de Freyja’nın modern çocuk yetiştirme fikri görüldüğü kadar gülünç değildir,” dedi Miriam düşünceli bir tavırla. Eliyle Phoebe ile Jason’a kapıyı gösterdi. “Gidin. Gözümün önünden kaybolun. Bir saat sonra dönün. İki de olabilir.”

“Teşekkür ederim, Miriam,” derken Phoebe odadan çıkmıştı bile.

“Ve Tanrı aşkına, beladan uzak durun,” diye seslendi Miriam arkalarından.

8. bölge sokakları bu kadar geç bir saatte bile tenhalaşmamıştı. Çiftler en sevdikleri restoranlarda yedikleri yemekten dönüyordu. Âşık çiftler geniş bulvarlarda kol kola dolaşıyordu. Phoebe aydınlatılmış pencerelerden gece kuşlarının televizyon izlediğini görebiliyordu, sahte kahkahalar ve sıkıcı haber sunucuları tuhaf bir koro oluşturunuyordu. Konuşma parçaları haziran havasının keyfini süren sıcakkanlıkların açık yatak odası pencerelerinden taşıyordu.

Ve her tarafta alçak, sürekli bir davul sesi vardı.

Kalp atışları.

Ses o kadar büyüleyiciydi ki Phoebe, Jason'ın durup ellerini cebine soktuğunu zor fark etti. Onunla konuşuyordu.

"Affedersin?" dedi Phoebe dikkatini yeniden üvey kardeşine odaklayarak.

"İyi misin?" Jason'ın gözlerinin kahverengiden çok yeşil olduğunu Phoebe yakından bakınca fark etti. Kendisinden daha büyük görünmese de gözlerinin kenarında küçük kırışıklıklar da vardı. Phoebe buna benzeyen kırışıklıkları yazları teknelerde ve denizde çok zaman geçiren arkadaşlarında görmüştü.

"Nerelisin?" diye sordu Phoebe.

"Bunu sormamalısın," dedi Jason yeniden hareket ederken. "Asla bir vampire nerede doğduğunu, yaşını veya gerçek adını sorma."

"Ama sen herhangi bir vampir değilsin. Sen ailedensin." Phoebe ona kolayca yetiştii.

"Öyle." Jason güldü. "Yine de dikkatli olman gerekiyor. Miriam'a yaşını son soran yaratık Boğaz'ın dibine gömüldü. Meydana getirenin acımasız biridir. Onu kızdırma."

Phoebe onu kızdırmıştı. Freyja'nın yemek odasında.

"Eyvah. Kalp atışların tavan yaptı," diye belirtti Jason. "Ne yaptın?"

“Ona meydan okudum.”

“Sonra seni doğduğuna pişman etti mi?” Jason’ın yüzünde anlayışlı bir ifade vardı.

“Miriam bir daha konusunu açmadı.” Phoebe dudağını ısırdı. “Sence beni affetmiş midir?”

“Hiç şansın yok.” Jason neşeyle gülümsedi. “Miriam’da fil hafızası vardır. Merak etme. Sana bunu ödetecektir. Bir gün.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi Phoebe.

“Miriam savunmasız bir anını bekleyecektir. Kolay olmayacak. Ama en azından atlatmış olacaksın.” Jason ona bakmak için döndü. “Miriam hakkında herkesin bildiği tek bir şey varsa o da kin gütmeyeğidir. Marcus’un babası gibi değildir.”

“Ben hâlâ Matthew’u anlayabildiğimi sanmıyorum,” diye itiraf etti Phoebe. “Ysabeau, Baldwin, Freyja, hatta Verin, hepsiyle bir bağlantım olduğumu hissediyorum ama Matthew’la yok.”

“Matthew’un bile kendisini anlayabildiğini sanmıyorum,” dedi Jason sakince.

Phoebe V. George Bulvarı’na dönüp Seine kıyısına çıktı. tıklarında hâlâ bu bilgi kırıntılarını irdeliyordu. Nehrin karşı kıyısındaki Bourbon Sarayı tamamen aydınlatılmıştı ve nehre serpilmiş köprüler vardı. III. Alexandre Köprüsü ve Roue de Paris’nin parmaklıkları mavi ve kırmızı ışıklarla parlıyordu.

Phoebe büyülenmiş gibi parlak renklere ilerledi.

“Sakin ol, Phoebe.” Jason’ın eli dirseğindeydi, ağırlığı onu durdurmaya çalışan bir çapa gibiydi.

Bu kadar ışık olmasından etkilenerek aklı karışan Phoebe silkinip ondan kurtulmaya çalıştı. Jason daha sıkı kavradı, parmakları acıtacak kadar baskı uyguluyordu.

“Fazla hızlısın, Phoebe. İnsanlar sana bakıyor.”

Bu onu durdurmaya yetti. Phoebe kesik kesik soluk alıyordu.

“Annem öyle derdi.” Phoebe’nin geçmişi ile günü çakıştı. “Baleye gittiğimizde. Veya tiyatroya. Veya parkta oynarken. *‘İnsanlar sana bakıyor.’*”

Jason bir şey söyledi ama sesi, kalplerin yüksek davul sesi nedeniyle çok uzaktan ve boğuk geliyor, onları çevreleyen parlak renklerin arasında önemsiz kalıyordu. Phoebe’yi döndürdü. Phoebe ışıklara hırladı ve renkler birbirine karışıp baş döndürücü bir sarmal oluşturdu.

“Seni ışık çarptı.” Jason’ın gözleri yeşil ve altın bir fırıldak gibiydi. Küfretti.

Phoebe’nin dizleri büküldü, kaldırımı yığıldı.

“Şampanyayı fazla mı kaçırдың tatlım?” Bir kadın güldü. Orta yaşlı. Aksanına bakılırsa Amerikalı. Turist.

Phoebe saldırdı.

Ani şiddet karşısında turistin gözleri açıldı. Çığlık attı.

Yoldan geçen, birbirlerine hayran hayran gezinen âşıklar durup döndü.

“*Qu’est-ce que c’est?*” Lacivert-beyaz üniformalı bir polis memuru tek başına devriyede idi. Bacaklarını iki yana açıp ellerini telsiziyle silahlarının olduğu kemerine koydu.

Ama soru gecikmişti. Phoebe çoktan turistin boğazına yapışmış, elleriyle ince kazağını kavramıştı.

Bir el feneri doğruca Phoebe’nin gözlerinin içinde parladı. Yüzünü buruşturarak debelenen kadını bıraktı.

“İyi misiniz, madam?” diye sordu memur turiste.

“Evet. Sanırım,” dedi Amerikalı sesi titreyerek.

“Bu rezalet. Bu kadın bize saldırdığında otelimize dönüyorduk,” dedi turistin yanındaki kişi. Artık tehlike geçtiği için kuru sıkı cesaret sergiliyordu.

Phoebe büyük bir küçümseme hissetti. *Şu acınası sıcakkanlılar.*

“Kesin bir şey almış bu,” dedi kadın. “Veya sarhoş.”

“Muhtemelen ikisi de,” dedi arkadaşı, sesinde kötü bir imayla.

“Şikâyetçi olmak ister misiniz?” diye sordu memur.

Turistler başlarına gelen şeyin verdiği rahatsızlıkla gecelerinin kalanını ve ertesi günün büyük bir kısmını evrak doldurup rutin sorulara yanıt vererek geçirme fikrini değerlendirirken uzun bir sessizlik oldu.

“Veya bu işi bana bırakabilirsiniz.” Memur sesini alçaltmıştı. “Başka kimseyi rahatsız etmemesini sağlarım. Ona ayılması için zaman veririm.”

El feneri artık Phoebe’nin gözlerinde gezinmiyordu. Bunun yerine sabit bir ışık yayıyordu. Phoebe’nin dikkati ona sabitlenmiş kaldı.

“Onu içeri atın,” diye tavsiyede bulundu adam. “Geceyi hücrede geçirmek aklını başına getirir.”

“Bu işi bana bırakın, mösyö,” diye karşılık verdi polis memuru sırtarak. “Gecenizin devamında size iyi eğlenceler.”

“Özür dilerim,” dedi Jason çifte. Adamın eline bir şey tutuşturdu. “Kazak için.”

“Kız arkadaşının tasmaını kısa tut.” Adam parayı cebe indirdi. “Bence yaratılışları gereği buna ihtiyaçları var.”

Phoebe bu hakarete hırslayarak tepki verdi, ışık onu olduğu yerde tutuyordu. El feneri olmasaydı Phoebe bir daha asla böyle aşığılayıcı bir şey söyleyememesi için adamın dilini sökmüş olurdu.

“Ben onun ağabeyiyim. Londra’dan geliyoruz.”

“Haydi Bill,” dedi kadın ayağını taşa sürterek. “Bundan sonrasını polis halleder.”

Memur el fenerini çiftin ayak sesleri ve konuşmaları giderek kaybolup yerini sessizliğe bırakıncaya kadar söndürmedi.

“Ucuz atlattık,” dedi Jason.

“Çok ucuz. Ve çok erken. Otuz, gece dışarı çıkmak için çok küçük,” dedi memur.

“Freyja?” Phoebe gözlerini kırıştıtarak odaklanmaya çalıştı. Orada, tam karşılarında duran kişi bütün hava şartlarına uygun lacivert montu, ağır, siyah botların içine sokulmuş resmi pantolonu, başının tepesine belli bir açıyla oturtulmuş kasketiyle Freyja de Clermont’du. Saçları arkasında gergin bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

“Marcus’a sana göz kulak olacağıma söz verdim.” Freyja el fenerini kemerindeki halkaya takarak muhteşem görünen silahın yanına yerleştirdi.

“Kostümü nereden buldun?” Bunun vaat ettiği özgürlük ve macera fırsatları Phoebe’nin çok ilgisini çekmişti.

“Ah, bu kostüm değil,” dedi Freyja. “Kadınların Ulusal Polis gücünde yardımcı olarak hizmet etmelerine izin verildiği 1904’ten beri üniforma giyiyorum.”

“Peki ama onlara nasıl açıklıyorsun?..” Phoebe’nin geçen ambulansın sireninden ve yanıp sönen kırmızı ışıklarından dikkati dağılmıştı.

“Açıklıyorum. Ben bir de Clermont’um. Paris’te yetki sahibi olan herkes bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilir,” dedi Freyja.

“Ama bizim sır olmamız gerekiyordu. Ben anlayamıyorum.” Phoebe aç ve yorgundu, gözleri yanıyordu. Vampir olmasa migreninin tuttuğuna yemin edebilirdi.

“Öyleyiz, sevgili Phoebe.” Freyja elini Phoebe’nin omzuna koydu. “Bu sadece çok fazla kişinin paylaştığı ortak bir sır. Gel. Seni eve götürelim. Bir gece için yeteri kadar heyecan yaşadın.”

Freyja’nın evine dönülünce Phoebe’ye kocaman bir Chanel güneş gözlüğü, sıcak bir fincan kan ve ayaklarına terlik verildi.

Françoise onu bu haziran gecesinde yanmayan ateşin karşısında bir yere oturttu.

Miriam e-postalarını okuyordu. Phoebe'yle yanındakiler odaya girince başını telefonundan kaldırdı.

“Ee?” Miriam kedi gibi gülümsedi. “İlk özgürlük denemen nasıldı?”

Gizli El

15 HAZİRAN

“Bana bir daha doğum günü partisi yapmamamı hatırlatın.” Akşamüstüydü ve mutfaktaydım, bir şişe kırmızı şarabı açmakla meşguldüm. Bütün aile masanın kurulduğu, mumların yakılmayı beklediği bahçede, parlak renkli şemsiyelerin altındaki rahat ahşap koltuklarda ya da şezlonglarda oturuyordu. Matthew’un kayınbiraderi Fernando Gonçalves de bize katılmıştı. Matthew’un ağabeyi, de Clermont ailesinin başı Baldwin de onunla gelmişti.

Fernando mutfakta yanımda, Marthe’nin yiyecek tepsilerini düzenlemesine yardım ediyordu. Her zamanki gibi ayakları çıplaktı. Kot pantolonu ve yakası açık gömleği hayattaki pek çok şeye karşı olan rahat yaklaşımını yansıtıyordu, aile kutlamasında verdiği tek ödünü ceketini çıkarıp kravatını gevşetmek olan Baldwin’dan çok farklıydı.

“Lord hazretleri biraz daha şarap istiyor.” Marcus elinde boş bir karaf, hızlı adımlarla mutfığa girdi, mavi gözleri hoşnutsuzca parlıyordu. Normalde Baldwin’le iyi geçinirdi ama Paris’ten gelen haberler keyfini kaçırmıştı. Vampirlerin her türlü insan hastalığına bağışıklığı olabilirdi ama kan öfkesi, usanç ve ışık çarpması da dahil olmak üzere başka rahatsızlıklardan etkilendiği anlaşıyordu.

“Onunla uğraşıyorum,” dedim mantar tıpa ve şişeyle boğuşurken.

“Ver. Ben yapayım.” Marcus elini uzattı.

“Jack nasıl?” diye sordum söğüş tepsisine bir kâse sarı çeri domates eklerken. Onu Agatha tasarlamıştı ve lahana şeritleri, güzelce kesilmiş havuçların altına serilip ona renk katan turp ve dut yaprakları, parlak sarı domatesler, şerit şeklinde kesilmiş biberler, turplardan yapılmış güller ve salatalık çubuklarıyla süslenmiş servis tabağı Ritz’de yapılan bir düğün törenine layıktı. Tepsinin ortasındaki kereviz kökünden ağaca benzeyen yapraklı saplar çıkıyordu.

“Matthew’un dibinden ayrılmıyor.” Marcus bir hamlede mantarı şişeden çıkardı.

“Ya Rebecca?” dedi Fernando keskin bakışları rahat ses tonuyla çelişerek.

“Baldwin’in kucagında, halinden çok memnun.” Marcus başını hayretle salladı. “Adam ona tapıyor.”

“Ya Apollon, hâlâ bahçe kulübesinde mi?” Philip’in büyülü hayvanının haberini Baldwin’e kendi istediğim zamanda kendi istediğim şekilde vermek istiyordum.

“Şimdilik.” Marcus şarabı karafa boşalttı. “Ben olsam biraz kan getirirdim, Marthe. Geyik ya da insan varsa... ne olur ne olmaz.”

Bu keyifli öneriden sonra Marcus bahçeye döndü. Marthe sebze tepsisini alıp arkasından gitti. İç geçirdim.

“Belki Matthew haklıdır. Belki aileyle doğum günü kutlamak iyi bir fikir değildir,” dedim.

“Vampirler kural olarak doğum günlerini kutlamaz,” dedi Fernando.

“Bu ailede herkes vampir değil,” diye tersledim sesimdeki hüsrânı gizleyemedim. “Affedersin, Fernando. Bu aralar her şey biraz...”

“Zorlu mu?” Fernando gülümsedi. “Ne zaman de Clermont’lar için öyle olmadı ki?”

Ordövrleri yedik ve büyük bir başarıyla havadan sudan konuşmayı becerdik. Akşam yemeği için oturduğumuzda birlikteliğimiz çıtırdamaya başladı. Çözülmenin başlamasına neden olan Phoebe’ydi.

“Karanlıkta, Paris’te gezinmek için otuz gün çok erken,” dedi Baldwin onaylamaz bir tavırla. “Tabii ki Phoebe başını belaya sokar. Miriam’ın ihmalkârlığı ben şaşırtmadı ama Freyja’dan bunu beklemezdim.”

“Ben aslında buna tam olarak *bela* demezdim,” dedi Ysabeau buz gibi tehlikeli bir sesle.

“Miriam’ın çocukları geçmişte korkunç olaylar yaşadı. Layla’nın eşini hatırladın mı, Ysabeau? Ne kadar kötü bir seçimdi,” dedi Baldwin. “Ve Miriam bunu yapmasına göz yumdu.”

“Layla annemin uyarılarına kulak asmadı,” dedi Fernando. “Bütün çocuklar onları yapan kişiden senin kadar çekinmiyor, Baldwin.”

“Ve topraktan daha yaşlı olman, her şeyi bildiğin anlamına gelmiyor.” Jack içinde hâlâ biraz yoğun kan ve kırmızı şarap karışımı kalmış şarap kadehinin sapıyla oynuyordu.

“Ne dedin sen, ufaklık?” Baldwin gözlerini kısıtı.

“Duydun,” diye söylendi Jack. “Amca.” Son sözü saygı unvanı olarak kabul edilmek için fazla geç gelmişti.

“Miriam’ın, Phoebe’nin gece dışarı çıkmasını dikkatle planladığından ve iyi olacağını düşündüğünden eminim,” dedim alevler hepimizi sarmadan ateşe su dökmeyi umarak.

Jack'in yanında oturan Sarah onun elini tuttu. Bu hareket Baldwin'in gözünden kaçmadı. Kayınbiraderimin, Matthew'un ailede kendine ait bir dal kurması konusunda çekinceleri vardı... hem de sadece cadıların olduğu yetmiyormuş gibi, kan öfkeli vampirlerin de bulunduğu bir dal. Bana diğer yaratıkların, de Clermont'ların bu hastalığı taşıyan aile bireyleri barındırdığını fark etmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdimişti. Hatta gerekli olduğu takdirde Jack'i büyüyle bağlayacağıma bile söz vermiştim.

Jack kendine, önündeki karaftan büyük miktarda kan aldı. Matthew gibi Jack de kan içmenin, rahatsızlığın semptomlarıyla başa çıkarken ruh halini dengelemeye yardım ettiğini düşünüyordu.

"Bu gece kana çok yükleniyorsun, Jack." Baldwin'in yorumu ailenin genç üyelerinden güçlü bir tepki aldı.

Marcus sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini devirerek tavana baktı. Jack bardağına o kadar çok kan doldurdu ki tepesine kadar gelip kenarından taşmaya başladı. Philip yoğun kanın kokusunu aldı ve iki eliyle Jack'e uzandı.

"Meyve suyu," dedi Philip minik parmaklarını uzatarak. "Lütfeeeeen."

"Al. Onun yerine bundan ye." Dikkatini başka yere çekmeyi umarak hemen neredeyse çiğ olan etten birkaç küçük parça kesip oğlumun önündeki tepsiye koydum.

"Meyve suyu ver." Philip suratını asıp eti önünden itti.

"Meyveli su." Baldwin'in yanında oturan Becca bacaklarını sallayarak sandalyesini tekmelemeye başladı. Onun bildiği kadarıyla dünyada iki muhteşem iksir vardı: kanla süt karışımı olan meyve suyu ve kanla su karışımı olan meyveli su. Becca ikincisini tercih ediyordu.

"Seni yeterince beslemiyorlar mı, *cara*?" diye sordu Baldwin Becca'ya.

Becca ona dünyada iştahını bastırmaya yetecek kadar yiyecek olması fikri çok saçmaymış gibi surat astı.

Baldwin güldü. Bu koyu, sıcak ve kesinlikle çok yabancı bir sestti. Onu tanıdığım üç yılda bırakın kahkaha attığını, kırdadığını bile duymamıştım.

“Yarın senin için bir güvercin tutarım,” diye söz verdi Baldwin yeğenine. “Paylaşırız. Hatta önce onunla oynamana bile izin veririm. Bu hoşuna gider mi?”

Matthew, Baldwin ile Becca’nın birlikte ava gitmesi fikri hiç hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu.

“Al, *cara*. Bunu iç,” dedi Baldwin kan ile şarap karışımını onun dudaklarına götürerek.

“Onun içinde çok şarap var,” diye itiraz ettim. “Onun için iyi...”

“Saçma,” dedi Baldwin alayla gülerek. “Ben kahvaltıda, öğlen ve akşam yemeklerinde şarap içerek büyüdüm. Ve bu, Philippe benim efendim olmadan önceydi. Ona dokunmaz.”

“Baldwin.” Matthew’un sesi havada yükselen gerilimi kesti. “Diana, Rebecca’nın onu içmesini istemiyor.”

Baldwin omzunu silkip bardağı masaya bıraktı.

“Ben biraz kanla süt karıştırırım. Uyumadan önce onu içebilir,” dedim.

“Kulağa iğrenç geliyor.” Baldwin ürperdi.

“Tanrı aşkına, kapa şu konuyu.” Marcus ellerini kaldırdı. “Her şeye burnunu sokuyorsun, aynı Philippe gibi.”

“İkiniz de kesin.” Ysabeau iki kavgalı vampirin arasında oturmak gibi istenmeyen bir durumda kalmıştı. Onu başından uyarmış ve kısa çöpü çektiğini, Marcus ve Baldwin’in arasında oturacağını söylemişim çünkü protokol ve sağduyu gereği buna mecburdu.

“Am-ca!” Philip ihmal edildiğini düşünerek ciğerlerinin yettiği kadar bağıırıyordu.

“Dikkatimi çekmek için bağıırmana gerek yok, Philip,” dedi Baldwin kaşlarını çatarak. Bütün öğleden sonrayı gürültü yaparak geçirmiş erkek yeğenini kız yeğeninden tamamen farklı bir gözle değerlendirdiği açıktı. “Yarın sen de güvercinini alacaksın. Yoksa şarap gibi avlanmak da mı yasak, kız kardeşim?”

Baldwin’in bana meydan okuması, odada bulunan herkesin nefesini tutmasına neden oldu. Ortamdaki gerilime dayanamayan Jack sandalyesinde kıpırdandı. Gözleri kocaman açılmış ve mürekkep rengi olmuştu.

“Agatha. Onlara Provence’taki planlarını anlat,” diye önerdi Sarah, Jack’in elini tutarken. Bana masanın karşısından, *bu partiyi kurtarmak için elimden geleni yapıyorum ama garantisini yok*, der gibi bir bakış attı.

“Jack!” Philip artık ismini bağıırarak Jack’in dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“Ben iyiyim, minik fare,” dedi Jack, Philip’in huysuzluğunu, ona taktığı ismi söyleyerek geçirmeyi denerken. “Kalkmama müsaade var mı anne?”

“Elbette, Jack.” Onun kopmak üzere olan fırtınadan olabildiğince uzak olmasını istiyordum.

“Onu denetim altında tutmalısın, Matthew.” Baldwin gitmek için ayağa kalkan Jack’e eleştiren gözlerle bakıyordu.

“Torunumun tırnaklarının sökülmesine izin vermeyeceğim,” dedi Ysabeau tıslar gibi. Bir an onun Baldwin’i gırtlaklamasından korktum... hiç fena bir fikir değildi.

“Susadım.” Philip’in sesi tiz, kulak tırmalayıcı ve çok yüksekti. “İmdat!”

“Tanrı aşkına, biri ona içecek verebilir mi!” dedi Jack hırslayarak. “Onun yemek için yalvarmasına dayanamıyorum.”

Geçmişiyle boğuşan tek kişi Marcus değildi. Philip'in çığlıkları Jack'i de Londra sokaklarında açlıktan öldüğü anılarına geri götürmüştü.

"Sakinleş, Jack." Matthew göz kırpana kadar Jack'i yakasından yakalamıştı.

Ama Philip'in yardım çağrılarının gerginleştirdiği tek yaratık Jack değildi. Boynuna kolye gibi takılı bahçe kulübesinin kapı çerçevesiyle, sarımsı kahverengi bir yaratık bize doğru sıçradı.

"Yo, hayır." Agatha, Sarah'nın kolunu çekiştirdi. "Bak."

Apollon minik sorumluluğunun çevresini saran gerilimi sezmişti. Başına gelebilecek kötü şeylerden korumak için üzerine atlamadan önce ciyakladı.

Sarah havaya fırlattığı bir avuç tohum griffinin üzerine yağmur gibi yağarak onu anında durdurdu. Sonra boynundan uzun bir zincir çıkardı. Ucundan neredeyse Apollon'un kürkü ve tüyleriyle aynı renkte olan altın bir taş sallanıyordu. Kimyon tohumunun kokusunu alan Apollon şaşkınlıkla başını salladı. Sarah zinciri onun boynuna geçirdi. Taş griffinin göğsünde durdu. Anında sakinleşti.

"Kehribar," diye açıkladı Sarah. "Kaplanları evcilleştirdiği söyleniyor. Kimyon tohumları benim tavuklarımın kaçmasını önüyor. Denemeye degeceğini düşündüm... tabii bir de Huzur Suyu'nun masada leke yapacağını."

"İyi düşünmüşsün, Sarah." Yaratıcılığından etkilenmişim.

Ne yazık ki bu, Baldwin için geçerli değildi.

"Yeğenime ne zaman griffin verildi?" diye sordu Baldwin, Matthew'a.

"Apollon, *oğlum* ilk büyüünü yaptığında geldi," dedi Matthew, Philip'in üzerinde daha büyük bir hakkı olduğunu vurgulayarak.

“Demek annesine çekmiş.” Baldwin iç çekti. “Onun da Rebecca gibi cadıdan çok vampir olacağını ummuştum. Sanırım yine de zamanla değişebileceğini umabiliriz.”

Yaramazlık yapma fırsatı çıkınca hiç kaçırmayan Becca yetişkinlerin dikkatinin dağılmasından yararlanarak Baldwin’in kan bardağına uzandı.

“Hayır,” dedi Baldwin onu yetişemeyeceği bir yere kaçırarak.

Becca’nın sarkıttığı dudakları titremeye başladı. Ama göz yaşları amcasını yumuşatmayacaktı.

“Hayır dediysem hayır demek,” dedi Baldwin parmağını sallayarak. “Hâlâ açsan bunun için anneni suçlayabilirsin.”

En iyi zamanlarında bile, ki bu kesinlikle onlardan değildi, Becca sorumluluk ve suçlama gibi karmaşık konularla ilgilenmezdi. Onun tek anladığı, Baldwin’in, güvenine ihanet ettiği ve cezalandırılması gerektiği idi.

Becca gözlerini kısıtı.

“Rebecca,” diye uyardım bir huysuzluk nöbeti gelmesini bekleyerek.

Ancak Becca bunun yerine birden atılıp keskin dişlerini Baldwin’in parmağına geçirdi.

Amcasının parmağı. Kendi vampir klanının başındaki adamın. Tam itaat ve saygı bekleyen yarattığın.

Baldwin hayretler içinde yeğenine baktı. Kız ona hırslayarak karşılık verdi.

“Hâlâ Philip anne tarafına çektiği için üzülüyor musun?” diye sordu Sarah, Baldwin’e tatlı tatlı.

“Becca bunu yapmak istemedi,” diye yumuşatmaya çalıştım Baldwin’i.

“Yo, kesinlikle istedi,” diye mırıldandı Ysabeau oldukça etkilenmiş, hatta biraz kıskanmış gibi.

Oturma odasına çekilmiştik. Çocuklar uyuyordu, ikisi de o günün heyecanı ve Rebecca'nın davranışının ardından dökülen bolca gözyaşının etkisiyle bitkin düşmüştü. Yetişkinler sinirlerini yatıştırmak için kan olsun, şarap olsun, burbon ya da kahve olsun, neye ihtiyacı varsa onu içiyordu.

"İşte." Sarah, Baldwin'in şimdiden iyileşmiş yarasının üzerine süperkahramanlı bir yara bandı yapıştırdı. "İhtiyacın olmadığını biliyorum ama bunu görmenin Becca'nın eylemle sonucunu bağdaştırmasına yardımcı olur."

"Siz ikiniz, kafanızın dikine gitmeye karar verdiğinizi açıkladığında korktuğum buydu işte, Matthew," dedi Baldwin. "Tanrı'ya şükür ki Rebecca'nın ısırdığı ilk yaratık ben oldum."

Gözlerimi kaçırdım. Baldwin hemen anladı.

"Ben ilk değildim." Baldwin, Matthew'a baktı. "Yapılmasını istediğim tahlillerde kan öfkesi çıktı mı?"

"Tahlil mi?" Kocama baktım. Çocuklara genetik anormallikler için tahlil yapmış olamazdı herhalde... bana söylemeden.

"Konu çocuklarım olduğunda kimseden emir almam." Matthew'un sesi soğuk, yüzü ifadesizdi. "Delinip dürtülmek ve etiketlenmek için çok küçükler."

"Annenin hastalığı sana olduğu gibi ona da geçmiş mi, öğrenmek zorundayız, Matthew," diye karşılık verdi Baldwin. "Geçtiyse sonuçları ölümcül olabilir. Bu sırada semptomlarının onunkileri kötüleştirmemesi için Jack'ten uzak tutulmasını istiyorum."

Tehlikeli denecek kadar sakın görünen Ysabeau'ya ve yıkılmış görünen Jack'e baktım.

"Kötü davranması benim suçum mu yani?" diye sordu Jack.

"Ben seninle konuşmuyorum, Jack." Baldwin bana döndü. "Sana sözünü hatırlatmama gerek var mı kız kardeşim?"

“Hayır. *Ağabey*.” Kendi dokuduğum ağa yakalanmıştım. Ona kan öfkesinin de Clermont klanının iyiliğini ve şöhretini tehdit edeceği bütün aile üyelerini büyüyle bağlayacağıma söz vermiştim. Bunu kendi kızıma yapmaya zorlanacağım aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Jack’in de Rebecca’nın da büyüyle bağlanmasını istiyorum,” diye belirtti Baldwin, “davranışları dengeleninceye kadar.”

“O daha bebek,” dedim bu imanın onun için ne anlama geleceğini düşününce uyuşmuş gibi. “Ve Jack de...”

“Men ediyorum.” Matthew alçak sesle konuşmuştu ama sesindeki uyarıyı anlamamak imkânsızdı.

“Ben varken asla, Baldwin.” Marcus kollarını kavuşturdu. “Lazarus Şövalyeleri buna izin vermez.”

“Yine başladık.” Baldwin ayağa fırladı. “De Clermont ailesinin desteği olmadan Lazarus Şövalyeleri bir hiçtir... *hiçbir şeydir*.”

“Bu teorini test etmek ister misin?” Marcus’un sorusu sakın bir meydan okumaydı.

Baldwin’in gözlerinde şüphe pırıltıları vardı.

“Tabii aynı şeyi de Clermont’lar için de söyleyebilirsin: Kardeşlik olmadan onlar da hiçbir şeydir,” diye devam etti Marcus.

“Disiplin ve kural olmadan bir vampir yetiştiremezsin,” dedi Baldwin.

“Bizim yetiştirilme tarzımız, Rebecca’da ya da Philip’te işe yaramaz.” Kendini beklenmedik bir şekilde arabulucu konumunda bulan Matthew, oğluyla ağabeyinin arasında duruyordu. “Artık başka bir dünyadayız, Baldwin.”

“Modern çocuk yetiştirme yöntemlerinin Marcus üzerinde ne kadar başarısız olduğunu unuttun mu?” dedi Baldwin karşı saldırıya geçerek. “Onların da Marcus’un New Orleans’taki hali gibi acı çekmesini istediğine inanmıyorum. Genç vampirler

kendi yaşam yollarını kendileri belirlediğinde arkalarında ölüm ve kaos bırakır.”

“Ben de New Orleans konusunu ne zaman açacağını merak ediyordum,” dedi Marcus.

“Philippe, Rebecca’nın geleceğini tehlikeye atmana izin vermezdi... ben de vermem,” diye devam etti Baldwin dikkatini yeniden Matthew’a yönelterek.

“Sen Philippe değilsin, Baldwin,” dedi Marcus sakince. “Tırnağı bile olamazsın.”

Odadaki bütün yaratıklar soluğunu tuttu. Baldwin’in tek tepkisi, bunun intikamını alacağını ima eden bir gülümsemeyle dudaklarını bükme oldu. Philippe’in oğlu Roma ordusunu, Haçlı Seferleri’ni, İki Dünya Savaşı’nı ve Wall Street’teki iniş ve çıkışları intikam almakta aceleci davranarak atlatmamıştı.

“Ben Berlin’e dönüyorum. Tahlilleri yapmak için iki hafta var, Matthew. Yapmazsan Diana’nın sözünü tutmasını sağlayacağım,” dedi Baldwin. “Ya aileni kontrol altına alırsın... ya da bunu ben yaparım.”

“Philippe hangi akla hizmet onu oğlu olarak seçmiş?” diye sordu Sarah, Baldwin gittikten sonra.

“Aralarındaki çekimi asla anlayamadım,” diye itiraf etti Ysabeau. Marthe ona anlayışla gülümsedi.

“Ne yapacaksın, Matthew?” diye sordu Fernando sakince. Tabitha kucığına oturmuş, kulaklarının kaşınmasına motor gibi mırılarak karşılık veriyordu.

“Emin değilim,” dedi Matthew. “Keşke Philippe burada olsaydı. O Baldwin’in nasıl idare edileceğini bilirdi... Rebecca’nın da.”

“Of, lanet olsun!” diye bağırdı Marcus. “Bu aile ne zaman Philippe’in mükemmel bir baba olduğunu düşünmekten vazgeçecek?”

Sarah'nın ağzı açık kaldı. Bu patlama beni de şaşırtmıştı. Philippe'i kahramandan başka bir şey olarak düşünmek zordu.

"Marcus." Matthew oğluna uyarır gibi baktı, sonra gözlerini Ysabeau'nun olduğu tarafa çevirdi. Ama Marcus susturulacak gibi değildi.

"Philippe burada olsaydı şimdiye kadar çoktan Becca'nın bütün geleceğine karar vermiş olurdu ve ne senin ne Diana'nın ne de kendi torununun ne istediği umurunda olurdu," dedi Marcus. "Aynı şeyi Phoebe için de yapar, verdiğimiz her karara karışır, hayatımızın her anını idare ederdi."

Philippe köşede belirdi, hatları bulanıktı. Ancak gururlu ifadesini ve torununa bakarken yüzünde beliren saygılı ifadeyi görebileceğim kadar anlaşılırdı.

Her zaman çok dürüst bir mizacı vardı, dedi Philippe, Marcus'u başını sallayarak takdir ederken.

"Philippe her işe burnunu sokarak her şeyi ve herkesi kontrol etmeye çalışan yaşlı bir işgüzar," diye devam etti Marcus öfkesiyle birlikte sesi de yükselerek. "Gizli el. Rousseau öyle dememiş miydi? Tanrım, büyükbaba *Emile*'e bayılırdı. Bıraksak bütün gün ondan uzun uzun alıntı yapardı."

"Büyükbaban Musonius Rufus'un erdemli çocuk yetiştirme görüşleri konusunda da böyleydi," dedi Fernando şarabından bir yudum alarak. "Tek yapmanız gereken, adamın adını telaffuz etmektir, Hugh homurdanıp hemen odayı terk ederdi."

"Vampir olduğumda güçsüz olduğum hayatın yerine özgür olacağım bir hayatı koyduğumu sanmıştım," diye devam etti Marcus. "Ama yanılmışım. Sadece bir zorbanın yerini başka bir tanesi aldı."

Bağımlı

OCAK 1782

“Kılıçlar hazır!” Üstat Arrigo, Marcus ve Fanny’den uzaklaştı. “*En garde!*”

Fanny dar ve uzun kılıcını savurarak havayı o kadar temiz kesti ki bıçak adeta şarkı söyledi. Marcus onu taklit etmeye çalışsa da neredeyse İtalyan kılıç ustasına saplanacak ve kendi gömleğinin kolunu dirsekten bileğe kadar kesecekti.

Saint-Antoine Sokağı’nda ocak ayından beklenmeyecek kadar sıcak bir öğleden sonraydı ve Fanny Marcus’un kılıç dersini evin kaygan parke döşemeli büyük balo salonundan oynak kaldırım taşlarıyla döşeli avluya aldırmıştı. Madam de Genlis nemli kış güneşinde tehlikeden uzak bir yerde, yemek odasından dışarı taşınmış kumaş kaplı sandalyede oturuyordu.

“*Prêt!*” dedi Üstat Arrigo.

Marcus parmaklarını sıkıp kılıcı hazır duruma getirdi.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Üstat Arrigo ellerini çılgınca sallayarak onu durdururken. “Unutmayın, Mösyö Marcus. Kabzayı sopa gibi tutmayın. Sıkmadan ama sağlam tutmalısınız... Penisinizi tutar gibi. Ona patronun kim olduğunu gösterin ama sıkıp canını çıkarmayın.”

Marcus dehşet içinde Madam de Genlis’e baktı. Kadın bu canlı benzetmeyi başını heyecanla sallayarak onaylıyordu.

“*Exactement.*” Madam de Genlis sandalyesinden kalktı. “Gösterebilir miyim, *Maitre?*”

“Aman Tanrım, madam,” diye itiraz etti Marcus, kılıcını gelmekten vazgeçirmek ümidiyle sallayarak. Kılıcın ucu titreyerek sallandı. “Olduğunuz yerde kalın, size yalvarıyorum.”

“*Stéphanie* senin bağınaz ahlak anlayışına aldırılmaz, Marcus,” dedi Fanny. “Seninle Matthew’un aksine o insan teninden korkmaz.”

Marcus derin bir soluk aldı ve kendini bir kez daha halasına ölümcül kılıçla saldırmaya hazırladı.

“*Prêt!*” diye kükredi Üstat Arrigo, sonra ekledi: “Dikkatlice, mösyö, dikkatlice.”

Marcus bütün gücüyle kılıcı penis olarak hayal etmeye ve ona uygun bir disiplin ve nezaket karışımıyla davranmaya çalıştı.

Sırtında hissettiği hafif bir uyarı hissi, dikkatinin eskrim dersinden kopmasına neden oldu. Onu izleyen biri vardı. Gözleri avluya bakan pencerelerde gezindi. Üst kattaki odaların birinde bir gölge kıpırdadı.

“*Allez!*” dedi Üstat Arrigo.

Biri perdeleri kıpırdattı. Marcus orada kim olduğunu görmeye çalıştı. Omzuna bir şeyin battığını hissetti, arı sokmasından daha fazla acı vermemişti. Marcus eliyle savuşturdu.

“*Touché, Matmazel Fanny!*” Arrigo St. Angelo el çırpı.

“*Zut.* Fark etmedi bile.” Fanny ince kılıcının ucunu rahatsız bir tavırla Marcus’un omzundan çıkardı. “Etini deldiğim zaman yüzünü bile buruşturmayacaksan kılıç talimi yapmanın anlamı ne, Marcus? Düellonun bütün zevkini kaçırdın.”

“Tekrar deneyelim,” dedi Üstat Arrigo bir kez daha sabrını toplayarak. “*En garde!*”

Ama Marcus avluyu geçip avının peşine düşmek için merdivenden çıkmıştı bile. Evin üst katlarına geldiğinde hafif bir

biber ve mum kokusu aldı ama orada birinin bulunduğuna dair başka hiçbir iz yoktu. Hayal görmeye mi başlamıştı?

Marcus'un avluda deneyimlediği belirsiz his sonraki birkaç gün boyunca onu bırakmadı. Marcus Madam de Genlis'e operada *Colinette à la cour* temsilini izlemek için eşlik ettiğinde de onunla birlikteydi. Kadının opera dürbününü ödünç alıp seyircilere baktı, hepsi diğer seyircilerle Mösyö Grétry'nin son şaheserinden daha fazla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Elbette inceleniyorsun!" diye tersledi Madam de Genlis, Marcus ona bir alkış sırasında birisinin kendisine baktığı hissinden duyduğu rahatsızlığı aktardığında. "Sen bir de Clermont'sun. Üstelik insan operaya, görmek ve görülmek dışında başka ne amaçla gider ki?"

Marcus'un Obadiah'nın zorba yönetimi altında yaşadığı yıllar boyunca edindiği son derece güçlü hayatta kalma içgüdüğü, vampir olduğundan beri daha da keskinleşmişti. Charles'la birlikte pazara gittiğinde hangisinin iştahını kabartacağına karar vermek için su kuşlarına bakarken, kan kokusunun onu çıldırtması korkusuyla bir daha içine girmeye cesaret edemediği Hôtel-Dieu'nün önünde, Fanny'nin kendi alışverişini yapıp son çıkan kitapları, Londra Kraliyet Topluluğu'nun *Transactions* nüshalarını almasını, gazete yazılarını okuyarak beklediği kitapçada hissettiği karıncalanmayı büyükannesine sormayı çok isterdi.

"Belki müzik bu kadar genç bir vampir için fazla tutkuluymuştu," dedi Madam de Genlis düşünceli düşünceli, operaya yaptıkları felaketle sonuçlanan ikinci ziyaretlerinin ertesi sabahında, ayaklarını alçak, kumaş kaplı tabureye uzatmış, elinde bir fincan sıcak çikolatayla otururken. Marcus birinin gizlice onları izlediğine o kadar ikna olmuştu ve bundan o kadar rahatsızdı ki ilk perdenin ardından orayı terk etmişlerdi.

“Saçma,” diye itiraz etti Fanny. “Ben dönüşümümden yedi saat sonra elimde bir baltayla savaş alanındaydım. Size kan ve ateşle vaftiz edildiğimi söyleyebilirim.”

Kütüphaneye çekilip o günün ödevi olan Latince fiillerin çekimini yapmak yerine Fanny’nin hikâyesini dinlemeyi tercih eden Marcus sandalyesinde öne eğildi.

Ancak daha Fanny hikâyesini anlatmaya başlayamadan rengi kül gibi olmuş Ulf, elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir mektup vardı. Ulf onu balmumu mührü yukarı bakacak şekilde yerleştirmişti... kırmızı ve siyah renklerde çarpıcı bir helezonda. Renk havuzunun ortasına küçük, yıpranmış bir gümüş sikke yerleştirilmişti.

“*Merde.*” Fanny mektubu aldı.

“Sizin için değil, Matmazel Fanny,” dedi Ulf kasvetli bir yüzle mezardan gelen bir fısıltı gibi. “*Le Bébé* için.”

“Ya.” Fanny elini sallayarak Ulf’u Marcus’un yanına yolladı. “Cebine koy.”

“Ama ne yazdığını bilmiyorum.” Marcus zarfın üzerindeki adresi inceledi. Koyu renk, çarpıcı kalem darbeleriyle yazılmıştı. “*Hôtel-Dieu ve Mösyö Neveu’nün dükkânından, artık Matmazel de Clermont’un evinde oturan, gazete okuyucusu ve Signore Arri-go’nun öğrencisi olan Amerikalı Mösyö Marcus’a.*”

Bu mektubu yazan her kimse Marcus’un işi gücü bir yana, günlük alışkanlıkları hakkında da oldukça çok şey bildiği anlaşılıyordu.

“Ben biliyorum.” Fanny iç geçirdi. “İçinde ‘*derhal yanıma gel,*’ yazıyor.”

“An meselesiydi zaten, *ma chérie,*” dedi Madam de Genlis arkadaşını teselli etmeye çalışarak.

Marcus mührü kırınca para serbest kaldı. Tam yere düşecekken Fanny onu havada yakalayarak masada Marcus'un yanına koydu.

"Bunu kaybetme. Geri isteyecek," diye uyardı.

"Kim isteyecek?" Marcus katlanmış kâğıdı açtı. Fanny'nin kehanette bulunduğu gibi mektupta tek bir satır vardı... kısa ve öz olarak onun öngördüğü gibi bir satır.

"Babam," Fanny ayağa kalktı. "Gel, Marcus. Auteuil'e gidiyoruz. *Papa*'nla tanışma zamanın geldi."

Fanny ve Madam de Genlis bütün yol boyunca itiraz eden Marcus'u atlı arabaya tıktı. Bu seferkinin onu Bordeaux'dan Paris'e getiren arabadan çok daha iyi yayları vardı ama şehrin sert yolları rahat bir yolculuğa olanak sağlamıyordu. Daha sonra Paris'in batısındaki kırsal bölgeye doğru uzanan düz toprak yola girdiler ve Marcus bu sarsıntı sona ermezse ciddi olarak hastalanacağını anlamıştı. Atlantik'i biraz deniz tutmasıyla aşmayı başarmıştı ama görünüşe göre, atlı arabalara karşı hiç direnci yoktu.

"Lütfen, izin verin yürüyeyim," diye yalvardı Marcus üst kat dolaplarından birinde bulduğu yün avcı ceketini kadar sarı bir yüzle. Fanny'nin vampir olduğunu keşfedince gece yarısı evden kaçan eski âşıklarından birinden kalmıştı. Omuzlarının biraz sıkması ve kollarının uzun gelmesi nedeniyle Marcus'a kendini hem sıkışmış hem de boğuluyormuş gibi hissettirmesi dışında ceket üzerine neredeyse çok iyi olmuştu. Marcus üzerine tam oturan tek ceketini hastanede mahvettiği için bu ikinci el giysiyle idare etmek zorunda kalmıştı.

"Fazla gençsin ve gündüz," dedi Fanny hemen, şapkasının tüyleri arabanın hareketleriyle bir o tarafa bir bu tarafa uçuşurken. "Oraya insan hızıyla yürümek çok uzun sürer ve *Papa* bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

“Üstelik,” diye ekledi Madam de Genlis, “ya genç bir kıza veya ineğe rastlarsan ve açlıktan kendini kaybedersen?”

Marcus’un midesi altüst oldu.

“Non,” dedi Madam de Genlis başını sertçe sallayarak. “Düşüncelerini rahatsızlığından başka bir tarafa yönlendirip onları aşmalısın. Belki Kont Philippe’e söyleyeceğin sözleri hazırlayabilirsin.”

“Of, Tanrım.” Marcus eliyle ağzını kapadı. Opéra’nın dışında gördükleri para toplamak için cambazlık yapan ve dans eden eğitilmiş maymun gibi bir de büyükbabası için gösteri yapması bekleniyordu. Bu ona küçükken Madam Porter’ın evine sürüklendiği zamanları hatırlattı.

“Bence birkaç dizeyle başlamalısın,” diye tavsiyede bulundu Madam de Genlis. “Kont Philippe şiire çok düşkündür ve bu konuda müthiş bir hafızası vardır!”

Ama İncil’de yer almayan dizelerin hoş karşılanmadığı Batı Massachusetts’in tarlalarında ve ormanlarında büyüyen Marcus hiç şiir bilmiyordu. Madam de Genlis ona *Le mondain* adlı şiirden birkaç dize öğretmek için elinden geleni yaptıysa da Fransızca sözcükler Marcus’un hafızasında kalmıyor ve sürekli öğürmesi derse mâni oluyordu.

“Söylediklerimi tekrarla,” diye belirtti Madam de Genlis. “*Regrettera qui veut le bon vieux temps, / Et l’âge d’or, et le règne d’Astrée, / Et les beaux jours de Saturne et de Rhée, / Et le jardin de nos premiers parents.*”

Marcus itaat ederek Madam de Genlis telaffuzundan hoşnut kalana dek üst üste tekrarladı.

“Devamı nasıldı?” diye sordu despot öğretmeni.

“*Moi, je rends grâce à la nature sage,*” demeyi başardı Marcus öğürtülerin arasında. Şiirin anlamını tam olarak kavrayamamış olsa da Fanny onu duruma tam olarak uygun olduğu konusunda

ikna etti. Ancak Auteuil'e giderlerken onlara eşlik eden Ulf pek ikna olmuş görünmüyordu. “*Qui, pour mon bien, m'a fait naître en cet âge / Tant décrié par nos tristes frondeurs.*”

“Sakin son satırı unutma! Onu içinden geliyormuş gibi söyleyeceksin, Marcus, inandırıcı olsun,” dedi Fanny. “*Ce temps profane est tout fait pour mes moeurs.*” Ah, sevgili Voltaire'imizi ne kadar özliyorum. Onunla son akşamımızı hatırlıyor musun, Stéphanie?”

Atlı araba sonunda tepeye yayılmış evin büyük bahçe kapısından geçmek için yavaşladı. Çok geniş ve açık renk taştandı ve Marcus'un o ana kadar gördüğü en etkileyici bahçelerle çevrelenmişti. Yılın bu zamanında büyük bir kısmı boş olsa da yazın nasıl görüneceğini gözünde canlandırabiliyordu. Marcus hayretle Fanny'ye baktı.

“Onlar Marthe'nin,” dedi Fanny. “Bahçe işlerine karşı şaşırtıcı bir düşkünlüğü var. Onunla da tanışacağına şüphe yok.”

Ama onları ön avlunun büyük merdiveninin başında bekleyen kişi bir kadın değil, gümüş ışıltılı saçları olan olgun bir vampirdi. Evin geri kalanı gibi ön avlu da kocaman, cervical gibiydi. Mutfak bölümünden gelen hafif çalışma gürültüsüne iştah açan aromalar eşlik ediyordu. Seyisler güzel atları bölmelerinden çıkarıyordu. Hizmetkârlar ve satıcılar taş bir duvarın arasına sıkıştırılmış hizmet binalarındaki çalışma bölmelerine girip çıkıyordu.

“Leydi Freyja.” Adam eğilerek selam verdi. “Mösyö Marcus.”

“Alain.” Bu Marcus'un, Fanny'yi kendinden tamamen emin değilmiş gibi ilk görüşüydü.

“Biber.” Marcus vampirin kokusunu tanımıştı. “Beni gözetleyen sendin demek.”

“Hôtel de Clermont’a hoş geldiniz. *Sieur* Philippe sizi bekliyor,” dedi Alain kemerli ana kapıdan içeri girmeleri için kenara çekilirken.

Marcus eşikten geçip kendine bir gün sahip olacağına dair söz verdiği evden çok daha büyük olan eve girdi. Girişin siyah beyaz mermer yer döşemeleri o kadar iyi cilalanmıştı ki ışığı yansıtıyor, etrafın ışıldamasını sağlıyordu. Döner bir taş merdiven sahanlığa çıkıyor, sarmal basamaklar oradan üst kata, oradan da başka bir kata yükseliyordu. Beyaz direklerden oluşan bir orman, havadar mekâna tarz katıyor, Marcus’un içeri girdiği kapılarla karşısındakiler arasında bir kemer altı geçidi yaratarak nehrin ve daha ilerisinin müthiş manzarasını gözler önüne seren büyük terasa açılıyordu.

Marcus’un izlendiğine dair hissi geri döndü, bu kez öncekinden de güçlüydü. Defne yaprağı, mühür mumu ve Marcus’un adını bilmediği bir meyvenin kokusu Alain’in biber kokusuna, Madam de Genlis’nin miskli kokusuna ve her zaman Fanny’nin etrafını saran tatlımsı gül kokusuna karışıyordu. Daha hafif başka kokular da vardı. Yün. Kürk. Bir de Marcus’un Hôtel-Dieu’deki bazı yaşlı hastalarda aldığı hafif bir maya kokusu vardı. Bunun yaşılanan etin kokusu olduğunu tahmin etti.

Marcus dikkatle burnunun fark ettiği kokuların listesini çıkarmaya çalışsa da defne yaprağı ve mühür mumu kokusuna dönüp duruyordu. Bu kokuların sahibi kimse bu evin ağırlık merkezi oydu. Ve arkasında duruyordu, Marcus’un en savunmasız tarafında.

Büyükbabası. Fanny’nin *Papa*, Madam de Genlis’nin *Kont Philippe* ve Alain’in *sieur* olarak hitap ettiği adam. Marcus, Gallowglass’ın hatta onaylamayan Hancock’un bile orada olup kendisine ondan ne beklendiği konusunda tavsiye vermesini dilerdi. Fransa’ya geldiğinden beri nasıl giysi yıkandığı, ilaç

yapıldığı ve atlarla ilgilenildiği konusunda pek çok şey öğrenmiş olsa da Gallowglass ve Fanny'nin el-dirsek temaslı selamlaması dışında bir vampirin düzgün bir şekilde nasıl selamlanması gerektiği konusunda bilgisi yoktu.

Bu nedenle Marcus kendini aldığı Massachusetts usulü terbiyeye dönmüş buldu. Önce eğilerek en fiyakalı selamını verdi. Artık vampir olduğu için yumuşayarak kusursuzluğa ulaşan duruşu annesini gururlandıracak kadar zarifti. Sonra bilincinin derinliklerine daldı ve kilise kürsüsü ve ilk okuma kitabı sayesinde beynine kazınan dürüstlüğü buldu.

“Büyükbaba. Beni bağışlayın ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.” Marcus doğrulup birinin onu kurtarmasını bekledi.

“Oğlu şimdiden babasını gölgede bıraktı.” Hem kadife hem kaya gibi bir sesti, hem kontrollü hem berraktı. Marcus bunun, hayatı boyunca müzikle uğraşmış bir adama ait olduğunu düşündü. Büyükbabasının İngilizceye hâkimiyeti kusursuzdu ama sözcüklerini renklendiren aksanı belirlemek olanaksızdı.

“Merak etme. Onda hiç saldırganlık yok, *papa*.” Fanny ana koridordaki birçok kapının birinde belirmişti, Madam de Genlis de yanındaydı. İki elinde ikisi de Marcus'a doğrultulmuş, ateşe hazır birer tabanca vardı.

“Meraktan başka bir şeyi yok, Kont Philippe,” diye onayladı Madam de Genlis. Marcus'a onu teşvik etmek için gülümsedi. “Sizin için bir şiir hazırlamıştı.”

Ne yazık ki Marcus *Le mondain* şiirinin tek bir sözcüğünü bile anımsamıyordu, bir kez daha destek almak için Hadley'deki anılarına daldı.

“Çocukların çocukları yaşlıların tacıdır ve çocukların gururu babalarına aittir,” dedi Marcus, Madam de Genlis'in isteyebileceği bütün inandırıcılığıyla.

“Ah, çok iyi.” Onaylayan ses burundan geliyordu ve gıcırtilıydı, sonunda kıkırtı da olabilecek hafif bir hırıltı vardı. Merdivende duran biri daha vardı. “Atasözü. Her duruma uyar... özellikle de içten bir duyguyla söylendiğinde. Çok mantıklı bir seçim.”

Merdivenden inen adamın, bedenine göre biraz fazla büyük olan kafası kelleşmeye başlamıştı ve bel ölçüsü Albay Woodbridge’inkiyle yarıştırdı. Tatlı koku arttı ve yanında siyah mürekkebin demir yönünden zengin esintisi geldi. Marcus’u gözlüğünün ardından süzüyordu. Onda tanıdık bir şey vardı ama Marcus daha önce tanışmadığından emindi.

“Buna ne dersin, Marthe?” Büyükbabası artık Marcus’un sinirleri kontrolünden çıktığı için titreyen bacaklarını görebilecek kadar yakındı. Marcus ellerini yumruk yapıp derin bir soluk aldı.

Gözleri parlayan kısa boylu, buruşuk tenli, anaç bir havası olan yaşlı bir kadın gölgelerin arasından çıktı. Fanny’nin tanışacağını vaat ettiği kadın karşısındaydı... Marthe.

“Madam.” Marcus eğildi. “Annem görse bahçenize gıpta ederdi. Kışın bile çok etkileyici görünüyor.”

“Hem inançlı... hem cazibeli bir genç,” dedi merdivendeki adam, yeni bir hışırtilı kahkaha eşliğinde. “Üstelik belli ki sadece tıptan değil *jardin*’den ve *potager*’den de anlıyor.”

“Kalbi temiz ama içinde bir gölge var,” diye belirtti Marthe, Marcus’u yakından incelerken.

“Öyle olmasa Matthew ona çekilmezdi zaten.” Büyükbabasının sakın iç çekişi Marcus’un etrafında dolaştı.

“Bu işkenceye bir son verin, sevgili kontum,” diye tavsiyede bulundu merdivendeki adam. “Zavallı oğlan bana kedilerin arasında kalmış bir balığı anımsatıyor. Yeneceğinden emin, sadece

kemiklerinin üzerindeki eti kemirme şerefının hangimize ait olacağını bilmiyor.”

Ağır eller Marcus’un omzuna konup onu çevirdi. Philippe de Clermont dev gibi bir adamdı, daha yaşlı arkadaşı ne kadar yumuşak ve hamur gibiyse o da o kadar kaslıydı. Gür, parlak altın rengi saçları ve... her şeyi gören sarımsı kahverengi gözleri vardı. Marcus öyle olduğuna inanıyordu.

“Ben Philippe, büyükannenin eşiyim,” dedi büyükbabası yumuşak bir sesle. Philippe bir saniye bekledikten sonra devam etti. “Bizim insanlarımız arasında ailenin başındaki kişinin gözlerinin içine bakmaktan kaçınmak bir saygı göstergesidir.”

“Saygı hak edilmelidir. Sör.” Marcus bakışlarını büyükbabasından ayırmadı. Bu kadar yaşlı ve güçlü bir adamın gözlerinin içine bakmak kolay değildi ama kendini zorladı. Obadiah ona kendisinden yaşlı ve güçlü insanlardan asla gözlerini kaçırmaması gerektiğini öğretmişti.

“Demek öyle.” Philippe’in göz kenarları keyif denebilecek bir ifadeyle kırıştı. “Hepimizin hissettiği o karanlığa gelince, bir gün bana sen anlatacaksın. O bilgiyi senden kendim almayacağım.”

Matthew dışında birinin kan bilgisi aracılığıyla geçmişini öğrenebileceği Marcus’un hiç aklına gelmemişti. Philippe’in yumuşak ve babacan sözleri, Marcus’un kemiklerine kadar donmasına neden oldu.

“Onunla iyi iş çıkarmışsın, kızım. Memnun kaldım,” dedi Philippe, Fanny’ye dönerek. “Ona ne isim vereceğiz?”

“İsmi Marcus, ancak benim ona Galen olarak hitap etmemi istemişti, Gallowglass ona Doktor diyor,” dedi Fanny. “Geçen gün bir an uyuduğunda Catherine Chauncey hakkında haber almak için bağıırıyordu.”

Demek Fanny de casusluk yapıyordu. Marcus bu ihanet karşısında gözlerini kısıtı.

“Marcus. Savaşın oğlu. Ve Galen... şifacı. Chauncey adının nereden geldiğini ve anlamını kestiremiyorum,” dedi Philippe, “ama onun için kıymetli olmalı.”

“Chauncey Boston ismidir.” Gözlüklü adam, Marcus’u dikkatle inceliyordu. “Haklıymışım, Kont Philippe. Bu adam Philadelphia’lı değil New England’lı.”

Philadelphia adı geçince adamın yüzü daha netleşti ve Marcus onun kim olduğunu anladı.

“Siz Dr. Franklin’siniz.” Marcus omuzları çökmüş, göbekli yaşlı beyefendiye büyük bir hürmetle baktı.

“Sen de bir Yanki’sin. Temsilciler’in seni aralarına almasına şaşırdım,” dedi Franklin hafifçe gülümseyerek. “Onlar birbirine bağlı bir gruptur ve genellikle Market Sokağı’nın kuzeyinde doğan kimseyi aralarına almazlar.”

“Babanın adı neydi, Marcus?” diye sordu Philippe.

“Thomas,” dedi Marcus, Tom Buckland’i düşünerek.

“Bana asla yalan söyleme,” dedi büyükbabası, şaka yapıyor-muş gibi ama gözlerindeki meydan okuyan parıltı Marcus’u, buna kanmaması gerektiği, aslında çok ciddi olduğu konusunda uyarıyordu.

“Bir zamanlar kanı damarlarımda dolaşan adamın adı Obadiah’ydı... Obadiah MacNeil. Ama artık içimde ona ait hiçbir şey kalmadı.” Marcus çenesini kaldırdı. “Thomas Buckland bana cerrahlığı öğretti. Ve erkek olmayı. Gerçek babam odur.”

“Birisi Rousseau okumuş,” diye mırıldandı Franklin.

Philippe, Marcus’u uzun uzun süzdü. Başıyla onayladı.

“Pekâlâ, Marcus Raphael Galen Thomas Chauncey de Clermont,” diye belirtti sonunda büyükbabası. “Seni aileye

kabul ediyorum. Bundan böyle Marcus de Clermont olarak bilineceksin.”

Fanny rahatlamış görünüyordu. “Hayal kırıklığına uğramayacaksın, *papa*, Marcus’un öğrenecek daha pek çok şeyi olmasına rağmen. Latincesi berbat, Fransızcası içler acısı ve kılıç konusunda da oldukça yeteneksiz.”

“Ateş edebiliyorum,” dedi Marcus hemen. “Kılıca neden ihtiyacım olsun?”

“Bir beyefendi en azından bir kılıç taşımalıdır,” dedi Madam de Genlis.

“Stéphanie ve bana bir ay, belki iki ay daha ver, onu Versailles’a hazır edelim,” diye vaatte bulundu Fanny.

“Bu belki de Ysabeau’nun vermesi gereken bir karardır,” dedi Philippe sevgi dolu bir bakışla kızına.

“Ysabeau! Ama ben...” Fanny bozulmuştu. Bakışlarını babasından kaçırdı. “Elbette, *papa*.”

“Peki ben size nasıl hitap edeceğim, efendim?” Marcus küstah görünmemeye çalışmıştı ama Fanny’nin yüzündeki dehşet ifadesi aksini söylüyordu.

Philippe hafifçe gülümsedi.

“Bana büyükbaba diyebilirsin,” dedi. “Veya Philippe. Diğer isimlerime senin Amerikalı dilin dönmez.”

“Philippe.” Marcus deneme yaptı. Aylar geçmesine rağmen hâlâ şövalye de Clermont’a değil baba, Matthew olarak bile hitap edemiyordu. Bu korkutucu adama büyükbaba demek için kesinlikle fazla erkendi.

“Artık ailenin bir parçası olduğuna göre itaat etmen gereken birkaç kural olacak,” dedi Philippe.

“Kural mı?” Marcus gözlerini kıstı.

“Öncelikle, benim iznim olmadan çocuklara efendilik etmeyeceksin.” Philippe uyarır gibi bir parmağını kaldırdı.

De Clermont ailesinin daha fazla üyesiyle tanışmış olan Marcus'un aileyi genişletme gibi bir arzusu yoktu. Başıyla onayladı.

"İkinci olarak, benden Fanny'nin evine gönderdiğim o mektuptaki gibi bir sikke aldığın anda onu bana geri getirmelisin. Şahsen. Aksi halde gelip kendim alırım. Anlaşıldı mı?"

Marcus bir kez daha başını salladı. De Clermont ailesini büyütmek gibi Philippe'in haber vermeden kapısında belirmesi de arzu ettiği bir şey değildi.

"Bir şey daha: Hastaneye gitmek yok. Hazır olana kadar." Philippe'in düz bakışları Marcus'tan Fanny'ye yöneldi. "Anlaşıldı mı?"

"Hem de çok iyi, *papa*." Fanny, Philippe'e sarıldı. Sonra Franklin'e döndü. "Stéphanie'yle olası bütün riskleri tartıştık, Dr. Franklin, faydalarını da. Kimsenin ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünmüyoruz. Özellikle de *Le Bébé'nin*." *

"Bana Notre-Dame'ın çanlarını çalmasına izin verme fikrini nereden bulduğunuzu söyleyin. Ne kadar zekice... benim hep yapmayı arzuladığım bir şey," dedi Franklin, Fanny'yi kapıdan geçirip terasa çıkarırken. Madam de Genlis de onlarla gitti.

Marcus Philippe'le baş başa kalmıştı.

"Büyükannen salonda bekliyor," dedi Philippe. "Seni tekrar görmek için çok hevesli."

"Görüştüğümüzden haberiniz var mıydı?" dedi Marcus boğazı kuruyarak.

Philippe bir kez daha gülümsedi.

"Ben çoğu şeyi bilirim," dedi Philippe.

"Marcus!" Büyükannesi ona öpmesi için yanağını uzattı. "Seni burada görmek büyük zevk."

Ysabeau pencerelerin açık olmasına rağmen yanan ateşin yanında rahat bir koltukta oturuyordu.

“Büyükanne,” dedi Marcus dudaklarını onun serin tenine dokundururken.

Marcus Ysabeau’nun salonunda sakince oturup Fanny, Madam de Genlis ve Franklin onlara katıldıktan sonra başlayan pazarlığı dinliyordu. Söylenenlerin ancak çeyreğini anlayabiliyordu. Marcus’un dikkatini sohbetin üzerinde tutma çabasıyla ona düzenli olarak çeviri yapan Dr. Franklin olmasa çok daha az anlardı.

Ama Marcus sessiz kalmaktan hoşnuttu. Bu ona halihazırdaki durumunu sindirme fırsatı veriyordu ki bu da hem büyüleyici hem şaşırtıcıydı. Etrafını inceledi, Philadelphia’da pencerelerden gördüğü her şeyden daha lüks ve şıktı. Masaların üzerinde kitaplar duruyordu, ayaklarının altında kalın halılar, havada da çay ve kahve kokusu vardı. Ateş adeta kükrüyor ve her tarafta mumlar yanıyordu.

Philippe, Ysabeau’nun uzanabileceği yakınlıkta, odadaki döşemesi olmayan tek koltukta oturuyordu. Ahşaptı, maviye boyanmıştı ve kıvrımlıydı, oymalı sırtı ve eyer biçimindeki oturma yeri Philadelphia mobilyalarında yaygın olan bir tarzdı. Marcus hafif bir vatan hasreti hissetti. Kulağına hoş ve müzikal gelen yabancı konuşmalar yüksek ve ahenksiz geldi. Marcus huzursuzca soluk almaya çabaladı.

“Sandalyemi fark ettiğini görüyorum,” dedi Philippe, Marcus’un dikkatini çekerek.

Marcus paniğinin bir miktar azaldığını hissetti. Sonra biraz daha. Yeniden soluk almayı başardı.

“Bunu bana Dr. Franklin verdi,” diye açıkladı Philippe. “Sana geride bıraktıklarını mı anımsattı?”

Marcus başıyla onayladı.

“Benim için de aynı etkiyi kokular yaratır,” diye belirtti Philippe usulca. “Güneşin çam dallarının üzerine vurup reçineyi ısıtması beni hemen çocukluğuma götürür. Kendini o zamana ve yere ait hissetmeme duygusu yeniden doğan hepimiz için geçerli olan bir şeydir.”

Ona gençliğini ve ne zamandır vampir olduğunu sorduğunda Davy Hancock Marcus’u neredeyse yere yıkacaktı. Marcus sonuç olarak de Clermont’lara yaşlarını ve gerçek isimlerini sormaması gerektiğini öğrenmişti. Ancak Marcus yine de elinde olmadan Philippe ve Ysabeau’nun ne kadar eski olduğunu merak ediyordu.

Etraflarında hava ağırlaştı ve Marcus, Ysabeau’nun onu incelediğini fark etti. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü tam olarak anlamış gibi görünüyordu. Onun gücü kocasınınkinden o kadar farklıydı ki. Philippe medeniyet meraklısı, sık bir kının içindeki keskin bir kılıçtı. Buna karşın Ysabeau’nun satenle veya dantelle yumuşatılamayacak vahşi, ehlileşmemiş bir tarafı vardı. Büyükannesinde Marcus’un boğazına takılan, kalbinin uyarır gibi çarpmasına neden olan yabani, vahşi bir şey vardı.

“Çok sessizsin, Marcus,” dedi Ysabeau. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, madam,” diye karşılık verdi Marcus.

“Bize alışacaksın, söz veriyorum,” diye güven verdi Ysabeau. “Karşılığında biz de sana alışacağız. Yeni ailenin tamamıyla aynı anda tanışmanın fazla geldiğini tahmin ediyorum. Tekrar gelmelisin... tek başına.”

Philippe karısını dikkatle inceliyordu.

“Yakında gelmelisin,” diye devam etti Ysabeau. “Tekrar geldiğinde Matthew’la ilgili haberleri anlatırsın. Philippe ve benim çok hoşumuza gider. Hem de çok.”

“Benim de hoşuma gider, madam.” Belki Ysabeau’yla değiş tokuş yapabilirlerdi... Matthew ve kolonilerde neler olduğuyla ilgili bir parça bilgi karşılığında vampir gelenekleri ve de Clermont tarihçesi hakkında biraz bilgi.

Başlangıç olarak bir aile ağacı oldukça işe yarardı.

Karmaşa

EKİM 1789–OCAK 1790

Veronique devrim renkleri olan kırmızı, beyaz ve mavi kurdelelerle süslenmiş beyaz başlığını yatağın yanındaki masanın üzerine fırlattı. Kendini buruşuk çarşafların üzerine bırakırken az kalsın kitap yığınının üzerinde duran kahve demliğini devirecekti. Zafer ve galibiyetle kızarmış yüzüyle haberleri paylaştı.

“Versailles’a yapılan yürüyüş başarılı oldu. Binlerce kadın oradaydı. Kral Louis ve yardakçılarının hepsi artık Paris’te,” dedi. “Marat tam bir dâhi.”

Marcus *L’ami du peuple* nüshasına baktı. “Marat bir iblis.”

“O da var.” Veronique bir parmağını Marcus’un bacağına gezdirdi. “Yaratıkların söz hakkına sahip olması çok doğru bir şey. Lafayette bile buna inanıyor.”

“Bunun anlamaya aykırı olduğunu biliyorsun.” Marcus gazeteyi kenara bıraktı. “Büyükbabam diyor ki...”

“Senin ailenden söz etmek istemiyorum.” Veronique tek dirseğinin üzerine dayanarak doğruldu. Kayan iç gömleği göğsünün yumuşak kıvrımını ortaya çıkardı.

Marcus kahveyle kitapları çekti. Kanı Veronique’in kokusuyla hızlandı; şarap ve bir türlü doyamadığı kadın kokusu baş döndürücü bir karışımды.

Veronique, Marat'nın son yazısının dağınık sayfalarının üzerine doğru yuvarlandı. Marcus iç eteğini sıyrarak biçimli bacaklarını ortaya çıkardı. Bedeni dokunuşuyla açılan Veronique inledi.

"Lafayette yanında muhafız da getirmiş ama bunun için çok geç kaldı," dedi kadın, Marcus ağzını göğsünde gezdirirken.

Marcus başını birkaç santim kaldırdı. "Marki'den söz etmek istemiyorum."

"Bu güzel bir değişiklik olacak," diye karşılık verdi kıkırdayarak bedenini onunkine yaklaştıran Veronique.

"Huysuz kadın," dedi Marcus.

Veronique keskin dişleriyle omzunu dişleyerek birkaç damla kan çıkardı. Marcus onu bedeniyle yatağa hapsetti ve tek bir zevk çılgılığına neden olacak şekilde bir hamlede içine girdi. Marcus kadınla birlikte hareket etti; yavaşça, keyifle ve hızını giderek artırarak.

Veronique tekrar ısırma hazırlanarak diş gösterdi. Marcus yumuşak dudaklarını kadının boynuna bastırdı.

"Bana hep nazik olmamı söylersin," dedi Marcus teninin üzerinde dişleri ve diliyle gezinirken. Veronique, Marcus'tan çok daha deneyimliydi ve bedenini keşfedip ona zevk vermenin en iyi yollarını ararken rehberlik etmekten memnundu.

"Bugün olmaz," dedi dudaklarını onunkilere yaklaştırmak. "Bugün ele geçirilmek istiyorum. Bastille gibi. Kral ve yardımcısı gibi. Aynı..."

Marcus haşin bir öpücükle onun devrimci duygularını daha fazla paylaşmasına engel oldu ve bütün arzularını karşılamaya hazırlandı.

Marcus ve Veronique, Seine'in sol kıyısında bulunan çatı katı dairelerinden çıktıklarında dışarıda hava kararmıştı. Veronique'in kızıl, kıvrırcık saçları omuzlarında özgürce dans ediyor, beyaz başlığındaki vatansever kurdeleler esintiyle uçuşuyordu. Çizgili etekleri yan tarafta yukarıda toplanmış, altındaki iç etekliğini ve ayaklarını hem kaldırım taşlarından hem de Paris'in kalın çamur tabakasından korumak için giydiği kaba takunyaların üzerinden ayak bileğinin küçük bir kısmını gözler önüne seriyordu. Mavi paltosunu göğüslerinin altında düğmeliyor, göğüslerinin kıvrımı Marcus'un yatak odasına geri dönmeyi arzulamasına neden oluyordu.

Ancak Veronique işe dönmekte kararlıydı. Marcus'un dostu ve hekim meslektaşı Jean-Paul Marat'yla birlikte sık sık gittiği bir taverna vardı. Orada Marcus ve Marat siyaset ve felsefe konuşurken Veronique yakındaki üniversitenin öğrencilerine şarap ve bira servisi yapardı.

Veronique bütün yaratıklar arasında en nadir bulunanlardandı: ailesiz bir vampir. Onu vampir yapan kişi Ombeline adında muhteşem bir kadındı ve hizmet ettiği ailesi Kutsal Topraklar'a yaptıkları haclı seferinden geri dönmeyince tek başına kalmıştı. Ombeline Veronique'i sonraki yüzyılda, ilk veba salgınının neden olduğu kaos sırasında 1348 yılında vampir yapmış, onu Sacré Coeur yakınlarındaki hastalıkla kaynayan handan çıkarıp kurtarmıştı. Paris'in vampir klanları bu hastalığı, sayılarını büyük oranda artırmak için fırsat olarak görmüştü; çaresizce hayatta kalmak isteyen insanlar onlara sunulan bütün hayatta kalma fırsatlarını kabul etmekte aceleci davranıyordu.

Ombeline'in yaşamı Ağustos 1572'de Prenses Margaret'in Navarre'lı Henry'yle evlenmesinin kutlandığı sırada Paris'te çıkan bir sokak çatışmasında bir Katolik grubunun onu Protestan sanması nedeniyle öldürülmesiyle sona ermişti. Bunun

sonucunda Veronique dinlere inancını neredeyse yitirmişti. Bu onun Marat'yla ortak noktasıydı.

Şehirdeki vampir klanlarının, Veronique'i saflarına katmak için başta ikna, sonra zor kullanma yöntemlerine bütün gücüyle karşı koyarak boyun eğmemeyi başarmıştı. Veronique tavernası, sokağa tepeden bakan çatı katı dairesi, sadık müşterileri ve dört yüzyıldan uzun süredir yaşamasına rağmen ona hâlâ değerli ve mucizevi gelen hayata karşı hevesiyle mutluydu.

"Bu gece evde kalalım," dedi Marcus elini tutup onu kapıya doğru çekerken.

"Doyumsuz acemi." Veronique onu arzuyla öptü. "İşyerimde her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Ben bir de Clermont değilim, bütün gün yatakta kalamam."

Marcus ailesinden tek bir kişinin bile böyle yaptığını gözünde canlandıramasa da soyluların ayrıcalığı konusunda nasıl uzaklaşılacağını öğrenmişti.

Ne yazık ki bu Paris'te konuşulan tek konuydu, bu yüzden Veronique'in, çatısı zamana yenilerek eğilmiş, pencereleri yamuk, döküntü tavernasının onları beklediği Rue des Cordeliers'de yürürken kulaklarına çalınan konuşma parçalarının hepsinde bu vardı. Cam panellerde kırılan ışık sokağa Dr. Franklin'in optik deneylerindeki gibi keskin açılarla yansıyor. Başlarının üstündeki eski metal tabela, direğinde gıcırdıyordu. Mekâna La Ruche adını veren, arı kovanına benzeyen şekliydi.

İçerideki konuşmalar sağır ediciydi. Veronique'in gelişi tezahüratlarla karşılandı. Marcus arkasında görününce övgüler yuhalamaya dönuştü.

"İşe geç kaldın, hemşeri," diye takıldı çalışanlardan biri. "Yataktan bir türlü çıkamadınız mı, Veronique?"

"Senin derdin ne, evlat?" diye bağırdı biri dumanların arasından. "Neden onu ait olduğu yerde, yatakta tutmuyorsun?"

Veronique salonda, sevdiklerinin yanaklarına öpücükler kondurarak ve Versailles yürüyüşünün organize edilmesindeki başarısı için tebrikleri kabul ederek gezindi.

“Bağımsızlık!” diye seslendi bir kadın, içki servisi yaptığı tezgâhtan.

“Kardeşlik!” diye çınladı yanındaki adamın sesi. Bu ona yanında duran adamdan dostça bir omuz darbesi kazandırdı ve kahvesi fincanın kenarından taşarak döküldü. Veronique bir yarattığın canının isteyebileceği her türlü içeceği servis ediyordu: şarap, kahve, çay, bira, sıcak çikolata, hatta kan. Servis etmeyi reddettiği tek şey suyd.

Müşteriler içmek için kullandıkları her şeyi bir yere vuruyordu... yamulmuş teneke maşrapaları, ağır sürahileri, ince kadehleri ve parlak bakırları, kaba toprak kapları, narin porselenleri... masalara, pencere pervazlarına, tezgâha, duvarlara, sandalyelerinin arkasında, taburelere, hatta en yakındaki garsonun kafasına.

Marcus sırtıttı. Veronique’in ateşiyle tutkusuna çekilen tek insan o değildi.

“Eşitlik!” diye bağırdı Veronique yumruğunu havaya kaldırarak.

Marcus kalabalığın onu sarmalamasını izledi; herkes onun sarayda ne gördüğünü, kraliyet ailesinin nasıl karşıladığını, Veronique’in kraliçeyle konuştuğu haberinin doğru olup olmadığını dinlemeye hevesliydi.

Artık rahatlamış olan Marcus teninde bir karıncalanma hissetti ve diken diken olan tüyleri ona yakınlarda başka bir yırtıcı bulunduğunu haber verdi. Sekiz yıldır vampirdi ve artık kendi kendine beslenmeyi ve sıcakkanlı gibi hareket etmeyi becerebilen bir acemiydi. Uykusuz geçen saatler onu artık rahatsız etmiyordu. Anadili gibi Fransızca konuşuyor, büyükbabası ve

Ysabeau'yla Yunanca sohbet edebiliyor, babasıyla Latince felsefe tartışabiliyordu.

“Merhaba, Matthew.” Marcus bu gece babasına La Ruche’ü dolduran sıradan Parislilerin anlayamayacağı ortak dillerinde, İngilizce seslendi. Döndü.

Matthew her zamanki gibi karanlık bir köşede oturmuş, Veronique’in en zarif bardaklarından birinden şarap yudumluyordu. Yeleği kurum rengiydi, soluk gri ve gümüş iplikle işlenmişti. İçine giydiği sade beyaz gömleği de cilalı ayakkabılarından dizine kadar uzanan çorabı gibi kusursuzdu. Marcus bu takımın ne kadara mal olduğunu merak etti ve şehrin bu kesimindeki sekiz kişilik bir ailenin en az bir yıllık gıda ihtiyacını karşılamaya yeteceğini tahmin etti.

Babasının oturduğu banka yaklaşırken, “Fazla şıksın,” dedi Marcus yumuşak bir tavırla. “Araya kaynamak istiyorsan deri bir önlük giyip elinde çekiç ve keskiyle gelmeliydin.”

Matthew’un yanındaki adam dönerek tuhaf bir şekilde çarpılmış yüzünü sergiledi, yanağıyla ağzının açısı tavernanın pencerelerinin etten kemikten bir kopyası gibiydi. Koyu renk derin gözleriyle, siyah ve gür bir saç tutamının altından Marcus’u inceliyordu. Marcus gibi o da peruk takmamıştı ve giysileri sade, kalın, kullanışlı bir kumaştan yapılmıştı.

“Jean-Paul!” Marcus, Marat’yı babasıyla içki içerken gördüğüne şaşırmıştı. Birbirlerini tanıdıklarından haberi yoktu.

“Marcus.” Marat bankta kayarak ona yer açtı. “Ölümden söz ediyorduk. Dr. Guillotin’i tanıyor musun?”

Doktor başını eğdi. Kasvetli siyahlara bürünmüş olsa da kumaşı pahalı ve ceketinin kesimi iyiydi. Guillotin’in koyu renk kaşları ve çenesindeki gölge, pudralı peruğunun altında koyu renk saçları olduğunu düşündürüyordu.

“Sadece ismen.” Marcus önce bir içki sipariş etmediğine pişman olmuştu. “Dr. Franklin sizden her zaman övgüyle söz eder, efendim.”

Guillotin, Marcus’a elini uzattı. Marat onları şüpheyle süzdü, sonra burnunu teneke bardağına gömdü.

Marcus doktorun elini tutunca Marat’nın şüphesini doğrulayan tutuş şeklini hissetti: Guillotin de Marcus gibi Mason’dur. Matthew gibi. Franklin gibi. Bu da Guillotin’in yaratıkları, özellikle de vampirleri bildiği anlamına geliyordu.

“Marcus sık sık Dr. Franklin’e laboratuvarında yardım eder,” dedi Matthew. “O da cerrah, tıbbi konularla ilgilidir.”

“Babasının oğlu,” dedi Guillotin. “Siz de hekimsiniz, Dr. Marat. Eski dostum şövalyeye rastladığım için talihliyim.”

Kimse Matthew de Clermont’a tesadüfen rastlamazdı. Marcus hangi güçlerin Matthew’u Guillotin’in yoluna çıkardığını merak etti.

“Doktor tıpta reform yapmaya çalışıyor.” Marat’nın sesi çarpık burun kanalında tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. “Başlamak için en tuhaf yeri seçti. Dr. Guillotin suçlular için daha hızlı ve daha insani bir ölüm yöntemi bulmaya çalışıyor.”

Marcus ceketinin kuyruğunu iki yana ayırarak banka oturdu. Bir içkiye öyle ihtiyacı vardı ki. Veronique’le geçirdiği o hoş saatler hafızasında solarken sohbetin tehlikeli sularından çıkmaya çalışmaya hazırlandı.

“Doktor, belki de ölümden bütünüyle kurtulabiliriz. Şövalye de Clermont hepimizi ölümsüz yapabilir, eğer istersek.” Bir iblis olan Marat’nın Matthew’a daha fazla takılmaması, bu konuyu uzatmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. “Ama tam bir eşitlik vampirlere uymaz. O zaman kim onlar için *serviteurs de sang* olacak?”

“Ah, sanırım iblisleri her zaman etrafımızda tutabiliriz... beslenmek için olmasa da eğlenmek için,” dedi Matthew sakince. “Eskinin şaklaban ve soytarıları gibi.”

Marat kızardı. Ufak tefek yapısı ve görünüşü konusunda hassastı. Boynunu kaşıyarak kırmızı ve pembe tonlarında bir kabartı bıraktı.

“Ben bildiğiniz gibi ölüm cezasına karşıyım, Mösyö Marat,” dedi Guillotin. “Ama suçluları ölümle cezalandıracaksak en azından hızlı ve acısız olmalı. Ve düzgün, güvenilir bir yöntemle yapılmalı.”

“Tanrı’nın, ölümün acısız olmasını istediğinden emin değilim,” dedi Marcus. Etrafına bakınarak ona içki getirebilecek birini aradı. Veronique bakışını yakaladı ve yanındakileri fark edince ağzı hayretle açıldı.

“Şu cellat makinelerinin geliştirilmesi lazım,” diye devam etti Guillotin, Marcus hiç konuşmamış gibi. Asıl hedefi onu dikkatle dinleyen Matthew’du. “İngiltere ve İskoçya’da ölüm makineleri var, asma baltalar kör ve omurgayı ezip kafayı bedenden ayırıyor.”

Marat’nın parmakları tenine daha çok gömülerek kaşıntıdan kurtulmanın çaresini aradı. Kan yüzeye çıktıkça Matthew’un burun delikleri açılıyordu. Marcus babasının bütün vampirlerin başına bela olan açlık duygusunu bastırmasını izledi. Şövalye de Clermont kendini kontrol etmesiyle ünlüydü. Marcus ona bu konuda gıpta ederdi. Arkadaşı ve bir iblis olmasına rağmen Marat’nın kanının metalik kokusu Marcus’un da ağzını sulandırmıştı.

“Seninle konuşmalıyım.” Matthew bir anda yanına gelmişti, dudakları Marcus’un kulağına yakındı.

Marcus istemeye istemeye Marat ve Guillotin’in yanından uzaklaştı. Kalmak istemesinin nedeni sohbetin konusu değil,

ani susuzluğunu giderme olasılığıydı. Matthew onu Veronique'in kanı şarapla sulandığı lekeli ahşap tezgâha götürdü. Veronique, Marcus'a büyük bir bardak uzattı.

"İç," dedi endişeli görünerek. Marcus hâlâ sıcakkanlı kalabalığının arasındayken tamamen güvenilemeyecek kadar gençti.

Matthew konuşmadan önce Marcus'un sıvının yarısını yutmasını bekledi.

"Bence Marat'dan uzak durmalısın. O belalı biri," diye tavsiyede bulundu Matthew.

"O zaman ben de öyleyim, onunla aynı görüşü paylaştığımıza göre," diye tersledi Marcus öfkelenmeye başlayarak.

"İsrar edersen, Philippe'le görüşmeye çağrılırsın." Matthew bir kez daha İngilizceye geçmişti. Daha özel olarak konuşmak için dilden dile geçmek de Clermont'lar arasında yaygın bir davranıştı.

"Büyükbabam benim ne yaptığıma aldırmaz." Marcus bir yudum daha aldı. "O Jean-Paul'den ve benden daha büyük balıkların peşindedir."

"Devrim sırasında küçük balık diye bir şey yoktur," diye karşılık verdi Matthew. "Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, ufak bir dalga yaratan herhangi bir yaratık olayların gidişatını değiştirebilir. Bunu biliyorsun, Marcus."

Bu doğru olsa bile Marcus'un, babasının taleplerine boyun eğmeye niyeti yoktu. Bu şehir artık onun yuvasıydı. Paris'in çalışan yoksullarının arasında kendini rahat hissediyordu... Ysabeau'nun salonundaki ipek kaplı sandalyelere tünediğinde ya da Fanny'yle aristokrat balolarına katıldığında hissetmediği kadar.

"Ait olduğun yere, Île de la Cité'ye dön," dedi Marcus Matthew'a. "Eminim Juliette seni bekliyordur."

Matthew'un yumuşak ve davetkâr dudakları bir şey, sert ve tehlikeli gözleri başka şey söyleyen kadın arkadaşından hoşlanmıyordu.

Matthew gözlerini kıstı. Marcus o bakıştan hedefini vurduğunu hissederek tatmin oldu.

"Ben başımın çaresine bakabilirim," diye ısrar etti Marcus dikkatini yeniden içeceğine vererek.

"Hepimiz böyle düşünmüştük... bir zamanlar," dedi Matthew yumuşak bir tavırla. Mühürlü bir zarfı tezgâhın üzerinde kaydırdı. Kırmızı beyaz, mermer gibi görünen muma gömülü çok eski bir sikke vardı. "Denemediğimi söyleyemezsin. Umarım bağımsızlık, eşitlik ve kardeşlik hoşuna gitmiştir, Marcus. Bunlar de Clermont ailesinde asla uzun sürmez."

Marcus üzerinde yırtık ve kirli giysilerle La Ruche'ün arka odasında yaralarını siliyordu. Ocak ayının sonlarında buz gibi bir gündü ve gününün çoğunu hayatı pahasına kaçarak geçirmişti.

"Bunun ne anlama geldiğini unuttun mu?" Philippe yıpranmış, eski parayı havaya atıp düşmeden yakaladı.

Marcus başını salladı. Bozuk para bir davetti. Bunu biliyordu. Bütün de Clermont'lar bunu bilirdi. Ya yanıtlar ya da sonuçlarına katlanırdın. Önceleri Marcus büyükbabasının emirlerine her zaman itaat etmişti. Şimdiyse aylarca göz ardı edince neler olduğunu öğrenmek üzereydi.

"Biz kazanıyoruz, büyükbaba. Eski manastırı ele geçirdik," diye karşılık verdi Marcus, konuyu değiştirme taktığının işe yaramasını umarak.

Philippe savaşın katılaştırdığı bir generaldi ve Paris'in berbat bir bölgesinde, eski dini bir binanın fethedilmesi gibi önemsiz bir zaferin onu etkilemesi beklenmezdi. Tek eliyle Marcus'un boynunu kavradı, diğer elinde parayı tutuyordu.

“Marat nerede?” diye sordu Philippe.

“Çoktan öğrenmediğine şaşırdım.” Marcus o anda bile büyükbabasının damarına basma isteğine karşı koyamıyordu... kendisinden daha güçlü, daha yaşlı, daha hızlı olmasına, onu bir anda ezebilecek olmasına rağmen.

“O zaman muhtemelen onu arayacakları ilk yerde olmalı.” Philippe küftü. “Mösyö Boulanger’nin fırınının üstündeki çatı katında, Veronique’le birlikte yaşadığınız yerde.”

Marcus yutkundu. Philippe her zamanki gibi haklıydı.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Marcus. Daha yaratıcı olmanı beklerdim.” Philippe arkasını dönüp hızla yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Marcus telaşla peşinden giderken.

Philippe yanıt vermedi.

“Marat’yı Paris’ten çıkaracağım... şehir dışına,” diye söz verdi Marcus büyükbabasına, ona yetişirken bir yandan da insanların hareket standartlarının sınırları içinde kalmaya çabalarırken. Philippe’in bacaklarının Marcus’unkilerden uzun olması bunu zorlaştırıyordu.

Philippe ona aldırmamayı sürdürdü.

Rue de Cordeliers’de kulaklarına ulaşan kalabalığın gürültüsü Marcus’a tokat gibi çarptı. Kış olmasına rağmen sokaklar satıcılarla ve pazar tezgâhlarıyla doluydu. Yiyecek arayan martılar dalışa geçmeden önce başlarının tepesinde bağıırıyordu. İnsanlar birbirine sesleniyor, satacakları şeylerin reklamını yapıyor, son haberleri, dedikoduları ve mallarının fiyatlarını paylaşıyordu.

“Yemin ederim, Philippe. Şerefim üzerine,” dedi Marcus büyükbabasının peşinden hızla yürürken.

“Bugünlerde şerefinin pek bir değeri yok.” Philippe hışımla ona döndü. “Sana ne dersem onu yapacaksın ve Mösyö Marat’yı Londra’ya götüreceksin. Gallowglass sizi Calais’de karşılaya-

cak. Noel'den beri orada bekliyor ve Fransa'dan kurtulduğuna memnun olacak.”

“Londra’ya mı?” Marcus durdu. “Ben Londra’ya gidemem. Ben Amerikalıyım.”

“Vampirler eski düşmanlarının oturduğu yerlere seyahat etmekten kaçınacak olsa dünyada gidecek yer kalmazdı,” diye karşılık verdi Philippe, Boulanger’nin fırınına doğru hızlı yürüyüşüne kaldığı yerden devam ederek. “Mösyö Marat oraya aşinadır. Veronique de öyle. İstersen onu da yanına alabilirsin.”

“Jean-Paul gitmek istemeyecektir,” dedi Marcus. “Burada yapacak işleri var.”

“Mösyö Marat yapacağını yaptı bana kalırsa,” diye karşılık verdi Philippe. “İnsanların siyaset ve din işlerine karışmak yoktu. Kurallar bunlardı.”

“Anlaşılan senin için geçerli değil,” diye tersledi Marcus öfkelenerek. Büyükbabası, Fransa’nın işlerini orkestra yönetir gibi yönetirdi ve Paris’in her köşesinde casusları vardı.

Philippe cevap vermeye tenezzül etmedi. Ancak o ve Marcus sokakları ve geçitleri dolduran insanların bakışlarını üzerlerine çekmeye başlamıştı. Marcus bunun devrimci bir mahallede bir aristokratın bulunmasından kaynaklandığına inanmak istese de nedeninin ikisinin de vampir olması olabileceğinden korkuyordu.

“Kont de Clermont,” diye fısıldadı bir kadın, arkadaşına. Yorum rüzgâr gibi kulaktan kulağa yayılmaya başladı.

“Gir,” dedi Philippe, Marcus’u Mösyö Boulanger’nin dükânının kapısından içeri iterek. Geçerlerken koca koca ekmek somunlarını fırına atmaktan kaslanmış kollara ve çarpık bacaklara sahip fırıncılara başıyla selam verdi.

“Sonunda geldin,” dedi Veronique kapıyı açıp onu karşılar-ken. Rahatlamış gibiydi. Hava akımı maya ve şeker kokusunu merdivenden yukarı ulaştırıyordu.

Sonra Philippe'i gördü.

"Merde," dedi fısıldayarak.

"Aynen, *madam*," diye karşılık verdi Philippe. "Misafirinizi görmeye geldim."

"Marat... aman neyse." Veronique geçmeleri için kenara çekildi. Marcus'a öfkeyle baktı. *Bu senin suçun*, der gibiydi.

Pencere önündeki koltuğa yayılmış Marat ayağa fırladı. Kaçak hayatı ona göre değildi, bir deri bir kemik kalmıştı. Endişe ve sürekli bir delikten diğerine kaçma ihtiyacı sağlığını bozmuştu. Kaçak olmanın, hep arkasına bakmanın ve bulunma korkusuyla asla gözünü yumamamanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ anımsayan Marcus arkadaşının durumu karşısında anlayışlı bir öfke dalgasına tutuldu.

"Mösyö Marat. Seni muhafızlardan önce bulabildiğime sevindim. Üniversitedeki akademisyenler senin kaçıp güzel Veronique ve *Le Bébé Américain*'in yanına sığınmandan başka bir şey konuşmuyor," dedi Philippe eldivenini masaya fırlatırken. Masanın bacakları eşit uzunlukta değildi ve yumuşak derinin ağırlığı bile tehlikeli bir şekilde eğilmesine yetmişti.

"Korkmana gerek yok, Jean-Paul," diye rahatlattı Marcus arkadaşını. "Philippe yardım etmek için burada."

"Onun yardımını istemiyorum," dedi Marat cesaret gösterisi olarak yere tükürerek.

"Yine de alacaksın," dedi Philippe keyifle. "Sürgüne gidiyorsun, beyefendi."

"Burada kalıyorum. Efendisinin emrine itaat etmesi gereken bir köylü değilim," dedi Marat alayla. "Paris'in bana ihtiyacı var."

"Ne yazık ki davranışların senin şehirde, hatta Fransa'da kalmanı olanaksız kıldı, mösyö." Philippe sürahinin dibinde kalmış şarabı inceledi, sonra uzak durmayı tercih etti. "İsti-

kamet Londra. Elbette orada da saklanman gerekecek ama en azından burada olduğu gibi, bu kapıdan dışarı adımını attığın anda öldürülmeyeceksin.”

“Londra mı?” Veronique Marat’dan Marcus’a, oradan Philippe’e, sonra yine Marcus’a baktı.

“Başlangıç olarak,” diye karşılık verdi Philippe. “Marcus orada babasıyla buluşacak. Matthew, Mösyö Marat’ı Dr. Franklin’in, devrim tutkusuna anlayış gösterecek dostlarından biri olan Bayan Graham’ın evine götürecekt.”

“Söz konusu bile değil,” diye karşılık verdi, gözleri hoşnutsuzca parlayan Veronique. “Jean-Paul Paris’te kalmalı. Biz onun görüşlerine, onun hassasiyetine güveniyoruz.”

“Mösyö Marat hapisane hücrelerinden fazla ileriye göremeyebilir... bu çılgınlığın içinde kalmakta inat ederse gideceği yer orası,” dedi Philippe.

“Bu Lafayette’in işi,” dedi Marat ağzını çarpıtarak hırlar gibi. “O halkına ihanet etti.”

Marat’nın boğazında bir kılıç belirdi. Ucunda Philippe vardı.

“Ağır ol, Marat. Ağır ol. Seninle en ağır cezanın arasında duran tek şey Marcus’la olan arkadaşlığın. Marki’nin, bugün peşine düşmemeye karar vermesinin nedeni de bu. Lafayette senin burada olduğunu bilmesine ve tazılarını üzerine salabilecek olmasına rağmen muhafızlarını başka yerlere gönderdi,” dedi Philippe.

Marat güçlükle soluk alıyordu, gözlerini kılıcın ucuna dikmişti. Başını sallayarak onayladı. Bir süre sonra Philippe kılıcını geri çekti.

“İnsan işlerine daha fazla karışmaktan kaçınacaksın,” dedi Philippe kılıcını kınına sokarken. “Bu konuda ısrar edersen Konsil’in sana yapmak istediği şeyi yapmasına izin veririm. Onların

cezasının Dr. Guillotin'in idam yöntemlerinden çok daha az medeni olacağı konusunda sana garanti verebilirim."

Marcus'un Konsil ve taktikleri hakkında çok sınırlı bir bilgisi vardı. Organizasyon korkunç uzakta, Venedik'teydi ama Marcus, Philippe'le yaşadığı deneyimlerinden, bir yaratığın planlarını bozmayı başarmak için yakında olmasına gerek olmadığını öğrenmişti.

"Konsil kurallarının Paris'teki yaratıklar üzerindeki gücü çok az," dedi Veronique. "Neden bizim de söz hakkımız olmasın? Biz de insanların yarattığı bu dünyada yaşamıyor muyuz?"

"Pierre ve Alain sizi sahile kadar götürecektir," diye devam etti Philippe, Veronique hiç konuşmamış gibi. "Bir saat içinde hazır olun."

"Bir saat mi?" Marat'nın ağzı açık kalmıştı. "Ama benim insanlara yazmam lazım. İşlerim..."

"Siz de onlarla gidecek misiniz madam, yoksa burada mı kalacaksınız?" Philippe sabrını kaybetmeye başlıyordu ancak onu yakından tanımayan kimse bu işaretleri fark edemezdi: sağ omzundaki çok hafif seğirme, sol elinin son parmağının hafifçe titremesi, dudaklarının kenarında derinleşen kırışık. "Paris'te kalırsanız sizi koruyabileceğimden emin değilim ama elimden geleni yaparım."

"Uslu bir kız gibi davrandığım sürece mi?" Veronique bu düşüncenin olanaksızlığına alayla güldü.

"Ben mantıklı bir adamım," dedi Philippe mırıldanır gibi. "Asla gökteki ayı isteyecek kadar çılgın olmam."

"Bizimle gel, Veronique," diye ısrar etti Marcus. "Uzun sürmez."

"Hayır, Marcus. Sen Philippe'e itaat etmek zorundasın ama ben bir de Clermont değilim." Veronique'in büyükbabasına alaycı bakışı, Marcus'un ailesi hakkında ne düşündüğünü ele veriyordu.

“Paris benim evim. Onunla yükselir, onunla yıkılırım. Kalbim onunkiyle çarpıyor. Sizinle Londra’ya gitmeyeceğim.”

“Kalırsan neler olabileceğini düşün,” diye yalvardı Marcus ikna etmeye çalışarak.

“Marcus, beni sevdiysen, asıl gidersem bana ne olacağı konusunda kaygılanmalısın,” diye karşılık verdi Veronique hüzünle.

Öfke

NİSAN-TEMMUZ 1790

Kış yerini bahara bırakırken Marcus İngiltere’de olmanın, sefaletle keyif arasında gidip gelen bir sarkaç gibi olduğunu keşfetti. Gallowglass onları ocak ayında kanaldan güvenli bir şekilde gemiyle geçirmiş ve Paris’ten hem çok daha geniş bir alana yayılmış hem de çok daha pis bir şehir olan Londra’ya ulaşınca kadar başlarında durmuştu. Sokaklardan akan ve Thames’tе yüzen pislikler donmuş olmasına rağmen etrafa yayılan koku Marcus’un midesini ağzına getiriyordu.

St. James Sarayı civarında ve yakınındaki parkta gezinen pek çok Kırmızı Ceketli de aynı etkiyi yapıyordu. Marcus bir gece ayyaş subaylardan birinden beslenmiş ve kendine acıyan sarhoşu iştah kapatıcı bulmuştu. Bu deneyimin Marcus’un, İngiliz ordusu hakkındaki görüşüne olumlu bir etkisi olmamıştı.

Londra’ya bayılan ve birçok arkadaşı olan Marat’nın aksine Marcus oradan kurtulmak için can atıyordu ve şehirden ayrılıp onlara barınacak bir yer sunacak Bay ve Bayan Graham’ın yaşadığı Berkshire’nın kırsal kesimine gittiği için çok memnundu. Yolda Windsor Şatosu’nun büyüklüğü karşısında ağzı açık kaldı. Marcus bu çok eski kaleyi Versailles’dan daha görkemli buldu ve kar altında kış mavisi gökyüzünü delerek yükselen canlı ve keskin hatlı Eton çan kulelerine hayran kaldı.

Londra kalbini kazanamasa da Berkshire dönemeçli yolları, buzla kaplı kırkyama tarlaları ve etrafa yayılmış çiftlik evleriyle aklına memleketi Hadley'yi getirmişti. Zamanın tıklayan saatler ve gazetelerin değişen tarihleriyle takip edildiği yerlerin aksine, doğanın değişimine uyarak yaşanan bu tanıdık manzara anılarını canlandırıyordu.

Matthew, Marat ve Marcus'a İngiltere'deki en şöhretli, aynı zamanda en zeki kadın olduğu anlaşılan Bayan Graham'ın evine kadar eşlik etti. Catharine Sawbridge Macaulay Graham'ın neredeyse de Clermont ailesinden biri kadar çok ismi ve bir o kadar da kendine güveni vardı. Çıkık alınlı, soru işaretine benzeyen bir burunla kırmızı yanakları olan ve zekice olmayan konuşmalar yapmayan, altmışına yaklaşmış despot Bayan Graham ilk kocasının ölümünün ardından yarı yaşından küçük bir cerrahla evlenerek sosyete de skandala neden olmuştu. Genç, kısa boylu ve tıknaz olan William Graham İskoçyalıydı. Karısına tapıyordu, onun radikal görüşlerine de aydın eğilimlerine de hayrandı.

"Yürüyüş yapmaya ne dersin, Marcus?" dedi William, Marcus'un etkileyici tıp kitabı koleksiyonundan yararlandığı evin kütüphanesinin kapısından başını uzatarak. "Haydi gel. Kır havası sana iyi gelir. Bu kitaplar, döndüğünde de burada olacak."

"Çok isterim," dedi Marcus resimli anatomi kitabını kapayarak. Artık nisan ayında oldukları için kış uykusundan uyanan toprağın canlanışının kokusunu alabiliyordu. Dere kıyısındaki kurbağaları dinlemekten ve ağaçların yavaş yavaş yapraklanmasını takip etmekten hoşlanıyordu.

"Aslında biz..." William elini, olaya içkinin de dahil olduğunu ima edecek şekilde ağzının önünde yukarı aşağı salladı.

Marcus güldü. "Nasıl istersen."

Artık alıştıkları yoldan ilerleyerek Binfield Konutu'nu arkalarında bırakıp güneye, kasabaya doğru yürüdüler. Önlerinde

Graham'ların kiraladığı, oturdukları kırmızı tuğladan yapılmış yeni binadan çok daha büyük ve eski bir malikânenin bahçe kapısı vardı.

“Matthew geçen yüzyılda burada kaldığını anımsıyor,” diye belirtti Marcus uzun, kurşun kaplı pencereleri ve çarpık bacaları olan E şeklindeki binanın önünden geçerlerken. Graham'lar dünyanın gerçek işleyişinin farkındaydı ve Catharine yıllardır hem Fanny'yle hem de Ysabeau'yla arkadaştı, bu yüzden Marcus ev sahipleriyle bu tür şeyleri rahatça konuşabiliyordu.

“Tahtakurusu dolu ve çürük, kuşlar yağmur oluklarına yuva yapmış.” Graham burnunu çekti. “Ben pencereleri ve kapıları sağlam, alev almayan bir şöminesi olan bir evde yaşadığım için çok memnunum.”

Marcus mırıldanarak onayladı ama aslında zikzak çatıları ve ortaya çıkan ahşap iskeletiyle o eski harabe hoşuna gidiyordu. Babası ona evin tahta ve dar tuğla karışımından, pencerelerinin de taş pervazlardan nasıl inşa edildiğini anlatmıştı. Zoraki sürgünlerinin öngörülme-yen faydalarından biri de Matthew'un İngiltere'de, Amerika'da ya da Paris'te olduğundan çok daha huzurlu olmasıydı.

Marcus ve William, Tippen Korusu'na doğru daire çizdiler. Burası yılın bu döneminde vahşi yaşamın oldukça sınırlı olmasına ve çıplak ağaç dallarının onları meraklı insan gözlerinden koruyamamasına rağmen vampirlerin favori avlanma yeri-ydi. Sonuç olarak Marcus'un gıdasının çoğu kırmızı şarap ve çiğ av kuşlarından geliyor, kasaptan alınan kanla destekleniyordu. Marcus, Paris'te daha çeşitli ve lezzetli bir diyet-e alışmıştı.

“Bu sabah Bayan Graham nasıl?” diye sordu Marcus, William'a. Catharine göğsüne inen soğuk algınlığı nedeniyle oldukça rahatsızdı. William ve Marcus bir tedavi üzerinde anlaşmış, onu Tom Buckland'in çay reçetelerinden biri ve göğsündeki

tıkanıklığa iyi gelecek hardal ve ot karışımından yapılmış bir göğüs bandıyla yatağa göndermişti.

“Daha iyi, teşekkür ederim,” diye yanıtladı William. “Keşke bana da Edinburgh’da, sana Tom’un Amerika’da öğrettiklerinin yarısı kadar yararlı şeyler öğretselerdi. Şimdiye dek mükemmel bir cerrah olurdum.”

William, Avrupa’nın en iyi tıp okullarına gitmiş olabilirdi ama şahsen uygulama yapmak için gerekli bağlantı ve kaynaklara sahip değildi. Ağabeyi James, Londra ve Bath’da uyguladığı, en ünlüsü Kutsal Yatak olan aykırı tedavi yöntemleriyle onu gölgede bırakıyordu. James’in vatanseverlik görevi kabul ettiği hamile kalma eyleminde başarısız olan evli çiftlerin üreme umutlarını, kokulu yatak giysileri ve sevişirken karı ile kocayı en müsait pozisyonlara getiren açılı şiltelerin kullanılmasını içeren gebe kalma yöntemleriyle yeniden canlandırıyordu. James çaresiz çiftler sayesinde büyük bir servet edinmiş ancak bunun yüzünden William’ın doktorluk hayalleri suya düşmüştü. Neyse ki Catharine Macaulay ağabeyinin çocuksuz hastalarından biriydi ve âşık olup evlenmelerinden sonra William’ın geleceği garanti altına alınmıştı.

“Edinburgh nasıl bir yerdirdi?” diye sordu Marcus. Matthew’un anatomi derslerine dayanabilecek kadar olgunlaştığı zaman Marcus’u oraya gönderme sözü hâlâ geçerliydi.

“Kasvetli ve nemli,” diye yanıtladı William gülerek.

“Üniversiteyi sormuştum, şehri değil,” dedi Marcus arkadaşına sırtıarak. İçinden geldiği gibi konuşup şakalaşabileceği, kendi yaşında biriyle olmayı özlemişti. Marcus da William da 1757’de doğmuştu. William artık otuzlarının başındaydı. Marcus ne zaman William’a baksa bu ona Matthew onu vampir yapmasa bugün nasıl biri olacağını anımsatıyordu.

“Bütün eğitim dersleri gibi bezdirici ve heyecanlıydı,” dedi William ellerini arkasında birleştirerek. “Gittiğinde, ki bunun yakında olmasını umarım, Dr. Black’in kimya derslerine katılmak için bir şeyler yapmalısın, Dr. Gregory’nin koğuşlarda hasta bakmanı isteyecek olmasına rağmen.”

“Peki ya anatomi dersleri?” Marcus çok daha geniş bir tıbbi bilgiye sahip olması gerektiğinin farkında olsa da cerrahlık ilk aşkı olarak kalmıştı.

“Cerrahi deneylere gelince Dr. Monro’nun sınırsız bir hayal gücü ve cesareti var. Ona yapışıp yöntem ve keşiflerinden öğrenebileceğin kadar çok şey öğrenmeye çalışman akıllıca olur,” diye önerdi William.

Bunları yapma hevesi, Marcus’ta İngiltere’de kalma isteği uyandırıyordu ancak elbette ilk fırsatta Fransa’ya ve devrime dönmeliydi. Düşünmesi gereken bir de Veronique vardı.

Marcus ve William ormandan çıkıp Monk’s Alley boyunca tarlaların arasından geçerek kestirme yoldan doğuya yöneldi. Bir zamanlar ağaçların arasından geçen yol Reading Manastırı’na ait olan bir eve çıkıyordu ancak bina harabe halindeydi. William, bir zamanlar neye benzediğine dair Matthew’un hatırladıklarına dayanarak yakın bölgelerden gelen rahiplerin çekildiği, doğanın ortasında, yeşilliklerin arasında bulunan mekânın suluboya resmini yapmıştı.

“Korkarım ben gidinceye kadar bütün öğretmenlerin ölmüş ve gömülmüş olur,” dedi Marcus, William’a dirsek atarak. “Kim bilir? Belki o zamana kadar fakültenin hocalarından biri olursun.”

“Benim yanımda Catharine’in yanı,” diye karşılık verdi William. “Onun işi benimkinin hiçbir zaman olamayacağı kadar önemli.”

O sırada Catharine hem başarıya ulaşmış olan Amerikan hem de tomurcuklanan Fransız devrimleri hakkında hikâyeler yazıyordu. Marat’nın gelişinden beri, zamanını onu Paris’te olanlar

hakkında sorgulamak ve 1785'te William'la Mount Vernon'da ziyaret ettikleri sırada General Washington tarafından kendisine verilen belgeleri dikkatle okumak arasında bölüştürmüştü. Catharine, Marcus ve Matthew'u 1777 ve 1781 olaylarını daha iyi anlayabilmek için sorguya çekmiş ve Marcus'un Bunker Tepesi hakkında anlattıklarından çok etkilenmişti.

"Bayan Graham'ın şey olduğunu nasıl anladın?.." Marcus kendi cesaretinden utanarak sustu.

"Doğru kadın olduğunu mu?" William gülümsedi. "Çok hızlı... hatta bir anda oldu. İnsanlar Catharine'in kendini beğenmiş yaşlı bir kadın, benim de servet avcısı olduğumu düşünüyor ama birbirimizi ilk gördüğümüz andan itibaren onun yanından başka bir yerde olmak istemedim."

Marcus Edinburgh'daki tıp okulunu ve Paris'teki Veronique'i düşündü. Belki o İskoçya'da bir iş kurmak isterdi.

"Senin Paris'te arkada bıraktığın kadından... Madam Veronique'ten söz edişini duydum," diye devam etti William. "Onun ruh eşin olabileceğini düşünüyor musun?"

"Düşündüm," dedi Marcus tereddütle. "Düşünüyorum."

"Uzun yaşayan bir vampir için bu çok ciddi bir karar," dedi William. "Sadık kalmak için çok uzun bir süre."

"Matthew'un söylediği de bu," diye karşılık verdi Marcus. "O ve Juliette onlarca yıldır birlikte ama babam onunla eşleşmedi. Henüz." Marcus, Juliette'in Matthew'u o geri dönülmez aşamaya ikna etmesinden kaygılanıyordu ancak Ysabeau onunla eşleşecek olsa şimdiye kadar bunun çoktan olacağına dair garanti vermişti.

"Mösyö Marat, Madam Veronique'in devrimci olduğunu söylüyor," dedi William evlerine dönmenden önceki son durakları olan Kicking Donkey'ye yaklaşırlarken. "En azından ortak bir noktanız var."

“Öyle,” dedi Marcus gururla. “Veronique ve Bayan Graham müthiş iyi anlaşırdı.”

“Sanırım bu konuda hiçbirimizin söz söylemeye hakkı yok,” dedi William, kapıyı Marcus için açık tutarken. Onları içeride şerbetçiotu ve ekşi şarap kokusuyla dolu sıcak hava karşıladı.

Marcus alçak tavanlı mekâna girerken başını eğdi. Karanlık ve dumanlıydı, sakince buğday fiyatları hakkında konuşan ve yakında yapılacak canlı hayvan mezarı için birbirlerine tavsiyelerde bulunan çiftçilerle doluydu. Marcus köy tavernasındaki bu tanıdık sesler ve kokularla rahatladı... aynı şeyi seslerin kakofoni oluşturduğu ve bedenlerin birbirine sürünmesinin bunaltıcı olduğu Veronique’in Paris’teki mekânında yapması olanaksızdı.

William iki büyük bardak köpüklü bira temin ederek onları en uzak köşeye götürdü. İki yudum arasında içki bardaklarını bırakabilmek için kalın kol dayama yerleri olan yüksek arkalıklı tahta sandalyelere yerleştiler. Marcus memnuniyetle iç çekip bardağını William’inkine vurdu.

“Sağlığına,” dedi Marcus bir yudum almadan önce. Şarabın aksine bira bazen midesini ekşitiyordu ama tadı ve ona evini hatırlatan Binfield’daki her şey gibi buna değdi.

“Seninkine de,” dedi William nezakete karşılık vererek, “ancak günlük yürüyüşlerimizi sürdüreceksen yeni bir dilek bulmamız gerekecek. Güvenliğine, diyebilir miyiz mesela?”

Fransa’da tırmanan anlaşmazlık bütün akşam yemeklerinin sohbet konusuydu.

“Babam fazla endişeleniyor,” dedi Marcus.

“Mösyö de Clermont hayatı boyunca çok fazla savaş ve ihtilaf deneyimi edinmiş,” diye karşılık verdi William. “Ve Mösyö Marat bütün aristokratların öldürülmesi için çağrı yapıyor... buna dostun Marki de Lafayette dahil. Bunların nereye kadar gidebileceği konusunda babanın endişelenmesine şaşırmamalı.”

Önceki gece Catharine, Matthew ve Marcus'u Fransa'daki güncel durum konusunda ne düşündükleri hakkında konuşturup bunu kolonilerde şahit olduklarıyla karşılaştırmalarını sağlamıştı. Marat konuşmaya kollarını sallayıp daha büyük bir eşitlik sağlanması ve sosyal ayrımların sona erdirilmesi için bağırarak dahil olmuştu. Matthew, Jean-Paul'ün ona daha fazla saldırmasına izin vermemek veya ev sahiplerine kaba görünmemek için masadan affını istemişti.

"Babanın Fransa'daki devrimin Amerika'da yaşananlardan çok daha kanlı ve yıkıcı olacağı konusundaki görüşlerine katılıyor musun?" diye devam etti William.

"Bu nasıl olabilir?" dedi Brandywine'ın dökülen kanla kaplı tarlalarını, Valley Forge'daki kışı, kol bacak kesen testerelerin sesiyle ölen adamların çığlıklarının duyulduğu cerrah çadırlarını, New York açığına demirlemiş İngiliz hapisane gemilerindeki açlığı, pisliği ve dehşeti hatırlayan Marcus.

"Ah, insanlık, iş ölümüne ve acıya gelince inanılmaz yaratıcı olabiliyor," dedi William. "Bir şey buluruz, dostum. Bu sözlerimi unutma."

Marcus ve Marat mayısta Paris'e döndü. Matthew, Philippe adına bazı işleri halletmesi için Binfield Evi'nden çağrılmıştı ve başarılarında gözetmen olmayınca Marat bir kaçış planı tasarlamıştı. Karmaşık ve pahalıydı ama Marcus'un İngiltere'deki iyi davranışları sayesinde artırılan harçlığı, Marat'nın sınırsız sinsiz zekâsı ve Catharine'in lojistik konusunda suç ortaklığı yapması sayesinde plan başarılı oldu. Marcus kendini yeniden Veronique'in yaşamına dahil etti ve giderek radikalleşen mahallenin göbeğindeki yeni evinde ona katıldı. Veronique, Georges Danton adındaki lümpen dostunun ve onunla aynı siyasi görüşleri paylaşan arkadaşlarının yeni siyasi kulüpleri Cordeliers'nin

operasyon merkezi olması için Mösyö Boulanger'nin fırınının çatısındaki eski dairesinden çıkmıştı.

Binfield'a dönen ve karşısında boş odalarla zafer içindeki Bayan Graham'ı bulan babası, Marcus'un derhal İngiltere'ye dönmesini talep ettiği öfkeli bir mektup yazdı. Marcus bunu göz ardı etti. Ysabeau, Cordeliers'ye bir sepet çilek ve bıldırcın yumurtasıyla birlikte onları Auteuil'e davet ettiğine dair bir not göndermişti. Marcus bunu da göz ardı ettiyse de büyükannesini görmeyi ve ona Catharine ile William'ı anlatmayı çok isterdi. Veronique, de Clermont'ların hayatlarına burunlarını sokmaya çalışmasından yakındığında Marcus ona gelecekte sadece Philippe'ten doğrudan gelecek çağrılara yanıt vereceğine söz verdi. Ama o çağrı hiç gelmedi.

Marat her geçen gün biraz daha fantezilerinin peşinde koşuyordu ve iblislere özgün patlamalara neden olan tehlikeli ve gizli bir yaşama dalmıştı. Döndükten kısa bir süre sonra gazetesini *L'ami du peuple*'ü basmaya kaldığı yerden devam etmişti, görünüşe göre rue de l'Ancienne-Comédie'deki bir dükkânda çalışıyordu. O gündüzleri, Danton ve diğer mahalle kabadayıları tarafından korunarak gözler önünde gizlenirken bütün şehirde matbaacılar, kitap satıcıları ve gazeteciler onun gazetesini hevesli okuyuculara ulaştırmak için yaşamlarını tehlikeye atıyordu. Geceleriye Marat arkadaşlarına ait bodrum katlarında, çatılarda ve depolarda saklanıyor, kendisinininki kadar onların güvenliğini de tehlikeye atıyordu.

Marat'ın sabit bir adresinin olmamasına ilave olarak polisin, Ulusal Polis'in ve Meclis'in onu yakalamak üzere birleştirdiği güçleriyle yakalanma korkusunun yarattığı büyük endişe zaten hassas olan zihinsel ve bedensel sağlığına iyi gelmemişti. İngiltere'de geçirdikleri sürede biraz düzelmiş olan cildi yeniden acı veren kaşıntılı, kırmızı yaralarla kaplanmıştı. Marcus şişi

indirmesi ve enfeksiyonu önlemesi için ona sirkeyle yıkamasını tavsiye etmişti. Deli gibi yaksa da bu Marat'yı rahatlatmıştı... o kadar ki başına sirkeye batırılmış kumaşlar sarmaya başlamıştı. Keskin kokusu, varlığını görünmeden çok önce ele veriyordu, Veronique ona Sirkelik adını takmıştı ve Marat ne zaman yetkililerin izini bulmaması için onların arka odasında yatsa bütün evi havalandırıyordu.

Marat gizlenirken Marcus mayıs sonu ve haziran ayını Champs de Mars'da toprak işleri yaparak ve temmuzda Bastille yürüyüşünün birinci yıldönümünde yapılacak Paris kutlamalarının düzgün geçmesi için el arabasıyla toprak taşıyıp büyük oval meydanın yanına yığarak geçirdi. Tanıdıkları arasında kazı çalışmalarına katılmayan tek yaratık, sırt ağrısı ve saatlerce uğraştığı gazete yazılarıyla siyasi rakipleri aleyhinde yazdığı bitmek bilmeyen eleştiriler nedeniyle yıpranan ellerinin acıdığı bahanesini öne süren Marat'ydı.

Marat'nın devrimi yıkmak için kurulan büyük komplolar olduğuna giderek daha şiddetle inanması ve Veronique'in Danton adına Cordeliers Kulübü'ne yeni üye bulmakla meşgul olması Marcus'un kendini Lafayette'le daha çok zaman geçirirken bulmasına yol açmıştı. Marki, Ulusal Muhafızlar'ın başı ve Fransa'nın yeni anayasa taslağının yazarı olarak boğazına kadar temmuz kutlaması planlarına gömülmüştü. Ülkenin her tarafındaki birliklerin Paris'e gelmesini emretmiş ve tabii bu, Marat'nın, Lafayette'in kendini kral ilan etmeye niyetli olduğunu iddia eden komplo teorilerinden biri olmuştu ve şimdi de gelenler için barınacak yer, yiyecek ve eğlence sağlamak zorundaydı. Üstelik Lafayette kutlamalar için gelecek ziyaretçileri karşılamaya da çağrılmıştı. Kutlamaya katılacaklar arasında kraliyet ailesi bile vardı.

Kralın, kraliçenin ve tahtın vârisinin, yüzbinlerce sarhoş Parisli, yabancı elçi ve silahlı askerle birlikte orada bulunacak

olması nedeniyle Lafayette güvenlik konusunda haliyle endişeliydi. Marat planlanan bu gösteriye karşı olduğunu duyurarak Marcus'un iki dostu arasında giderek artan düşmanlığı tırmandırınca endişesi daha da arttı.

"Acılı feryadımın ulaşmadığı kör hemşerilerim... felaketin eşindeyken uyumaya devam edin," diye okudu Lafayette gazeteyi yüksek sesle. Homurdandı. "Marat ayaklanma çıkarmaya mı çalışıyor?"

"Jean-Paul insanların onun eşitlik çağrılarını duymadığını düşünüyor," dedi Marcus, Marat'nın ruh halini açıklamaya çalışarak.

"Toplumu bölmek için birbiri ardına tiz çağrılarda bulunuyor. Duymamak elde değil." Lafayette *L'ami du peuple*'ü masasına fırlattı.

Lafayette'in özel çalışma odasında, kapıları ağır temmuz havasına açılan küçük balkonun ardında oturuyorlardı. Lafayette'in evi lükstü ama Hôtel de Clermont kadar büyük değildi. Marki bu konutu çoğu aristokratın evine oranla çok daha gösterişsiz olduğu için özellikle seçmiş ve sade, neoklasik bir zarafetle döşemişti. O ve Adrienne, yanlarında çocukları Anastasie ve Georges'la Bourbon sokağında bir aile olarak yaşamın keyfini çıkarmak için Versailles'ı büyük bir zevkle terk etmişti.

Lafayette'in uşağı elinde bir mektupla içeri girdi.

"Mösyö Thomas Paine," diye duyurdu uşak. "Sizi salonda bekliyor."

"Böyle törenlere gerek yok," dedi Lafayette. "Onu burada ağırlayacağız."

Marcus ayağa fırladı. "O Thomas Paine mi?"

"Ne yazık ki bir tane var." Uşağı Amerikalı konuğunu getirmek için giderken Lafayette kısa ceketini ve peruğunu düzeltti.

Marcus'a sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra hizmetkâr geri döndü. Yanında İngiliz bir köy rahibi gibi görünen, tepeden tırnağa koyu siyahlar içinde ve silah metali grisi saçları hariç keskin bir kontrast sağlayacak bir tek sade beyaz kravatı olan bir adam vardı. Paine'in burnu uzun ve çıkıntılıydı, ucu biraz sağa yatıktı. Sol tarafı hafifçe düşük duran ağzı ona yüz hatları yumuşak heykel hamurunun şekillendirilmesiyle yapılmış gibi bir hava veriyordu.

"Ah, Bay Paine. Bizi bulmuşsunuz. Adrienne sizi kaçırdığına üzülecek. Kendisi şimdi ailesinin yanında."

"Mösyö." Paine eğildi.

"Ama bir tesellim ve içeceklerim var," dedi Lafayette. Başka hizmetkârlar ellerinde çayla belirip yine tek kelime etmeden yok oldular. "Bu beni Brandywine'da tedavi eden sevgili Doktor. Yazılarınızın büyük bir hayranı ve *Sağduyu*'yu bölüm bölüm, satır satır ezbere okuyabilir. Marcus de Clermont, arkadaşım Thomas Paine."

"Sör." Marcus, Paine'in nazik selamına karşılık verdi ama sonra duygularına teslim oldu. Elini uzatarak hızla yanına gitti. "Amerika'ya özgürlük getirmek amacıyla bütün yaptıklarınız için size teşekkürlerimi ifade etmeme izin verin. Sözcükleriniz savaş sırasında beni en çok rahatlatan şey oldu."

"Ben bariz gerçeklerin üzerine ışık tutmaktan başka bir şey yapmadım," diye karşılık verdi Paine, Marcus'un elini tutarak. Marcus'u şaşırtan, son derece sıradan bir tokalaşma oldu. Paine'in de diğerleri gibi Mason olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordu. "Marcus de Clermont mu demiştiniz? Dr. Franklin'i tanıdığınızı sanıyorum."

"Marcus ve Dr. Franklin birlikte deneyler yaparak mutlu saatler geçirdiler," dedi Lafayette, Paine'e oturması için bir sandalye göstererek. "Ölümü hem bağımsızlığa inanan insanlar için

hem de zor zamanlarda onun tavsiyesine başvurabilecek dostları için büyük bir darbe oldu.”

Franklin’in ölüm haberi Marcus’a, Marat’yla Fransa’ya döndükten birkaç gün sonra ulaşmıştı. Dostu akciğer iltihabından ölmüştü, enfeksiyon soluk almasını olanaksız kılan bir apseye neden olmuştu. Marcus bu kadar güçlü bir karakteri olan Franklin’in sonsuza dek yaşayacağını düşünmüştü.

“Gerçekten çok büyük bir kayıp. Peki, burada olsaydı Dr. Franklin’e ne sorardınız?” diye sordu, teşekkür ederek kabul ettiği çayından bir yudum alan Paine, Lafayette’e nazikçe.

Lafayette parmakları çaydanlık ve demlik üzerinde gezinirken soru üzerinde düşündü, yanıt vermekte zorlanıyordu. O kahveyi tercih ederdi ve çay için kullanılan malzemelere olması gerektiği kadar aşına değildi. Annesi tarafından eğitilmiş Marcus, Marki’yi olası bir felaketten kurtararak kendine bir fincan çay aldı.

“Marki, Mösyö Marat’dan rahatsız,” diye açıkladı Marcus çayı fincana dökerken. “Jean-Paul samimiyetsizlikten hoşlanmaz ve Bastille kutlamalarının gereksiz olduğunu düşünüyor.”

“Samimiyetsizmiş! Hangi cüretle?” diye bağırdı Lafayette, fincanını gürültüyle tabağına bırakırken. “Birçok başarısızlık için suçlanabilirim ama özgürlüğe adanmışlığım söz konusu edilemez, Doktor.”

“O zaman korkacağın bir şey yok,” dedi Paine yudumlamadan önce soğuması için çayına üflerken. “Marat’ının onun görüşlerini paylaşanlarla daha ılımlı olanlar arasındaki uzlaşmaya karşı olduğunu duydum.”

“Marat bir tehdit,” dedi Lafayette. “Ona güvenmiyorum.”

“Belki o da bu yüzden sana güvenmiyordur,” diye karşılık verdi Paine.

Başka bir hizmetkâr, patronunun kulağına fısıldayarak araya girdi.

“Madam de Clermont gelmiş,” diye belirtti Lafayette yüzünde beliren mutlu bir gülümsemeyle. “Ne kadar harika. O çay istemez. Onun için derhal şarap getir. Madam Auteuil’den buraya kadar geldiği için bitkin olmalı.”

Marcus büyükannesini Londra’dan döndüğünden beri görmemişti ve Veronique’e yaranmak için reddettiği onca davetin üzerine bu karşılaşmalarında ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Ysabeau de Clermont odaya dalgalanan kurdeleler ve kumaş katlarıyla salınarak girerken gergince ayağa kalktı. Çuhaçiçeği sarısı elbisesi beyaz çizgiliydi ve mavi, minik unutmabeni dallarıyla süslenmişti. Saçları hafifçe pudralanmıştı ve bu, gözlerinin yeşilini ve yanaklarının rengini belirginleştiriyordu. Geniş kenarlı, eğik duran şapkası kesinlikle neşeli... hatta cilveliydi.

“Madam!” Lafayette, Ysabeau’nun yanına gidip eğilerek selam verdi, sonra samimiyetle iki yanağından öptü. “İçeri yaz bahçelerini getirdiniz. Bugün gelmeniz ne kadar hoş bir sürpriz. Marcus ve ben, Mösyö Paine’le kutlamalar hakkında konuşuyorduk. Bize katılır mısınız?”

“Marki.” Ysabeau ona sevgiyle bakıyordu. “Adrienne evde yalnız olduğunuzu söyledikten sonra sizi ziyaret etmeden duramadım. Hôtel de Noailles’dan geliyorum. Çocuklar ne kadar büyümüş. Anastasie her gün annesine daha çok benziyor. Ve Georges... ne kadar afacan.”

“Merhaba, *grand-mère*.” Marcus’un sesi de hisleri kadar güvensizdi. Gerginliğini elini tutup öperek gizlemeye çalıştı. Onu tahmin ettiğinden daha çok özlemişti.

“Marcus.” Ysabeau’nun sesi Seine Nehri’nden gelen esinti kadar soğuktu. Neyse ki bunu Marcus’tan başka fark eden olmadı. Ysabeau, Paine’e döndü. “Bay Paine. Hoş geldiniz. Bacağınız nasıl? Sabahları hâlâ şişiyor mu?”

“Çok daha iyi, madam,” diye karşılık verdi Paine. “Sevgili kontumuz nasıl?”

“İşleriyle meşgul, her zamanki gibi,” dedi Ysabeau. “Bildığınız gibi, Amerika’nın gençlik dönemini nasıl geçtiği konusunda yakından ilgili.” Bakışları Marcus’a kaydı.

“Bay Burke’ün Mösyö Depont’a yazdığı mektubun bir kopyasını bana gönderdiği için ona teşekkürlerimi iletmelisiniz,” diye karşılık verdi Paine.

“Philippe Londra kulüplerinde neler konuşulduğunu bilmek isteyeceğinizden emindi.” Ysabeau kendisine ayrılmış sandalyeye oturmak için eğildi. Kadınların bellerine taktıkları kafese ek olarak etrafına sarılmış bütün o ipek ve sateni destekleyecek kadar geniş bir sandalyeydi. Veronique düz arkalıklı ve minderli bir sandalyeye oturabilirdi ama Ysabeau oturamazdı.

“Ben de şu anda Burke’e göndereceğim yanıtı hazırlıyorum, madam,” dedi Paine ona doğru eğilerek. “Mektubu yayınlama niyetinde ve ben de elimde bir yanıt olmasını isterim. Amerika gibi Fransa’nın da bir cumhuriyet olmaması için bir neden yok. Kontu biraz daha sıkıştırıp bu konuyu onunla tartışmak üzere evinize ziyarette bulunabilir miyim? Fazla değer verdiğim kimse kalmadı sanırım.”

Marcus, Ysabeau’dan Paine’e, sonra tekrar Ysabeau’ya baktı.

“Elbette, Bay Paine. Hôtel de Clermont’un kapıları bütün siyasi görüşlere açıktır.” Ysabeau’nun yeşil gözleri Paine’e, onu gelecek öğünü olarak değerlendiren tombul bir kuzgun gibi kenetlenmişti. “Marki’nin kutlaması konusunda sizin düşünceleriniz ne?”

“O benim kutlamam değil, madam,” diye itiraz etti Lafayette. “Halka ait.”

Ysabeau elini kaldırarak onu susturdu. “Çok alçakgönüllüsün, Gilbert. Sen olmasan bir halk olmazdı. Hâlâ Fransa krallığında

yaşıyor olurduk ve köylüler hâlâ kiliseye öşürlerini ödüyor olurdu. Bu doğru değil mi, Marcus?”

Marcus tereddüt ettikten sonra başını sallayarak onayladı. Veronique ve Marat bunu kabul etmese de ne de olsa yeni anayasa tasarısını Lafayette yazmıştı.

“Bana kalırsa insanlar neye inanmalarının istendiğini görmeli, inanmaları istenen de demokrasi,” dedi Paine. “Bir geçit töreninin ne sakıncası olabilir?”

“Kesinlikle!” dedi Lafayette başını coşkuyla sallayarak. “Mösyö Marat’ın iddia ettiği gibi, ‘gereksiz bir gösteri,’ değil. Uyum ve kardeşliği kutlama töreni.”

Lafayette’in şömine rafında duran saati dördü vurdu. Marcus zamanın bu kadar ilerlemesine şaşırarak ayağa fırladı. Geç kalmıştı.

“Gitmek zorundayım,” dedi. “Arkadaşlarımla randevum var.”

“Arabam seni götürebilir,” dedi Lafayette dirseğinin yanında duran çanı çalarak.

“Randevum bu sokakta, yürüyerek daha hızlı giderim.” Marcus, Paine’in yanından ayrılmak istemiyordu ve bir anlığına planlarını değiştirmeyi düşündü ama sadakati buna engel oldu. “Hoşça kalın, Bay Paine.”

“Umarım yollarımız tekrar kesişir, Mösyö de Clermont,” dedi Paine. “Daha önce değilse Marki’nin kutlamasında.”

“Bu beni memnun eder, Bay Paine. *Grand-mère*.” Marcus, Ysabeau’yu eğilerek selamladı.

“Kendini özletme,” dedi büyükannesi dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılarak.

Marcus, Bay Paine’in dikkatini çekmeden çabucak kapıya ilerledi.

“Marcus?” Ysabeau arkasından seslendi.

Marcus döndü.

Büyükannesi, Marcus'un telaşla kalkarken sandalyesinde bıraktığı kırmızı yün bereyi almıştı. Bu Marcus'un devrimin ideallerine olan yakınlığının somut bir işaretiydi.

"Bereni unutma," dedi ona.

Café Procope sıcak, terlemiş bedenlerle doluydu. Neredeyse ayakta duracak yer bile yoktu ve Marcus akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibi kapıdan arkadaşlarının onu beklediği dip köşedeki masaya ilerlemeye çalışıyordu.

"Marcus? Sen misin?" Fanny elini sallayarak selamladı. Devrim beyazı, sade, ipek bir elbise giymişti. Pudrasız saçları bütün şık hanımlar tarafından benimsenmiş yeni moda uygun olarak omuzlarında dans ediyordu ve Marcus'un dikkat çekici kırmızı beresinin bir benzerini takmıştı... tabii onunki şehirdeki en iyi şapkacıların elinden çıkmıştı.

"Fanny!" İki ay boyunca ailesinden başarıyla kaçan Marcus görünüşe göre bugün başaramayacaktı. "Evinden epey uzaktasın."

"Burası Quartier Latin, Afrika değil," diye karşılık verdi Fanny, ayaklara basmayı, kaburgalara dirsek atmayı ve erkeklerle göz süzmeyi içeren bir dizi çevik hareket sergileyerek ona yaklaşıırken. "Şehir içinde trafik korkunç, o yüzden arabamı Pont Neuf'te bırakıp kalan yolu yürüdüm. Seni buraya getiren nedir?"

"Ben burada oturuyorum," dedi Marcus gözleri salonda Veronique'i bulmak için gezinirken.

"Danton ve katillerle hırsızlardan oluşan çetesiyle birlikte mi?" Fanny başını salladı. "Charles, Veronique'le senin altı yaratıkla birlikte minicik bir çatı dairesine tıktığınızı söyledi. Kulağa korkunç geliyor. Tekrar benim evime taşınmalısın. Çok daha konforlu."

"Veronique'le çatı katından taşındık." Marcus gözleriyle Veronique'i aramayı bırakmıştı, bunun yerine burnunu ve kulak-

larını kullanıyordu. “Artık ikinci katta bir dairede oturuyoruz. Sorbonne’a daha yakın.”

“Bugünlerde terzin kim?” diye sordu Fanny onu incelerken merakla. “Ceketinin kesimine bakılırsa, Cordeliers Kulübü’nden çok Lafayette’in salonuna ait görünüyorsun. Bere hariç elbette.”

Marki’den söz edilince Marcus gözlerini kıstı. “Ysabeau’yla neyin peşindesiniz, Fanny?”

“Ysabeau’yla mı?” Fanny omzunu silkti. “Marat’nın yanında fazla zaman geçiriyorsun. Artık sen de her kapının arkasında komplocu olduğunu sanmaya başladın. Hiç anlaşılamadığımızı çok iyi biliyorsun.”

Büyükannesi ile halasının aile yemeklerinde birbirlerine taş atarak tartıştığı doğrudu ama oyuna getirildiğini hissetmemek Marcus’un elinde değildi.

“Liberté! Egalité! Fraternité!”¹

Cordeliers Kulübü’nün sloganı salonda yankılandı. Marcus’un Marat’yla buluşmak için anlaştığı dip köşeden başlamıştı.

Kalabalık açıldı ve aralarından Jean-Paul göründü, kırmızı beresinin yumuşak köşesi bir gözünün üzerine düşmüştü, elinde bir deste kâğıt vardı. Georges Danton arkasında, iblisi, bu geceliğine işgal edeceği yeraltı sığınağı hangisiyse oraya götürmek için hazır bekliyordu. Yanlarında Veronique de vardı.

“Marcus!” Veronique’in yanakları kızardı. Modeli Fanny’nin çok revaçta olan modelinden kopyalanmış özgün devrim elbiselerinden giymişti. “Seni saatler önce bekliyorduk.”

“Geciktim,” diye özür diledi Marcus. Onu öpmek için eğildi. Veronique ceketini kokladı.

“Ysabeau’nun yanındaymışsın,” dedi. “Bana söz vermiştin...”

1 (İng.) Özgürlük! Eşitlik! Kardeşlik. (ed. n.)

“Ysabeau, Lafayette’i ziyarete gelmişti,” dedi Marcus, Veronique’in sözünü ona verdiği sözü tuttuğuna ikna etmek için telaşla keserek. “Orada olacağından hiç haberim yoktu.”

“Lafayette! Gördün mü, sana ona güvenilmeyeceğini söylemiştim,” diye söylendi Marat Danton’a. “Ne de olsa o da bir de Clermont ve bütün aristokratlar gibi ayrıcalıklarının bir tanesinden bile vazgeçmektense karının karnını kesip bebeğinin kalbini sökmeyi tercih eder.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Jean-Paul.” Marcus arkadaşının söylediği şeye inanamıyordu.

“Haydi gel,” diye mırıldandı Fanny kolundan çekiştirerek. “Onunla tartışmanın anlamı yok.”

Etraflarında kaba giyimli ve üçüncü ya da dördüncü içki-lerinde olan bir izleyici kitlesi oluşmaya başlamıştı. Çoğu pisti, boyunlarında teri emmesi için bağlanmış kumaş parçaları vardı ve oraya Champs de Mars’ta çalıştıkları ağır işleri bitirir bitirmez gelmiş gibi kir içindeydi.

“Uyan artık Marcus,” dedi Marat kötümser bir ses tonuyla. “Bu insanlar senin gerçek ailen değil. Lafayette dostun değil. Seni sadece kendi amaçları için, kendi planlarını gerçekleştirmek için kullanmak istiyorlar. Sen ipini her çekişlerinde hareket eden bir de Clermont kuklasısın.”

Marcus konuşmadan onu savunmasını bekleyerek Veronique’e baktı. Veronique yardımına koşmadı ama Fanny koştu.

“Sen çok cesursun, Marat ama ancak kanalizasyona ya da gazetenin arkasına saklanmadığın ve çevren arkadaşlarıyla sarılı olduğunda,” dedi Fanny, Marcus’un koluna girerek sakince. “Tek başına kalınca kapı gıcirtısında altına yapıyorsundur.”

İzleyenlerden gülenler oldu. Ama Marat gülmedi. Veronique de.

“Hepiniz hainsiniz,” dedi Marat vahşi bakışlarla tıslayarak. O anda iblisliği her tarafından akıyordu ve insan çalışanlar tuhaflığını sezmiş gibi onu çekerek oradan uzaklaştırmaya çalıştı. “Yakında hepiniz sıçanlar gibi kaçmak zorunda kalacaksınız.”

“Belki, Jean-Paul.” Fanny omzunu silkti. “Ama sen kemikten ve tozdan ibaret olduktan çok uzun bir süre sonra bile Marcus ve ben sıçanlar gibi hâlâ hayatta olacağız. Bir daha aileme hakaret etmeden önce bunu bir düşün.”

Café Procope’taki tartışmadan haftalar sonra, Marcus, Marki de Lafayette’in büyük doğum günü kutlamasından çamur içinde ve giysileri tenine yapışmış olarak eve dönüyordu. Geçit töreninin, askeri gösterilerin, kraliyet ailesinin ve Champs de Mars’a akın eden Parislilerin üzerine neredeyse kutsal kitaptaki gibi bir sel inmişti.

Havaya rağmen bir zafer olmuştu. Kimse kazara vurulmamıştı. Kral düzgün davranmıştı. En önemlisi, lafını sakınmayan Kraliçe Marie Antoinette kucağındaki veliahtla devrimin ideallerini onurlandıracağına söz vererek rolünü kusursuz oynamıştı. Lafayette anayasayı savunacağına dair yemin etmişti. Katılanların arasında söylenenleri duyabilen tek yaratıklar Marcus gibi vampirler olduğu halde bütün Paris tezahürat yapmıştı.

Lafayette’in kutlaması Paris’tekilerin çoğunu, ülkenin en kötü dönemi geride bıraktığına ve ilerleme sağlandığına inandırmıştı. Marcus açısından ne yazık ki, Veronique ve Marat onların arasında yoktu. Erkinliği katılmayı reddetmişlerdi.

“Ben grevdeyim,” diye belirtmişti Veronique. Bu hayatlarının normal rutininin bir süreliğine kesintiye uğrayacağını gösterdiği için Parislilerin kalbine korku salan bir sözcüktü.

“Defol git! Benim basacak bir gazetem var,” diye bağırıyordu Marat, Marcus yaratılmasına yardım ettiği devrimin kutlama-

larına katılması için ikna etmek üzere yanına gittiğinde. “Sen büyümeyen bir çocuksun, Marcus, zamanını ciddi işler yerine oyuncaklarınla geçiriyorsun. Yaratıkların işi ele almasına izin verirsek bu hepimizin sonu olacak.”

Marcus hiçbir konuda Jean-Paul’e baskı yapmamaya karar vermişti. Kesinlikle işe yaramıyordu... o bu ruh halinde olduğu sürece. Bu yüzden kutlamalara katılmış ve Paine ile kral arasındaki özgürlüğün unsurları ve anarşinin işaretleri hakkındaki konuşmalara kulak misafiri olmaktan memnun olmuştu.

Marcus dairenin kapısını iterek açtı... bir tarafı kuruyup çatlamış, diğer tarafı balkondan damlayan su nedeniyle nemlenip şişmiş kapıyı açmak zordu. Karşısında Veronique’i onu beklerken buldu.

Bir de babasını.

“Philippe.” Marcus girişte donup kalakaldı.

De Clermont’ların başının küçük dairelerindeki varlığı pejmürdeliğinin ve rahatsızlığının vurgulanmasına neden olmuştu. Philippe’in yanında çoğu insan cüce gibi kalırdı, bedeni odada bir insanın kaplayacağından daha fazla yer kaplıyormuş gibiydi. O sırada alçak bir tabureye tünemiş oturuyordu, bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerini üst üste koymuştu. Her zamanki şık giysilerinin aksine kahverengi keten giysiler giymişti ve iriliği olmasa insanlar onu *sans-culotte* zannedebilirdi. Ellerini ense sinde birleştirmiş, ateşinden bir kâhin çıkmasını bekler gibi şömineye bakıyordu.

Veronique pencereye gitti ve sinirle tırnaklarını yiyerek durdu.

Sonra kadın hışımla ona döndü. “Neredeydin?”

“Champs de Mars’ta,” dedi Marcus bilineni tekrarlayarak. “Ysabeau’ya bir şey mi oldu?” Philippe’i önceden haber vermeden ve tek başına buraya getirebilecek başka hiçbir şey düşünemiyordu.

“Seçmek zorundasın, Marcus.” Veronique ellerini kalçasına koyarak meydan okur gibi bir duruş sergiledi. “Ya onlar ya ben.”

“Bu tartışmayı daha sonra yapabilir miyiz?” Marcus yorgundu, ıslaktı ve bir şeyler yemek istiyordu. “Bana ne istediğini söyle Philippe, sonra da git. Veronique’i üzüyorsun.”

“Madam Veronique durumu oldukça güzel özetledi sanırım.” Philippe ellerini kucağına indirdi. Cebinden bir tutam kâğıt çıkardı. “Arkadaşın Marat Paris halkının arasında isyan çıkararak anlaşılmayı ihlal ediyor. Bu endişelenmek için yeterli bir neden. Ancak şimdi bir de ülkeyi potansiyel hainlerden arındırma bahanesiyle yüzlerce aristokratın öldürülmesi için bir çağrı yayınlamayı planlıyor. Marat bu ilanı Paris’teki bütün duvar ve kapılara yapıştıracak.”

Marcus kâğıtları büyükbabasının elinden kaptı. Gözleri hızla satırlarda gezindi. Kalın çizgilerin, satır aralarına, sayfa boşluklarına yapılmış değişikliklerin olduğu örümcek gibi harflerle yazılmış kâğıttakinin Marat’ın elyazısı olduğuna kuşku yoktu.

“Bunu nasıl ele geçirdin?” diye sordu Philippe’e hayretler içinde.

“Bir de bağımsızlığın ve özgürlüğün savunucusu olduğunu söylüyorsun,” dedi Philippe sakinçe. “Az önce Marat’ın barış ve mutluluk adına beş veya altı yüz aristokratın kafasının kesilmesini talep ettiğini okudun ve tek tepkin bana bunu nereden bulduğumu sormak mı? En azından sahte olduğunu iddia ederek bana hakaret etmedin.”

Marcus, Philippe ve Veronique gibi onun gerçek olduğunu biliyordu.

“Marat arkadaşın Lafayette’i, doğduğu ülkenin bağımsızlığı için savaşın kanını dökmüş onurlu bir adamı öldürtecek. Kralı ve sadece küçük bir çocuk olmasına rağmen veliahdı öldürtecek. Beni, büyükanneni ve Fanny’yi öldürtecek.” Philippe devam

etmeden önce sözlerinin etki etmesini bekledi. “Sizde hiç sadakat ve gurur yok mu? Böyle bir insanı nasıl savunabilirsiniz? İkiniz de?”

“Siz benim babam değilsiniz ve size bağılılık borcum falan yok, *sieur*.” Veronique bir vampir ailesinin başı için kullanılan eski terimi kullanmıştı. O anda nezaket kurallarına bu şekilde başvurması durumun ciddiyetini ve potansiyel ölümcüllüğünü vurgulayan bir işaretti. “Evime gelip beni sorgulamaya hakkınız yok.”

“Ah, aslında var, madam.” Philippe ona dostça gülümsedi. “Benim Konsil olduğumu unutuyorsunuz. Sizi sorgulamak için her türlü hakka sahibim, halkımız için tehlike oluşturduğunuzu hissettiğim anda.”

“Konsil’deki temsilcilerden biriyim demek istediniz sanırım,” dedi Veronique bundan eminmiş gibi görünmese de.

“Tabii.” Philippe loşlaşan ışıktaki dişlerinin beyazı parlayarak sırıttı. “Benim hatam.”

Ama Philippe de Clermont hata yapmazdı. Bu Fanny’nin, Marcus’un büyükbabası hakkında daha küçükken, hâlâ aileyi ve nasıl işlediğini öğrenmeye çalışırken anlaması için çok uğraştığı bilgilerden biriydi.

“Sanırım artık Edinburgh’daki üniversiteye gitmeye hazırsın, Marcus. Oradaki anatomi dersleri Paris’teki dostlarından daha kanlı olamaz.” Philippe Marcus’a bir anahtar uzattı. “Matthew Londra’da seni bekliyor.”

Marcus oymalı metal nesneye şüpheyle baktı.

“Evinin anahtarı. St. James Sarayı yakınında. Havanın daha az kirli olduğu ve burada sahip olabileceğinden daha fazla özel yaşama sahip olabileceğin bir yerde, şehir duvarlarının dışında. Yakınlarda avlanabileceğin bir park var,” diye devam etti Philippe anahtarı tutmayı sürdürerek. “Bayan Graham’la kocasının da

oraya yakın bir evi var. Kendisi iyi değil ve o ölürken William'a destek olabilirsin. Derslere ara verilince kuzeye, İskoçya'ya yolculuk edeceksin. Orada benim işime yarayan işler yapacaksın."

Marcus hâlâ anahtarı almamıştı. Orada William'a Catharine'in ölümü sırasında destek olmaktan çok daha fazlasının olduğundan emindi.

Philippe anahtarı havaya atıp yakaladı ve gerektiğinde sandalye veya masa olarak kullanılan sandığın kenarına bıraktı.

"Londra'nın yolunu kendi kendine bulacak kadar büyüdüğüne inanıyorum. Fanny'yi de yanına al ve buradan uzak kalmasını sağla. Paris artık güvenli değil." Philippe ayağa kalktı. Saçları alçak tavana süründü. "Büyükannene yazmayı ihmal etme. Senden haber almazsa endişelenir. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Madam Veronique."

Philippe, Marcus'un teslim şartlarını ortaya koyduktan sonra kahverengi ve altın renginde bir şimşek gibi kayboldu.

"Bundan haberin var mıydı, Veronique?" Marcus elindeki kâğıtları gösterdi.

Âşığının sessizliği, sözcüklerin söyleyebileceğinden fazlasını söylüyordu.

"Jean-Paul katliam çağrısı yapıyor!" diye bağırdı Marcus. Onun özgürlük anlayışı bu değildi.

"Onlar Devrim düşmanı." Veronique'in dümdüz ses tonunda ve ateşli gözlerinde fanatik bir şey vardı.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kimleri öldürmeyi planladığını bile bilmiyorsun," diye tersledi Marcus.

"Bunun bir önemi yok," diye tersledi Veronique. "Onlar aristokrat. Birbirlerinden farkları yok."

"Lafayette haklıymış," dedi Marcus. "Marat sadece ortalığı karıştırıp bela çıkarmak istiyor. Asla onu tatmin etmeye yetecek kadar özgürlük olmayacak. Onun devrimi kazanılamaz."

“*Marat* haklıymış,” dedi Veronique öfkeyle. “Sen hainsin, tıpkı diğerleri gibi. Seni içime aldığımı... sana güvendiğime inanamıyorum.”

Bu kadar ölümden ve devrimden söz edilmesi Veronique’in içindeki karanlık ve korkunç bir şeyi serbest bırakmış gibiydi. Marcus onu da Paris’ten çıkarmak zorundaydı.

“Eşyalarını topla,” dedi Marcus, *Marat*’nın elyazmasını ateşe fırlatırken. “Benimle ve Fanny’yle Londra’ya geliyorsun.”

“Hayır!” Veronique kâğıtları geri almak için çıplak ellerini ateşin içine soktu. Sayfalar kıvrılıp kararmış olsa da henüz tamamen yok olmamıştı.

Ancak elleri, o güzel, zarif, becerikli parmakları ve yumuşak avuçları su toplayıp kavrulmuş, mahvolmuştu. Marcus dehşete kapılarak yanına koştu.

“Bir bakayım,” dedi tutmak için uzanarak.

“Hayır.” Veronique ellerini ondan kaçırdı. “Nerede söylersem söyleyeyim, yatağında, tavernamda, evimde ya da şehirde, bu benim son sözüm, Marcus.”

“Veronique. Lütfen.” Marcus elini uzattı.

“Senin yapmamı söylediğin şeyi yapmayacağım; büyükbabanın da, herhangi bir erkeğin de.” Veronique titriyordu, bedeni şokun ve öfkenin etkisindeydi. Marcus güçlü kanının, ateşin verdiği hasarı iyileştirmeye başladığını görebiliyordu. “Git, Marcus. Git buradan.”

“Sensiz olmaz,” dedi Marcus. Onu burada, *Marat*’nın büyüsüne daha fazla kapılabileceği yerde bırakamazdı. “Biz birbirimize aitiz, Veronique.”

“Sen de Clermont’ları seçtin,” dedi Veronique acı acı. “Artık Philippe’e aitsin.”

Kırk Beş

26 HAZİRAN

Ellilerinin ortasındaki tıknaz yapılı kadın Seine kıyısındaki yolda yürüyordu. Sağlam yürüyüş ayakkabıları, uçuşan bir pardösüsü ve boynunda düğümlenmiş parlak renkli bir fuları vardı. Omzuna asılı çantası ağır görünüyordu. Birkaç adımda bir elindeki kâğıdı kol uzaklığında tutarak üzerindeki yazıyı okumaya çalışıyor, sonra etraftaki binalara bakıp birkaç adım daha ilerliyordu.

“Gözlüğe ihtiyacı var,” diye belirtti Phoebe.

“*Seni* görmesi önemli değil,” diye karşılık verdi Jason. “*Sen* onu görmelisin.”

“O eşarpı nasıl gözden kaçırabilirim ki?” Uzayan haziran alacakaranlığı Phoebe’nin vampir hislerine kadının görünüşündeki bütün ayrıntıları; turkuaz taşlı uzun gümüş küpelerini, fazla büyük saatini, siyah pantolonunu ve ütülü beyaz gömleğini yakalayabileceği kadar ılık sağlıyordu.

“Eşarp da anlaşılmamızın bir parçasıydı, unuttun mu?” dedi Jason sabırlı olmaya çalışarak.

Phoebe dudağını ısırды. Bu anlaşmanın yapılması bir hafta sürmüştü. Freyja salonunda pek çok görüşme yapmış ve beş-altı orta yaşlı beyaz kadın evin içinde gezinerek dekorları merakla incelemiş, bahçe hakkında sorular sormuştu.

Freyja sonunda en az soru soran ve evle en az ilgilenen kadını seçmişti. Freyja'nın belirttiği gibi, merak, yiyeceklerde aranan bir özellik değildi.

"Alışkanlıklarına dikkat et," dedi Jason. "Kadın ne kadar hızlı yürüyor? Telefonla mı konuşuyor? Dikkati bir harita veya alışveriş listesinin üzerinde mi? Elinde poşet taşıdığı için kolay bir hedef mi? Sigara içeriyor mu?"

"Sigara içenlerin tadı kötü mü oluyor?" diye sordu Phoebe ona.

"Pek değil. Damak tadına bağlı. Ama sigara içenler hep çakmak arar... veya vermekten gocunmaz. Yanında her zaman sigara taşı," diye tavsiye etti Jason. "Bu, tanımadığın insanlara yaklaşmayı kolaylaştırır."

Phoebe bunu da aklındaki, yanında taşınması gereken şeyler listesine ekledi: Islak mendil, rüşvet parası, yakınlardaki hastanelerin listesi... Bir de taşınmaması gerekenlerin listesi vardı: kredi kartları, cep telefonu ve her türlü kimlik belgesi.

Phoebe ve Jason birkaç dakika boyunca konuşmadan kadını izledi. Kadın notlarına her bakışında yönünü bulmak için gözlerini kısıyor, ya birine çarpıyor ya da ayağı çıkık kaldırım taşlarına takılıyordu. Bir keresinde ikisini aynı anda yaptı ve az kalsın suya düşecekti.

"Korkunç sakar," dedi Phoebe.

"Biliyorum. Freyja onları nasıl seçeceğini iyi bilir," dedi Jason hoşuna gitmiş gibi. "Ama unutma, onu avlayacağını bilebilir ama ne nerede olduğunu ne nasıl olacağını ne de ne zaman saldıracağını biliyor. Margot şaşkın ve korkmuş olacak... Bunu kalp atışlarında duyup kanında kokusunu alacaksın. Ne olursa olsun savaş veya kaç tepkisi devreye girer. Bu içgüdüsel bir şey."

Kadın tekrar durdu, kararan havada suya ve taşlara bakıyor gibiydi.

“Tamam, şimdi tam zamanı,” dedi Jason, Phoebe’yi dirseğiyle dürterek. “Altmış saniye sonra önümüzde olacak. Atla ve işe koyul.”

Phoebe taş duvara yapışmış gibi kaldı.

Jason iç geçirdi. “Phoebe. Kendi kendine beslenmenin zamanı geldi. Yemin ederim, buna hazırsın. Ve bu kadın ne yaptığını tam olarak biliyor. Freyja daha önce ondan beslendi ve özgeçmişî oldukça etkileyici.”

Phoebe’nin, adının Margot ve burcunun Koç olduğunu hatırladığı kadın görüşme sırasında verdiği referanslara göre Paris’teki vampirlerin yarısını beslemişti. Margot’nun hiçbir şeyden habersiz görünüşü onun 5. bölgede lüks bir dairede yaşadığı ve şehrin her tarafına yayılmış emlak yatırımları olduğu gerçeğini maskeliyordu.

“Sen yapabilir misin?” diye sordu Phoebe. “İzleyip bütün hareketleri zihnimde oturtmak istiyorum.”

Phoebe bir insandan beslenmek için ona yaklaşmanın tek yolunun olaya bir baleymiş gibi bakmak olduğunu keşfetmişti. Belirli adımları, ayak pozisyonları, yüz ifadeleri hatta kostüm düzenlemeleri bile vardı.

“Hayır. Benim insanlardan beslenmemi üç kere izledin zaten,” diye karşılık verdi Jason.

Bir turiste saldırdığı o felaket geceden beri Jason’la dört kere dışarı çıkmışlardı. İlk seferinde Miriam da onlarla gelmiş, Jason Jardin de Luxembourg’da çekici bir koşucunun üzerine çullanırken Phoebe’ye göz kulak olmuştu. Bu iştahını artırmakla kalmamış, koşup bir şeyler avlama arzusunu da tetiklemişti. Sabahın erken saatinde koşucular dışında etrafta bulunabilecek yegâne yaratıklar sincaplarla güvercinlerdi ama Miriam güneş çıkana kadar Phoebe’nin eğlenmesine izin vermişti. Jason sin-

captan beslenmesi için ona meydan okumuş olsa da bu tahmin ettiği kadar mide bulandırıcıydı.

Phoebe o durumda meydana getirenini utandırmayacak şekilde davranınca Jason'la çıkmalarına izin verilmişti. Paris gecelerinin parlak ışıklarının henüz Phoebe'nin ışık çarpmış gözlerini kamaştıramayacağı ve gölgelerin uzun olduğu şafak ve alacakaranlık saatleri avlanmak için en güvenli zamanlardı.

"Phoebe." Jason bu kez onu sertçe itti.

Phoebe hâlâ sıcakkanlı olsaydı beş metre aşağıdaki yola düşerdi. Ama vampir olduğu için bundan neredeyse rahatsız bile olmadan aynı şekilde karşılık verdi.

"Margot geçip gidiyor," dedi Jason telaşla.

"Belki de bekleyip onu arkasından ısırırım," dedi bozuntuya vermeden Phoebe.

"Hayır. Bu güvenli olmaz. Bu kadar gençken. Kaçarsa ve onu kovalarsan, ki buna direnmeyi başaramazsın, insanların dikkatini çeker." Jason Margot'nun nehrin kıvrımında gözden kaybolmasını izledi. "Kahretsin."

"Freyja kızacak, değil mi?" Phoebe, Marcus'un halasını... veya Miriam'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ancak henüz bir *insandan* beslenmeye hazır hissetmiyordu. "Üzgünüm, Jason. Sadece aç değilim."

Phoebe aslında kurt gibi açtı. Persephone ve bir şişe şarapla hoş zaman geçirmek istiyordu.

Bir grup kadın yolda kol kola yürüyordu. Gülüyorlardı, neşeli yürüyüşlerine ve taşıdıkları alışveriş poşetlerine bakılırsa keyiflerinin yerinde olduğu çok açıktı.

Phoebe havayı kokladı.

"Hayır, Phoebe," dedi Jason. "Bu kadınlar uygun değil. Öncelikle, para ödenmedi. Öylece gidip..."

"Phoebe?" Stella, Phoebe'ye hayretle bakıyordu.

“Stella!” Phoebe koyu renk camlı gözlüğünü çıkarınca gözlerini kararan havada gün ortasıymış da güneş parlıyormuş gibi kırıpştırdı. Kız kardeşiyle selamlaşmak için aşağıya atladı ama Jason tarafından durduruldu.

“Çok hızlı. Çok erken,” diye fısıldadı Jason.

Freyja onu yavaşlaması için gece gündüz uyarıyordu. Ama bu onun kız kardeşiydi ve Phoebe neredeyse iki aydır onu ne görmüş ne de konuşmuştu.

“Seni neredeyse tanımayacaktım.” Phoebe yaklaşıırken Stella bir adım geriledi. “Sen çok...”

“Müthiş görünüyorsun!” dedi Stella’nın arkadaşlarından biri cıvıldayarak. “Bu ceket Seraphin mi?”

Phoebe, Freyja’dan ödünç aldığı deri cekete baktı. Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Arkadaşımın.”

“Sesin...” Stella yalnız olmadıklarını anımsayıp kendini tuttu.

“Annem ve babam nasıl?” Phoebe ailesinden haber almaya açtı. Her zamanki hafta sonu yemeklerini ve önceki hafta olanlar hakkında konuşmalarını özlemişti.

“Babam yorgun ve annem de onun uyumamasından endişeli. Ama nasıl uyuyabilir... biliyorsun işte...” Stella sessizliğe gömüldü.

“Arkadaşın kim?” diye sordu kadınlardan biri, birkaç adım geride duran Jason’a baştan çıkarıcı bir bakış atarak.

“Ha, o benim üvey kardeşim. Jason.” Phoebe onu çağırdı. Jason hoş bir gülümsemeyle yanlarına geldi.

“Bize başka kardeşin olduğunu söylememiştin,” diye mırıldandı diğer kadın Stella’ya, “hem de böyle biri.”

“O benim... yani o daha çok yakın bir aile dostu,” dedi Stella hemen. Phoebe’ye ters ters baktı.

Normalde bu öfkeli ve suçlayıcı bakış Phoebe’nin hemen özür dileyip kendini affettirmeye çalışmasıyla sonuçlanırdı. Phoebe

ailenin huzuru sağlamak için her zaman her şeyi yapan, taviz veren ve suçu üstlenen cici kızıydı.

Ama artık vampirdi ve kardeşinin duyguları konusunda, Miriam'ın kanı damarlarına girmeden önceki haline göre çok daha az kaygılıydı. Dudaklarını büküp kaşlarını kaldırdı. Stella'ya aynı ifadeyle baktı, öfkeleri eşitti ve suçlama kısmının yerini küçümseme almıştı.

Benim sorunum değil, dedi Phoebe içinden.

Stella'nın afallamış ifadesine bakılırsa mesajı almıştı. Meydan okumak Phoebe'den beklenecek bir şey değildi. Ama bu kadar çabuk pes etmeye alışık olmayan Stella hemen karşı saldırıya geçti.

"Marcus'a ne oldu?" diye sordu Stella. "Başka bir erkekle gezdiğinden haberi var mı?"

Phoebe zehirli bir yılan tarafından sokulmuş gibi tepki verdi. Sadakatsiz davrandığı iması karşısında dehşete kapılarak geriledi.

"Gidelim, Phoebe." Jason kolundan tuttu.

"Ha, anladım." Stella zafer kazanmış gibi bakıyordu. "Ayrı kalmaya dayanamadın ve bir yandan biraz eğlenebileceğini düşündün, değil mi?"

Stella'nın arkadaşları gergince güldü.

"O annem ve babamı birkaç günde bir arıyor, biliyor musun," diye belirtti Stella. "Onları soruyor, seni soruyor. Beni bile soruyor. Senin çok iyi olduğunu iletirim... o yanında yokken."

"Aklından bile geçirme." Phoebe oraya nasıl gittiğini hatırlamadan Stella'nın birkaç santim ötesindeydi. Bu iyi değildi. Sıcakkanlı gibi davranmayı unuttuğu anlamına geliyordu.

"Ne yaparsın?" diye sordu Stella sakince. "Isırır mısın?"

Phoebe bunu isterdi. Aynı zamanda kardeşinin yüzündeki o üstünlük taslayan ifadeyi silmek ve arkadaşlarının ödünü patlatmak da istiyordu.

"Tipim değilsin," diye karşılık verdi Phoebe.

Stella'nın gözleri açıldı.

"Benimle uğraşmaya kalkma, Stella," diye uyardı Phoebe kardeşini sesini alçaltarak. "Gördüğün gibi, ben o eskiden olduğum kız değilim."

Stella'ya arkasını döndü. Yeni ve parlak bir gelecek için eski haline veda ediyormuş gibi özgür hissettiren bir duyguydu.

Aşırı yüksek topuklu botları kaldırımda tıkırdayarak uzaklaştı. Jason ona yetişip yürüyüşünü ona emekliyormuş gibi gelecek kadar yavaşlattı.

"Yavaş ol, Phoebe," dedi Jason.

Ay tamamen çıkıncaya ve Paris'in ışıkları en parlak halinde yanıp Phoebe'yi güneş gözlüğünü tekrar takmaya zorlayana kadar saatlerce konuşmadan yürüdüler.

"Bu gece iyi gitmedi, değil mi?" diye sordu Phoebe Jason'a.

"Avlanman ve canlı bir insandan beslenmen gerekiyordu," dedi Jason. "Bunun yerine arkadaşlarının gözlerinin önünde sıcakkanlı kardeşinle kavga ettin. Her şeyi göz önünde bulundurunca orta derecede felaket olduğunu söyleyebilirim."

"Miriam deliye dönecek."

"Evet," diye onayladı Jason.

Phoebe gergince dudağını ısırıldı. "Ve karnım hâlâ aç."

"Fırsatın varken Margot'yu kaçırmamalydın," diye yorum yaptı Jason.

Yanlarından telefonuyla deli gibi mesajlaşan orta yaşlı beyaz bir kadın geçti.

"Ateşiniz var mı?" diye sordu başını ekrandan kaldırmadan.

"Tabii," diye karşılık verdi Jason yüzünde bir gülümsemeyle çakmağını Phoebe'ye fırlatırken.

Özgürlükten Paylarına Düşen

I TEMMUZ

Matthew'un doğum günü partisinden birkaç gün sonra dağılmaya başladım. Çoğu kriz gibi bunda da işaretleri fark etmemiştim. Temmuzun ilk gününe kadar başımın dertte olduğunu anlayamadım.

Gün oldukça iyi başlamıştı.

"Günaydın bizim takım!" dedim duş alıp giyindikten sonra neşeyle Matthew'a. Ayaklarımı hazır duran spor ayakkabılarına soktum. "Kalkıp ışık saçma zamanı!"

Matthew ters ters bakarak beni tekrar yatağa çekti.

En son aile projemiz, o korkunç iki yaş dönemine zamanından erken giren, biri griffini olan, diğeri de ısırmaya bayılan Işıkla Doğan iki çocuğumuzu idare etmenin Ashmole 782'yi ve kayıp sayfalarını bulmaktan ya da Konsil'le ve demode önyargılarıyla yüzleşmekten daha zor olduğu kanıtlanmıştı. İkimiz de bitmiş tükenmiştik.

Yatağın tentesinin altındaki enerjik boğuşmanın ardından ikizleri uyandırmak için Matthew'la çocuk odasına gittik. Güneş yeni doğuyor olmasına rağmen Bishop-Clairmont takımının kalanı da uyanmış ve harekete hazırды.

"Yemek." Becca'nın altdudağı titriyordu.

"Uyku." Philip Apollon'u işaret etti. "Şişşt."

Griffin şöminenin yanından kalkıp bir şekilde Philip'in beşiğine tırmanmayı başarmıştı. Ağırlığı tehlikeli bir şekilde eğilmesine neden olmuş, uzun kuyruğu yandan dışarı taşmıştı. Beşik horlamasına uyarak hafifçe sallanıyordu.

"Bence beşikten bebek yatağına geçirme konusunu gündeme almalıyız," dedi Matthew, Philip'i battaniyesinden ve griffinin kanatlarından kurtarıırken.

Apollon bir gözünü açtı. Gerindi, sonra kendini boşluğa bıraktı. Tam gürültüyle yere çarpacağını sandığım anda kanatlarını açıp yere kadar kalan kısmı zarıfçe kayarak aştı. Apollon göğüs tüylerini gagalayıp düzeltmek için kanatlarını salladı. Uzun dili uyku izlerini silmek ister gibi gözlerinin ve ağzının etrafını yaladı.

"Ah, Apollon," dedim, griffinin ikizlerin saç tarama, pijama düzeltme ve yüz yıkamadan oluşan sabah rutininin benzeri karşısında gülmemi tutamayarak.

Apollon yakınır gibi gıdaklayarak merdivene doğru hopladı. İkinci perdeye hazırdı... kahvaltıya.

Becca bir yandan parmaklarıyla ağzına yabanmersini tıklar, diğer yandan tatlı tatlı kaşığıyla sohbet ederken Philip huysuzlanmaya başladı.

"Hayır. İndir." Matthew onu güvenle yerine bağlamaya çalışırken mama sandalyesinde kendini oradan oraya atmaya başlamıştı.

"Yemek yerken uslu dursaydın seni sandalyene bağlamak zorunda kalmazdık," dedi Matthew.

Bu sözcüklerle içimde bir şey koptu.

Ruhumun karanlık bir yerine o kadar iyi gizlenmiş ve gömülmüştü ki farkına varmamayı tercih etmiştim.

Tahıl ve meyveden oluşan kahvaltımın olduğu toprak kâse elimden düştü. Taş zemine o kadar sert çarptı ki kırılınca seramik parçalarıyla böğürtlenler her tarafa saçıldı.

Sandalye. Küçük. Pembe. Sırt kısmına çizilmiş mor bir kalp var.

“Diana?” Matthew’un yüzü endişeyle kırıışmıştı.

Ev içindeki bütün değişikliklere karşı hassas olan Marthe odaya girdi. Sandalyesinde oturan, kaşığı elinde, gözlerini kocaman açmış Becca’yı buldu. Philip debelenmeyi bırakmış bana bakıyordu.

“Ey-vah,” dedi Philip.

Titreme kollarıma kadar yayıldı. Omuzlarım sarsılıyordu.

O sandalyede bir şey oldu. Hoşuma gitmeyen bir şey. Unutmak istediğim bir şey.

“Otur, *mon coeur*,” dedi Matthew şefkatle, ellerini sırtıma koyarak.

“Bana dokunma,” dedim Philip gibi debelenip iterek.

Matthew geriledi, ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

“Marthe, git Sarah’yı getir,” dedi gözlerini üzerimden ayırmadan.

Marthe hızla yanından geçerken mutfak kapısında Fernando belirdi.

“Kötü bir şey oldu,” dedim gözlerim yaşlarla dolarak. “Özür dilerim, Matthew. İsteyerek...”

İsteyerek uçmadım.

“Ağaç ev,” diye fısıldadım. “Babam arka bahçedeki ağaç evini yaptıktan sonra...”

Güçlü dalların arasına kurulu platformda duruyordum. Sonbahardı, ateşin renklerindeki yapraklar ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Etrafımdaki havanın bana dokunduğunu, fısıldadığını hissederek kollarımı iki yana açtım. Yanımda yetişkin biri olmadan

oraya çıkmamam gerektiğini biliyordum. Bunu defalarca söyleyerek beynime kazımışlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Fernando Matthew’a.

“Biliyorum. Bir şey onu tetikledi,” diye karşılık verdi Matthew.

Kollarım havaya kalktı.

“Ah, kahretsin.” Sarah gelmiş, kimonosunu beline sarıyordu. “Güç kokusu aldığımı düşünmüştüm.”

Bana yalan söyleme, Diana. Büyü yaptığında kokusunu alabiliyorum.

“Kokusu neye benziyor?” diye sordum merakla, o zaman da şimdi de.

Oda yaratıklarla doluyordu... Marcus ve Agatha, Marthe ve Sarah, Fernando ve Jack. Becca ve Philip. Apollon. Matthew. Hepsi bana bakıyordu.

Annemin büyüümün kokusunu alıp almaması umurumda değildi. Ben havayla oynamak istiyordum. Balıklama havaya daldım. Bir şey beni kolumdan tuttu. Midem korkuyla kasıldı, tutup beni olduğum yerde döndürdü.

“Gidin,” diye bağırdım. “Beni yalnız bırakın. Beni izlemeyi kesin.”

Bu patlamamla kafası karışan Philip gözyaşlarına boğuldu.

“Ağlama,” diye yalvardım. “Lütfen ağlama, bebeğim. Ben delirmedim. Anne delirmedi.”

Becca da hıçkırıklarla kardeşine katıldı, onun şaşkınlığı başka bir şeye neden olmuştu.

Korku.

Geçmiş ve şimdiki zaman korkutucu, ezici dalgalarla bana çarptı. Kaçmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Havalanıp uçarak oradan uzaklaştım, merdivenden yukarı çıkıp kulenin tepesinden fısıldayan havaya doğru balıklama daldım.

Bu kez kimse uçmama engel olmaya çalışmadı.

Bu kez yere çakılmadım.

Bu kez büyüümü kullandım.

Bu kez havada süzıldüm.

Plansız uçuştan döndüğümde Matthew mazgallı siperlerde bekliyordu. Güneşli, parlak bir gün olmasına rağmen ateş yakmış, duman çıkarması için içine yeşil dallar atmıştı, evimin yolunu mutlaka bulmamı sağlamak istermiş gibi. Yaklaşırken mavi göğes yükselen kalın gri tüy şeklini görebiliyordum.

Ayaklarım tahta terasa değdikten sonra bile Matthew yaklaşmak için hareket etmedi, gerilim ve endişe bedenini tel gibi germişti. Başta yavaş, sonra telaşla yanına gittiğimde Matthew beni kollarına alırken melek kanatlarının nazik gücüne sahipti.

Göğsüne yaslanıp iç geçirdim, bedenim onununkine sokulmuştu. Yorgunluktan bitmiş, duygusal olarak tükenmiş ve aklım karışmış olarak bir süre bana sarılmasına izin verdim. Sonra geri çekilip gözlerine baktım.

“Anneler büyülerimi bir kere bağlamamış, Matthew,” dedim ona. “Bunu tekrar tekrar yapmışlar, azar azar, aylarca. Ufak ufak başlamışlar, beni orada tutmak, uçmamı engellemek, yangın çıkarmamı önlemek için minik tasmalar ve ağırlıklar kullanarak. Knox eve geleceği zaman beni çözemeyeceğim kadar çok düğümle bağlamaktan başka çareleri kalmamış.”

“Philip’i sandalyesine bağlamaya çalışırken hatıralarını tiktledim.” Matthew yıkılmış görünüyordu.

“O sadece son damla oldu,” dedim. “Sanırım o anların etrafına ördüğüm duvarı yıkan, Marcus’un Philippe ve her hareketini yöneten gizli el hakkında anlattıkları oldu.”

Aşağıda, çimenlerin üzerinde çocuklar Apollon’la oynayarak cıvıldıyordu. Duyulan hafif su sesi Marcus’un hendekte balık

tuttuğunu gösteriyordu. Yetişkinlerin kendi arasında alçak sesle konuşması sakın, düzenli bir fon müziği oluşturunuyordu. Ama aralarında genç ve yaşlı vampirler de vardı ve konuştuklarımın dinlenmesini istemezdim.

“En kötü kısmı anılar değil. Korku... hem de sadece kendi korkum değil, annemle babamınki de. Uzun zaman önce olduğunu bilsem de şu anda olmaya devam ediyormuş gibi geliyor,” dedim alçak sesle. “İçimde korkunç bir şey olacaktı gibi kötü bir his var. Sanki panik atağım dönmüş ve daha kötüleşmiş gibi.”

“Travma anıları bu şekilde yüzeye çıkar,” dedi Matthew da benim gibi alçak sesle konuşarak.

“Travma mı?” Bu sözcük şiddet dolu bir izlenim bırakıyordu. “Hayır, Matthew. Bu öyle değil. Ben annem ve babamı seviyordum. Onlar da beni. Beni korumaya çalışıyorlardı.”

“Tabii ki niyetleri sana yardım etmek, yol göstermek, seni korumaktı,” dedi Matthew. “Ama ailesinin, onun yaşam yolunu önceden seçtiğini öğrenen bir çocuğun kendini ihanete uğramış gibi hissetmemesi olanaksızdır.”

“Marcus gibi.” Ebeveynlerimin Philippe de Clermont’la ortak noktası olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Birbirlerinden o kadar farklı olmalarına rağmen o kadar benziyorlardı ki.

Matthew başıyla onayladı.

“Bu aile geleneği şu anda burada sona eriyor,” dedim sert bir sesle. “Çocuklarımı bağlamayacağım. İsterse Becca Fransa’daki bütün vampirleri ısırsın ya da Philip etrafına bir griffin sürüsü toplansın. Artık tasma yok. Baldwin buna katlanmak zorunda kalacak.”

Matthew’un gülümsemesi yavaş ama güçlüydü.

“Yani çocukların bütün kan ve saç örneklerini test yapmadan yok ettiğimi söylersem bana kızmayacaksın, öyle mi?” diye sordu.

“Ne zaman?” diye sordum.

“Noel’den hemen önce,” diye karşılık verdi Matthew. “Old Lodge’dayken. Rebecca ve Philip’e verebileceğim en iyi hediyein belirsizlik olduğunu düşünmüştüm.”

Kollarımı kocama uzatıp ona sıkı sıkı sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kulağına.

Hayatımda ilk kez bütün yanıtları bilmediğim için seviyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde çocukların kütüphanedeki halının üzerinde uyumasını izliyordum. Plansız kaçışımdan döndüğüm-den beri bana yapışmış, yanımdan ayrılmak istememişlerdi. Ben de yanlarında olmak istiyordum. Onları çevreleyen ipliklerin ışıldamasını ve aldıkları her derin solukla titreşmesini izledim. İkizler anne karnında aylar geçirmişti ve şimdi bile iplikleri onları birbirine bağlıyormuş gibi görünüyordu. İkizlerde her zaman böyle miydi, hiçbir şeyin gücü bu yakın bağlarını koparmaya yetmeyecek miydi yoksa zamanla kendiliğinden zayıflayıp uzayacak mıydı, bilmiyordum.

Becca kolunu başının üzerine attı. Dirseğinden gümüş rengi, yanardöner bir kordon döküldü. Kordonu izlediğimde yılan gibi beşiğin kenarından sarktığını, ayak kısmında toplanıp yol boyunca ilerleyerek... ayak başparmağıma uzandığını gördüm.

Ayağımı oynatınca Becca’nın kolu hafifçe titredi, sonra tekrar gevşedi.

Üzerimde soğuk bir bakış hissettim. Matthew’un beni, kızımızın özerkliğine müdahale ederken yakaladığı korkusuyla utanarak döndüm.

Ama beni izleyen kocam değil, Fernando’ydu. Kalkıp odadan çıktım, gözümün ikizlerin üzerinde olması için kapıyı aralık bırakmıştım.

“Fernando,” dedim onu kapıdan yanıma çekerek. “Bir şeye mi ihtiyacın var? Jack iyi mi?”

“Başka herkes iyi,” dedi Fernando. “Sen iyi misin? Philippe’e ne kadar hayran olduğunu biliyorum.”

Koridorda yeşil bir gölge oynadı. Ölü olmasına rağmen kayınpederim işe karışmadan duramazdı.

“Philippe’in geçmişte beni izlediğini ve öldüğü güne dek izlemeye devam ettiğini biliyorum,” dedim. “Marcus’un söylediği hiçbir şey beni tam olarak şaşırtmadı. Ben sadece onun yaptıkları ile annemle babamın yaptıklarının bağlantısını anlayamamışım.”

“Manipüle edildiğine inanmakla bunun kanıtını elde etmek çok farklı şeyler,” dedi Fernando.

“Ben tam olarak ‘manipüle edilmek,’ demezdim.” Aynı “travma” gibi “manipülasyon” da kulağıma kötü niyetli ve olumsuz gelmişti.

“Hakkını vermek gerekirse, Philippe bu konuda olağanüstüydü,” diye sürdürdü Fernando. “Onunla tanıştığımda başkalarının davranışlarını önceden bu kadar isabetli bir şekilde tahmin edebildiği için kısmen cadı olduğunu düşünmüştüm. Artık onun sadece yaratık etiği konusunda usta bir yargıç olduğunu biliyorum... hem de sadece ahlaki açıdan değil, bütün eylemlerini belirleyen düşünce ve bedensel alışkanlıkları konusunda da.”

Philippe hayalet olmasına rağmen şimdi bile gözlerini üzerimde hissediyordum. Merdiven sahanlığına baktım.

Ortaçağ prensleri gibi uzun siyah cüppe içinde, kollarını önünde kavuşturmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle orada duruyordu.

İzliyordu.

“Orada olduğunu biliyorum. Onu ben de hissedebiliyorum.” Fernando başını köşeye doğru salladı. “Ysabeau ruhunu uzaklaştırmak zorunda kalmış olabilir ama ben öyle yapmadım.

Elbette Philippe'in beni kabul etmesini arzulardım ama ondan asla bir şey istemedim."

"Hugh her zaman Philippe'in gözdesiydi, biliyor musun," diye sürdürdü Fernando. "Bu hiçbir zaman değişmedi... Hugh beyaz olarak kabul edilemeyecek kadar koyu tenli biriyle, aileye hizmetkâr ya da köle olmak dışında bir faydası dokunmayacak bir adamla eşleştikten sonra bile. Hiçbir zaman masada Hugh'un yanında oturamadım, ona Philippe'in kendini evindeymiş gibi hissettiği güç koridorlarında eşlik edemedim."

Philippe, Fernando'yu ne kadar kırmış olursa olsun üzerinden geçen yüzyıllar boyunca buna alışmıştı ve hislerine rağmen belki de bu nedenle sesi titremiyordu.

"Hugh'un, babası için neden bu kadar özel olduğunu biliyor musun?" diye sordu Fernando.

Başımı salladım.

"Çünkü Philippe onu çözemiyordu," dedi Fernando. "Hiçbirimiz çözememiştik. Kalp damarından içmiş olmama rağmen ben bile. Hugh'da asla dokunulamayan, hatta öğrenilemeyen gizemli ve saf bir şey vardı. Yine de hissedilebiliyor, her zaman keşfedilmeyi bekliyordu. Hugh'un o eksik parçasına sahip olmadan Philippe ne ondan ne de neler yapabileceğinden emin olabilirdi."

Matthew'un ikizlerin DNA'sını sihir ve kan öfkesiyle ilgili genetik işaretler açısından araştırmama kararını düşündüm ve Fernando'nun hikâyesi bunun doğru karar olduğuna daha çok inanmamı sağladı.

"Sen bana Hugh'u hatırlatıyorsun, henüz paylaşmaya hazır olmadığın bir sır saklıyormuşsun gibi bir auran var," dedi Fernando düşünceli bir tavırla. "Herhalde Philippe sana ayak uydurmakta çok zorlanmıştı. Belki de bu yüzden seni kızı yaptı."

“Sen bana Philippe’in beni canı sıkıldığı için mi kan yemini kızı yaptığını söylüyorsun?” dedim hafif bir keyifle.

“Hayır... nedeni bunun zorlayıcı olması. Philippe zorlayıcı şeylere bayılırdı. Ve ona karşı gelen birinden daha çok hayran olduğu hiçbir şey yoktu,” diye karşılık verdi Fernando. “Philippe’in Marcus’a bu kadar düşkün olmasının nedeni de buydu... Matthew’un oğlunun tepesini neyin attırdığını çözmüş olmasına rağmen. Bunu 1790’da kanıtladı, ondan sonra da.”

“New Orleans,” dedim gelecek ifşayı önceden tahmin ederek.

Fernando başıyla onayladı. “Ama bunu ancak Marcus anlatabilir.”

Marcus’un Les Revenants’daki odası diğer odaların çoğu gibi yuvarlak kulelerden birinde yer alıyordu. Matthew’un bütün ailesinin kendini rahat ve evinde hissetmesini istediğimden, o mekânların sadece onlara özel ve rahat olmasını sağlamak için ne yapabileceğimiz konusunda hepsine danışmıştım. Marcus üzerinde okuyabilmek için bol bol yastık olan bir yatakla pencerenin kenarında dünyayı izleyebileceği geniş bir koltuk, odanın sessiz olmasını sağlamak için kalın halılar ve televizyon istemişti. Bugün odasının kapısı hafifçe aralık bırakılmıştı ve bunu misafiri olduğunun işareti olarak yorumladım.

Ben henüz girmek için izin isteyemeden Marcus kapıyı açtı.

“Diana.” Marcus beni hemen içeri aldı. “Gelebileceğini düşünmüştük.”

Matthew ve Ysabeau da içeride onun yanındaydı.

“Meşgulsün,” dedim hafifçe gerileyerek. “Daha sonra gelirim.”

“Kal,” dedi Marcus. “Sapkınlık ve ihanetten söz ediyorduk. Bunlar her zaman de Clermont ailesinin üyeleri için keyifli konulardır.”

“Marcus bize Philippe onu gönderdikten sonrasının onun için nasıl olduğunu anlatıyordu.” Ysabeau torununu dikkatle inceledi.

“Sözcükleri eğip bükmeylem, *grand-mère*. Büyükbaba beni sürgüne yollamıştı.” Marcus’un elinde *Sağduyu* vardı. Kaldırıp gösterdi. “Bu kitap, Fanny ve yanımda Matthew için bir deste mektupla oradan ayrıldım. Ve yarım asır boyunca geri dönmem istenmedi.”

“Senin hayatına karışmamızı istemediğini bize açıkça belirtmiştin,” dedi Ysabeau yüzünde taş gibi bir ifadeyle.

“Ama karıştınız.” Marcus odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolaşıyordu. “Philippe hayatımı yönetmeye devam ediyordu. Büyükbabam sonraki yüzyılın çoğunu her adımımı izleyerek geçirdi. Edinburgh, Londra, Philadelphia, New York, New Orleans. Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım onun hep izlediğine dair işaretler vardı. Yargıladığına dair.”

“Bildiyini bilmiyordum,” dedi Ysabeau.

“Dünyadan bu kadar habersiz olduğumu düşünmüş olamazsınız,” dedi Marcus. “Paris’teki o son günden... senin birden Gil’in evinde, üstelik bir de Tom Paine’le birlikte karşıma çıkmandan sonra farkına varmamam olanaksızdı. Sonra Fanny Café Procope’ta beliriverdi. Sonunda da Philippe’in kendisi Veronique’in dairesinde ortaya çıktı. Hepsisi biraz önceden planlanmış görünüyordu.”

“Philippe’in en iyi anlarından sayılmaz,” diye kabul etti Ysabeau gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla. Gözlerinde kırmızı bir tabaka varmış gibi görünüyordu.

Ysabeau ağlıyordu.

“Bu kadar yeter, Marcus,” dedi Matthew annesinin sağlığından endişelenerek. Philippe’in ölümünden sonra hâlâ tam olarak toparlanamamış, yas tutmayı bırakamamıştı.

“Bu aile ne zaman gerçeğin katlanılmaz olduğuna karar verdi?” diye sordu Marcus.

“Dürüstlük hiçbir zaman aile kurallarımızın bir parçası olmamıştır,” dedi Ysabeau. “Daha en başından gizleyecek o kadar çok şeyimiz vardı ki.”

“Benim bastırılmış kan öfkem de de Clermont’ları daha açıksözlü bir hale getirmedi,” dedi Matthew suçun bir kısmını üstlenerek. “Bu konuda bu kadar etkiye açık olmasaydım her şeyin ne kadar farklı olabileceğini sık sık düşünüyorum.”

Hüzünlü bir hali vardı.

“Başlangıç olarak, Becca ve Philip’e sahip olamazdın,” diye tersledi Marcus. “Bu pişmanlığından artık vazgeçmelisin, Matthew yoksa çocuklarına düzeltmeyeceğin şekillerde zarar vereceksin, New Orleans’ta bana yaptığının aksine.”

Matthew irkilmiş gibiydi.

“Biliyordum, Matthew,” dedi Marcus bitkince. “Philippe’in seni gönderdiğini ve sana kalsa benim bu işi kendi kendime çözmemeye izin vereceğini biliyordum. Hepimizin öldürülmesini emrettiğini biliyordum... varlığımız Ysabeau’yu tehlikeye attığı sürece Philippe’in benim için veya başka biri için istisna yapmayacağını biliyordum. Sen büyükbabamın emirlerine karşı geldin, Juliette dirseğinin dibinde durup seni ‘doğru şey’i yapip beni öldürmen için kışkırttığı halde.”

New Orleans konusunu öğrenmek istiyordum ve Marcus’u o korkunç dönem hakkında konuşturmanın zor olacağını sanmıştım. Orada olanlara geri dönmeye hazır görünüyordu.

“Philippe her zaman sevdiklerine karşı, acıdıklarına karşı olduğundan daha acımasızdı,” dedi Ysabeau. İfadesindeki bir şey bunu birinci elden bildiğini düşünmemi sağladı.

“Babam kusursuz değildi, haklısın,” dedi Matthew. “Her şeyi bildiği ve her şeyi gördüğü de söylenemez. Öncelikle Ameri-

ka'ya geri döneceğin aklının ucundan bile geçmemişti. Philippe İngiltere'yi sana cazip kılmak için elinden gelen her şeyi yaptı... Edinburgh, Londra'daki ev, William Graham. Ama onun bile kontrol edemeyeceği iki şey vardı.”

“Ne?” diye sordu içten bir merakla Marcus.

“Salgın hastalıkların önceden tahmin edilememesi ve senin şifacılık yeteneğin,” diye karşılık verdi Matthew. “Philippe seni Veronique’ten ve Fransa’daki terörden uzak tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki Philadelphia’yla olan bağını unuttu. Marat öldürüldükten sonra Philippe bütün gemilerin kaptanlarına seni hiçbir nedenle kanaldan geçirmemeleri için haber gönderdi. Bunu yapacak olurlarsa bütün ticari faaliyetleri sona erecekti.”

“Gerçekten mi?” Marcus etkilenmişti. “Neyse, dürüst olmak gerekirse ancak bir kaçık 1793’te Philadelphia’ya gitmeyi seçerdi. Giyotin sarı hummanın yanında çok daha az korkutucuydu. Ve daha hızlıydı.”

“Benim aklımda senin hangi yolu seçeceğini konusunda hiçbir kuşku yoktu.” Matthew oğluna sevgi ve gururla baktı. “Sen hekim olarak görevini yapıp insanlara yardım ettin. Bütün yaptığın buydu.”

Morning Chronicle, *Londra*

24 Ekim 1793

sayfa 2

İdam ayın 16'sında Çarşamba günü gerçekleşti.

...

Geçmek zorunda olduğu sokaklarda sıralanan halk tarafından Kraliçe'nin kaderi karşısında üzüntü veya acıma gibi duygular gösterilmedi. Place de la Révolution'a geldiğinde arabadan inmesine yardım edildi, idam platformuna çıkarken soğukkanlı görünüyordu. Kendisine günah çıkarma makamından azledilen bir rahip eşlik ediyordu. Üzerinde fazla özenle ayarlanmadığı belli olan yarı-matem elbisesi vardı. Elleri arkasından bağlıydı, etrafına bakındı, korkmuş görünmüyordu; bedeni makine tarafından öne eğildi, balta indirildi ve bir hamlede başı bedeninden ayrıldı. Daha sonra kafası cellat tarafından sergilendi, üç genç kadının mendillerini rahmetli Kraliçe'nin akan kanına batırdıkları gözlemlendi.

Görev

EKİM 1793–ARALIK 1799

Marcus yıllardır İngiltere’de yaşıyordu ve gazetelerde yurt dışından gelen haberleri aramaya alışmıştı. İlk sayfa her zaman tiyatro duyurularının, ilaç reklamlarının, emlak ilanlarının ve piyango bileti satışlarının egemenliğinde olurdu. Amerika haberleri genellikle üçüncü sayfada yer alırdı. Marat’nın temmuzdaki ölümünün haberi kendine ancak ikinci sayfada yer bulabilmişti.

Yine de Kraliçe Marie Antoinette’in yargılanma ve idam haberinin bir zamanlar Marat’nın haberinin verildiği sayfanın aynı köşesinde yer alarak ölümleriyle tuhaf bir şekilde aynı yeri işgal etmeleri onun için şaşırtıcı olmuştu.

“Kraliçe’yi idam etmişler,” dedi Marcus, Fanny’ye sakince. Birlikte oturup kahve içerek gazete okumak sabah rutinlerinin bir parçası haline gelmişti. “Onun vampir olduğunu söylüyorlar.”

Fanny başını okuduğu *The Lady’s Magazine* dergisinden kaldırdı.

“Tam olarak bu sözlerle değil,” diye ekledi Marcus hemen ardından. “*Louis Capet’nin dul Marie Antoinette Fransa’da bulunduğu süre boyunca Fransızların başına bela oldu ve kanlarını emdi.*”

“Dul Capet.” Fanny iç çekti. “Fransa bu hale nasıl geldi?”

Fransa'dan gelen her haber parçası ölüm, terör ve ihanet dolu yeni bir dehşet hikâyesiydi. Philippe ve Ysabeau aylar önce Paris'ten kaçmış, aile şatoları Sept-Tours'a sığınmıştı. Bunu artan şiddetten uzak kalmak için yapmışlardı. Jakobenler ordunun tüm birliklerine giyotin yüklü bir araba verip Fransa'yı dolaşarak bütün aristokratları idam edeceğine söz vermişti.

"Endişelenme. Aile bu duvarların arkasında çok daha büyük fırtınalar atlattı," yazmıştı büyükannesinden aldığı son mektuplardan birinde Ysabeau. *"Bunu da atlatacağımıza şüphe yok."*

Ama tehlikede olan yalnız büyükannesi ve büyükbabası değildi. Lafayette ve ailesi de tehlikedeydi. Marki Avusturya'da tutsak, karısı ve çocukları taşrada ev hapsindeydi. Thomas Paine Paris'e dönmüş ve Robespierre'le Ulusal Kongre'deki diğer radikallere karşı durmuştu.

Marcus'un kendisinden hiç haber alamadığı Veronique de vardı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Fanny'ye Pickering Place'teki yemek odasının büyük bir kısmını kaplayan maun masanın üzerinden.

"Papa dönmemizi istemiyor," diye belirtti Fanny.

"Veronique'in güvende olduğunu öğrenmeliyim," dedi Marcus. "Sırta kadem basmış gibi."

"Vampirler bu şekilde hayatta kalır, Marcus," dedi Fanny. "Ortaya çıkarız, ortadan kayboluruz, kendimizi başka bir şeye dönüştürürüz, sonra Anka kuşu gibi eski hayatlarımızın külünden yeniden doğarız."

John Russell odaya daldı. Kanada'da bir tüccardan aldığı, canlı renklerde boyanmış kirpi okları ve cam boncuklarla süslenmiş, olağanüstü parlak bir deri palto giymişti. Onu toplum kurallarını ve gelenekleri tamamen terk etmiş biri gibi gösteren tozluklu, uzun keten pantolonunun neredeyse tamamını örtüyordu.

“Duydun mu? O Avusturyalı kızı yine de öldürmüşler. Sonunda öldüreceklerini biliyordum zaten,” dedi John kendi gazetesini çıkarıp göstererek. Bir an durup etrafının farkına vardı. “Günaydın, Fanny.”

“Geç otur, John. Kendine kahve al.” Fanny eliyle masanın parlak yüzeyini gösterdi. Marcus, Edinburgh’dan ayrılıp gerçek bir doktor olarak Londra’ya döndüğünden beri Pickering Place’teki evin ev sahibesi olarak iskambil partileri düzenliyor, öğleden sonraları misafir kabul ediyordu.

“Büyük bir zevkle.” John yanından geçerken yanağına samimi bir öpücük kondurup başının tepesindeki karmaşık yığından kurtulmuş sarı kordonu hafifçe çekti.

“Flörtçü seni,” dedi Fanny okumasına dönerek.

“Huysuz,” dedi John hayranlıkla. Marcus’a bir bakışıyla bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. “Veronique’ten hâlâ haber yok mu?”

“Hiç.” Marcus her gün mektup gelmesini bekliyordu. Gelmeyince Marcus ölümüyle ilgili bir haber bulmak için gazeteleri araştırıyor, bulamayınca rahatlıyordu... böyle bir kadının kaderinin kendisinden başka kimse için haber değeri taşımadığını bilmesine rağmen.

“Veronique salgını, kıtlığı, savaşı, katliamları ve erkeklerin istenmeyen ilgisini atlatarak hayatta kalmayı başardı,” dedi Fanny. “Robespierre’i de atlatacaktır.”

Marcus daha önce devrimin ağına düşmüştü ve özgürlük yolunda ani, korkunç dönüşler olabileceğini biliyordu. Fransa’da durum Danton ve Robespierre gibi boş ve kendini bir şey zanneden adamlar ülkenin ruhu üzerine kavga ederken daha da karmaşılaşmıştı.

“Ben dışarı çıkıyorum,” dedi Marcus. Kahvesini bitirdi. “Geliyor musun, John?”

“İş mi av mı?” diye sordu Russell tahminlerini dile getirerek.
 “İkisi de,” diye karşılık verdi Marcus.

Marcus ve John Londra’nın şık yerleşim yerlerinden doğuya yönelerek genelevleri ve Covent Garden’in tiyatrolarını geçip eski Londra’nın dolambaçlı işlek yollarına çıktılar.

Ludgate’e vardıklarında Marcus gece gündüz orada olan total dilenciye geçiş parası ödemesini hatırlatmak için arabanın tavanına vurdu. Londra’nın bu kesimini yöneten kişi, bölgesine giren bütün yaratıkların güvenli geçiş hakkı karşılığında haraç ödemesinde ısrarcıydı. Marcus, Peder Hubbard olarak bilinen adamla hiç karşı karşıya gelmemişti ama şehir koruyucusunun imajını Londra’yı düşmanlarından koruyan Yecüc ile Mecüc’ün kaba bir benzeri olarak görüyordu.

Haraç ödeyen Marcus ve John, Londra hayatının en büyük sorunu olan trafiğe takıldı ve Sweetings Alley’e doğru yola yürüyerek devam etti. Dardı, rutubetliydi ve lazımlık gibi kokuyordu. Baldwin’i New Jonathan’s’ta borsa simsarları ve bankerlerle para işlemleri yapar, senetleri paraya çevirirken buldular.

“Baldwin.” Marcus şapkasını çıkardı. Eğilerek selam vermeyi bırakmıştı ama de Clermont büyüklerinden biri karşısında saygısını göstermemesi onun için olanaksızdı.

“Sonunda gelebildin. Nerede kaldın?” diye karşılık verdi amcası.

Baldwin Montclair, Philippe de Clermont’un kendi kanından, hayatta kalan son oğluydu. Kızıl saçlı ve hırslıydı, orman yeşili borsacı takımının altında bir askerin kaslı ve atletik vücuduna sahipti. İster orduyla Avrupa’da yürüsün, ister banka hesaplarının arasında gezinsin, korkutucu bir rakipti. Fanny Marcus’u, amcasını asla hafife almaması konusunda uyarmıştı... onun da bu tavsiyeyi göz ardı etmeye niyeti yoktu.

“Seni görmek her zaman büyük bir zevk, Baldwin,” dedi John sahtelik akan bir sesle.

Baldwin, John’u kürk kenarlı şapkasından botlarının burnuna kadar tepeden tırnağa süzdü ve yanıt vermedi. Dikkatini yeniden boş şarap bardakları, mürekkep hokkaları, hesap defterleri ve kâğıtlarla dolu masaya çevirdi.

“Kraliçe’nin idam edildiğini duyduk,” dedi Marcus amcasının dikkatini çekmeye çalışarak. “Fransa’dan başka haber var mı?”

“Hayır,” dedi Baldwin kısaca. “Sen burada yapılması gereken işlere odaklanmalısın. Kardeşliğin Hertfordshire’da ilgilenilmesi gereken mülkleri var. Çözülmesi gereken iki veraset davası var ve teftişlerin süresi yıllar önce geçmiş. Bir an önce gidip onlarla ilgilenmelisin.”

“Philippe’in beni Edinburgh’a tıp eğitimi almam için neden göndermeye zahmet ettiğini anlamıyorum,” diye homurdandı Marcus. “Bütün yaptığım rapor yazmak ve mahkeme kararlarıyla yeminli beyanlar çiziktirmek.”

“Babam seni kırarak alıştırıyor,” dedi Baldwin. “Yeni bir at ya da ayakkabı gibi. Bir de Clermont her koşula uyum sağlayabilmeli ve ihtiyaç anında hazır olmalıdır.”

Russell kaba bir el hareketi yaptı, neyse ki burnunu muhasebe defterine gömmüş Baldwin fark etmedi.

Baldwin hesap defterindeki bir girdiyi fark etti. “Ha. Keşke bunu Gallowglass Fransa’ya gitmeden önce yakalasaydım.”

“Gallowglass burada mıydı?” diye sordu John.

“Evet. Kıl payı kaçırdınız.” Baldwin oflayıp defterine birkaç not aldı. “Amerika’dan dün gece geldi. Bu kadar çabuk yola çıkması kötü oldu. Matthew bu borcu Robespierre’e şantaj yapmak için kullanabilirdi.”

“Matthew Hollanda’da,” dedi Marcus.

“Hayır, Paris’te. Babamın Fransa’da bir çift göze daha ihtiyacı vardı,” dedi Baldwin.

“Yüce İsa,” dedi John. “Paris dünyada görmek isteyeceğim son yer. Bir insanın aklını kaçırmak için daha kaç ölüme tanık olması gerekiyor?”

“Başımızı kuma gömüp dünya parçalanmıyormuş gibi davranamayız, Russell.” Baldwin son derece açıksözlüydü. “Her zamanki gibi bu, de Clermont’ların öne çıkıp sorumluluk alması gerektiği anlamına geliyor. Bu bizim görevimiz.”

“Ailenin her zaman kendinden önce başka insanları düşünmesi ne kadar güzel.” John da Baldwin’in erdem taslamasından Marcus’tan fazla hoşlanmazdı ama Marcus’un sessiz ve itaatkâr kalması beklenirken John düşündüğünü söylemekte serbestti. Ne yazık ki Baldwin imadan anlamazdı ve onun sözlerini içten bir iltifat olarak kabul etti.

“Öyle,” diye karşılık verdi. “Postan masanın üstünde, Marcus. Gallowglass senin için birkaç gazete getirmiş, içinde deli biri tarafından yazılmışa benzeyen bir mektup da var.”

Marcus ağustosun son günlerine ait *Federal Gazette*’i aldı.

“Gallowglass normalde Philadelphia’dan daha kısa sürede gelirdi,” diye belirtti Marcus sayfaları karıştırırken.

“Yolda erzak almak için Providence’ta durmuş,” dedi Baldwin, “humma yüzünden.”

Marcus gazetenin sayfalarını çevirmeye başladı.

...bu korkutucu ve kritik dönemde hizmetler...

Sözcükler mürekkebi bulaşmış gazete baskısından adeta üzerine atladı.

Sarı hummanın yayılmasını önlemek için topu ateşlemekten daha çok işe yarayan bir yöntem bulunamadı.

“Tanrım, olamaz,” dedi Marcus. Sarı humma korkunç bir hastalıktı. Şehirde orman yangını gibi yayılmıştı, özellikle yaz

mevsiminde. İnsanlar sarılık oluyor, humma karınlarını zehirlerken siyah ve kanlı tükürükler kusuyordu. *Hekimler Birliği YANGINLARIN etkisinin olmadığı hatta sürmekte olan hummanın gelişimini kontrol etmek için tehlikeli bir yöntem olduğu kararında olduklarını açıkladı...*

Marcus postayı karıştırmak bakmadıklarının arasında daha yeni tarihli bir Philadelphia gazetesi aradı ama yalnızca bir tane vardı. Ancak daha yeni bir tarih taşıyan bir *United States Chronicle* bulmayı başardı ve güneydeki durumla ilgili bir son dakika gelişmesi aradı.

“Korkunç hummanın şehirde hızlı yayılışı nedeniyle hepimiz teyakkuzdayız,” diye okudu Marcus yüksek sesle. *“Olanların tarifi yok.”*

Marcus çiçek hastalığının gölgesinde büyümüş, orduda kölera ve tifüsle mücadele etmiş, Edinburgh ve Londra’daki şehir yaşamında ateşli hastalıklara alışmıştı. Bir vampir olarak insan hastalıklarına bağışıklığı olması, sıcakkanlı meslektaşları hastalanıp görevlerini terk ettikten ya da öldükten sonra bile hastaları tedavi etmesini ve salgınların gelişimini gözlemlemesini mümkün kılıyordu. Amerikan gazetelerindeki makaleler Marcus’un artık kanıksadığı yeni bir ölüm döngüsünün başlangıcını işaret ediyordu. Philadelphia’daki durumda düzelme olma ihtimali çok düşüktü. Ağustos sonundan şimdiye kadar olan sürede şehir sarı hummadan kırılıp geçmiş olmalıydı.

Mektubu aldı. *İngiltere veya Fransa’daki Doktor’a*. Harfler dalga gibi yukarı aşağı kayıyordu.

Adam Swift’ten geliyordu ve tek satır vardı.

Kitaplarımı sana bıraktım, o yüzden o piçlerin vergi olarak almasına izin verme.

“Gallowglass ne tarafa gitti?” dedi Marcus gazeteler ve mektubu toplayarak.

“Dover’a doğru tabii. Dur, bunları da al.” Baldwin ona birkaç muhasebe defteri uzattı. “Hertfordshire’da bunlara ihtiyacın olacak.”

“Lanet Hertfordshire’a gitmiyorum,” dedi Marcus kapıya giden yolu yarılادığında. “Philadelphia’ya gidiyorum.”

Marcus kasım başında ulaştığında Philadelphia sokakları sessizdi. Her zamanki gibi, batıya doğru yolculuk, Amerika’dan İngiltere’ye doğru olduğundan çok daha uzun sürmüştü. Marcus hız, mesafe ve yolculuğun daha ne kadar süreceğiyle ilgili bitmek bilmeyen sorularıyla Gallowglass’la mürettebatı deli etmişti.

Vardıklarında Gallowglass bütün sıcakkanlıların gemide kalmasını emretti ve gemiyi limanın çok dışına demirletti. Gallowglass’ın Philadelphia’da en son bulunmasının üzerinden aylar geçmişti; şehri ne durumda bulacaklarını bilmelerinin bir yolu yoktu. Gallowglass demir attıkları yerden Arch’la Market sokaklarının arasındaki Old Ferry Slip’e kadar olan mesafeyi kürek çekerek geçti. Rıhtım boştu, kalan birkaç geminin de mürettebatı ve yelkeni yoktu.

“İyi görünmüyor,” dedi Gallowglass kayığı bağlarken karamsarca. Kuzeni önlem olarak küreklerden birini yanına alıp omzuna attı. Marcus’un da bir tabancası ve küçük bir tıbbi malzeme çantası vardı.

“Yüce İsa ve kuzuları,” dedi Gallowglass, Front Sokağı’na dönerlerken burnunu tıkayarak. “Berbat bir koku.”

Bu Marcus’un vampir olduğundan beri Philadelphia’ya ilk gelişiydi. Şehir her zaman kötü kokardı. Ama şimdi...

“Ölüm.” Marcus öğürdü. Çürüyen et kokusu her tarafı şarmış, tabakhanelerden ve şehir yaşamının günlük pisliğinden yükselen tanıdık kokuları bastırmıştı. Aynı zamanda havada tuhaf, keskin bir koku vardı.

“Ve güherçile,” dedi Gallowglass.

“Lütfen.” Üzerinde bir önlük ve tek ayağında ayakkabı olan bir sokak çocuğu yanlarına yaklaştı. Çocuğun kız mı yoksa erkek mi olduğunu anlamak olanaksızdı. “Yemek. Açım.”

“Yanımızda hiç yemek yok,” dedi Gallowglass nazikçe.

“Adın ne?” diye sordu Marcus.

“Betsy.” Çocuğun gözleri mucize eseri pembe beyaz olan ve sarı humma belirtisi taşımayan yüzünde kocaman görünüyordu. Marcus tabancasını kemerine takıp çocuğu kucağına aldı. Onda ölüm kokusu yoktu.

“Sana yiyecek bir şey bulalım,” dedi Marcus, Dock Creek’e yönelerek.

Rıhtım civarındaki kalabalık sokaklar şaşırtıcı bir şekilde boştu. Köpekler başıboş koşuyor, ara sıra bir domuz homurtusu duyuluyordu. Köşelerde çürüyen dışkı yığınları vardı ve pazar tezgâhları terk edilmişti. O kadar sessizdi ki Marcus gemi direklerinin gıcırtısını duyabiliyordu. Kaldırım taşlarında düzenli nal sesleri duyuldu. Bir yük arabası görüldü. Sürücü şapkasını indirmiş, ağızyla burnunu bağladığı mendille kapamıştı. Yol kesen haydutlara benliyordu.

Yük arabası ceset taşıyordu.

Marcus görmemesi için çocuğun arkasını döndürse de çok daha kötülerini gördüğünden şüpheleniyordu.

Sürücü yaklaşınca Marcus derisinin siyah, gözlerinin bitkin olduğunu gördü.

“Hasta mısınız?” diye seslendi adam boğuk bir sesiyle.

“Hayır. Biz daha yeni geldik,” dedi Marcus. “Betsy’nin yemeğe ihtiyacı var.”

“Herkesin var,” dedi adam. “Onu yetimhaneye götürün. Orada beslerler.”

Betsy Marcus’a yapıştı.

“Sanırım bunun yerine onu Alman Gerty’nin yerine götüreceğim,” dedi Marcus.

“Gert gideli yıllar oldu.” Sürücü gözlerini kısıtı. “Yeni gelen biri için Philadelphia’yı fazla iyi biliyorsun. Adım ne demiştin?”

“Söylememişti,” diye karşılık verdi Gallowglass. “Ben Eric Reynold, *Aréthuse*’ün kaptanıyım. Bu da kuzenim Marcus Chancey.”

“Absalom Jones,” dedi sürücü şapkasına dokunarak.

“Salgın bitti mi?” diye sordu Marcus.

“Öyle sanmıştık. Birkaç gün önce don olmuştu ama hava yeniden ısındı ve geri geldi,” dedi Jones. “Tam da dükkânlar açılmaya, insanlar evine dönmeye başlamıştı. Bush Hill’in üzerine, içeride hasta kalmadığını göstermek için bayrak bile asmışlardı. Artık var.”

“Hamilton Malikânesi?” Marcus şehrin dışındaki malikânenin adını hatırlamıştı.

“Yıllardır boş,” diye karşılık verdi Jones. “Humma vurduğunda orayı Bay Girard devraldı. Bu da onun yük arabalarından. Ama bu adamlar hastaneye gitmiyor. Çömlekçinin arsasına gidiyoruz.”

Marcus ve Gallowglass onu yoluna gönderdi. Betsy’yi yere koydular ve ikisi küçük ellerinden tuttu. Ortalarında zıplıyor, çocukların dayanıklılığının kanıtı olarak bebek dilinde şarkılar mırıldanıyordu.

Marcus’un Alman Gerty’nin yeri olarak bildiği taverna, Front ve Spruce sokaklarının köşesinde hâlâ duruyordu. Ancak Dock Creek artık taşla doldurulmuştu ve Philadelphia’nın düzgün şehir planından keskin bir açıyla sapan dar, kıvrımlı bir arka sokak olmuştu.

Kapı açıldı.

Gallowglass eliyle Marcus’a olduğu yerde kalmasını işaret edip karanlık iç kısma önce küreğini soktu, sonra kendi girdi.

“Burası iyi,” diye belirtti Gallowglass başını pencereden dışarı uzatarak. “Burada farelerden ve ağustostan çok önce ölmüş birinden başka kimse yok.”

Marcus sol kol ve dirsek kemiği eksik olsa da iskeletin hâlâ pencerenin önünde durmasına şaşırdı. Sol eli rahat bir tavırla başının üstünde duruyordu.

Yiyecek bir şey bulmak için her tarafı altüst etti ama hiç yoktu. Betsy’nin dudakları titremeye başladı. Çocuk açlıktan ölüyordu.

Marcus bir tetik sesi duydu.

“Kıpırdama.”

Ellerini kaldırarak döndü.

“Buraya sizi soymak için gelmedik,” dedi Marcus. “Sadece kız için biraz yiyecek arıyorduk.”

“Doktor?” Karşılarında titreyen ellerinde bir misket tüfeğiyle duran sarı derili, kararmış dudaklı ve gözleri kan çanağında dönmüş adam, insandan çok karikatüre benziyordu.

“Vanderslice?” Marcus ellerini indirdi. “Tanrım, dostum. Senin yatakta olman gerekiyor.”

“Geldin. Adam geleceğini söylemişti.” Vanderslice silahını indirip ağlamaya başladı.

Vanderslice’ı yukarı çıkardılar, orada henüz küflenmemiş bayat ekmek ve bir parça peynirle biraz bira buldular. Betsy’yi Vanderslice’ın yatağından olabildiğince uzağa, köşede bir yere yerleştirdiler. Yatak kusmuk ve sinek içindeydi. Marcus yatağın örtülerini çekip çarşafı ve battaniyeyi camdan dışarı attı.

“Yerde yatsa daha iyi olur,” dedi Marcus hemen, Gallowglass Vanderslice’ı şilteye yatırmak için uzatırken.

Gallowglass ve Marcus yer yatağı yapmak için paltolarını kullandı ve Marcus arkadaşını elinden geldiği kadar temizledi.

“İyi görünüyorsun, Doktor,” dedi Vanderslice gözleri ateşle kayarken. “Ölüm sana yaramış.”

“Ben ölü değilim, sen de öyle,” diye karşılık verdi Marcus. Vanderslice’in dudaklarına biraz bira uzattı. “İç. Ateşine iyi gelir.”

Vanderslice başını çevirdi. “İçmem. Mideme inerken ya-
kıyor, çıkarken daha da çok yakıyor.”

Gallowglass, Marcus’a başını salladı. *Umut yok*, diyordu yüzündeki ifade.

Ama Vanderslice Marcus’a donarken, açlıktan ölürlen ve hayaletlerinden kaçmaktayken kamp ateşinin etrafında ilk yer açan kişi olmuştu. Trenton’da onunla yemeğini ve battaniyesini paylaşan Vanderslice’tı. Devriye görevlerini yaparlarken hangi mevsimde olurlarsa olsunlar ısıklık Noel şarkıları çalan ve Marcus’un morali bozukken açık saçık fıkralar anlatan oydu. Marcus dünyada yapayalnızken, korku içindeyken, eşi dostu yokken Vanderslice onu ailesinden biri gibi kabul etmişti.

Marcus kendi babasını öldürmüş olabilirdi ama Vanderslice’i kaybetmeye niyeti yoktu. Yeteri kadar kayıp yaşamıştı... evini, annesini ve kız kardeşini, sayısız hastasını, Dr. Otto’yu, şimdi de Veronique’i kaybetmişti.

Yeniden ait olabileceği birini istiyordu. Obadiah ve de Clermont’lar kan bağından ve sadakatten şüphe etmesine neden olduktan sonra aileye inancını yeniden yerine getirecek birini.

“Acının geçmesini sağlayabilirim,” dedi Marcus. Arkadaşının... kardeşinin yanına çömeldi.

“Hayır, Marcus,” dedi Gallowglass.

“Başta canın çok yanacak ama ondan sonra fazla acı hissetmeyeceksin,” diye devam etti Marcus kuzeni hiç konuşmamış gibi. “Alışması biraz zor olabilir ama hayatta kalmak için kan içmek zorunda olacaksın. Ve avlanmayı öğrenmen gerekecek. Sen

daha oltaya yem takmayı bile beceremezken geyik yakalamayı hiç başaramazsın ama ben sana öğretirim.”

“Sen o lanet olası aklını mı kaçırdın?” Gallowglass, Marcus’un yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdı. “Aile kurmak için çok gençsin.”

“Bırak beni, Gallowglass.” Marcus’un sesi sakindi ama kuzeni reddedecek olursa adamı boğmaya hazırdı. Zaman geçtikçe kararı kesinleşiyor, Vanderslice’in hayatını kurtarma konusunda daha kararlı oluyordu. “Artık olgunlaştım, görmüyor musun, yapı veya yaş olarak sana denk olmayabilirim ama bu durum bütün hayatım boyunca geçerliydi.”

Marcus’un niyeti ifadesinden açıkça anlaşıyordu. Gallowglass Vanderslice’in takdirle hırıldamasına neden olan korkunç bir küfür savurarak onu elinden bıraktı.

“Bana şu Fransız *kakker*’i hatırlattın,” dedi Vanderslice. “Adı neydi? *Beauclere* mi *du Lac* mı öyle bir şeydi.”

“De Clermont,” dedi Matthew ve Gallowglass aynı anda.

“Aynen. De Clermont. Acaba ona ne olmuştur?” dedi Vanderslice. “Herhalde Fransa’da kellesini kesmişlerdir, arkadaşıyla birlikte.”

“Aslına bakarsan, ikisi de hâlâ yaşıyor,” dedi Marcus. “Şövalye de Clermont Yorktown’da beni kurtardı. Ben de senin gibi hastalanmışım.”

Vanderslice, Marcus’u şüpheyile süzdü. “Beni sen bile kurtaramazsın, Doktor. Artık benim için çok geç.”

“Kurtarabilirim,” dedi Marcus.

“Bahse var mısın?” Vanderslice her zaman iddiaya hazırdı.

“Sakın yapma, Marcus,” diye uyardı Gallowglass. “Tanrı aşkına, beni dinle. Matthew’un asla başka çocuk yapmaması gerekiyordu ve sen de yapmayacağına söz vermiştin. Büyükbaba dedi ki...”

“Kaybol, Gallowglass,” dedi Marcus keyifle. Vanderslice’i yakından inceliyordu ve o anda aklı başında gibi görünse de tavernaya gelirlerken kalbi Betsy’ninkinden daha hızlı atıyordu ve solukları yüzeyseldi. “Betsy’yi de yanına al.”

“Philippe’e verdiğin sözü tutmazsan pişman olursun,” dedi Gallowglass.

“Önce beni bulması gerekecek,” diye karşılık verdi Marcus. “Kimsenin eli her yere uzanamaz, Gallowglass.”

“Ben de öyle düşünmüştüm... bir zamanlar. Hepimiz öyle düşündük, bir zamanlar,” dedi Gallowglass. “Sonra hepimiz doğrusunu öğrendik.”

“Beni Philadelphia’ya getirdiğin için teşekkür ederim. Ysa-beau’ya nerede olduğumu söyle lütfen.” Marcus büyükannesini nerede olduğunu bildiği sürece Matthew’un da öğreneceğini biliyordu. Matthew bilirse Veronique’e de bilgi verirdi... tabii hâlâ hayattaysa. Marcus, Veronique’i kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı ama Vanderslice başka bir konuydu.

“Demek bu kadar. Teşekkürler ve dikkat et de dışarı çıkarken kapı kışına çarpmasın mı?” Gallowglass alayla güldü. Konuşmalarını ilgiyle dinleyen Betsy’yi yanına çağırdı. “Gel kızım. Bırakalım da biz yürüyüşe çıkıp anneni ararken şu ikisi kapılarını felaketle doldurup içsinler.”

“Anne uyuyor,” dedi Betsy.

“Bakalım onu uyandırabilecek miyiz,” dedi Gallowglass elini tutarak. “Sen de uyansan iyi olacak, Marcus. Sevdiğin herkesi *wearh* yapamazsın. Dünyanın işleyişi böyle değil.”

“Hoşça kal, Gallowglass.” Marcus omzunun üstünden baktı. “Ve söylediğim şey konusunda ciddiydim. Beni Philadelphia’ya getirdiğin için teşekkür ederim.”

Humma olsun olmasın, Marcus’un olması gereken yer burasıydı. Burada, hayat kurtarıp kendisinin de Dr. Otto’nun ona

duyduğu inanç ve Temsilciler'in dostluğu sayesinde kurtulduğu bu tanıdık yerde. Burada, 1777'nin o etkileyici yazında özgürlük ve bağımsızlığın atmosferiyle sarhoş olduğu Philadelphia'da.

Gallowglass'ın ağır adımları ve Betsy'nin ince sesi uzaklaşınca Marcus Vanderslice'in kendisini incelediğini fark etti.

"Tıpkı on beş yıl önce görüldüğün gibi görünüyorsun," dedi Vanderslice. "Nesin sen, Marcus?"

"Vampir." Marcus sırtını Vanderslice'in pis yatağının kenarına yaslayarak yerleşti. "Kan içiyorum. Hayvan kanı. İnsan kanı da. Yaşlanmamı önlüyor. Ölmemi de önlüyor."

Vanderslice'in gözleri korkuyla titredi.

"Merak etme. Seninkini içmeyeceğim... sen hepsini içmemi ve karşılığında benimkinden biraz vermemi istemediğin sürece." Marcus az sonra olacakları Vanderslice'a, Matthew'un ona yaptığından daha iyi açıklamakta ve Gallowglass'tan *Aréthuse*'deyken öğrendiklerini de aktarmakta kararlıydı. "Dünyadaki tek yaratık türü insanlar değil. Kan içen vampirler var, benim gibi. Sözle anlatılamayacak güçlere sahip cadılar da var. Ama onlar ölebiliyor, aynı insanlar gibi. İblisler de öyle. Onlar gerçekten zeki oluyor. Senin iblis olabileceğini düşünmüştüm ama öyle kokmuyorsun."

Marat temiz hava ve Dr. Franklin'in deneylerinden biri canlanıvermiş gibi elektrik kokuyordu.

"İblis mi?" Vanderslice'nin sesi güçsüzdü.

"İblisleri severim," dedi Marcus Marat'yı hatırlayarak sevgiyle. "Sen de seversin. Etrafında iblisler varken asla canın sıkılmaz. Vampirler yaratıcılık bakımından biraz eksik olabiliyor."

Vanderslice elinin tersiyle ağzını sildi. Çektiğinde eli siyah ve kanlıydı. Bir an inceledikten sonra omuz silkti.

"Kaybedecek neyim var?" dedi Vanderslice.

“Pek bir şey yok,” diye itiraf etti Marcus. “Zaten öleceksin. Tek farkı, canını hummadan önce ben alırsam benim kanımı içebilirsin ve muhtemelen hayatta kalırsın. Garantisini yok tabii. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Cuthbert’in parmağındaki teli çıkarırken de böyle söylemiştin,” dedi Vanderslice. “Hatırladığım kadarıyla, gayet iyi olmuştu.”

“Bundan sağ çıkacak olursan bana Cuthbert ve Adam’ın son günleri hakkında her şeyi anlatman gerekecek, Albay Moulder’ı bile,” dedi Marcus. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye karşılık verdi Vanderslice eski sırtıtışının hafif bir gölgesiyle. “Ama karşılığında sen de aynı şeyi yapip bana Fransa’yı anlatırsan.”

“Franklin’le tanıştım, biliyor musun,” dedi Marcus.

“Ya!” Vanderslice yeniden hırıldamaya başladı. Bu kez kahkahası öksürüğe, öksürüğü kusmaya, kusmuğu da siyahımsı kırmızıya döndü.

“Emin misin, Claes?” Marcus, Vanderslice’a hiç ismiyle hitap etmemişti ama bunu yapmak için doğru an gibi görünüyordu.

“Neden olmasın,” diye karşılık verdi Vanderslice.

“Önce seni ısırمام gerekiyor, kanını almak için,” diye açıkladı Marcus, aynı bir zamanlar Trenton’da askerlere aşılama’yı açıklarken yaptığı gibi. “Sonra son damlasına kadar içeceğim.”

“Bunu yapınca sarı hummaya yakalanmaz mısın?” diye sordu Vanderslice.

Marcus başını salladı. “Hayır. Vampirler hastalanmaz.”

“Bana uyar,” dedi Vanderslice bitkince.

“Seni ısırdıgımda korkabilirsin ama direnmemeye çalış. Sen daha ne olduğunu anlamadan bitmiş olacak,” dedi Marcus nazikçe. “Sonra senden, benim kanımı içmeni isteyeceğim.

Olabildiğince fazla iç. Bazı şeyler göreceksin... her tür şey. Betsy ve Gallowglass'ı, buraya gelirken yaptığım gemi yolculuğunu, şövalye de Clermont'u. Bunlar sakın seni durdurmasın. İçmeye devam et."

"Güzel kızlar da olacak mı?" dedi Vanderslice.

"Birkaç tane," dedi Marcus. "Ama en güzellerinden biri senin büyük büyükannen, o yüzden uygunsuz düşünceler yok."

Vanderslice titreyen parmaklarını kalbine götürdü. "Sonra ne olacak?"

"Sonra başka bir yere taşınmamız güvenli oluncaya kadar ölü insanlarla dolu bir şehirde nasıl hayatta kalacağımızı çözmemiz gerekecek." Marcus tamamen dürüst olmaktan başka yol olmadığını anlamıştı. "Hazır mısın?"

Vanderslice başıyla onayladı.

Marcus arkadaşının kollarına aldı. Onu bir sevgili gibi kendine çekti. Çocuk gibi. Tereddüt etti. Ya Gallowglass haklıysa? Ya pişman olursa?

Vanderslice başını kaldırıp ona baktı, sessizce, güvenle.

Marcus arkadaşının boynunu ısırdı. Ekşi ve pis bir tadı vardı, hummadan acılaşmıştı ve çok yakın olan ölümün hastalıklı tadındaydı. Marcus devam etmekte, Vanderslice'in kanını ağzına alıp sonra da yutmakta çok zorlandı.

Yine de devam etti. Bu kadarını Vanderslice'a borçluydu.

Artık alabileceği hiçbir şey kalmamış, Vanderslice'in damarları kurumuş ve kalbi durmanın eşiğine gelmişken Marcus kendi bileğini ısırdı ve Vanderslice'in ağzına götürdü.

"İç." Sesinde hasta bakarken ya da hastane koğuşlarında çalışırkenki o sakın ilgi vardı. *Bana güven*, mesajı veriyordu konuşmadan.

Vanderslice söylediğini yaptı. Dişleri ve diliyle yapışırken içgüdüsel olarak onu yaşama döndürecek şeye susamıştı. Marcus

kan kaybından kendinden geçmeden önce Vanderslice'ı, onun artık oğlu olduğunu kendisine hatırlatmak zorunda kalarak durdurmak zorunda kaldı. Bayılırsa bir bebekle ilgilenemezdi. Nazikçe geri çekildi. Vanderslice ona hırladı.

“Daha fazla içebilirsin,” dedi Marcus ona. “Bir an yerleşmesine izin ver.”

Vanderslice kulaklarını tıkadı. “Neden bağıırıyorsun?” diye fısıldadı.

“Bağıırmıyorum. Senin duyuların keskinleşti, hepsi bu,” diye açıkladı Marcus.

“Susadım,” diye yakındı Vanderslice.

“Öyle olacak. Haftalarca,” dedi Marcus. “Yorgun da olacaksın. Ama uyuyamayacaksın. Matthew beni vampir yaptıktan sonra neredeyse iki yıl uyumamıştım. Arkana yaslan ve gözlerini kapa. Çok fazla şeyi çok hızlı yapmamaya çalışman daha iyi olur.”

Bu, Marcus'un Matthew'la ikisi Yorktown'dan Pennsylvania'ya, New York'tan Massachusetts'e kaçmak zorunda kaldığı zaman öğrendiği şeylerden biriydi. Sürekli kendinden büyük, daha deneyimli vampirlere sorular sorup duran biri olmak yerine bu zor kazanılmış bilgi birikimini biriyle paylaşabildiğine çok memnundu. Marcus şimdiye dek baba olmaktan hoşlanmıştı.

“Sen dinlenirken sana Fransa'yı anlatırım. Yeni aileni anlatırım.” Bu zorlanmanın ardından Marcus da kendini biraz hezeyanlı hissediyordu. Her şeyin bu kadar iyi gitmesinden memnun olarak o da gözlerini kapadı.

“Sana bunu yapmamanı söylemiştim,” dedi Gallowglass, Vanderslice'ı sudan çekerken.

“Mecburdum. İkinci şansı hak ediyordu,” dedi Marcus. “Benim görevimdi...”

“Hayır. Dünyayı kurtarmak *senin* görevin değil. Bunun Matthew’un yapmaya çalıştığı şey olduğunu biliyorum ama bir gün hepimizin ölümüne neden olacak.” Gallowglass Vanderslice’in suyunu silkeledi. “Senin görevin Philippe’i dinlemek ve sana ne diyorsa onu yapmak, fazlasını değil. Senin Hertfordshire’da koyun sayıyor olman gerekiyordu. Onun yerine Philadelphia’da bebek yapıyorsun.”

“Ben bebek değilim,” diye hırladı Vanderslice, Gallowglass’a dış gösterip havayı ısırarak.

“Sen hiç dişsiz vampir gördün mü?” diye sordu Gallowglass Vanderslice’a.

“Hayır,” diye karşılık verdi.

“Bunun bir sebebi var,” diye homurdandı Gallowglass. “Beni bir daha ısırmaya çalışırsan, ne olduğunu öğrenirsin.”

“O neden bu kadar...” Vanderslice’in davranışlarını söze dökemeyen Marcus elini havada salladı. Bebek olmak kolay değildi ama Vanderslice deli gibi davranıyor, sokakta köpeklerin peşinden koşuyor, pazar yerinde kasaplardan et çalışıyordu. Dikkatli davranmazsa kendini öldürtecek ya da daha kötüsü, tutuklanacaktı.

“Çünkü sen baba olamayacak kadar gençsin, Marcus. Bu kadarını zaten söylemiştim,” dedi Gallowglass. “Philippe’in çocuklara efendilik etmeni yasaklamasının iyi sebepleri var.”

“Neymiş bunlar?” diye sordu Marcus.

“Bunu sana ben söyleyemem.” Gallowglass Vanderslice’i Front Sokağı’ndaki vıcık vıcık kaldırım taşlarına indirdi. Çürümüş balık, deniz yosunu ve hayvan pisliğiyle kaplıydı. “Matthew’a sorman gerekiyor.”

“Matthew burada değil!” diye bağırdı Marcus kendini zor tutarak.

“Bunun için talihine şükredebilirsin, delikanlı,” dedi Gallowglass. “Tavsiyemi dinle. Genç Claes’i kurut ve Philadelphia’yı terk et. O burada tanınıyor. Sen de tanınıyor olabilirsin. New York’a git. Orası seni tamamen yutabilecek bir şehir ve kimse de farkına varmaz.”

“New York’ta ne yapacağım?” dedi Marcus.

Gallowglass ona acıyarak baktı.

“Canın ne isterse,” dedi kuzeni. “Üstelik keyfini çıkarsan iyi olur çünkü Matthew ve Philippe ne yaptığını öğrenince tadabileceğin son bağımsızlık bu olacak.”

Marcus ve Vanderslice New York’a ertesi ocak ayında vardı. İkisi Manhattan’ın en uç noktasındaki liman ve depolarda gemi yükü indirip yüklemekle yaşamlarını sürdürecektik kadar kazanarak işe başladı. Deniz kenarı tanıdık geliyordu, Philadelphia gibiydi ama daha küçük ölçekteydi. Ancak New York boy bakımından eksikliğini şiddetiyle telafi ediyordu. İnsan çeteleri sokaklarda geziniyordu, kaçak ve çalıntı malların alınıp satıldığı canlı bir karaborsa vardı. Marcus ve oğlu da sahipsiz kargoları alıp satarak bu marjinal piyasaya dahil oldu. Yavaş yavaş para biriktirmeye... ve rakiplerinin çoğundan uzun ömürlü oldukları için ün kazanmaya başladılar. Vanderslice bu nedenle ona takılan “Şanslı Claes” lakabını hak etmişti ama çoğunlukla ona Şanslı diyorlardı, Marcus’a çoğunlukla “Doktor” dedikleri gibi.

Marcus’un Claes’in bayıldığı çalma ve içme dünyasından bıkmaması ve zamanının daha büyük bir kısmını tıbbi çalışmalara adanması an meselesiydi. Philadelphia gibi New York da sarı humma salgınından payına düşeni almıştı ve Marcus hastaları iyileştirmeyi servet edinmekten daha tatmin edici buluyordu. Salgınların arasında kalan zamanlarda Marcus şehir nüfusunun

fakirlik sorunuyla ilgileniyor, sürekli olan tifüs, kolera ve parazit musibetleriyle mücadele ediyordu.

Vanderslice farklı hissediyordu. O paranın getirdiği zevklerden hoşlanıyordu. Marcus onu kendi ilgi alanıyla ilgili çalışmalara yönelmesi için teşvik edince Vanderslice yanlış iş arkadaşlarına, Amsterdam'dan bol bol parayla gelmiş ve vicdanı olmayan vampir bir çifte denk geldi. Hayatta kalmanın değer taşıyan tek şey olduğuna inanan Hollandalı vampirler, rakiplerini hiç tereddüt etmeden ve bir nebze olsun suçluluk duymadan yok ediyordu. Vanderslice kısa sürede onlarla, Marcus'la geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmeye başladı ve aralarındaki mesafe büyüdü.

Çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilmeyen, bir erkek yetiştirmek hakkında daha da az şey bilen Marcus, Vanderslice'ın hızla kaçınılmaz felakete doğru gitmesine engel olmayı başaramadı. Marcus'un babalığa yaklaşımında Obadiah'nın şiddeti ya da Philippe'in dikkatli takibi yoktu, bunun yerine Tom Buckland'ın koşulsuz desteği, Dr. Otto'nun coşkusu ve Matthew'un iyi niyetli ihmalinin bir birleşimi vardı. Bu yumuşak karışım Vanderslice'a sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan sarhoş fahişeler ve büyük bütçeli kumar oyunlarıyla ilgili ciddi hovardalıklara karışmasına yetecek özgürlüğü sağlamıştı.

1797'nin bir Mart sabahında, John Adams'ın Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak göreve gelmesinden birkaç gün sonra Marcus, Vanderslice'ı kiraladıkları daireye çıkan merdivenin başında, boğazı bir kulağından bir kulağına kadar kesilmiş, kendi kanından bir havuzun içinde yatarken buldu. Riskli bir kumar oyununun ya da kötü biten bir iş anlaşmasının kurbanı olmuştu. Marcus yarayı kapatmak için kendi kanını kullandı ve hayata döndürmek için zorla Vanderslice'ın boğazından daha

fazlasını akıtmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Oğlu, ailesi ölmüştü. Hiçbir miktarda vampir kanı onun cansız bedenini geri döndürmeye yetmezdi.

Vanderslice'a sarılıp ağladı. Bu çocukluğundan beri ilk ağlayışydı ve bu kez gözlerinden akan tuzlu su değil, kandı. Gallowglass haklı çıkmıştı: Marcus, Claes'i vampir yaptığına pişman olmuştu. Vanderslice'in mezarına bir taş dikti ve Philippe'e verdiği sözü tutacağına yemin etti. Büyükbabasının izni olmadan asla başka çocuk yapmayacaktı.

Vanderslice'in ölümünden sonra, Belle Vue ve İkinci Cadde'deki hastanelerde çalışarak kendini tamamen doktorluğa adadı. Tıp dünyasındaki uygulamalar, aşılama yerini aşılarla bırakırken ve hekimler başka tedaviler uygulamak için kan akıtma uygulamalarını terk ederken her gün değişiyormuş gibiydi. Marcus'un Edinburgh eğitimi işine çok yarayarak üzerine becerilerini geliştirebileceği sağlam bir temel oluşturmuştu. Bir elinde neşter ve yanında doktor çantasıyla özel hayatından çok, mesleğine odaklanmıştı.

George Washington 1799 yılının Aralık ayında öldüğünde Marcus New York'ta tek başınaydı. Birkaç hafta sonra Marcus'un doğduğu yüzyılın sonuna yaklaşıldı. Bağımsızlık Savaşı'nın olayları çoğu Amerikalının hafızasında silinmeye başlamıştı. Marcus Veronique'in nerede olduğunu, Patience'in başka çocuğu olup olmadığını, annesinin hayatta olup olmadığını merak ediyordu. Gallowglass'ı düşündü ve kuzeninin de onunla kutlamak için New York'ta olmasını diledi. Lafayette'e bir mektup yazdı ama nereye göndereceğini bilemediği için rüzgârın iyi dileklerini kayıp arkadaşına taşıyabilmesi için kâğıdı şöminede yaktı. Marcus tek çocuğunu, Vanderslice'ı hatırladı ve onu yüzüstü bıraktığı için pişmanlık duydu.

Şehrin hemen dışındaki Greenwich kasabasında sabahlara kadar eğlenenler yeni yüzyılı coşkulu bağırışlarla ve danslarla karşıladı. İçerideyse Marcus kendine bir kadeh şarap koyup yıpranmış *Sağduyu* nüshasının kapağını açarak gençliğini hatırladı.

Yeni bir dünyanın doğum günü çok yakın. Marcus tanıdık sözcükleri dua okur gibi tekrar tekrar okudu ve Paine'in gelecekle ilgili kehanetlerinin doğru çıkmasını umdu.

Gerçek Baba

4 TEMMUZ

Normalde Bağımsızlık Günü'nü kutlamazdık. Ama bu yıl evde bir Bağımsızlık Savaşı askeri vardı... hatta Matthew'un hizmetini de sayarsak iki tane. Sarah'ya bu özel günün şerefine ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sordum.

"Marcus'un savaşı ve öncesiyle ardından gelen her şeyi anımsamak isteyeceğinden emin misin?" Sarah şüpheci görünüyordu. "O bayrak pastası bile yiyemiyor. Ne anlamı olacak?"

Madison pasta satışları için Bishop'lar her zaman üzeri beyaz kaplamalı, çizgileri için dizilmiş çilekler, bayrağın tabanı için de yabanmersinleriyle süslü vanilyalı pasta yapardı.

"Zor birkaç gün geçirdi," dedim. Marcus'un, Philadelphia dönemi ve orada olanlar herkesin aklındaydı. Bu yaz sohbetlerimiz hangi noktadan başlamış olursa olsun, her zaman bir yeniden doğumla ve peşinden gelen komplikasyonlarla sona eriyor gibiydi.

Bütün bu süre boyunca Phoebe her zaman yanımdaymış gibi hissetsek de sonuç olarak çok uzaktaydı. Bu geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki tuhaf çekiştirmenin hissettirdiklerinin Marcus için ne kadar zor olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

Sonunda Marcus Bağımsızlık Günü'nü kendi ele aldı.

"Düşündüm de," dedi 4 Temmuz sabahı, "bu gece seninle bir havai fişek gösterisi düzenlesek nasıl olur?"

“Bilmem ki...” O gürültü patırtıya Hector ve Fallon’ın nasıl tepki vereceğini hayal edemiyordum... bir de Apollon ve ikizler vardı.

“Haydi ama, eğlenceli olacak. Hava mükemmel,” diye ısrar etti.

Bu benim Oxford’dan hatırladığım Marcus’tu... coşkulu, enerjik, cazibe ve heves dolu. Paylaştığımız her anı ve geçen her gün onu Phoebe’yle ağustostaki buluşmasına biraz daha yaklaştırıyor, umudunun ve iyimserliğinin bir kısmı daha geri geliyordu. Marcus onu çevreleyen zaman kordonlarına artık daha az dolanmış durumdaydı. Hâlâ acı ve pişmanlığın kırmızı ipleri olsa da denge ve şifa belirtten yeşiller, cesaret ve iyimserlik için siyah ve beyaz kıvrımlarla Marcus’un imzası olan samimi maviler de vardı.

“Aklında ne var?” diye sordum gülererek.

“Çok renkli bir şey. Tabii parıltı da olmalı yoksa Becca’ya beğendiremeyiz,” dedi Marcus sırtarak. “Hem gökte hem yerde havai fişek varmış izlenimi yaratmak için hendeğin yansımaları kullanabiliriz.”

“Bu iş giderek Versailles’daki havai fişek gösterilerine benzemeye başladı,” dedim. “Işıklılandırılmış çeşmelerle su kemerleri ve Handel’den parçalar çalmasını istemediğine şaşırdım.”

“Sen varsan ben de varım.” Marcus beni gözlerinde parıltılarla, kahve fincanının üstünden inceliyordu. “Ancak dürüst olmam gerekirse, hiçbir zaman monarşinin şatafatına meraklı olmadım... buna kesinlikle Handel de dahil.”

“Yo, olamaz.” Onu elimi sallayarak geçiştirdim. “Havai fişek yapacaksak normal, günlük havai fişeklerden olmalı... yol kenarındaki tezgâhlarda satılan türden. Sihir yok. Cadılık yok.”

“Neden?” diye sordu Marcus.

Bir an konuşmadan durduk. Marcus'un mavi gözlerinde kesinlikle meydan okuma vardı.

"Olağanüstü olabilecekken sıradan bir şey yapmanın amacını anlayamıyorum," dedi. "Çılgın, rezil bir yaz olduğunu biliyorum. Bütün bu süre boyunca burada olmamı beklemiyordunuz öncelikle. Geçmişimdeki olayları benimle birlikte yaşayacağınızı da düşünmemiştiniz."

"Ama en güzel kısmı o oldu," diye araya girdim. "Not vermemden, Konsil'le uğraşmamdan, hatta araştırmamdan bile iyiydi."

"Sürekli varlığımın Gerbert ve Domenico'yu gölgede bırakmasına çok memnun oldum," diye takıldı Marcus. "Yine de hamuru biraz mayalayabiliriz. Bu yaz şimdiye kadar pek de tatil gibi geçmiş sayılmaz."

"Ne benzetme ama!" güldüm. "Bunu nereden öğrendin? Em'in söyleyebileceği türden bir şeye benziyor."

"İncil'den." Marcus, Marthe'nin tezgâha bıraktığı büyük kâseden bir böğürtlen alıp ağzına attı. "Atasözleri ve meseller konusunda çok donanımlı değilsiniz, Profesör Bishop."

"Pagan olduğum için suçluyum, Sayın Yargıç," dedim elimi kaldırarak. "Ama bahse girerim, sen de cadıların kutladığı bütün günlerin isimlerini ve tarihlerini bilmiyorsundur."

"Doğru." Marcus elini uzattı. "Anlaştık mı yani?"

"Neyi kabul ettiğimi bile bilmiyorum," dedim elimi uzatarak.

Marcus elini hafifçe geri çekti. "El sıkıştıktan sonra geri adım atmak yok. Anlaşma anlaşmadır."

"Kabul." Marcus'un elini sıktım.

"Merak etme," dedi. "En kötü ne olabilir?"

"Aman Tanrım." Matthew ağzı açık bir halde çalışmamızı inceledi.

Marcus dışlerinin arasında bir ışık şeridiyle keselisıçan gibi bir daldan sarkıyordu. Ben kurumuş ve güneşten yanmışım,

kaşlarımdan biri de hafifçe tütsülenmişti. Hendeğin karşı tarafına saman balyaları istiflenmişti. Geniş tabanlı teknelerden ikisini kayıkhaneden çıkarıp Marcus ve Matthew'un balık avlamak için kullandığı sığ iskelele bağlamıştık. Tekneleri daha kutlama havasında olmaları için kırmızı beyaz çelenklerle süslemiştim.

Matthew'a sarılıp öptüm. "Müthiş, değil mi?"

"Bu kadar gösterişli bir prodüksiyon olacağından haberim yoktu," dedi Matthew bana sırtarak. "Birkaç parıltı belki, ama ya bunlar?"

"Havai fişekleri görünceye kadar bekle," dedim ona. "Marcus Limoges'a gitti ve hazirandaki Fêtes des Ponts'dan kalan her şeyi aldı."

"Sonrası için de planladığımız özel bir şey var," dedi Marcus dalın ucuna ışıkları dolarken. Bacaklarını sarkıttı, bir an tek eliyle tutunarak maymun gibi sallandıktan sonra kendini doğruca on metre aşağıya bıraktı.

"Peki bütün bunlar ne zaman başlayacak?" diye sordu Matthew.

"On buçuk... tam," dedi Marcus. "İkizler öğle uykusuna yattı mı?"

"Onları ve Apollon'u mışıl mışıl uyurken bıraktım," dedi Matthew.

"İyi çünkü bunu kaçırmalarını istemiyorum." Marcus bana selam çakıp gülümseyerek uzaklaştı. Yürürken gülümsemesi ısıklık çalmaya döndü.

"Onu aylardır böyle görmemiştim," dedi Matthew.

"Ben de."

"Pheobe'yle ayrı kalacakları sürenin yarısını geçmek üzereyiz," dedi Matthew. "Şimdiden bu kadar zaman geçtiğini fark etmesi ruh halini değiştirmiş olabilir mi?"

“Herhalde. Hikâyesini anlatmasının da yardımı olmuştur.” Matthew’a baktım. “Sence yakında New Orleans hakkında konuşmak için de hazır olur mu?”

Matthew’un yüzünden bir gölge geçti. Omuz silkti.

“Zamandan söz etmişken,” dedi Matthew konuyu değiştirmek isteyerek. “Baldwin’le konuştun mu? Verdiği iki haftalık süre geçti gitti ve ondan haber çıkmadı.”

“Hayır, onunla konuşmadım.” Bunu söylerken ayağımı kaldırmama gerek kalmamıştı. Çünkü doğruydu.

Tabii bu Baldwin’in bana hem sesli hem de e-posta olarak onlarca mesaj bırakmadığı anlamına gelmiyordu. Bana üzerinde Japonca postane mührü olan bir mektup bile göndermişti. Onun dünyanın öbür ucunda olduğu gerçeğiyle rahatlayarak okumadan hendeğe atıvermiştim.

“Tuhaf. Bir işin peşini bırakmak hiç de Baldwin’in yapacağı türden bir şey değil,” dedi Matthew düşünceli düşünceli.

“Belki fikrini değiştirmiştir.” Matthew’un elini elime aldım. “Apollon’un etrafına bir büyü dokuyacağım. Gelip izlemek ister misin?”

Matthew güldü.

“Dur, çok daha iyi bir fikrim var. Ama ne olduğunu öğrenmek için önce beni yakalaman gerekiyor.” Parmağımı büküp ona doğru salladım. Sonra koşmaya başladım.

“Bu uzun zamandır aldığım en iyi davet,” dedi peşimden gelerek.

Koşmaya devam ettim, Matthew’un yetişeceğini bildiğim için kovalamaca kısmının kısa süreceğini biliyordum ama gizli yerimize birkaç metre kala düştüğümde bir şey olmaması için sarılarak yere yıktığımda yine de şaşırdım.

On dokuzuncu yüzyılın bir noktasında Philippe hendeğin, mülkün açık alanlarına ve ormana bakan bir girintisine küçük

bir kayıkthane inşa etmişti. Yapı tam olarak dönemini yansıtıyordu, şato gibi taştan değil tahtadan inşa edilmişti ve zencefilli kurabiye evi tarzında dekore edilmişti.

Artık romantik bir harabeye dönüşmüştü, dıştaki sarı boya solup dökülmüş, içi kullanılmamaktan tozla kaplanmıştı. Matthew çatısını hava şartlarından etkilenmeyecek şekilde onarmıştı ve orayı eski görkemine kavuşturmak için büyük planları vardı. Hendeği genişletip derinleştirdiği ve balıklarla doldurduğu için bu planları eskisi kadar saçma görünmüyordu. Çocuklar büyüyünce orada hep birlikte kürek çekerek eğlendiğimizi hayal edebiliyordum... tabii benim kürekli yarış teknemin sığabileceği kadar geniş değildi.

Yalnız kalmak istediğimizde Matthew'la sık sık kayıkhaneye kaçardık. İçinde ikizlerden çalabildiğimiz zamanlarda oturmaya bayıldığımız sağlam ve rahat bir şezlong vardı. Bu yaz Marcus'la bütün bu yaşananların üstüne bir de Agatha ve Sarah'nın ziyaretiyle orada umduğumuz kadar fazla zaman geçirememiştik.

Şezlonga uzanarak tavandaki pencereden bulutları seyrettik. Parlak mavi fon üzerindeki pamuk gibi kabarık beyaz parçalar şekil değiştirerek sonsuz bir geçit töreni gibi hareket ediyordu.

Kayıkhanede birinin bizi aramaya çıkmasına neden olmadan, geçirebileceğimizi düşündüğümüz kadar uzun süre kaldık. Daha fazla geciktiremeyeceğimizi anladığımızda Matthew ayağa kalkmama yardım etti ve el ele, rahatlamış ve mutlu olarak eve döndük.

Ama mutfağa adım attığımız anda gerilimi hissettim.

"Sorun ne?" dedim etrafta yangın, sel ya da başka bir doğal felaketin izini arayarak.

"Misafiriniz var," dedi Sarah bir kâse dolusu patlamış mısır tıkınırken. "Marcus ona defolup gitmesini söyledi... aslına bakarsan çekip gitmesini söyledi ama aynı kapıya çıkıyor."

Yukarıdan kan dolduran bir ciyıklama geldi.

“Apollon ağabeyinden gerçekten hiç hoşlanmıyor, Matthew,” dedi Sarah. “Merdivenin başında uçup duruyor ve dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor.”

Matthew havayı koklayıp bana suçlayan bir bakış attı. “Bana Baldwin’den haber almadığını söylemiştin.”

“Hayır, onunla konuşmadığımı söyledim,” dedim aradaki farkı vurgulamanın önemli olduğunu düşünerek. “İkisi aynı şey değil.”

“Çocuklar nerede?” diye sordu Matthew.

“Jack ve Marthe yanlarında. Marcus ve Agatha, Fernando’yla birlikte büyük salonda, Baldwin’i çıktığı dağın tepesinden inmesi için ikna etmeye çalışıyor,” dedi Sarah ağzını tekrar patlamış mısırla doldurarak. “Ben gözetleme görevi için gönüllü oldum. Baldwin beni geriıyor.”

Matthew salona doğru yürümeye başladı.

“Ysabeau’yu mu çağırırsanız acaba?” diye sordu Sarah.

“Zaten yolda,” dedim. “Onu havai fişekler için davet etmiştik.”

“Anlaşılan heyecanın başlaması için karanlık olmasını beklememize gerek kalmadı.” Sarah ellerindeki tuzu silkeleyip tabureden yere atladı. “Gidelim. Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz.”

Salona girdiğimizde Matthew ve Baldwin halıda karşı karşıya durmuş bakışırken, Marcus ve Fernando ikisini mantıklı olmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Agatha bütün bu aile dramasının erkek ayrımcılığı koktuğuna dikkat çekiyordu.

“Derin bir soluk alıp her şeyin sizinle ilgili olmadığını farkına varın,” dedi Agatha. “Bu çocuklar malmış gibi davranıyorsunuz.”

“Tanrım, bu kadına tapıyorum,” dedi Sarah ılıdayarak. “Ataerkillik yıkılsın. Bastır Agatha.”

Ben de daha fazla çekemeyecektim. Ellerimi göğse kaldırıp parmaklarımı gerdim. Canlı renklerde kordonlar belirdi, her biri parmaklarımdan yılan gibi çıkıp avuç içlerime ve bileklere dolandı.

“Bir düğümle başladı büyü,” dedim.

“E-postalarını yanıtlamazsan olacağı bu!” dedi Baldwin bana parmağını sallayarak.

“İki düğümle tutsun büyü.” Başparmağımı serçeparmağıma değdirdim. Birleştikleri yerde gümüş bir yıldız belirdi.

“Diana’yla bu şekilde konuşma, Baldwin,” diye uyardı Matthew.

“Üç düğümle serbest kaldı büyü,” dedim yıldızı havaya bırakarak.

“Çok havalı,” dedi her hareketimi izleyen Sarah.

“Dört düğümle birikti güç.” Yüzükparmağım içinden gelen altın rengi ışıla parlarken gümüş yıldız büyüdü ve salondaki erkek düğümüne doğru havada süzüldü.

“Kimse yanık kokusu alıyor mu?” Marcus burnunu kırıştırdı.

“Beş düğümle serpilecek büyü.” Sağ elimin yeşil başparmağını ortaparmağıma değdirerek tanrıçanın enerjisini annenin adaletli ruhuyla birleştirdim.

“Şuna bak,” dedi Fernando tepesinde gezinen beş köşeli gümüş yıldız bakarak. “Sanırım kimse bana büyü yapmamıştı.”

“Altı düğümle tamamlanır büyü.”

Yıldız bir kamçı sesi çıkararak alçaldı ve Matthew’u, şaşırıp kalan Baldwin’le Marcus’u ve eğlenen Fernando’yu halkalarının ve kıvrımlarının içine alarak sarmaladı. Bir parmak hareketiyle yıldızı sıkıştırıp bağlanmalarını sağladım. Sonra debelendikçe daha sıkı bağlanmalarını sağlaması için fazladan bir kıvrım ekledim.

“Bizi kement atarak yakaladın!” diye bağırdı Marcus.

“Diana bir yaz Montana’ya kampa gitmişti,” dedi Sarah. “Kovboy olmak istiyordu. *Bunu* yapmayı öğrettiklerinden haberim yoktu.”

“Benimle konuşmak mı istemiştin, Baldwin?” dedim yavaşça gruba yaklaşırken. “Kulaklarımı açtım.”

“Çöz beni,” dedi Baldwin dişlerinin arasından.

“Elinin kolunun bağlı olması eğlenceli oluyor muymuş?” diye sordum.

“Söylemek istediğin şeyi anlattın,” dedi kayınbiraderim.

“Ah, yapma ama,” dedim. “Ne zamandan beri fikrini değiştirmek bu kadar kolay oldu? Gördüğün gibi, hak ettikleri zaman insanların bağlanmasına ben de karşı değilim, Baldwin. Ama ailenin bu dalında çocukları kuklaya çevirip sıkı sıkı bağlama işi artık bitti.”

“Eğer Rebecca’da kan öfkesi varsa...”

“Eğer Becca’da kan öfkesi varsa. Eğer Philip dokuyucuysa. Eğer, eğer, eğer,” diye sözünü kestim. “Bekleyip görmemiz gerekecek.”

“Sana testleri yapmanı söylemiştim,” dedi Baldwin, Matt-hew’u tutmaya çalışarak. Bu hamlesi planladığım gibi bağlarının sıkılaşmasına neden oldu.

Ysabeau elinde şişelerle dolu hasır bir sepetle geldi. Sahneyi inceleyip gülümsedi.

“Aile toplantılarını ne kadar özlemişim,” dedi. “Bu sefer ne yaptın, Baldwin?”

“Tek yapmaya çalıştığım, bu ailenin kendini yok etmeye çalışmasını önlemek,” diye bağırdı Baldwin. “Rebecca’nın neden olabileceği sorunları görmek sizin için neden bu kadar olanaksız? Çocuk, insanları ısırarak etrafa dolaşamaz. Onda kan öfkesi varsa başkalarına da geçirebilir.”

Jack kucağında Becca'yla odaya girdi. Kollarını Jack'in boynuna dolamış, gözleri kızarmıştı. Bir süredir ağladığı belliydi.

"Kesin. Hepiniz kesin artık," dedi Jack hırsla. "Becca'yı üzüyorsunuz."

Jack'in sesi duygu doluydu ama mucize eseri gözlerinde kan öfkesinden iz yoktu. Çocukların genel olarak Jack'in üzerinde dengeleyici bir etkisi vardı; onların iyi olmasını sağlama sorumluluğu, hissedebileceği bütün duygu ve kaygıları bastırıyormuş gibi.

"Becca daha *bebek*," dedi Jack. "Kimsenin canını yakamaz. O yumuşak, tatlı ve güven dolu. Becca'nın olduğu gibi biri olduğu için cezalandırılması gerektiğini nasıl düşünebilirsiniz?"

"Ağzına sağlık, Jack." Agatha gururla ışıldıyordu.

"Babam ben çocukken olanların benim suçum olmadığını söyleyip duruyor. Benimle ilgilenmesi gereken adamın canımı yaramaz ya da kötü veya bir fahişenin oğlu olduğum için ya da söylediği şeyler yüzünden yakmadığını söylüyor," diye devam etti Jack.

Becca, Jack'e söylediği her şeyi anlıyormuş gibi bakıyordu. Küçük, narin parmaklarından birini uzatıp hafifçe dudaklarına dokundurdu.

Jack konuşmasına devam etmeden önce durup ona güven verici bir gülümsemeyle baktı.

"Annem ve babam bana *güveniyor*," dedi Jack. "Bu da hayatımda ilk defa bana benim de kendime güvenebileceğimi hissettiriyor. Ailelerin yapması gereken budur... birbirlerine emir yağdırıp kimsenin tutmasının gerekmediği sözler verdirmek değildir."

Jack'in konuşmasından o kadar etkilenmişim ki bağlama büyümü tutmayı unuttum. Yere düşerek de Clermont erkeklerinin ayaklarının dibinde parlak ve ışıltılı bir yıldız oluşturdu.

Minik omuzlarında şimdiden pek çok umut ve beklenti taşıyan ailenin en genç erkeği bir eliyle Marthe'nin elini, diğeriyle

Apollon'un kuyruğunu tutarak merdivenden bebek adımlarıyla indi. Üçü küçük ama birbirine bağlı bir ekip olmuştu.

"Am-ca!" dedi Philip, Baldwin'i gördüğü için çok mutlu olarak.

"Bağımsızlık Günü için bir kutlama planladık," dedim. "Havai fişek gösterisini izlemek için kalacak mısın, Baldwin?"

Baldwin tereddüt etti.

"Eğlencenin başlamasını beklerken seninle gezintiye çıkabiliriz," dedi Matthew üvey ağabeyine. "Eski günlerdeki gibi."

Becca yere indirilmek için debelendi. Jack onun ayaklarını yere bastırır bastırmaz doğruca Baldwin'e koştu, büyümün kalıntılarının üstünden geçerken adımlarını sağlam basıyordu ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"At?" dedi amcasına bütün cazibesıyla gülümseyerek.

Baldwin onun elini tuttu. "Elbette, *cara*. Sen ne istersen."

Baldwin yenilmişti ve bunu biliyordu. Ama bana bakışı, çocuklar konusundaki anlaşmazlığımızın henüz sona ermediğini belirtiyordu.

Her seferinde olduğu gibi, gösteri zamanında hazır olmadığı için saat 22.37'de başladı.

Marcus'la iş için kusursuz bir görev dağılımı yapmıştık. Ateş kısmı bendendi. İş kısmı da ondan.

Aile hendekte açılarak gösteriyi her açıdan izleyebilmek için hazır bekleyen teknelere binerken Marcus etrafta oradan oraya koşup havai fişeklerin hazır olduğundan emin oluyordu. Eve kadar giden uzun ılık zincirini elektriğe taktı. Onlar yandıktan sonra ağaçlar, dallarına yüzlerce ateşböceği yerleşmiş gibi ısıldamaya başladı. Sonra müziği açtı. Handel'le hem Amerikan hem Fransız devrimlerinin askeri marşlarının coşkulu bir karışımıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Marcus arkamdan yaklaşarak.

“Olabileceğim kadar,” dedim.

Saman balyasının üzerinde durup bir okçunun uzun ve dik duruşuna geçtim. Sol kolumu öne uzatıp sağ kolumu geri çektim. Işıldayan bir yay belirdi, gümüş uçlu bir ok da ona eşlik ediyordu.

Hendekten ancak vampir görüşüne sahip olanlar karanlıkta hatlarımı seçebilirdi. Geri kalanlar ancak gece göğünde aydınlık olan ok ve yayı görebilirdi.

Parmaklarımı bırakınca ok ileri fırladı, yay şeklinde bir alev Marcus’un havai fişeklerinden ilkinе doğru ilerledi: yere saplanmış direklerin üzerinde duran bir dizi ışıklı çarkıfelekti. Ok doğruca aralarına dalıp teker teker yaktı. Dönerek ışık saçmaya başladılar, renkleri parlak ve neşeliydi.

Keyifli nidalarla ikizlerin coşkulu alkışları fon sağlarken Marcus hızla Roma maytaplarının arasından geçti. Teker teker havaya fırlayıp Apollon’la çocukları rahatsız etmediği belli olan hafif bir patlama sesiyle binlerce yıldızla dönüştüler. Gürültüyü azaltmak ve hayvanları yatıştırmak için onlara susturma büyüsü yapmıştım.

Sonunda final zamanı geldi. Marcus’la ateş ve su üzerindeki gücümü kullanarak sadece çocukları değil, yetişkinleri de büyüleyecek bir şey yaratmaya karar vermiştik. Yaya yeni bir ateş oku yerleştirip doğruca göğü hedef aldım.

Alev topu yükseldikçe yükseldi. Uçarken canlı yeşil bir kuyruk belirdi. Kuyruk uzadı ve top bir ateşejderinin şeklini almaya başladı.

Cadiateşinden yapılmış bir ok daha hazırlayıp havaya fırlattım. Bu seferki altın rengi ve çok parlaktı, şekil değiştirerek ve bükülerek gökte ateşejderini kovalayan küçük bir griffine dönüştü.

Büyüm tükenmeye yüz tutarken son canlı okumu alıp onu da hendeğe gönderdim. Sihirli alevler suyun üstünde gezinip hayran izleyicilerin teknelerini geçerken yüzeyi tıslayıp kabardı. Balıklar, deniz canavarları, deniz kızlarıyla erkekleri sabun köpüklerinden yapılmış heykelcikler gibi havaya fırladı, patlayıp hayal gibi gözden kaybolmadan önce ısıldayıp dans etti.

Ateşjideri ve griffin solup gözden kayboldu. Ateş saçan çarkifeleklerin dönüşü durdu.

Matthew havai fişek gösterimizin ardından gelen sessizliği programda olmayan bir ilaveyle bozdu.

“Öyle bir şeyiz ki biz / Hayallerden yapılmış / Hayaller de bizden yapılır,” dedi Matthew usulca, *“ve küçük yaşamımız / Uykuyla çevrelenir.”*

Çocuklar yatırıldıktan sonra yetişkinler mutfakta toplandı.

“Daha önce mutfakta bu kadar zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum,” dedi Baldwin ona hiç tanıdık gelmeyen bir yermiş gibi etrafına bakınarak. “Hoş bir oda olduğunu söylemem gerek.”

Sarah’yla birbirimize gülümsedik. Baldwin’in evcilleştirilme işlemi başlamıştı.

“Yarın geç saatlere kadar uyumalısın, *mon coeur*,” dedi Matthew sırtımı sıvazlayarak. “Bu gece çok enerji sarf ettin.”

“Buna değerdı.” Şampanya kadehimi kaldırdım. Ysabeau haklıydı. Onunki normalde içtiğimizden çok daha iyiydi. “Yaşama, bağımsızlığa ve mutluluk peşinde koşmaya.”

Aile kadeh kaldırdı, hatta Fernando’nun kadehini Baldwin’inkine dokundurduğunu bile gördüm, bu de Clermont ailesinin bir gün daha kusursuz bir birlik oluşturabileceğine dair açık bir işaretti.

“Hadley’de kutlamak için ne yaptıklarını merak ediyorum,” dedi Marcus. “Bu komik. Evimi hiç düşünmeden onlarca yıl

geçirdikten sonra her şeyi bir anda geri getiren bir şey oluyor. Bu gece de saman kokusu ve havai fişeklerin titrek ışığıydı.”

“Hadley’yi en son ne zaman gördün?” diye sordu Sarah.

“Amerika’dan 1781’de ayrıldığımda. Neredeyse geri dönecektim... bir keresinde. Ama onun yerine New Orleans’a gittim,” diye yanıtladı Marcus. “Fakat Phoebe’yle tanıştığımдан beri tekrar gitmeyi düşünüyorum. Onu oraya götürmeyi hayal ediyorum, Obadiah’yı öğrendikten sonra. Tabii ondan sonra hâlâ beni isterse.”

“İsteyecek.” Bundan emindim.

“Hadley’ye gelince, ne zaman istersen oraya dönebilirsin,” dedi Matthew. “Ev senin.”

“Ne?” Marcus şaşırılmış görünüyordu.

“Lazarus Şövalyeleri’nin bütün gayrimenkul kayıtlarını incelemediğin belli oluyor,” dedi Matthew kuru kuru. “Onu annenden satın aldım, o ve ailenin kalanı Pennsylvania’ya taşınmadan hemen önce. Patience’in kocası hak kazandığı savaş tazminatını arazi başışı olarak aldığı zaman.”

“Anlayamıyorum,” dedi Marcus uyuşmuş gibi. “Oraya geri dönmeyi isteyebileceğimi nasıl bilebilirsin?”

“Çünkü orası senin evin ve doğduğun topraklar,” dedi Matthew. “Orada başına korkunç şeyler gelmiş ve hiçbir çocuğun yaşamaması gereken şeyler yaşamışsın.”

Matthew’u düşündüm, Marcus gibi o da babasının hasta bir adam olarak yaşamasındansa Philippe’in yaşamını sonlandırmayı seçmişti. Bunlar onun için boş sözler değildi. Kalbinden... ve deneyimlerinden gelenleri söylemişti.

“Zamanın eski yaraları iyileştirme gücü vardır,” diye devam etti Matthew. “Sonra bir gün geliyor ve artık eskisi kadar canımızı yakmıyorlar. Umarım senin için de öyle olur. Babanın anısı

hâlâ taze ve keskinen bile senin Hadley'yi ne kadar sevdiğini görmüştüm, 1781'de."

"Bu yüzden çiftliği satın aldın," dedi Marcus dikkatle. "Ve sakladın."

"Ve ilgilendim," dedi Matthew. "Toprak o zamandan beri işletiliyor. Onu yapabileceğim kadar uzun süreliğine Pruitt'lere kiraladım."

"Zeb'in ailesine mi?"

Matthew başını salladı.

Marcus duygulara boğularak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Gizli elin her zaman ezen bir yumruk olması gerekmiyor," dedi Matthew'a sevgiyle bakan Ysabeau şefkatle. "Gençken kısıtlama olarak algıladığımız dokunuş, yaşamlarımızın ilerleyen dönemlerinde bize huzur veriyor."

"Hepimiz Philippe'in kurallarının altında ezildik, Marcus," dedi Baldwin. "Başka türlü olabileceği, hatta olması gerektiği hiçbirimizin aklına gelmedi."

Marcus bir an amcasının sözlerini düşündü.

"Ben başta, olanlar için Matthew'u suçladım. O bana özgürlüğümü elimden almaya çalışan, uzun bir ataerkil soyun son temsilcisi gibi gelmişti," dedi Marcus. "Onun da benim Hadley'de yakalandığım sadakat ve itaat tuzağına yakalandığını anlamam uzun sürdü. Matthew'un New Orleans'a gelip yaptığım şeye son vermekte haklı olduğunu anlamam daha da uzun sürdü."

Yüzündeki ifadeden Matthew'un bunu ilk kez duyduğunu anlayabiliyordum.

"Kendi çocuğum olamayacak kadar gençtim. Vanderslice'la dersimi almış olmam lazımdı. Ama fazlasını yapmaya devam ettim. Geldiğin zaman New Orleans'a gelmemiş olsaydın kim bilir neler olurdu, Matthew. Çok daha kanlı olurdu... bu kadarından eminim."

Marcus mutfağın ortasındaki tezgâha yaslandı, parmakları ahşabın üzerindeki kaba çizik ve oyukların üzerinde geziniyordu.

“Hayatımın o dönemini ne zaman düşünecek olsam tek hatırladığım şey cenazeler. New Orleans yolculuğum bir cenazeyle başlamıştı ve şehirden daha yüzlercesi yaşandıktan sonra ayrıldım,” dedi sakince. “Başkaları New Orleans’ı düşününce aklına parlak renkler, kahkaha ve geçit törenleri geliyor. Ama daha karanlık bir tarafı var... o zaman da vardı.”

Gelecek

OCAK 1805-EYLÜL 1817

Marcus buz gibi bir ocak sabahının ilk saatlerinde evine dönerken yaşlı, buruşuk bir adamın normalde sakin olan Herring ve Christopher sokaklarının kesişiminde gençlerden oluşan bir çete tarafından tartaklandığını gördü. Ahşap evlerle dükkânların kepenkleri kapalıydı ve yoldan geçen, müdahale edebilecek kimse yoktu. Adamın uzun paltosu yere düşürülüp zorla kaldırılmış ve tekrar yere düşürülmüş gibi pislik kaplıydı.

“Defolun,” dedi adam elindeki toprak testiği oğlanlara sallayarak. Peltek konuşması bir süredir içtiğini gösteriyordu. Hem de çok içtiğini.

“Yapma ama dede. Vatanseverliğin nerede kaldı senin?” diye alay etti oğlanlardan biri. “Biraz eğlenmek hepimizin hakkı değil mi?”

Toplanan serseriler yuhalayarak ona katıldı ve adamın etrafındaki daire küçüldü.

Marcus gençleri dirsekleriyle sağa sola iterek hızla ilerledi. Kalabalık dağıldı. Yaşlı adam tuğla duvara yaslanıp sinmişti, dengesiz duruyor, gözleri boş bakıyordu. Etrafını korkunun ve idrarın ekşi kokusu sarmıştı. Teslim olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

“Canımı yakma,” dedi adam.

“Bay Paine?” Marcus adama baktı. Kir tabakalarının ve pis, dağınık beyaz saçların altında tanıdık bir yüz vardı.

Paine, Marcus’a dost mu yoksa düşman mı olduğundan emin olmak ister gibi gözlerini kısarak baktı.

“Ben Marcus... Marcus de Clermont.” Dostça elini uzattı. “Paris’ten.”

“Hey, bayım, sıranızı bekleyin,” dedi oğlanlardan biri. Yumrukları kanlıydı ve soğuktan burnu akmıştı.

Marcus ona dönüp dişlerini gösterdi. Oğlan gözlerini açarak geriledi.

“Kendinize başka eğlence bulun,” diye homurdandı Marcus.

Gençler ne yapacaklarını bilemeden yerlerinde kaldı. Sürü liderleri olan bozuk ciltli, ön dişleri eksik, çam yarması gibi iri, ergenlik çağındaki zorba, Marcus’a saldırmaya karar verdi. Yumruklarını kaldırarak öne çıktı.

Marcus onu bir vuruşta yere serdi. Oğlanın arkadaşları onu sürükleyerek uzaklaştırırken omuzlarının üzerinden kaygılı bakışlar atıyordu.

“Teşekkür ederim, dostum.” Thomas Paine titriyordu, kolları ve bacakları hem olanlar hem de içtiği sert içki nedeniyle titriyordu. “Adım ne demiştiniz?”

“Marcus de Clermont. Büyükannem ve babamı tanırdınız,” diye açıkladı Marcus rom testisini Paine’in elinden alarak. “Sizi evinize götürelim.”

Paine güçlü bir alkol, mürekkep ve salamura et kokusu karışımı yayıyordu. Marcus burnunu takip ederek bu koku bileşimini kaynağına kadar izledi: Herring Sokağı’nın en güneyindeki ev sırasının ortasında, ahşap bir pansiyondu. İçeride yanan mumların ışığı panjurların arasındaki boşluklardan dışarı sızıyordu.

Marcus kapıya vurdu. Kapıyı brendi rengi gözleri ve gümüşle karışık kumral bukleleri olan otuzlarının sonlarında çekici bir

kadın açtı. Yanında iki oğlan duruyordu, birinin elinde şömine demiri vardı. “Mösyö Paine! O kadar endişelendik ki!”

“Onu içeri getirebilir miyim?” dedi Marcus. Paine cansızmış gibi kollarından sarkıyordu. Kısa yolculukları sırasında kendinden geçmişti. “Madam?..”

“Madam Bonneville, Mösyö Paine’in dostuyum,” diye açıkladı kadın aksanı keskin bir İngilizceyle. “Lütfen onu içeri getirin.”

Marcus Herring Sokağı’ndaki pansiyonun eşliğinden içeri adımını attığı anda işle geçen yalnız yaşamını canlı sohbetler ve bir ailenin ilgisiyle değiştirmiş oldu. Bonneville ailesi beyin kanaması geçirmeye meyilli ayyaş Paine’le ilgilenmekle kalmayıp Marcus’la da ilgilendi. Hastanedeki işinden ya da Stuyvesant Sokağı yakınındaki evinde özel hastalarına baktığı yoğun günlerden sonra Herring Sokağı’na dönmek alışkanlık halini almıştı. Fransa Paine’i dışlamıştı ve Marcus’un Amerikalı tanıdıkları eski devlet adamının din hakkındaki radikal fikirleriyle artık alay ediyordu. Ama Marcus’un, sokaktakilerin seslerine kulak misafiri olabilmeleri için kanadını hafifçe kaldırdıkları giriş katının güneye bakan penceresinin önünde Paine’le oturmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Masalarında her zaman kitaplar olur, Paine’in gözlüğü ve içinde koyu renk bir sıvı olan sürahi de eksik olmazdı. Güncel olayları konuşmayı bitirince Paris’te yaşadıkları zamana ve Dr. Franklin gibi ortak tanıdıklarına geçerlerdi.

Marcus yanında kendi *Sağduyu* nüshasını da getirmişti, o kadar çok okunmuştu ki kâğıdı artık ele kaygan ve yumuşak geliyordu, bazen bazı bölümlerini yüksek sesle okurdu. O ve Paine iki devrimin başarılarının yanı sıra başarısız noktaları hakkında da konuşurdu. Kolonilerin kraldan ayrılması, Paine’in umduğu kadar büyük bir eşitlik getirmemişti. Amerika’da, devrimden önce olduğu gibi, ayrıcalıkların ve servetin kalıtsal olarak geçmesi

söz konusuydu. Ve Bağımsızlık Bildirgesi'nin ikinci paragrafında belirtilenlere rağmen hâlâ zencileri köle yapmak mümkündü.

"Arkadaşım Joshua Boston, Thomas Jefferson 'bütün insanlar eşit yaratılmıştır' diye yazdığında onun kendisi gibilerle Pruitt'ler gibi insanların eşit olduğunu düşündüğüne inandığım için aptal olduğumu söylüyor," diye itiraf etti Marcus, Paine'e.

"Amerika ideallerine uygun olarak yaşamaya başlayınca kadar durmamalıyız," diye karşılık verdi Paine. O ve Marcus sık sık köleliğin kötülükleri ve kalkmasının gerekliliği üzerinde konuşurdu. "Hepimiz kardeş değil miyiz?"

"Bence öyle," dedi Marcus. "Belki de bu yüzden nereye gidersem gideyim yanımda Bağımsızlık Bildirgesi'ni değil, sizin sözlerinizi taşıdım."

Haftalar geçtikçe Marcus, Paine'in refakatçisi Marguerite Bonneville'i tanımaya başlamıştı. Madam Bonneville ve kocası Nicholas, Paine'le Paris'te tanışmıştı. Bonneville Paine'in eserlerini basmış, yetkililer matbaasını kapamaya çalışınca da kaçmıştı. Paine 1802 sonbaharında Amerika'ya dönerken Madam Bonneville ve çocuklarını da yanında getirmişti. Marcus, Madam Bonneville'le Fransızca konuşmaya başladıktan sonra yakınlaşmışlardı. Çok geçmeden sevgili olmuşlardı. Madam Bonneville yine de Paine'e bağlı kalarak taşradaki çiftliğini ve şehirdeki işlerini idare ettiği gibi sorumlulukları, yazışmaları ve kötüye giden sağlığıyla da ilgilenmeyi sürdürmüştü.

Devrime ses veren adamın, insanların dünyasından sessizce göçüp gittiği 1809 Haziranının sıcak ve nemli gününde Marguerite de Marcus da Paine'in başucundaydı.

"Öldü." Marcus şefkatle Paine'in ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi. Paine'in 1794'te Paris'teki Luxembourg Hapishanesi'nde geçirdiği sene onu güçsüzleştirmişti ve Marcus dostunun sert içkilere olan düşkünlüğünün sonunu hızlandırdığını biliyordu.

“Mösyö Paine hem iyi hem de büyük bir adamdı,” dedi Madam Bonneville. Gözleri yaşlardan şişmişti. “Bizi Amerika’ya getirmese başımıza neler gelirdi, hiç bilmiyorum.”

“Tom olmasa kim bilir herkes nerede olurdu.” Marcus tahta ilaç çantasını kapadı, merhem ve iksir dönemi kapanmıştı.

“Arzusunun New Rochelle’e, Quaker’ların arasına gömülmek olduğunu biliyorsun,” dedi Madam Bonneville.

Paine’in vasiyetini nerede sakladığını ikisi de biliyordu: mutfak dolaplarının arkasındaki ince tahta panelin arkasına.

“Ben onu oraya götürürüm,” dedi Marcus. Otuz kilometreden fazla yol vardı ama bedeli ve yolun uzunluğu ne olursa olsun dostunun son arzusunu yerine getirmeye hazırdı. “Ben bir yük arabası bulurken sen onun yanında bekle.”

“Biz de geliyoruz.” Madam Bonneville elini Marcus’un koluna koydu. “Çocuklar da ben de onu terk etmeyeceğiz. Seni de.”

Yaz alacakaranlığının son ışıklarıyla New Rochelle’e vardılar. Yolculuk bütün gün sürmüştü. Paine’in ölü bedenini taşıyan yük arabasını iki siyahi sürüyordu. Ölü bir adamı yaz sıcağında Connecticut kadar uzak bir yere taşımaya razı olan Marcus’un bulabildiği tek ekipti. Yanına gittiği ilk üç kişi, yolculuğu teklif ettiğinde yüzüne gülmüştü. Şehirde yapacak bir sürü iş vardı. Neden çürüyen bir cesedi kıyı boyunca taşıyacaklardı ki?

Marcus yük arabasının yanında ata biniyor, Marguerite’le büyük oğlu Benjamin onlara atlı arabayla eşlik ediyordu. New Rochelle’e vardıklarında Paine’i gömmek için geç bir saat olduğundan kendilerine bir han buldular. Marcus ve Bonneville’ler bir odayı paylaşırken sürücüler Aaron ve Edward atlarla birlikte ahırda uyudu.

Ertesi sabah Marcus ve Marguerite, Quaker mezarlığından geri çevrildi.

“O bizim kardeşimiz değildi,” dedi alçak taş duvarlardan içeri girmelerine engel olan yaşlı adam.

Marcus adamla tartıştı, işe yaramayınca onun vatanseverliğini ateşlemeyi denedi. Bu da, Marcus’un acıma ve suçluluk duygularını harekete geçirme denemeleri de başarısız oldu.

“Kardeşlik buraya kadarmış,” dedi Marcus arabasının kapısına çaresizce vururken öfkeyle.

“Ne yapacağız?” diye sordu Marguerite. Yorgunluktan yüzü bembeyaz olmuştu ve üzüntüden gözlerinin altında mor halkalar vardı. “Bu adamları daha ne kadar tutabiliriz, bilmiyorum.”

“Onu çiftliğe gömeceğiz,” dedi Marcus güven vermek için elini sıkarak.

Paine’in yaz günlerinde altında oturduğu, kalın yaprakları onu güneşten koruyan ceviz ağacının altına mezarı Marcus kazdı. Bu Marcus’un, yaşlı bir ağacın köklerinin arasına kazdığı ikinci mezardı. Bu kez vampir gücü ve Paine’e duyduğu sevgi işini kolaylaştırmıştı.

Aaron, Edward, Marcus ve Benjamin Bonneville, Paine’i toprağa koyarken etrafta rahip veya Tanrı’nın sözlerini söylebilecek herhangi biri yoktu. Marguerite topladığı çiçeklerden yaptığı buketi kefene sarılmış bedenin üzerine koydu. Sürücüler işleri biter bitmez ayrılıp New York’a dönmüştü.

Marcus ve Marguerite hava kararana kadar mezarın başında durdu, oğulları Benjamin ve Thomas da sessizce ortalarında duruyordu.

“Senin bir şeyler söylemeni isterdi, Marcus.” Marguerite ona bakışlarıyla cesaret verdi.

Ama Marcus’un Tanrı’ya, hatta kiliseye ve ölümden sonraki yaşama bile inanmayan bir adamın mezarının başında söylemek için uygun bir şey aklına gelmedi. Thomas Paine dinin, zorbalığın en kötü biçimi olduğuna inanırdı çünkü ölümden

sonra, hatta sonsuza kadar peşinizi bırakmıyordu... henüz bu kadarını yapmayı başarabilen bir kral veya despot olmamıştı.

Sonunda Marcus, Thomas'a onun sözlerini tekrarlamaya karar verdi.

“Vatanım dünyamdır ve dinim iyilik yapmaktır.” Bir avuç toprak alıp mezarın üzerine serpti. “Sen huzur bul, dostum. Şimdi başkalarının senin işini devam ettirmesinin zamanı.”

Thomas Paine'in ölümü önceki yüzyılın sona ermesinin başaramadığı şeyi yapıp Marcus'un eski yaşamıyla olan bağıını koparmasını sağladı. Marcus yarım yüzyıldan fazladır dünyadaydı ve bu süre boyunca Hadley'nin, ailesinin ve Bağımsızlık Savaşı'nın onu çektiğini hissetmişti. Paine de öldüğüne göre, kayıplarla ve hayal kırıklıklarıyla dolu dönemden artık geriye bakmasını gerektirecek bir şey kalmamıştı. Marcus kendine, içinde geçmişin yer almadığı bir gelecek bulmak zorundaydı ve bu arayışının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Geleceğini Amerika'nın güney sınırında, ihtiras dolu New Orleans şehrinde buldu.

“Siz ne zaman gelmiştiniz?” diye sordu Marcus, Saint-Domingue'den gelen on sekiz yaşındaki genç hastasına. İspanya ile Fransa arasındaki savaştan kaçmak zorunda kalan mülteciler bir zamanlar vatanları olan adadan New Orleans'a akın etmeyi sürdürüyordu.

“Salı,” diye cevap verdi adam. Günlerden cumaydı.

“Çiçek hastalığına karşı aşılanmış mıydınız?” diye sordu, hastasının boynuna dokunup sarılık belirtisi arayarak gözkapaklarına bakarken Marcus. Jenner'ın çiçek hastalığını önlemek için sığırcı çiçeği hastalığının kullanıldığı yeni ve daha güvenli olan yöntemi tıp dünyasında devrim yaratmıştı. Marcus bedenini

hastalıklara karşı verdiği tepkileri temel alan etkili tedavilerle hastalar için daha parlak bir dönemin başladığından emindi.

“Hayır, mösyö.”

Marcus onu muayene ettikten sonra adamda çiçek hastalığı ya da sarı humma veya şehir sakinlerinin kalbine dehşet salan o çok bulaşıcı diğer hastalıkların hiçbirinin olmadığını düşündü. Bunların yerine ishali ve kusması kolerayı düşündürüyordu. New Orleans’ın kötü kanalizasyon sistemi, kalabalık olması ve fakirlik nedeniyle kolera yaygın ve her zaman görülen bir salgındı.

“Size bunun çiçek hastalığı değil de kolera olduğunu memnuniyetle söyleyebilirim, efendim,” diye belirtti Marcus teşhisini kayıt defterine not ederken. Hastalarını yaşlarına, hangi gemilerle geldiklerine, şehrin neresinde yaşadıklarına ve aşılama veya aşı olup olmadıklarına göre takip ediyordu. Bunun gibi tıbbi kayıtların New York’ta yeni humma salgınları baş gösterdiğinde Marcus’a hızlı tepki vermesi konusunda çok yardımcı olmuştu ve burada, New Orleans’ta şehir yetkilileri için şimdiden önemli bir kaynaktı.

“Kolera mı? Beni öldürür mü?” Genç adam adeta dehşete kapılmıştı.

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi. Adam genç ve sağlıklı görünüyordu. Bu hastalığı en ağır geçirenler çocuklar ve yaşlılardı... yine de Marcus’un, bunun New Orleans için de geçerli olup olmadığını anlamak için bekleyip görmesi gerekecekti.

Yeni hastası için ilaç hazırlamak üzere karıştıracağı tentür ve otları toplarken izlendiğine dair o huzursuz, gizemli duyguyu hissetti. Başını ilaçlarını ve başarılı olup olmadıklarını kaydettiği tıbbi formül defterinden kaldırdı. Sokakta, Marcus’un küçük ecza dükkânının karşısında bir adam duruyordu. Orta boylu ve yapılıydı, üzerinde iyi dikilse de tam bedenine oturmamış bir takım vardı. Elindeki iskambil kâğıtlarını karıştırarak Mar-

cus'un her hareketini izliyordu. Marcus onun yeşil gözlerinden uzaktan bile etkilenmişti.

"İşte. Size bir paket ilaç hazırladım." Marcus bulantı ve kramplar için nane, kafur, biraz da haşhaş karıştırmıştı. "Kaynar suyun içine bir kaşık koyup ılık için... sıcak olmasın. Hepsini bir seferde içmeyin yoksa çıkarmak zorunda kalırsınız. İstirahat etmeye çalışın. Bir haftaya kadar kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Hasta, hizmetlerinin karşılığını ödedikten sonra Marcus sokağa çıktı.

Kendisini vampir olmayan birinin izlediğinden emindi ama büyükbabasının onu gözetlemek için neler yapabileceğini kestirmek imkânsızdı, buna sıcakkanlı bir casus tutmak da dahildi. De Clermont'ların onu New Orleans'ta bulmasının yıllar alacağını ummuştu ama belki de Philippe, Marcus'un bildiğinden daha güçlüydü.

"Benimle bir işiniz mi var?" diye sordu Marcus.

"Doktor olmak için fazla genç değil misiniz?" Adam güneyli kolonicilerin yavaş, neşeli konuşmasıyla bir parça Fransız aksanı ve yerel diyalektin doğal olmayacak kadar zorlama gelen tınısıyla konuşuyordu. Bu adam her kimse, bir şey saklıyordu.

"Nerelisiniz?" diye sordu Marcus. "Buralı değilsiniz. Benim tahminim Virginia olurdu."

Adam gözlerini kırıştırdı.

"Doktora mı ihtiyacınız var?"

"Hayır, Yanki. Yok." Adam uzun bir tütün şeridi tükürdü. Oluklardan akan kir denizinin üzerinde yüzen yumurta kabuğunun batmasına neden oldu.

Marcus boyası soyulan kapıya yaslandı. Bu adamda merak uyandıran bir şey vardı. Küstah samimiyetsizliği ile samimi cazibesinin karışımı Marcus'a Vanderslice'ı hatırlatıyordu. Ne-

redeyse yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen Marcus eski dostunu hâlâ özlüyordu.

“Adım Chauncey,” dedi.

“Biliyorum. Genç Doktor Chauncey şehrin dilinden düşmüyor. Kadınlar size âşık ve erkekler de sizi gördükten sonra kendilerini sağlıklı ve yıllardır hissetmedikleri kadar iktidarlâ hissettiklerine yemin ediyor. Bana sorarsan tam bir dolandırıcılık.” Adam gülümsemesiyle sözlerini yumuşattı. “Ransome Fayreweather, hizmetinizdedir.”

“O iskambil kâğıtlarını kumardan anlayan biri gibi karıştırıyorsunuz,” dedi Marcus. Ransome’ın becerikli parmakları ona Fanny’nin kâğıt destelerini idare edişini anımsatmıştı.

“Biraz.” Fayreweather kâğıtları karıştırmayı hiç bırakmamıştı, kartlar elinde yumuşak ve hızlı hareket ediyordu.

“Belki bir ara oynayabiliriz,” diye teklifte bulundu Marcus. Fanny’yle oynarken birkaç numara öğrenmişti, Fayreweather denilen adamın karşısında numaralarını sergileyebileceğini düşünmüştü.

“Göreceğiz.” Fayreweather şapkasını abartılı bir nezaketle eğerek selamladı. “Size iyi günler, Doktor Chauncey.”

Marcus Fayreweather’ı tekrar göreceğinden emindi ve haklı çıktı. İki hafta sonra onu Place d’Armes’da fark etti, siyah örtüsünü tutması için üzerine bir insan kafatası koyduğu küçük masada ilaç satıyordu. New Orleans’ın kahverengi, siyah, kızıl, beyaz ve aradaki bütün ten renklerine sahip halkı Fransızca, İspanyolca, İngilizce ve Marcus için yabancı dillerde konuşarak meydanda geziniyordu.

“Aşı olmuş muydunuz?” diyordu Fayreweather, Marcus’un taklidini yaparak.

“Evet, efendim,” diye yanıtladı muhtemel kadın hastası. “En azından yapılanın aşısı olduğunu sanıyorum. Cadılardan biri kolumu tavuk ayağıyla çizip üzerine tükürmüştü.”

Marcus dehşete kapıldı.

“Kolera olduğunuzu açıklamaktan memnuniyet duyuyorum, madam. Tam da size göre bir ilacım var. Chauncey’nin İksiri... kendi reçetem.” Fayreweather yeşil bir şişe uzattı.

Marcus, Fayreweather’ın New Orleans’a yeni gelen, kuzeyli tıp harikası Doktor Chauncey taklidini izlemeyi sürdürdü. Birkaç hastadan sonra dalavereci onun farkına vardı. Fayreweather ona bakınca Marcus uzun şapkasına dokundu.

Fayreweather toparlanmaya başladı. Telaşlı görünmüyordu ama Marcus hafif bir korkunun kokusunu aldı ve kalbinin hızlandığını duydu.

“Doktor Chauncey, kanlı canlı karşınızda,” dedi Marcus, Fayreweather’a yaklaşırken. “Sizi dükkânınızdan çıkarıp sokaklara getiren nedir?”

“Paranın kokusu,” diye karşılık verdi Fayreweather. “Burada Chartres Sokağı’nda olduğundan daha fazla var.”

“Cabildo’nun sınavını geçip ilaç dağıtma ruhsatı aldığınız için tebrik ederim.” Marcus kurukafanın altına sıkıştırılmış kâğıt parçasını çekip aldı. Marcus’un şarlatan olmadığını, itibarlı bir hekim olduğunu kanıtlamak için dükkânının duvarına astığı belgeye benziyordu. Yakınlarda bekleyen Garde de Ville grubuna göz attı. Fayreweather’ın şehir polisinin burnunun dibinde halkı dolandırmak için çelik gibi cesareti olmalıydı. “Sınavın üç saat sürdüğünü duymuştum.”

“Öyle, öyle.” Fayreweather kâğıdı Marcus’un parmaklarının arasından kaptı.

“Dinle,” dedi Marcus sesini alçaltarak. “Seni özgürlüğünden mahrum bırakmak gibi bir arzum yok, ekmek parana da

engel olmak istemem ama lütfen taklit edecek başka birini bul.” Şapkasına dokunup uzaklaştı.

Marcus daha birkaç adım atmıştı ki Fayreweather’ın sesi arkasından yetişti.

“Senin numaran ne, dostum?” diye seslendi Fayreweather. Marcus döndü. “Numara mı?”

“Ben sahtekârı gözünden tanırım,” dedi Fayreweather.

“Neden söz ettiğini anlamadım,” dedi Marcus sakince.

“Bana söylemek istemiyorsun, anladım.” Fayreweather gülümsedi. “Ama sırrını keşfedeceğim. Bundan emin olabilirsiniz.”

Place d’Armes’da karşılaşmalarından sonra Fayreweather kalabalık şehirde beklenmedik anlarda karşısına çıkıp durdu. Marcus onu, en sevdiği kahve dükkânının arka tarafında kâğıt oynarken gördü. Chartres Sokağı’nda genç bir dulu baştan çıkar-maya çalışırken tatlı tatlı dil döktüğünü duydu. Fayreweather’ın kemani vardı ve sokak köşelerinde çalarak hayran dinleyici kalabalıkları topluyordu. Gittiği her yerde yaşam ve kahkaha vardı. Marcus kısa sürede adama gıpta etmeye başladı.

Günlük işlerini yaparken gözleri Fayreweather’ı aramaya başlamıştı, adamın alaycı yeşil gözlerini görmez ya da pazar yerinde karşılaşma fırsatı bulamazsa hayal kırıklığına uğruyordu. Bir gün en sevdiği içkili müessese olan Rue de St. Philip’teki Café des Réfugiés’de Fayreweather’la masasını paylaştı.

“Bence bana Ransome diye hitap etmelisin,” diye önerdi Fayreweather kadeh tokuşturmalarının ardından. “Bence senin biraz eğlenmeye ihtiyacın var, Doktor. Yoksa erken yaşlanacaksın.”

Marcus kendini Ransome’ın bütün dünyaya kucak açan işlek liman şehrinde kendilerine yeni bir yaşam kurmak için çabalayan kadın ve erkeklerle çevrili, kumarbaz ve fahişelerden oluşan baştan çıkarıcı dünyasına kaptırmaya başlamıştı. Bazıları

yolcu, diğerleri yük taşıyan, akla gelebilecek her yerden gelen gemiler Mississippi'nin ağzına demir atıyordu.

Marcus çocukluğunda ve devrim sırasında yaralanmış, savaşla ve güçlüklerle sertleşmiş tabakalarını santim santim soymaya başlamıştı. Çevresi Ransome'in arkadaşlarıyla sarılan Marcus için Johannes Ertwein ve Rahibe Magdalene'i köhne bir barda veya genelevde düşünmek tuhaf olsa da, sık sık Tarikat'ta geçirdiği zamanları anımsıyordu. Ransome'in esprilerine gülmeye ve Lafitte'in tavernasında bir fincan kahve eşliğinde siyaset haberleri üzerine konuşmanın yanı sıra dedikodu yapmaya da başlamıştı.

Bu keyifli anlardan birinde Ransome sonunda Marcus'un sırrını onun ağzından almayı başardı.

St. Charles Caddesi'ndeki kumar salonunda puro tütürüp şarap içiyorlardı. Ağır, kırmızı kadife perdeler her şeye ağır bir hava katıyordu ve oyuncuların yayılan gerginlikle tütün dumanı o kadar yoğunlu ki neredeyse insanları boğacaktı.

"Blöfünü görüyorum, Doktor." Ransome masanın ortasına bir avuç fiş attı.

"Beni biraz sıkışık zamanımda yakaladın." Marcus'un parası da fişi de şansı da tükenmişti.

"Tabii bana sırrını söyleyebilirsin ve ödemiş sayarım," dedi Fayreweather. Bu ne zaman Marcus bir talih oyununda kaybetse ortaya sürdüğü bir teklifti.

Marcus güldü. "Asla pes etmiyorsun, değil mi Ransome?"

"Ölüm tam karşımda dursa bile," dedi Fayreweather coşkuyla. "Ona benimle poker oynaması için meydan okur ve herkese yaptığım gibi onu da kandırırım."

Fayreweather Marcus'a, New Orleans'a gelen cebi dolu turistleri dolandırmak için kullandığı numaralardan bazılarını öğretmişti. Fanny olsa Ransome'a bayılırdı, diye düşündü Marcus, halasının dolup taşan evini ve coşkulu ruhunu anımsaya-

rak özlemle. Her geçen yıl kendini daha yalnız ve daha vatan hasretiyle dolu hissediyordu.

“Senin gibi başarılı bir adam için tuhaf bir halin var,” dedi Fayreweather. Bütün hilebazlar gibi Ransome da çok iyi bir gözlemciydi. “Bayağı keyifsiz görünüyorsun, Doktor. Keyifsizliğin için yazabileceğin bir ilaç yok mu?”

“Sadece geride bıraktığım insanları düşünüyorum.”

“Seni anlıyorum.” Ransome gözlerini kırptırdı. “Buraya gelene kadar hepimiz yolda bir şeyler kaybettik.”

“Ben hayatımı kaybedip geri aldım,” dedi Marcus şarabının dibine bakarak. “Evimi terk ettim, sonra geri dönüp yeniden terk ettim. Denizlere yelken açtım, Ben Franklin’le tanıştım ve Thomas Paine’i gömdüm. Üniversite eğitimi aldım ve Paris sokaklarına bir gecede, Edinburgh’da bir yılda öğrendiğimden fazlasını öğrendim. İki kadın sevdim, bir çocuğum oldu ve şimdi de tek başıma burada, New Orleans’ta yıllanmış şarap içip üst üste oyun kaybediyorum.”

“Ben Franklin mi dedin?” Ransome purosunu çiğnedi.

“Aynen,” diye karşılık verdi Marcus şarabından bir yudum daha alarak.

“Oğlum, bence o sen doğmadan önce ölmüştü.” Fayreweather kartlarını masaya koydu. Kent. “Olmadığın biri gibi davranacaksan, uydurdukların konusunda daha dikkatli olmalısın. Bir an neredeyse inanacaktım. Ama sonra Franklin’den söz ettin ve...”

“Ben doğalı elli yıldan fazla oldu,” dedi Marcus. “Ben vampirim.”

“Madam D’Arcantel’le arkadaşlarının dilinden düşürmediği o kan emiciler gibi mi?” diye sordu Ransome.

“Onlar cadı,” dedi Marcus. “Onların söylediği tek kelimeye inanma.”

“Peki,” dedi Ransome gözlerini kısarak. “O zaman sana neden inanayım?”

Marcus omzunu silkti. “Doğru söylediğim için olabilir mi?”

“Evet, doğru söylediğine inanıyorum... hem de ilk defa.”

O geceden sonra Marcus Ransome’a vampir olmak hakkında muhtemelen anlatması gerekenden çok daha fazlasını anlattı. Ransome’ı bataklıklara avlanmaya götürdü ve ona yapmaması gerektiği halde birinin hayatını kurtarmak için yarasına bir damla vampir kanı damlattığını açıkladı. Marcus bir kez daha kendine uygunsuz bir kardeş, Vanderslice onu her haliyle kabul eden birini bulmuştu.

“Neden hepimizi sizin gibi vampir yapmıyorsunuz?” diye sordu Ransome merakla.

“O iş o kadar kolay değil,” diye açıkladı Marcus. “Ben bir çocuk yapmıştım, bir oğul, ama yanlış insanların arasına katıldım ve sonu ölüm oldu.”

“Daha zeki çocuklar seçmelisin,” dedi Ransome, Marcus’u açık bir şüpheyile süzerek.

“Anladım. Sen de vampir olmak için gereken her şeye sahip olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Marcus güldü.

“Öyle olduğumu biliyorum.” Ransome’ın gözleri ani bir arzuyla parladı, sonra normale döndü. “Birlikte bu şehri yüzyıllarca yönetecek bir aile kurabiliriz.”

“Büyükbabam seni iş üzerinde yakalayamazsa,” dedi Marcus.

Ama bu Ransome’ı caydırmadı. Marcus’a onu vampire dönüştürmesi karşılığında para teklif etti. Onu ölümsüz yapmazsa Marcus’u yetkililere ihbar etmekle tehdit etti. Ransome şehrin başına kötü kanalizasyon yüzünden bela olan sıtmadan ölürken, kanı karşılığında Marcus’a kumar salonunu, büyük bir servet ve Marcus’un sahip olduğunu bilmediği, gizli evini vermeyi teklif etti. Ransome Fayreweather sahtekârlık ve dolandırıcılık

sayesinde şehrin eski mahallesinde içki, kumar, fahişelik ve bütün tensel zevklere adanmış tesisini açmaya yetecek kadar para toplamıştı. En kötü günde kâr olarak küçük bir servet kazanıyordu. İyi günündeyse cebine Karun'dan fazla para indiriyordu. Ransome ona çeşitli malları ve yatırımlarının listesinin olduğu hesap defterini gösterdiğinde Marcus şaşkınlığa kapıldı... sonra da hayranlık duydu.

Doğru olmadığını bildiği halde Marcus babalığı ikinci defa denemeye karar verdi. Ransome hayatına dahil olmadan önceki az kahkahalı, az üretken ve bol bol *Sağduyu* okuduğu durgun haline döndürmeye niyeti yoktu. Bunun yerine Ransome'in Domino Kulübü olarak tanınan barını daha da geliştirmek ve New Orleans'ın bütün eğlenceli insanlarını gençliğin keyfini çıkarmak üzere yemek masalarında bir araya gelmekle ilgili planlarına dahil olmak istiyordu.

Ölmekte olan arkadaşına kanını, Ransome'in Coliseum Sokağı'ndaki yeni, büyük evinin gösterişli üst kat banyosunda aktardı.

Vanderslice'in aksine Ransome vampirliği, insanların kanını emmeyi doğasında varmış gibi benimsedi. Marcus onun kanından Ransome'in sekiz yaşında, insanları bir kapı üzerine koyduğu üç ceviz ve bir mısır tanesini kullanarak paralarını aldığı zaman dolandırıcılığa başladığını keşfetti.

Marcus'un doktorluğu Ransome'in dönüşümünden sonra gelişmeyi sürdürdü. Karayipler'den sürekli akın eden mülteciler, tutsaklarını limanlara boşaltan köle tüccarları ve servet peşinde koşan vurguncularla arazi ıslahçıları sayesinde şehir dikkate değer ölçüde büyümüştü. Bu durum New Orleans'ın en zengin adamlarından biri olan ve hayatının sonuna kadar gıpta edilecek bu konumda kalmayı planlayan Ransome'in kesinlikle işine geliyordu.

Ransome'ın geleceği kendi çocuklarına sahip olmasına bağlıydı. Karışık ırktan Malachi Smith adında bir adamla başladı... bu ufak tefek ve çevik genç binaların yan tarafından evlere tırmanıp yatak odalarına girerek kadınların mücevherlerini çalıyordu. Marcus büyükbaba oldu ve bu unvanla beraber ailesinin giderek artan kötü şöhretiyle ilgili yeni endişeler geldi.

Sonra Ransome, New Orleans'a yeni gelmiş, iş kafası olan ve genç erkeklere düşkün genç bir İngiliz'i, Crispin Jones adında birini evlat edindi.

"Vampir yapmaya devam edemezsin, Ransome. Böyle gidersen yakalanırsınız," diye uyardı Marcus onu bir gece, şehrin dışındaki batakliklarda Ransome'ın son projesi olan, katedral yakınlarında bir yük arabasının ezdiği Suzette Boudrot adındaki Kreol fahişeyi besleyecek bir şey bulmak için avlanırken.

"Ne olacak yani," dedi Ransome. "Vampir olduğumuzu öğrenirlerse ne yapacaklar... bizi vuracaklar mı?"

"Kaşlarının arasına yiyeceğin bir mermiyle seni öldürür, ister vampir ol ister olma," diye karşılık verdi Marcus. "Asılmak da öyle."

"Place d'Armes'da sadece kaçak köleleri ve suçluları asıyorlar. En kötüsü boynuma boyunduruk geçirip bir günlüğüne cezalandırmaları olur," diye tersledi Ransome. "Üstelik, polislerden bir kısmını vampir yapmama izin versen kanunla hiç sorun yaşamazdık."

"Fazla gençsin," dedi Marcus.

"Senden büyüğüm," diye belirtti Ransome.

"İnsan ölçüsüne göre evet," diye karşılık verdi Marcus. "Ama hâlâ daha fazla çocuğa sahip olmaya hazır değilsin." Marcus daha fazla de Clermont mantığı yumurtlamadan kendini durdurdu.

"Neyse, fazla riskli," diye devam etti. "Sürüler halinde toplanmamalıyız. Böyle yapınca insanlar fark ediyor. Onları geriyoruz, sonra da ters giden bir şey olduğu anda..."

“Ve her zaman bir şeyler ters gider,” dedi Ransome deneyimin sesiyle.

“Aynen,” diye onayladı Marcus. “O zaman insanlar bütün sorunlar için suçlayacak birilerini aramaya başlar. Kalabalığın arasında dikkat çekiyoruz, cadılar gibi.”

“Bu şehirde mi?” Ransome alayla kahkaha attı. “Tanrım, Marcus. Şehirdeki bütün bu tuhaf insanların arasında birkaç vampir fazla ya da eksik olmuş, ne fark eder. Hem, arkadaşlarına veda etmekten bıkmadın mı?”

Şehir hastalıktan kırılıyordu ve Marcus her ay, şehrin sokaklarını o sıra hangi hastalık ele geçirdiyse birini o hastalıktan kaybediyormuş gibiydi. Tereddütle başıyla onayladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ransome. “Üstelik tek yaptığım, senin uğrunda savaştığın devrimin vaatlerini yerine getirmek için uğraşmak. Bağımsızlık ve kardeşlik. Eşitlik. Bütün mesele bu değil miydi?”

Ransome’in kimsenin fark etmeyeceğine ikna etmesinden cesaret alan ve bir yere ait olma ihtiyacıyla teşvik olan Marcus, paylarına düşen talihsiz hayatlarından çok daha fazlasını yapabilecekmiş gibi görünen genç insanları gözüne kestirmeye başladı. Ve onları birer birer kurtardı.

Ransome’in üst kat odalarından birinde çalışan ve melek gibi bir sesi olan Choctaw kabilesinden Molly’yle başladı. Bu kadar güzel, genç bir kadının, müşterilerinden biri frengi buluşturduğu için güzelliğini kaybetmesi bir yana, hayatını kaybetmesi adil miydi? Marcus bir kızının olmasının ona ailede itibar kazandıracağını, Ransome’la ikisine şık evleri için bir ev sahibi sağlayarak komşuların düşük çenelerini kapatabileceğini düşünmüştü. Bu hayallerinin hiçbirisi gerçekleşmedi.

Lafitte’in hırsız çetesini yöneten Tek Gözlü Jack’le yeniden denedi ama o sarhoşken demir korkulukların üzerine düştü.

Demirin ucu tam gözüne saplanmıştı. Marcus çubuğu çıkarmış ama gözünü ve kanının tamamını almamıştı. Sonra Tek Gözlü Jack'e, hayata döndürmeye yetecek kadar kendi kanından verdi ama gözü hiçbir zaman iyileşmedi. Bunun yerine, gözünün renkli kısmı koyulaşıp karardı, simsiyah kalarak gözbebeği genişlemiş gibi bir görüntüye neden oldu ve bir daha da o gözüyle hiç göremedi.

Tek Gözlü Jack'in ardından vampir olmadan önce bile Bourbon Sokağı'nda iki balkon arasında sallanabilen Fransız akrobat Geraldine, sonra da Ransome'in yeni kumar salonunda kart dağıtan ve bir hilebazı New Orleans'taki herkesten çabuk fark edebilen Waldo geldi. Ransome'in, bir sürü kedisi olan ve üzerindikileri dilenciye vermek için Rue Royale'in ortasında soyunması gerekse bile giysilerini fakirlere bağışlayan komşusu Myrna'nın altın gibi bir kalbi ve köleler isyan edip İngilizler şehri ele geçirmekle tehdit ettiği zaman bile herkesi eğlendiren hayalperest, romantik bir ruhu vardı. Marcus onun ölmesine izin veremezdi ancak kadının hassas ruh hali kan içmeye başladığında da düzelmedi.

Marcus'un ailesi birer ikişer genişledi ve gürültüleri giderek arttı. O kadar çoğaldılar ki Marcus fark etmese de Marguerite D'Arcantel ve kovanı farkına varmıştı, şehirdeki yetkililer de.

Sarı humma 1817 yazında şehri kasıp kavururken Marcus değişik geçmişlerden, dinlerden, renklerden ve dillerden iki düzine erkek ve kadından oluşan bir ailenin yanı sıra, üç içki imalathanesi, iki genelev ve Ransome'in defalarca kapatılmasına rağmen vampir gibi sürekli hayata dönen ve sonunda sadece üyelerin girebildiği bir yemek salonuna dönüşen Domino Kulübü'nden sorumluydu. Kulübe ilk katılan vali olduğu için yemeklerden önce ve sonra oynanan kâğıt oyunlarının ve orada yaşanan cinsel ilişkilerin başlarını belaya sokması pek olası değildi.

New Orleans sakinleri salgın her yeri kasıp kavururken Marcus ve ailesi hakkında sorular sormaya başlamıştı. Neden hiçbiri hastalanmıyordu? Herkes hummadan ölürken onların sağlıklı kalmasını sağlayan neydi? Marcus'un gülüp geçtiği vudu büyüsü söylentileri vardı. Artık New Orleans'ta kendini rahat hissediyordu. Şehri ve sakinlerini seviyordu. Karnı iyi doyuyordu, işinden memnundu ve ailesiyle hızlı yaşamından zevk alıyordu. Bazen Ransome'la fazla dikkat çektiğinden endişeleniyordu ama bu kaygıları yeni bir kâğıt oyunu ya da yatağındaki yeni kadın sayesinde aklından atması kolay oluyordu.

Ransome'la birlikte Domino Kulübü'nün o geceki kazancını hesapladığı, Geraldine'in hasılatı kulübün hesap defterine yazdığı sırada içeri bir kadın girdi. Güzeldi... sadece güzel değil, ağızları açık bırakacak kadar kusursuzdu. Melez ırkının mirası, kendisini kıvrırcık gür saçlarında gösteriyordu; büyük bir bölümü başının tepesinde toplanmışken birkaç tutamı nemli hava nedeniyle boynuna, sütlü kahverengi tenine ve çıkık elmacıkkemiklerinin üzerine dökülmüştü.

"Marcus de Clermont." Kadın kedi gibi gülümsedi.

Ransome masasının çekmecesinden bir tabanca çıkardı.

"Juliette." Marcus'un kalbi hopladı. Geraldine bir ona bir kapıda duran kadına baktı, onda yarattığı etki meraklanmasına neden olmuştu.

"Merhaba, Marcus." Meydana getiricisi Matthew de Clermont kadına katıldı. "Seni hatırlayacağımı söylemiştim, Juliette."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Marcus, geçmişinin şimdiki zamanına ani katılışıyla şaşkına dönerek.

"Torunlarımla tanışmaya geldim. Hepsi şehrin dilinde." Matthew'un sesi sakindi ama çok öfkeli olduğu açıktı. "Beni sen mi tanıştırsın... yoksa kendim mi yapayım?"

“Ben sana güveniyorum, oğlum.” Matthew karşısında oturan aristokrat görünümlü vampire bir kadeh şarap koydu. Masa o kadar iyi cilalanmıştı ki maun yüzeyinde koyu renk yansımalar görünüyordu.

“Onu herkes tanıyor.” Matthew gibi vampir de Fransızca konuşuyordu. Marcus’un Fransızcası Fanny’yle St phanie sayesinde mükemmeldi ve New Orleans’ta yaşamak akıcılığını korumasını sağlamıştı.

“Bunun için  zg n m.” Matthew gerçekten  zg n görünüyordu.

“Louis.” Juliette başına doladığı ipek eşarpla salınarak odaya girdi, birkaç buklenin kurtulup narin yüzüyle boynuna dökülmesine yine izin vermişti.  pke elbisesi g   slerinin altında toplanarak ince bedenini ve omuzları ile kalça kıvrımlarını belirginleştiriyordu.

“Juliette.” Louis ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. Adam onu Fransız usulü, iki yana ından öperek bir sandalye çekti.

“Demek Matthew’un sorunlu çocuğuyla tanıştın.” Juliette altdudağını baştan çıkarıcı bir tavırla sarkıttı. “Duydu uma göre çok yaramazlık yapmış. Ona ne yapsak acaba?”

Matthew, Juliette’e aşkla baktı. Ona bir kadeh şarap koydu.

“Teşekkür ederim, aşkım ama ben kanı tercih ederim,” dedi Juliette. “Kendine bir k le ister misin, Louis yoksa şarap senin için yeterli mi?”

“Arzu ettiğim her şeye sahibim,” dedi Louis.

“Bizim k lemiz yok.” Marcus’a doğrudan kendisine hitap etmedikleri sürece kendisinden büyüklerle konuşmaması söylenmişti ama Juliette Durand’dan nefret ediyordu.

“Artık var.” Juliette parmağını şaklattı ve boş bakan siyah  bir kız odaya girdi. Sendeledi, neredeyse düşecekti.

“Juliette. Burada olmaz,” dedi Matthew sesinde bir uyarı tonuyla.

Ama Juliette ona aldırmadı.

“Sana bu kadar sakar olmamanı söylemiştim.” Juliette tam önünde yeri işaret etti. “Diz çok. Kendini bana sun.”

Kız söyleneni yaptı. Gözlerinde panik vardı, hemen yumdu. Başını yana eğerken az kalsın yine devrilecekti.

“Ondan ne kadar kan aldın?” Marcus sandalyesinden fırlayıp kızı çekerek uzaklaştırdı. Kızın gözlerini inceleyip bileğinden nabzına baktı. Zayıf ve düzensizdi.

“Bana ait olana dokunma.” Marcus’u saçından kavrarken Juliette tırnaklarını kafa derisine gömdü. “Senin *oğlunun* sorunu bu, Matthew. Yaşa ve güce hiç saygısı yok.”

“Onu bırak, Juliette,” dedi Matthew. “Sana gelince Marcus, Juliette’in işine karışma.”

“Burası benim evim!” diye bağırdı Marcus kızı tutmayı sürdürerek. “Burada bir çocuğun taciz edilmesine izin veremem... ne beslenme ne de eğlence amacıyla...”

“Hepimizin farklı zevkleri var,” dedi Louis usulca. “Zamanla bunları kabullenmeyi öğrenirsin.”

“Asla.” Marcus, Matthew’a tiksintiyle baktı. “Senden bunu beklemezdim.”

“Ben hiçbir çocuğa elimi sürmedim,” dedi Matthew gözleri koyulaşarak.

“Evet ama kenara çekilip fahişenin yapmasına izin veriyorsun.”

Juliette, Marcus’un üzerine atladı, tırnakları pençe gibiydi.

Aralarında kalan çocuk dehşetle bağırdı; zayıflayan kalbi tekleyip yavaşladı, sonra durdu. Yere yığıldı, cansız olarak.

Myrna uçar gibi odaya daldı; üzerinde sadece korsesi ve yüksek topuklu terlikleri vardı. Saçları dağınıktı ve bir elinde bir bıçak vardı.

“Çocuk. Çocuk.” Myrna delirmiş gibi bakarak hıçkırıyordu. Odada ona eşlik eden hangi hayaletler varsa bıçağını havaya savurarak sağı solu kesmeye başladı.

“Sus, Myrna. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek.” Marcus, Myrna’nın önüne geçerek onu diğer vampirlerin gözlelerinden sakladı. Ceketini çıkarıp Myrna’nın titreyen omuzlarına sardı.

“Bu evden çıkın. Hepiniz.” Ransome elinde bir silahla göründü. Arkadaşlarından biri namlusunu değiştirmişti ve o kadar büyük bir mermi alıyordu ki bir vampirin kafasının yarısını uçurabilirdi. Ransome silahına “meleşim” diyordu.

“Mösyö de Clermont, sanırım artık konuşmaktan fazlasını yapmanın zamanı geldi,” diye belirtti Louis tepeden bakan bir burun kıvrımayla.

Ölümler Molly’yle başladı. Cesedi boynu vahşice kırılmış olarak bataklıkta bulundu.

“Timsahlar,” dedi adli tabip.

Juliette sağlam ve beyaz dişleriyle gülümsedi.

Birkaç gün sonra Marcus aile üyelerinin birer birer icabına bakanların timsah olmadığını anlamıştı. Hepsi de Coliseum Sokağı’ndaki Chauncey ailesinin çok büyük bir talihsizlik dizisi yaşadığını düşündüren gizemli biçimlerde öldü.

Marcus bu hainliklerin kaynağının şans perisi olmadığını biliyordu. Juliette’ti. Ve Matthew’du.

Marcus cinayetlerin hangi yaratığa ait olduğunu anlayabiliyordu. Juliette’inkiler açık yaralar ve boğuşma izleriyle vahşet unsurları taşıyordu. Matthew’unkilerse cerrahi ve keskindi. Boğazda kulaktan kulağa uzanan hızlı bir kesik.

Vanderslice gibi.

“Başka çocuk olmayacak,” dedi Matthew, Ransome dahil sadece bir avuç çocuğu kaldığında Marcus’a. Hepsi gizleniyordu, çoğu şehirden uzaklara kaçmıştı. “Philippe sana bu konuda emir vermişti.”

“Büyükbabaya mesajının alındığını söyle.” Marcus, New Orleans’ın uzun gecelerinde ailesiyle toplandığı, birbirlerine anılarını anlattıkları, alay ederek takıldıkları masada başı ellerinin arasında oturuyordu.

“Trajik,” dedi Juliette. “Ne kadar gereksiz bir yaşam ziyanı.”

Marcus hırlayarak devam etmesi için ona meydan okudu. Kadın akıllıca davranarak arkasını döndü. Dönmeseydi Marcus onun kalbini söker dilerse kemikleriyle Matthew’un ziyafet çekmesine izin verirdi.

“Seni bunun için asla affetmeyeceğim,” diye yemin etti Marcus, Matthew’a.

“Bunu beklemiyorum zaten,” dedi Matthew. “Ama yapılması gerekiyordu.”

Altmış

II TEMMUZ

İki ayın ardından Miriam'ın vampir kanı sonunda Phoebe'nin bedeninde kök salmaya başlıyordu. Fiziksel ve duygusal değişiklikler hafiflemişti... o kadar ki Phoebe bile bunları hemen fark etmeyi başaramıyordu. Seine kıyısında Stella'yla karşılaştığında olduğu gibi bazı anlarda değiştiği belli oluyordu. Ancak çoğu gün Phoebe aynaya baktığında her zaman gördüğü yüzüyle karşılaşıyordu.

Fakat vampirliğin acemilik dönemine yaklaştıkça artık sıcağın olmaması daha da belirginleşiyordu. Beş duyusunun tamamı jilet gibi keskinleşmiş ve keskinleşmişti. Örneğin bir vampir için arka plan gürültüsü diye bir şey söz konusu değildi. Bir ağustos böceğinin sesini bando çalıyormuş gibi duyuyordu. Cep telefonlarıyla yapılan konuşmaların hepsi sanki son sesle yapılıyordu ve bu akıl sağlığını o kadar etkiliyordu ki telefonları insanların elinden kapıp üzerlerinde tepinmemek için kendini zor tutuyordu. Ama müziğe gelince... ah, müzik büyük keyifti. Kimse ona müziğin bu kadar mest eden bir şey olacağını söylememişti. Phoebe klasik, pop, ne olursa olsun, herhangi bir müzik duyduğunda, notaları damarlarında dolaşan kan misali hissediyordu.

Artık burnundan aldığı bilgiyi sıcakkanlıların tatları sınıflandırdığı gibi beş kategoriye ayırabiliyordu: tatlı, tuzlu, ekşi, acı ve iştah açıcı. Phoebe bir hayvanı veya insanı sadece koklayarak tadının nasıl olacağını, onlardan beslenmenin hoşuna gidip gitmeyeceğini anlayabiliyordu. Koklamak ısırmaktan çok daha uygar bir davranıştı ve insanların kaş kaldırmalarına daha az yol açıyordu.

Jason'la rue Maître Albert'de yürürken cadıların aşırı şekerli koktuğunu keşfetmişti. Tatlıya çok düşkün olmasına ve Ladurée'nin vitrininin önünde durup makaronları koklamaktan, güzel renklerini görmekten hâlâ hoşlanmasına rağmen cadı kokusu midesini bulandırıyordu. Diana'yla zaman geçirmeye nasıl katlanacağını bilmiyordu. Yoksa insanlar bu kadar güçlü kokulara zamanla daha az duyarlı ya da güzel parfümlerde olduğu gibi üst ve alt tonları konusunda daha bilinçli mi oluyordu?

Duyularıyla birlikte hafızası da değişmişti. Ancak keskinleşmek yerine belirsizleşmiş ve parçalara ayrılmıştı. Eskiden, on yıl önceki doğum gününde ne giydiğini, sahip olduğu bütün çantaların fiyatını ve Renoir'ın hayatı boyunca yaptığı bütün tabloların ismini, hem de kabul edilen kronolojik sırayla hatırlardı. Şimdiyse Freyja'nın telefon numarasını bir saat sonra unutuyordu.

"Bendeki sorun ne?" diye sordu gözlüğünü bulamayınca Françoise'a. "Persephone'yi bahçeye çıkarmak istiyorum ama dışarısı fazla aydınlık."

Saat sabahın sekiziydi ve hava kapalıydı ama Phoebe hâlâ ışığın gözlerini acıttığını hissediyordu.

Françoise'ın yardımıyla gözlüğünü buldu, bu sefer de Persephone'yi kaybetti. İkisi Persephone'nin, Miriam'ın kirli çamaşırlarıyla dolu sepette kestirdiği çamaşır odasında yeniden bir araya geldi.

“Bütün *manjasang*’ların hafıza sorunu vardır,” dedi Françoise. “Ne bekliyordun? Artık bir beynin tutabileceğinden daha fazla şeye sahipsin. Ne kadar uzun yaşarsan o kadar kötüleşecek.”

“Gerçekten mi?” Kimse bunu Phoebe’ye söylememişti. “Peki, işe nasıl döneceğim?” Keskin bir hafıza güzel sanatlarla ilgili bir işte çalışan biri için elzemdi. Stil farklarını, teknik ve malzeme gibi birçok değişikliği hatırlamak zorunluydu.

Françoise ona acır gibi baktı.

“Ben işime *döneceğim*,” dedi Phoebe kesin bir tavırla.

“Demek öyle.” Françoise, Miriam’ın tişörtlerinden birini Persephone’nin üzerine battaniye gibi örttü. Üzerinde *MODA BİR TAVIRDIR* yazıyordu, bu Freyja’nın katılmadığı bir görüştü.

Phoebe vampir olmanın da hayattaki pek çok şey gibi artıları ve eksileriyle hassas bir denge olduğunu fark etmişti. İster işi gibi geçici, ister dondurmanın tadı gibi kalıcı olsun, her kayıpta olduğu gibi bazı faydaları vardı.

Bir gün Françoise, Phoebe’yi kapının çerçevesine yaptığı son işareti incelerken buldu. Sonunda Phoebe tam üç santim uzadığını görerek rahatlamıştı.

“Öğretmenin geldi,” dedi Françoise, yeni yıkanmış bale çorabıyla mayosunu ona getirerek.

“Bir dakikaya aşağıda olurum,” diye karşılık verdi Phoebe, kapının çerçevesine tarihi kırmızı mürekkeple yazarken. Freyja ondan tahtayı kazımamasını istemiş, bunun yerine kullanması için kiraz kokulu ve içindeki kimyasal maddelerin belirsiz olduğu bir keçeli kalem vermişti. “Büyüdüm, Françoise.”

“Daha çok yolun var,” diye karşılık verdi Françoise.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Phoebe gülererek. Françoise boyundan söz etmiyordu. Yine de Françoise’in eleştirileri onu artık eskisi kadar kızdırmıyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Françoise.

“Hayır.” Phoebe artık gömleğinin düğmelerini koparmadan ve bütün fermuarları patlatmadan kendi kendine giyinebiliyordu.

Sabahlığıyla pijamasını çıkardı. İkisi de ipekti ve gece yataktan kaşınarak, derisi tahriş olarak uyanmasını önlüyordu. Hâlâ diğer genç vampirlerle karşılaştırıldığında bile pek rastlanmayacak kadar hassastı. Kumaşlar, ışık, sesler... hepsi onu rahatsız etme potansiyeli taşıyordu. Ama Phoebe artık bu tetiklerin farkındaydı ve çoğu gün onları idare etmeyi başarıyordu.

Çorabı, tırnaklarını kaygan naylon ve likra kumaşın ona önceki mücadelelerini hatırlatan dikişli kısımlarından uzak tutarak bacaklarına geçirdi. Bu kez kırmızımsı külotlu çorabı kaçırmadan, delmeden ve buruşturmadan giymeyi başardı. Ardından sıra ince omuz askılı siyah mayoya geldi. Askıları daha önce iki kez kopmuş ve değiştirilmişti. Phoebe iplerini mayonun boyun kısmı düzgün oturacak şekilde ayarladı. Sonra aynadaki görüntüsüne baktı ve bale pabuçlarını aldı.

Birkaç haftadır uzun bacaklı ve büyük gözlü, ufak tefek Rus bir vampirden bale derisi alıyordu. Phoebe ve Madam Elena mükemmel bir akustiğe sahip ve ahşap zemini sağlam olan aynalı balo salonunda çalışıyordu. Madam Elena’nın otuzlu yaşlarının başında görünen fare suratlı vampir oğlu Dimitri, Freya’nın büyük piyanosunun tuşlarına kendinden emin bir tavırla basarak onlara eşlik ediyordu.

Bale Phoebe’nin çocukluğunun önemli bir parçası olmuştu ama on yıldan uzun süredir eli tütüye değmemişti. Müziğe, hazırlanırken barda yapılan ısınma egzersizlerinin rahatlatıcı ritüeline ve ardından gelen dönüş ve sıçramaların verdiği yorgunluğa bayılsa da öğretmenleri onun dansçı olarak gelecek vaat etmediğini düşünmüştü. Phoebe de Stella da yaptıkları işlerde çok iyi olmak isterdi, bu nedenle Phoebe tenise yönelmişti. O zamanlar asla çok iyi olmayacağı bir konuda zaman harcamanın

anlamsız olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse zamandan bol bir şeyi yoktu.

Stella'yla yaşadığı olaydan sonra Freyja, Phoebe'nin daha geniş bir sosyal çevreye ve değişken ruh hallerini yumuşatmak için daha fazla egzersize ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Madam Elena'nın, Phoebe'nin küçüklüğündeki bale öğretmeni Madam Olga'yla bir dönem tanışıklığı olması herkesi şaşırtmıştı.

"Kollar iyi, ayaklar berbat," diyordu Madam Elena üzüntüyle.

Freyja'nın balo salonunda ayak parmaklarıyla karmaşık daireler çizen ve vampir kollarıyla bacaklarını geren Phoebe bedenini neredeyse egzersiz yapmış gibi hissedebileceği noktaya kadar çalıştırabiliyordu. Tam doksan dakikalık en büyük *jeté*lerle tüketici *fouetté* dönüşlerin bir arada olduğu kontrollü hareketlerin ardından Phoebe keyifle rahatlamıştı ve kasları ağrıyordu. Ağrı ve sızıların birkaç dakika içinde geçeceğini biliyordu.

"İlerleme kaydediyorsun, matmazel," dedi Madam Elena ona. "Zamanlaman berbat ve bacaklarını çevirirken dizlerden değil, kalçadan döndürmen gerektiğini unutmamalısın yoksa bacağına kırarsın."

"Evet, madam." Madam Elena ne derse desin Phoebe kadının gelmeye devam etmesi için onaylıyordu.

Işığın ona ulaşamayacağı giriş koridorunun gölgesinde kalarak Madam Elena ile Dimitri'nin arkasından el salladı. Aynaların karşısında Madam Elena'yla bu kadar zaman geçirmek başını ağrıtmıştı, tekrar koyu camlı gözlüğünü taktı.

"Dersin nasıldı?" diye sordu Freyja.

"Harika," dedi Phoebe masanın üzerindeki mektupları karıştırarak. Onun adına gelen bir şey yoktu. Doksan gün geçmeden de olmayacaktı. Yine de kontrol etmek alışkanlık olmuştu. "Miriam nerede?"

“Sorbonne’da. Konferans mıymış neymiş,” dedi Freyja aldırış etmeden. Phoebe’nin koluna girdi ve ikisi Phoebe’nin bahçeye bakan bir odayı sahiplendiği evin arka tarafına doğru yürüdü.

Freyja evindeki bütün dışı vampirlerin uyuyup banyo yaptığı ve özel misafirlerini ağırladığı yatak odalarının dışında kendine ait bir yere daha sahip olması gerektiği düşüncesindeydi. Dolurulması gereken yirmi dört saat olunca insanların hareket edebileceği, gününe nitelik ve özellik katabilecek alışkanlıklar geliştirmesi önemliydi. Freyja’nın ısrarıyla Phoebe evdeki en sevdiği şeylerin bazılarını bir araya toplamış ve onları artık “Phoebe’nin çalışma odası” olarak bilinen eski sabah odasına indirmişti. Eskiden girişte duran Roma vazosu ve ona Marcus’un yanındayken nasıl hissettiğini anımsatan özellikle hoş bir Renoir vardı. Yumuşak ve şehvetliydi, gül toplayan siyah saçlı kız biraz ona benziyordu.

“Tablonu bitirmişsin!” dedi Freyja şövalede duran tuvale bakarak heyecanla.

“Tam olarak değil,” dedi Phoebe çalışmasına tecrübeli, eleştirel bir bakış atarak. “Arka planında düzeltme yapmak lazım ve bence ılık hâlâ biraz fazla güçlü.”

“Sana göre bütün ışıklar fazla güçlü Phoebe, yine de yaşamında olduğu gibi sanatında da seni kendisine çekiyor.” Freyja resmi yakından inceledi. “Oldukça güzel olmuş.”

Bale gibi resim de Phoebe’nin tekrar ilgilenmekten hoşlandığı bir şeydi.

“Öğrendiklerimin işe döndüğüm zaman bana büyük yardım dokunacak. Sotheby’s’de.” Phoebe başını yana eğerek resme bakış açısını değiştirdi.

“Ah, Phoebe.” Freyja üzgün görünüyordu. “Bir daha Sotheby’s’de çalışmayacağını biliyorsun.”

“Hepiniz bunu söylüyorsunuz. Ama resim yapmak ve dans dışında bir şey yapmak zorundayım yoksa delirim,” dedi Phoebe. “Sen eskiden prenses olabilirsin, Freyja. Ben hiç öyle olmadım.”

“Sana iyi amaçlar bulmalıyız,” dedi Freyja. “Onlar zamanını doldurur. Okul inşa edebilirsin, polis olabilirsin, dullarla ilgilenabilirsin. Ben bütün bunları yapıyorum ve kendimi faydalı hissetmemi sağlıyor.”

“Benden polis olacağını sanmam, Freyja,” diye takıldı Phoebe. Her geçen gün Marcus’un halasını daha çok seviyordu.

“Sen nasıl *plie* yapıldığını da hatırlamayacağını söylüyordun,” diye anımsattı Freyja. “Yaşam yolunun seni nereye götüreceğini asla bilemezsin.”

“Kataloglanması gereken Baldwin’in koleksiyonu vardı sanırım,” diye karşılık verdi Phoebe. “Pickering Place’in envanterinin çıkarılacağını söylemiyorum bile. Sept-Tours’un da.”

“Onlarla işin bittiği zaman benim evimdeki her şeyin listesini çıkarabilirsin. Matthew’un Amsterdam’daki evine göz atmayı da unutma. Tavan arası, fırfırlı giysiler içindeki beyaz adamlarla dolu devasa tuvalerle tıka basa dolu.”

Old Lodge’un giriş katı tuvaleti de dahil olmak üzere Matthew’un sanat eserlerini koyduğu bazı yerleri görmüş olan Phoebe buna şaşırmadı.

“Ama hazine avından daha fazlasını yapmalısın, sevgili Phoebe,” diye uyardı Freyja. “Dünyayı ya da içindeki herkesi kurtaramayabilirsin ama fark yaratmanın bir yolunu bulmalısın. Babam her zaman bunun, vampirlerin dünyaya gönderilme nedeni olduğunu söylerdi.”

Hayat Bir Nefesten İbaret

16 TEMMUZ

Marcus odaya ok gibi daldığında ikizlerin banyosunu bitirmek üzereydik. Kaygılı görünen Marthe onun birkaç adım gerisindeydi.

“Edward Taylor hastanede,” dedi Marcus, Matthew’a. “Freyja kalp krizi olduğunu söyledi. Bana ne nerede olduğunu ne de durumunu söylüyor.”

Matthew telefonunu çıkarmadan önce Philip’in havlusunu Marcus’a uzattı.

“Miriam?” diye sordu Matthew bağlantı sağlanınca. Hepimizin duyabilmesi için hoparlöre aldı.

“Freyja seni aramamalıydı, Marcus,” dedi Miriam ters ters.

“Edward nerede şimdi?” diye sordu Matthew.

“Salpêtrière’de,” diye yanıtladı Miriam. “Eve en yakın hastane orasıydı.”

“Durumu?” dedi Matthew.

Miriam sessiz kaldı.

“Durumu nasıl, Miriam,” diye tekrarladı Matthew.

“Henüz söylemek için çok erken. Büyük bir krizmiş. Daha çok şey öğrenince Phoebe’ye söyleyip söylemeyeceğimize karar vereceğiz,” dedi Miriam.

"Phoebe'nin, babasının ciddi bir rahatsızlığı olduğunu bil-meye hakkı var!" dedi Marcus.

"Hayır, Marcus. Phoebe'nin insan ailesi söz konusu oldu-ğunda hiçbir hakkı yok... ve kızımın kendisi veya başkaları için bir tehlike oluşturmamasını sağlamak da benim sorumluluğum. Hastane mi? O daha altmış günlük!" diye karşılık verdi Miriam. "Ve onu hâlâ ışık çarpıyor. Salpêtrière gece gündüz Noel ağacı gibi ışıklar içindedir. Orada güvende olmaz."

"Edward nakledilebilir mi?" Matthew sıradan sıcakkanlı tıbbi seçeneklerinin dışında düşünüyordu. Gerekirse Freyja'nın evini kliniğe çevirip en iyi aygıtlarla donatır, dünyanın en iyi kalp cerrahını getirir ve Edward'ı tesisin tek hastası yapabilirdi.

"Onu öldürmeden olmaz," dedi Miriam açık açık. "Padma bunu zaten sormuş. Onu Londra'ya nakletmek istiyordu. Dok-torlar kabul etmedi."

"Paris'e geliyorum." Marcus, Philip'in havlusunu kenara fırlatıp bebeği, elinde plastik bir ördekle çıplak ve pembeleşmiş olarak ayakta dururken bıraktı. Marthe hemen yanına gidip pijamasını giymesine yardım etti.

"Burada istenmiyorsun, Marcus," dedi Miriam.

"Buna alışığım," diye karşılık verdi Marcus. "Ama Edward Phoebe'nin babası, bu yüzden şu anda sizin beni hoş karşılama-nızın ne kadar önemsiz olduğunu herhalde tahmin edebilirsiniz."

"Dört saat içinde orada oluruz," dedi Matthew.

"Siz mi?" Miriam küfretti. "Hayır, Matthew. Buna..."

Matthew çağırışı sonlandırıp bana baktı. "Geliyor musun, *mon coeur*? Yardımına ihtiyacımız olabilir."

Becca'ya pijama giydirme işini bitirip Marthe'ye teslim ettim.

"Gidelim," dedim Matthew'un elini tutarak.

Marcus'un Phoebe için endişeleri ve Matthew'un gazdan çekmediği ayağı bizi Paris'in dış kesimine üç saatten biraz uzun zamanda ulaştırdı. Oraya varır varmaz Matthew hiçbir turistin bulamayacağı sokaklara girip çıkarak Sorbonne ve Salpêtrière hastanesinin yakınındaki eski üniversite bölgesine kadar bütün kestirme yolları kullandı. Matthew motoru kapayıp arka koltukta oturan oğluna döndü.

"Planımız ne?" diye sordu.

Bu noktaya gelene kadar hiç plan yapmamıştık... olabildiğince hızlı Paris'e ulaşmak dışında. Marcus sarsılmış görünüyordu.

"Bilmiyorum. Sence ne yapmalıyız?"

Matthew başını salladı. "Phoebe senin eşin, benim değil. Senin kararın."

Matthew'u bütün kalbimle seviyordum ve karşısına çıkan güçlükleri aşmasındaki sessiz azmi beni sık sık gururlandırırды. Ama hiçbir zaman, Paris'in 13. bölgesinde durup oğlunun karar vermesini beklediği zamanki kadar gururla dolmamıştım.

"Freyja beni doktor olduğum için aradı," dedi Marcus hastane binasına bakarken. "Sen de doktorsun. Birimizin gidip Edward'a bakması ve düzgün bir şekilde ilgilenildiğinden emin olması gerekiyor."

Bir İngiliz diplomatının ambulansla dünyanın en iyi hastanelerinden birine getirildikten sonra düzgün bir şekilde ilgilenilmemesinin pek olası olmadığını düşünsem de dilimi tuttum.

"Miriam'ın ne düşündüğü umurumda bile değil. Phoebe'nin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Burada, babasının yanında olmalı," dedi Marcus, "her ihtimale karşı."

Matthew beklemeyi sürdürdü.

"Sen doktorlarla ilgilen," dedi Marcus arka koltuktan inerken. "Diana ve ben Phoebe'ye söyleriz."

“Akıllıca bir karar,” dedi Matthew direksiyonu oğluna bırakarak.

Matthew arabanın etrafından dolaştı. Düğmeye basıp camı indirdim.

“Ona göz kulak ol,” diye mırıldandı dudaklarını dudaklarımın değdirmeden önce.

Freyja’nın evine gittiğimizde Miriam ön kapının merdiveninde bizi bekliyordu. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, büyüklüğünden ve kalabalıktan bu kadar uzak olmasından etkilendim.

“Phoebe nerede?” diye sordu Marcus doğrudan konuya girerek.

Miriam bir adım bile gerilemedi. “Bu bütün kurallara aykırı, Marcus. Bir anlaşma yapmıştık.”

“Edward’ın hastalanması planın bir parçası değildi,” diye karşılık verdi Marcus.

“Sıcakkanlılar hastalanır ve ölür,” dedi Miriam. “Phoebe her seferinde hastaneye koşamayacağını öğrenmek zorunda.”

“Edward, Phoebe’nin *babası*,” dedi Marcus, öfkesi açıldı. “Herhangi bir sıcakkanlı değil.”

“Onu bu tür bir kayba maruz bırakmak için henüz çok erken.” Miriam’ın gözleri anlayamadığım uyarılarla doluydu. “Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Marcus. “Bırak içeri gireyim, Miriam yoksa şu lanet kapıyı kırarım.”

“İyi. Bir felaket olursa senin vicdanında olacak... benim değil.” Miriam kenara çekildi.

On altıncı yüzyıl Londra’sından ayrıldığımdan beri görmediğim Françoise kapıyı açtı. Saygıyla başını eğerek selam verdi.

Phoebe girişte bekliyordu, Freyja kolunu korumak ister gibi ona sarmıştı. Phoebe solgun görünüyordu ve yanaklarında kanlı gözyaşlarından kalan pembe izler vardı.

Babasını öğrenmişti. Ona söylemek için Paris'e koşmamıza gerek yoktu. Hızımızın nedeni iki âşığı olabildiğince çabuk bir araya getirmektir.

"Marcus'un geleceğini biliyordun," dedim Miriam'a usulca. Miriam başıyla onayladı. "Nasıl gelmezdi?"

Marcus hemen Phoebe'ye koştu, sonra seçmesi gerekenin erkek değıl, dişi olduğunu hatırlayarak durdu. Kendini topladı.

"Phoebe. Çok üzgünüm," diye başladı duygu dolu sesiyle. "Matthew şimdi Edward'ın yanında..."

Phoebe ne kadar genç ve deneyimsiz olduğunu kanıtlayan bir hızla kendini onun kollarına attı. Endişe ve korkuyla hıçkırırken Marcus'a daha da sıkı sarıldı.

İlk defa bu kadar genç bir vampir görüyordum ve çok çarpıcı bir görüntüydü. Phoebe yeni basılmış bir bozuk para gibi, güçlü ve parlaktı. Paris'te podyuma bile çıksa geçerken durup ona bakmayacak birini düşünemiyordum, hastane koridorunda tamamen olanaksızdı. Bu kadar yaşam ve canlılıkla parlarken onu Edward'ın odasına nasıl sokacaktık?

"Ölürse ne yaparım, bilmiyorum," dedi Phoebe. Bir kez daha kanlı gözyaşları döktü.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum," diye mırıldandı Marcus, parmakları kızın saçlarında, bedeni bedenine yaslanmış dururken.

"Freyja gidip onu görebileceğimi söylüyor ama Miriam bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor." Phoebe burnunu çekti. İlk kez orada olduğunu fark etmiş gibiydi. "Merhaba, Diana."

"Merhaba, Phoebe," dedim. "Edward için üzgünüm."

"Teşekkür ederim, Diana. Vampir olduktan sonra seni ilk defa gördüğüm için söylemem veya yapmam gereken bir şey olduğundan eminim ama ne olduğunu bilmiyorum." Phoebe burnunu çekti, sonra yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Sorun değil. Kendini tutma,” dedi Marcus endişeli bir yüzle onu nazıkçe kollarında sallarken. “Protokolü dert etme. Diana buna aldırmaz.”

Ben aldırmazdım ama gözlerinden kan akan biriyle karşılaşıncı hastane çalışanlarının aldıracağından emindim.

“Phoebe’nin neden Salpêtrière’e gidip babasının başucunda oturamayacağını görüyorsunuz,” dedi Miriam her zamanki açık-sözlülüğüyle.

“Bu Phoebe’ye kalmış.” Marcus’un sesinde keskin bir uyarı vardı.

“Hayır, *bana* kalmış, onun efendisi benim,” diye tersledi Miriam. “Phoebe henüz sıcakkanlıların yanındayken güvenilecek durumda değil.”

Phoebe’nin ne yapacağını sanıyorlardı... Edward’ın serum bağlı damarlarındaki kanı çekip kemiklerini kıracağını mı? Ben sıcakkanlıların, onun görünüşüne vereceği tepki konusunda daha endişeliydim.

“Phoebe,” dedim dikkatle konuşarak, “üzerine biraz büyü yerleştirmemin sakıncası var mı?”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Françoise. “Bir şey düşüneceğinizden emindim, madam.”

“Bir gizleme büyüğü düşünmüştüm, benim güçlerim geldiğinde kendime yaptığım türden,” dedim Phoebe’yi, ona yeni bir giysi dikecekmiş gibi süzerken. “Sen de onunla hastaneye gitsen iyi olur, Françoise, senin için sakıncası yoksa.”

“*Bien sûr*. Matmazel Phoebe’yi yüzüstü bırakacağımı sanmıyordunuz herhalde? Ama insana benzemek için çok sönük bir şeye ihtiyacı olacak,” dedi Françoise sorumluluğundaki kadını inceleyerek. “Sizi sıradan biri gibi göstermek daha kolaydı. Ne de olsa sıcakkanlıydınız.”

Françoise on altıncı yüzyılda geçirdiğim zaman süresince benim küçük büyük yüzlerce hata yapmamı engellemiştir. Yirmi birinci yüzyıldan gelen bir feministin Elizabeth döneminde Londra’da ve Prag’da olay yaratmasını engelleyebildiyse kesinlikle genç bir vampiri hastanede idare edebilirdi. Sırf onun sağlam varlığı sayesinde daha olumlu hissederek devam ettim.

“Herkes Edward’a odaklanmış olacak,” dedim. “Belki giymesi kolay bir şeyle idare edebiliriz, çuval bezinden bir elbise yerine peçe gibi bir şeyle?”

Sonunda onu tül gibi örten ağır bir dokuma kullandım. Bu sadece Phoebe’nin ışıltısını azaltmakla kalmadı, onu yavaşlattı da. Sıradan görünmüyordu ama bütün bakışları üzerine çekmeyecekti.

“Son bir şey,” dedim nazikçe yüzüne dokunarak. Phoebe dokunuşum onu dağlamış gibi yüzünü buruşturdu.

“Canını mı yaktım?” Hemen elimi çektim. “Ben sadece ağlarsan gözyaşlarının kırmızı değil şeffaf görünmesini sağlıyordum.”

“Phoebe hâlâ oldukça hassas,” diye açıkladı Freyja.

“Ve henüz bu hassasiyetinin kapsamını tam olarak belirleyecek testleri tamamlayamadık.” Miriam başını salladı. “Bu iyi bir fikir değil, Marcus.”

“Onu hastaneye götürmemi yasaklıyor musun?” diye sordu Marcus.

“Beni bundan daha iyi tanırsın,” diye tersledi Miriam. Phoebe’ye döndü. “Bu senin kararın.”

Phoebe bir anda kapıdan fırlayıp çıkmıştı bile, Françoise hemen arkasındaydı.

“Haberleşiriz,” dedi Marcus peşinden giderken.

Hastaneye ulaştığımızda Matthew elinde Edward'ın dosyasıyla koridorda duruyordu. Yakınlarında birbirleriyle konuşan bir hekim ve hemşire kalabalığı vardı. Kapıdan kalp atışlarını takip eden ve solunumuna yardımcı olan cihazlara bağlı Edward'ın yanında oturan Padma ile Stella'yı görebiliyordum.

"O nasıl?" diye sordum elimi Matthew'un koluna koyarak.

"Durumu ciddi ama stabil," dedi Matthew dosyayı kapayarak. "Yapılabilecek her şeyi yapıyorlar. Phoebe nerede?"

"Marcus ve Françoise'la gelmek üzere," diye karşılık verdim. "Benim önden gitmemin daha iyi olacağını düşündük, her ihtimale karşı..."

Matthew başını salladı. "Şimdi cerrahi seçenekleri tartışıyorlar."

Asansörün kapısı açıldı. Sağ tarafında Marcus, sol tarafında duran Françoise ile Phoebe içindeydi. Koyu camlı bir gözlük takmıştı, saçları parlak değil mattı ve zeytin yeşili sıkıcı bir palto giymişti.

"Gizleme büyü," diye mırıldandım Matthew'a. "Çok güçlü."

"Phoebe," dedi Matthew ona yaklaşırken.

"Babam nerede?" Phoebe'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Neyse ki yanaklarında ıslak izlerden başka bir şey kalmıyordu.

"Burada. Annen ve kardeşin yanında," dedi Matthew.

"Peki o..." Phoebe cümlesini tamamlayamadan Matthew'un yüzünü inceledi.

"Durumu kritik ama sabit," diye karşılık verdi Matthew. "Kalbinde önemli bir hasar oluşmuş. Şimdi ameliyatı tartışıyorlar."

Phoebe titrek bir soluk aldı.

"İçeri girmeye hazır mısın?" diye sordu Marcus şefkatle.

"Bilmiyorum." Phoebe, Marcus'un elini o kadar güçlü sıkiyordu ki üzerinde maviden mora, sonra yeşile dönen izler

belirmişti. Panikle Marcus'a baktı. "Ya Miriam haklıysa? Ya bunu kaldıramazsam?"

"Senin yanında olacağım," dedi Marcus onu yatıştırmaya çalışarak. "Françoise ve Diana da öyle. Hem Matthew da burada."

Phoebe titreyerek başını salladı. "Sakın bırakma."

"Asla," diye söz verdi Marcus.

İçeri girdiğimizde Padma yaşlı yüzünü kaldırdı. Stella hemen kardeşinin yanına koştu.

"O ölüyor!" Stella'nın yüzü ağlamaktan şişmiş, gözleri kızarıp tahriş olmuştu. "Bir şey yap!"

"Bu kadar yeter, Stella." Padma'nın sesi titriyordu.

"Hayır. O halledebilir. Onu iyileştir, Phoebe!" Stella çıldırmış gibiydi. "Ölmek için çok genç."

Kız kardeşi olsun olmasın, bir sıcakkanlının bu kadar hızlı yaklaşmasını hiçbir genç vampir kaldıramazdı. Phoebe hırlar gibi dudaklarını gerdi.

Matthew, Stella'yı hemen kapıdan dışarı çıkardı. Kız hâlâ yalvararak birinin babası için bir şey yapmasını istiyordu.

Stella ayak altından çekilince Phoebe kontrolünü tekrar kazanabildi. Gözleri onu hayatta tutan makinelerin arasında babasını aradı.

"Ah, anne."

"Biliyorum, Phoebe." Padma eliyle yanındaki boş sandalyeye vurdu. "Gel, yanıma otur. Onunla konuş. Bu son birkaç ayda seni o kadar çok özledi ki."

Marcus, Phoebe'nin sandalyeye gitmesine yardım etti. Padma'nın baskı altında kendisini kontrol edebileceğinden emin olmak istermiş gibi onu inceledi.

"Bu benim suçum, öyle değil mi?" diye fısıldadı Phoebe. "Kendisini iyi hissetmediğini biliyordum. Ama ben hemen evlenmek istedim... o... o..."

“Babanın kalbi yıllardır zayıftı, Phoebe,” dedi Padma gözleri yaşlarla dolarak. “Bunun senin kararınla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama stres,” dedi Phoebe annesine dönerek. “Benim vampir olmamı hiç istememişti. Bu konuda defalarca tartıştık.”

“Kendini sorgulamanın anlamı yok, keşke diye düşünmenin de... tatil için Mumbai'ye gitmeseydik baban o virüsü almamış olacaktı ya da daha erken emekli olsaydı ve doktorun istediği gibi daha çok dinlenseydi,” diye karşılık verdi Padma.

“Annen haklı, Phoebe. Onunla tanıştığım anda Edward'ın kalbinin hassas olduğunu ve kendine iyi bakmadığını anlamıştım. Hatırladın mı? Bunu konuşmuştuk.” Marcus eşinin yanıt vermesini bekledi.

Phoebe çekinerek başını salladı.

“Sen babanın yaşamı boyunca yaptığı seçimlerden hiçbir şekilde sorumlu değilsin,” dedi Padma. “Şimdi buradasın. Bu değerli zamanı ziyan etme. Onu sevdiğini söyle.”

Phoebe uzanıp babasının elini tuttu.

“Merhaba, baba,” dedi burnunu çekip gözyaşlarını tutarak. “Benim. Phoebe. Marcus da burada.”

Babası tepki vermeden, bilinçsiz yatıyordu. Phoebe'nin annesi diğer elini cesaret vermek ister gibi sıktı.

“Miriam ve Freyja iyi gittiğimi söylüyor, şey, biliyorsun işte, değişim konusunda.” Phoebe gözlerini silip titrek bir kahkaha attı. “Üç santim uzadım. Boyumun biraz daha uzamasını ne kadar çok istediğimi bilirsin. Yeniden dans etmeye başladım. Resim yapmaya da.”

Phoebe'nin babası her zaman onun yine çizmeye, resim yapmaya başlamasını isterdi. Ergenlik çağındayken yapmayı denediği, bahçede duran annesinin portresi, evdeki çalışma odasında asılı dururdu.

“Bu harika, Phoebe,” dedi Padma. “Senin için çok sevindim.”

“Hâlâ çok iyi değilim,” dedi Phoebe annesinin beklentisini çok yükseltmemesi için. “Ben sadece bir vampirim, Van Gogh değil.”

“Kendini yeterince takdir etmiyorsun,” dedi Padma.

“Belki de,” dedi Phoebe. Kendini takdir etmek Stella’nın uzmanlık alanına giriyordu.

“De Clermont aile toplantılarının sıkıcı olacağı konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, baba,” diye devam etti Phoebe. Babası havadan sudan konuşmalarına tepki vermiyordu ama kendisini dinliyormuş ve hayatı hakkında anlattıklarını duymaktan hoşlanıyormuş gibi hissetti. Ne kadar önemsiz bir konudan ya da gereksiz bir durumdan söz ederse etsin bundan hep hoşlanırdı. “Freyja ve Miriam en müthiş hikâyeleri anlatıyor. Adeta iki Şehrazat’la birlikte yaşıyormuş gibiyim.”

Başka bir şey söyleyemeden Phoebe’nin dikkati koridorda Stella’nın doktorlarla konuşmasına gitti.

“Ne demek ameliyata ihtiyacı var?” diyordu Stella hesap sorar gibi.

“Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu Padma dikkatinin dağıldığını fark ederek Phoebe’ye.

“Onlar onu kurtarabilir,” dedi Stella doktorlara. Phoebe pencereden onun kendisiyle Marcus’u işaret ettiğini gördü. “Ona kanlarını verirler ve her şey yoluna girer.”

“Babanızın kana ihtiyacı yok,” diye karşılık verdi biri. “Elbette ameliyatı yapacak olursak...”

“Hayır, anlamıyorsunuz,” diye bağırdı Stella. “Onların kanı onu kurtarabilir!”

“Onunla ben konuşayım,” dedi Matthew. “Şok geçiriyor.” Stella’yı dirseğinden tutup doktorların yanından uzaklaştırarak babasının odasına soktu.

“Ben Edward’ı kurtaramam,” dedi Matthew. “Üzgünüm, Stella. Bu şekilde olmuyor.”

“Neden olmasın?” diye sordu Stella hırsla. Phoebe’ye döndü. “Sen yap o zaman. Yoksa kendi talihini bizimle paylaşmayacak kadar bencil misin?”

Edward’ın makinelerinden biri tiz bir ses çıkardı, sonra ses bir kez daha duyuldu. Sağlık çalışanları odaya doluşup makineleri okudu, telaşlı konuşmalar yapıp Edward’ın hayati değerlerini kontrol etti. Marcus, Phoebe’yi ayak altında olmayacağı bir köşeye çekti.

“Doktorların işlerini yapmasına izin ver,” dedi Marcus itiraz ettiğinde.

“Yoksa o...” Phoebe sözlerini tamamlamadan durdu.

Padma, Matthew’un kendisini yataktan biraz uzaklaştırmasına izin verdi. Elini titremeye başlayan kadının omzuna koyup onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. Padma dönüp ona sarıldı, omuzları üzüntüyle sarsılıyordu.

“Onun ölmesine izin verirsen seni asla bağışlamam, Phoebe,” dedi Stella öfke dolu bir sesle. “Asla. Ölmesi senin suçun olur.”

Ama Edward ölmedi. Doktorlar onu uzun ve zorlu bir ameliyatla kurtarmayı başardı fakat kalbinde ciddi bir hasar vardı ve ilerisi için hâlâ temkinliydi. Oldukça dil dökmek gerekse de Edward ayılma odasından kalp hastalıkları yoğun bakımına alınınca Taylor’ları hastaneden ayrılmaya ikna edebildik. Onları otellerine götürmek yerine yeniden hepsinin bir arada olabileceği Freyja’nın evine götürdük.

Matthew günlerdir uyumayan Padma için hafif bir yatıştırıcı önerdi.

Freyja, Padma ile Stella’yı bahçeye bakan bir süite yerleştirdi. Miriam, Phoebe’yi dinlenmesi için yukarıya, kendi odasına gönderdi. Kızına bir bakış attı, Marcus’u derin derin kokladı ve

Phoebe'ye bunun rica olmadığını, tartışmaya kapalı bir konu olduğunu belirtti. Bütün bu olanlardan bitkin düşen Phoebe itiraz etmeye kalksa da sonunda Françoise onu ikna edebildi.

Marcus hemen yanına koşan Charles'ın ikram ettiği kanı ve şarabı reddetti. Matthew ikisinden de aldı.

"Hep aynı şey," dedi Matthew. "Sıcakkanlılar hayatta ikinci bir şansa sahip olmanın bütün dualarının cevabı olduğunu sanıyor."

"Ama elbette öyle değil," dedi Miriam. "Bu sadece her şeyi yeni baştan yanlış yapmak için yeni bir fırsat."

"Ben bunu zor yoldan öğrendim... New Orleans'ta." Marcus boş şöminenin yanında durmuş, Phoebe'nin çıktığı kapıya bakıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Miriam Matthew'a. "Kural-lara uymaya devam ediyormuşuz gibi yapmamızın anlamı yok. Marcus da kalabilir."

"Phoebe burada kalmayacak," dedi Marcus hemen. "Onun evde olmasını istiyorum. Stella'dan uzakta. Edward'ın durumu stabil. Bir değişiklik olursa doktorlar bize haber verecek."

"Pickering Place çok küçük," dedi Freyja. "Ve avlanacak yer yok, bahçe bile yok, tabii Phoebe'nin Piccadilly Kavşağı'nda gezinmesini istemiyorsan."

"Marcus Sept-Tours'u düşünüyor, Freyja." Matthew telefonu çıkardı. "*Maman*'ı arayacağım, sence bir sakıncası var mı, Miriam?"

Miriam seçeneklerini gözden geçirdi. Onun hemen tepki vermesine alıştı. Miriam'ın bu düşünceli tarafı beklenmedikti... ve hoşuma gitmişti.

"Phoebe sizinle gitmek isterse buna itiraz etmeyeceğim," dedi sonunda.

Yolculuğu karanlıkta yapmanın Phoebe için daha dayanılır olacağını düşünerek o gece güneye, Sept-Tours'a doğru yola çıktık. O ve Marcus arka koltukta, kızın başı omzunda, parmakları iç içe geçmiş oturuyorlardı. Françoise da Viktorya döneminin gözetmenleri gibi yanlarında otursa da zamanının çoğunu sorumluluğundakiler yerine dışarı bakarak geçirmişti.

Ysabeau tahmin ettiğimiz gibi bizi bekliyordu. Arabanın yaklaştığını, motorun sesini ve lastiklerin çakılların üzerinde erken uyarı sistemi gibi çıkardığı çıtırtıları duymuştu.

Phoebe'nin arabadan inmesine yardım etti.

"Yorgun olmalısın," dedi onu iki yanağından öperek. "Hep birlikte sessizce oturup uyanan kuşların sesini dinleriz. Ben böyle zamanlarda bunu çok dinlendirici bulurum. Françoise önce sana banyo hazırlayacak."

Marcus arabanın diğer tarafından Phoebe'nin giysilerinin olduğu küçük valizle geldi. "Yerleşmene yardım edeyim."

"Hayır." Ysabeau torununa kararlı bir ifadeyle bakıyordu. "Phoebe buraya beni görmeye geldi, seni değil."

"Ama..." Marcus gözlerini açarak Phoebe'ye baktı. "Ben sanmıştım ki..."

"Burada kalacağını mı sanmıştın?" Ysabeau alayla güldü. "Onun, üzerine titreyen bir adama ihtiyacı yok. Sen Les Revenants'a dön... ve orada kal."

"Gel," dedi Françoise, Phoebe'yi şefkatle merdivenlere doğru çekerken. "Madam Ysabeau'yu duyduun."

Phoebe, Marcus'la birlikte olma arzusuyla de Clermont ailesinin reisine duyduğu saygının arasında kalmış görünüyordu.

"Artık fazla kalmadı," diye fısıldadı Françoise'in onu götürmesine izin vermeden önce Marcus'a.

"Uzakta olmayacağım," dedi Marcus.

Phoebe başını salladı.

“Bu hiç adil değildi, *grand-mère*,” dedi Marcus. “Phoebe’nin böyle bir seçim yapmak zorunda kalması için çok erken. Özellikle de Stella’nın davranışlarından sonra.”

“Çok mu erken? Öyle bir şey yok,” dedi Ysabeau. “Hepimiz çok hızlı büyümek zorunda kaldık. Bu tanrıların ne kadar uzun olursa olsun aslında yaşamın tek bir nefesten ibaret olduğunu bize anımsatma şekli.”

Yetmiş Beş

26 TEMMUZ

Phoebe ellerinin ve dizlerinin üzerinde yumuşak toprağı kazıyordu. Güneş onları çevreleyen tepelerin üzerine yeni çıkmıştı. Yine de ışınlardan korunmak için geniş kenarlı bir şapka ve artık dolabının önemli bir parçası haline gelen Jackie Onassis modeli güneş gözlüğünü takmıştı.

Marthe yanındaki tarhta çalışıyor, havuçlarla soluk yeşil kerevizlerin etrafındaki otları yoluyordu. Oraya Diana'yla Matthew'a çocukların bakımında yardım ettiği Les Revenants'dan gelmişti. Sarah ve Agatha, Marcus ve Jack'le birlikte hâlâ oradaydı, bu yüzden Amerika'dan ilk geldiklerindeki gibi uzun uçak yolculuğundan bitkin düşmüş ve saat farkının etkisiyle sersemlemiş olmadıkları için bu kadar çok yardıma ihtiyaçları yoktu.

Phoebe kirli elini yanağında gezdirdi. Orada minik bir sinek vardı ve onu delirtiyordu. Sonra kazma işine devam etti.

Sırtına vuran güneş sıcaktı ve elinin altındaki toprak yaşam gibi taze kokuyordu. Phoebe malasını toprağa sokup Marthe'nin seradan taşımalarını istediği bitkilere yer açarak hazırladı.

Phoebe, Françoise ve Ysabeau'dan öğreneceğı şeyler olduğu gibi Marthe'yle yaptığı bu çalışmadan da alması gereken bir ders olduğundan emindi. Sept-Tours'da bütün dersler faaliyetlerin içine karıştırılmıştı.

Babası hastaneye yatırılınca Phoebe'nin çevresindeki her şey altüst olmuştu. Miriam onu Ysabeau'ya emanet ederek Oxford'a dönmüştü. Freyja, Phoebe'nin kararını vermesinden önceki haftaları kayınvalidesinin çatısı altında geçirmek istemediği için o gün gelmeyi planlıyordu. Sadece iki hafta içinde Baldwin orada olacak ve Phoebe'nin yaşamının sonraki dönemi başlayacaktı. O zamana kadar acemi bir vampir olacaktı.

Ysabeau'nun hane halkına dahil olan dört kadın, çok az patlama ve az telaşla bir arada var olabiliyordu. Phoebe'nin büyüdüğü evde işler böyle değildi, üç Taylor kadını her zaman konumlarını korumak ve kontrolü ele geçirmek için kurnazlık yapardı. Françoise ve Marthe, doğaüstü yeteneklere sahip, diğerine gücünün bir parçasını bile teslim etmeyen ama etki alanına müdahale etmemeyi başaran türden muhteşem bir ikiliydi. Phoebe hâlâ sorumluluk sınıflandırmalarını kavrayamamıştı ama Marthe, Ysabeau'yla ilgilenmek için özel dairesinde görüldüğünde veya Françoise bir gömleği onarmak için mutfığa dalarken davranışlarını ayarladıklarını hissedebiliyordu.

Otorite. Güç. Statü. Bunlar bir vampirin yaşamını şekillendiren değişkenlerdi. Bir gün Phoebe bunları anlayabilecekti. O zamana dek sadece hayatta kalmayı değil, birlikte gelişmenin de ne olduğunu tam olarak bildikleri açık olan iki kadını izleyip onlardan öğrenmekle yetinecekti.

Ama vampir olmak hakkında en çok şey öğrendiği kişi şatonun kâhyasıydı. Françoise'a göre Ysabeau dünyada yaşayan en yaşlı ve en bilge vampirdi. Bu doğru olsun olmasın Ysabeau Freyja'nın, hatta Miriam'ın bile onunla karşılaştırıldığında yanında genç ve deneyimsiz görünmesine neden oluyordu. Phoebe'ye gelince, kadının huzurunda kendini tam bir bebek gibi hissediyordu.

"İşte buradasın." Ysabeau bahçede süzülür gibi ilerliyor, ayakları çakılların üzerinde ses çıkarmıyordu. Hareketleri Madam

Elena'nın kilerden bile yumuşak ve zarıftı. "Siz ikiniz eskilerin umduğu gibi sadece kazarak Çin'e ulaşamayacağınızı biliyorsunuzdur."

Phoebe güldü. "Demek bu sabahki planlarım suya düştü."

"Peki, onun yerine benimle yürümek istemez misin?" diye öneride bulundu Ysabeau.

Phoebe bahçe küreğini toprağa saplayıp ayağa fırladı. Ysabeau'nun yürüyüşlerine bayılıyordu. Her biri şatonun ve arazisinin değişik bir tarafında yapılırdı. Avluda veya evde dolaşırlarken Ysabeau ona aile hakkında hikâyeler anlatır, çamaşırvanenin, mum üreticisinin ve demircinin eskiden nerede olduğunu gösterirdi.

Phoebe daha önce, Matthew ve Diana zamanda yürüyüp Marcus'un onun yakınında olmasını istediği zaman Sept-Tours'a gelmişti. Sonra çift döndüğünde ve birkaç kere de bebekler doğduktan sonra gelmişti. Ama Phoebe'nin bu evle olan ilişkisinde bir şey değişmişti. Bunda vampir olması gerçeğinden fazlası vardı. O artık gerçek bir de Clermont'tu... ya da Ysabeau'nun, Marcus konusunda Phoebe'nin fikrinin değişmeyeceğinden emin olarak söylediği buydu.

"Bugün güneş fazla hızlı yükseliyor," diye belirtti Ysabeau gökyüzüne bakarak. "Bulut da yok. Neden içeri girmiyoruz, böylece şapkanı ve gözlüğünü çıkarabilirsin."

Şatoya dönerlerken Phoebe, Ysabeau'nun koluna girdi. Ysabeau bu samimi davranış karşısında biraz irkilmiş gibiydi. Phoebe bir kuralı çiğnemiş olma korkusuyla geri çekilince Ysabeau onu kendine çekti. İki kişi yavaş yavaş yürüyüp sabahın erken saatlerinin kokusunu içlerine çekerek içeri girdi.

"Mösyö Roux kruvasanlarını yakmış," dedi Ysabeau havayı koklayarak. "Ve rahibin artık çamaşır sabununu değiştirip durmaya bir son vermesini diliyorum. Daha birinin kokusuna yeni alışmışken başka bir tane satın alıyor."

Phoebe havayı kokladı. Keskin, çiçekli koku “bahar tazeliği” değil, kimyasal kokuyordu. Burnunu kırıstırdı.

“Dün gece Adele ve yeni sevgilisinin kavgasını duydun mu?” diye sordu Phoebe.

“Nasıl duymam? Duvarımızın diğer tarafındaydılar ve avazları çıktığı kadar bağıyorlardı.” Ysabeau başını salladı.

“Madam Lefebvre... nasıl?” diye sordu Phoebe. Yaşlı kadın doksanlarındaydı ve hâlâ her gün tek başına alışveriş yapmaya gidiyor, aldıklarını taşımak için tekerlekli bir pazar arabası kullanıyordu. Geçen hafta düşüp kalçasını kırmıştı.

“Pek iyi değil,” dedi Ysabeau. “Rahip dün uğramış. Bu haftayı çıkaracağını sanmıyorlar. Belki sen de gelmek istersin?”

“Gelebilir miyim?” diye sordu Phoebe.

“Elbette,” dedi Ysabeau. “Madam Lefebvre’in seni gördüğüne sevineceğinden eminim.”

Artık içeri girmişlerdi ve zemin katın gösterişli odalarında yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Ysabeau’nun yaldızlı mobilyaları ve Sèvres porselenleriyle salonu; kapının iki yanındaki heykelleriyle resmi yemek odası; yıpranmış kanepeleri, gazete, dergi ve karton kapaklı kitap yığınlarıyla dolu aile kütüphanesi; Ysabeau’nun en bulutlu günlerde bile güneş ışığı alan sıcak renklerle döşenmiş kahvaltı odası; yüksek tavanı ve boyalı duvarlarıyla büyük salon. Her odada Ysabeau bir zamanlar orada yaşanmış bir şeyi anlatıyordu.

“Diana’nın ateşçideri bunlardan birini kırmıştı,” dedi Ysabeau, aslan başı şeklindeki büyük vazoyu işaret ederek. “Philippe onları çift olarak sipariş vermişti. Hiçbir zaman çok beğenmediğimi itiraf etmem gerekiyor. Şansımız varsa Apollon da diğerini kırar ve yerine koyacak yeni bir şey buluruz.”

Uzun, cilalı masası ve sıra sıra sandalyeleriyle Philippe’in resmi yemek odasındaki bir anı daha canlandı.

“Philippe hep burada otururdu, ben de diğer ucunda. Bu şekilde herkesin konuşmasını idare ederek konuklarımızın arasında savaş çıkmasını önleyebiliyorduk.” Ysabeau parmaklarını sandalyenin oymalı sırt kısmında gezdirdi. “Bu odada o kadar çok yemek daveti verdik ki.”

“Margaret doğmadan bir gün önce Sophie’nin suyu bu kanepede geldi,” dedi Ysabeau aile kütüphanesine geldiklerinde. Minderlerden birini kabarttı. Kanepenin her tarafı soluk kahverengi kumaşla kaplı olmasına rağmen bu minder gül pembe siydi. “Sophie’nin korktuğu gibi bütün mobilyayı değiştirmemiz gerekmedi, minderleri değiştirmemiz yetti. Bak, diğerlerine hiç uymuyor. Marthe’ye uydurmaya çalışmamasını, aksine bize her zaman Margaret’ın doğumunu hatırlatacak bir şey kullanmasını söyledim.”

“Burada Diana’yı korkutarak Matthew’dan vazgeçirmeye çalışmıştım,” dedi Ysabeau kahvaltı odasında, dudaklarını hafifçe kaldıran bir gülümsemeyle. “Ama sandığımdan cesur çıktı.”

Şatonun çok büyük ana salonunda yavaş yavaş dönerek Phoebe’yi de aynısını yapmaya davet etti.

“Burası Diana ve Matthew’un düğün ziyafetlerini verdiği yer.” Zırhlar ve silahlarla ortaçağın kaba dekorasyonuna uygun döşenmiş büyük odayı inceledi. “Ben orada yoktum tabii, Philippe de bana anlatmamıştı. Hikâyeyi ancak Diana ve Matthew geçmişten döndüğü zaman öğrendim. Belki Marcus’la sen de kutlamayı burada yapar, bu salonu yine kahkaha ve dans sesleriyle doldurursunuz.”

Ysabeau, Phoebe’yi şatonun kare şeklindeki kalesinin mazgallı surlarına çıkaran taş merdivene doğru götürdü. Ancak normalde yaptıkları gibi yukarı çıkmak yerine bu kez Phoebe’yi dip duvarda her zaman kilitli duran kemerli alçak kapıya çekti.

Cebinden paslı çelik bir anahtar çıkarıp kilide yerleştirdi. Dönüp Phoebe'ye eliyle girmesini işaret etti.

Gözlerinin değişik ışık seviyesine alışması Phoebe'nin birkaç dakikasını aldı. Bu odada sadece renkli cam panellerle kaplı birkaç küçük pencere vardı. Phoebe gözlüğünü çıkarıp net görmek için gözlerini ovuşturdu.

“Burası da başka bir erzak odası mı?” diye sordu içinde nasıl hazineler barındırabileceğini merak ederek.

Ama havasızlığı ve belli belirsiz mum kokusu, bu odanın bambaşka bir işlevi olduğunu gösteriyordu. Burası de Clermont ibadet odası... ve yeraltı mezarıydı.

Küçük kilisenin ortasını büyük, taş bir lahit kaplıyordu. Duvarlardaki girintilere yerleştirilmiş birkaç tabut daha vardı. Tabii kalkanlar, kılıçlar ve zırh gibi başka nesneler de vardı.

“İnsanlar bizim böyle karanlık yerlerde yaşadığımızı sanıyor,” dedi Ysabeau. “Sandıklarından fazla haklılık payları var. Philippe'im burada, bir zamanlar ailemizin ve benim yaşamımın merkezinde olduğu gibi, odanın ortasında duruyor. Bir gün ben de onunla birlikte buraya gömüleceğim.”

Phoebe şaşırarak Ysabeau'ya baktı.

“Hiçbirimizin ölümüne bağışıklığı yok, Phoebe,” dedi Ysabeau düşüncelerini okumuş gibi.

“Stella öyle olduğumuzu sanıyor. Kimsenin neden babamı kurtarmadığını anlamadı,” dedi Phoebe. “Ben bile anladığımdan emin değilim. Sadece bunun onun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum... ve yanlış olduğunu.”

“Sevdiğin herkesi vampir yapamazsın,” dedi Ysabeau. “Marcus denedi ve neredeyse sonu oluyordu.”

Phoebe, New Orleans'i biliyordu ve Marcus'un hayatta kalan çocuklarıyla tanışmıştı.

“Stella senden birinin hayatını kurtarmanı isteyen ilk insan olabilir ama sonuncu olmayacak,” diye devam etti Ysabeau. “Hayır demeye hazır olmalısın, tekrar tekrar, dün gece yaptığın gibi. Hayır demek cesaret ister... evet demekten çok daha fazla cesaret ister.”

Tekrar Phoebe’nin koluna girdi ve yürümeye devam ettiler.

“İnsanlar vampir olmak için ne gerektiğini merak ediyor.” Ysabeau onu yan yan süzdü. “Onlara ne söylediğimi biliyor musun?”

Meraklanan Phoebe başını iki yana salladı.

“Vampir olmak için yaşamayı seçmelisin ama başka birinin hayatını değil; kendininkini, tekrar tekrar, gün gün,” dedi Ysabeau. “Uykuda, huzurda, matemde ve ölümden. Sonuç olarak bizi tanımlayan, yaşamak için hissettiğimiz amansız içgüdümüzdür. O olmazsa bir kâbustan ya da hayaletten başka bir şey olmayız, eskiden olduğumuz insanın bir gölgesi oluruz.”

Doksan

10 AĞUSTOS

Phoebe, Ysabeau'nun salonunda, mavi beyaz porselenlerin, yaldızlı sandalyelerin, ipek döşemelerin ve paha biçilmez sanat eserlerinin arasında oturmuş, zamanın yeniden onu bulmasını bekliyordu.

Baldwin odanın renk temasına uygun olan lacivert takımıyla odada dolaşıyordu. Phoebe elbisesini odaya uyması yerine göze çarpması için seçmişti. Akuamarinin parlak bir tonuydu, sadakat ve sabrı sembolize eden bir renkti. Bu renk ona annesinin düğün giysisinin, Marcus'un gözlerinin ve sahile vuran denizin rengini anımsatıyordu.

"Baldwin." Phoebe ayağa kalkmaya düşündüğü anda kendini ayağa kalkmış, yanağını kocasının aile reisine uzatırken buldu.

"İyi görünüyorsun, Phoebe," diye yorum yaptı Baldwin onu öptükten sonra, gözleriyle onu tepeden tırnağa inceledi. "Gördüğüm kadarıyla Ysabeau sana hiç de kötü bakmamış."

Phoebe onun bu yorumuna yanıt vermedi. Son birkaç haftanın ardından Ysabeau için çölleri aşabilirdi ve de Clermont klanının reisi aleyhindeki en ufak imaların bile kaydını tutmaya başlamıştı.

Phoebe bir gün bu hesapları kapama niyetindeydi.

"Gözlüğün nerede?" diye sordu Baldwin.

“Bugün takmamaya karar verdim.” Phoebe baş ağrısıyla mücadele ediyor ve perde her uçuştığında gözlerini kısıyordu ama Marcus’la ilk uzun bakışmasında, arada bir şey olmaması konusunda kararlıydı. Onu Salpêtrière’de gördüğünde dikkatini eşinden çok babasının durumuna vermişti.

“Merhaba, Phoebe.” Miriam içeri girdi. Her zamanki gibi siyah derilerin ve botların içinde değildi, bunun yerine uçşan bir etek giymişti. Uzun saçları omuzlarına ve boynuna dökölüyordu, kolları ve parmakları ağır mücevherlerle doluydu.

“Mükemmel. Başlayabiliriz,” dedi Baldwin. “Miriam, kızının, ailemin ve Bishop-Clairmont filiz ailesinin bir üyesi olan Matthew de Clermont’un oğlu Marcus’la eşleşme kararını onaylıyor musun?”

“Sen gerçekten bütün bu nişan merasimini yapacak mısın?” diye sordu Miriam.

“Planım buydu, evet.” Baldwin ona dik dik baktı. “Resmi olmasını siz istediniz.”

“Durun. Devam etmeden önce Marcus’un da burada olması gerekmiyor mu?” diye sordu Phoebe. “O nerede?” Endişesi yükseldi. Ya Marcus’un tereddütleri varsa? Ya onu istemediğine karar vermişse?

“Ben buradayım.”

Marcus üzerinde mavi bir gömlek, kot pantolon ve burunda delik olan spor ayakkabısıyla eşikte duruyordu. Yakışıklı ve her zamanki gibi biraz da haylaz görünüyordu. Ve muhteşem kokuyordu. Freyja da onun yanındaydı ama Phoebe gözlerini ondan halasına düzgün bir şekilde selam verecek kadar bile ayıramıyordu.

“Merhaba, Phoebe,” dedi Freyja mutlulukla. “Sana başaraçağını söylemiştim.”

“Evet,” dedi Marcus’a kenetli gözleriyle. Boğazı kurumuş gibiydi ve tek bir sözcük için bile zorlanıyordu.

Marcus gülümsedi. Phoebe’nin kalbi buna yanıt olarak gümledi.

Duyuları üst sınırlardaydı. Duyabildiği tek ses, kalbinin atışıydı. Kokusunu aldığı tek şey, onun belirgin kokusuydu. Düşünceleri sadece Marcus’a aitti. Teni onun dokunuşuna özlem duyuyordu.

Ve bir anda Marcus onu kollarına aldı, dudaklarını dudaklarına bastırdı, meyan kökünün ve limon otunun temiz kokusu henüz tanımadığı ve ismini bilmediği yüzlerce farklı kokuyla birlikte onu sarmaladı.

“Seni seviyorum, tatlım,” diye mırıldandı kulağına. “Ve fikrini değiştirmeyi aklından bile geçirme. Artık çok geç. Sen zaten benimsin. Sonsuza dek.”

Phoebe Marcus’u eşi olması için resmi olarak seçtikten sonra kutlamalar ve şampanya geldi. Ancak bunların hiçbiri onu tam olarak etkilemedi. Phoebe kendisini geri dönülmez bir şekilde başka bir yaratığa bağlama niyetini açıklamak için doksan uzun gün beklemişti. Sonunda zamanı geldiğindeyse tek yapabildiği mest olmuş gibi Marcus’a bakmaktı.

“Saçında bir parça kızılık var,” dedi Phoebe omzundaki bir ipliği alırken. “Daha önce hiç fark etmemiştim.”

Marcus elini tutup öptü, dokunuşu elektrik çarpması gibiydi. Phoebe’nin kalbi bir an tekledi, sonra patlayacakmış gibi oldu. Marcus gülümsedi.

Ağzının yanındaki o minik kırıksıklık... daha önce bunu da fark etmemişti. Tam bir kırıksıklık değildi, Marcus’un tam olarak nasıl gülümsediğini gösteren hafif bir girintiydi.

“Phoebe. Beni duydun mu?” Miriam’ın sesi, Phoebe’nin bilincine sızdı.

“Hayır. Affedersin, özür dilerim.” Phoebe odaklanmaya çalıştı. “Ne demiştin?”

“Gitme zamanımın geldiğini söyledim,” diye karşılık verdi Miriam. “New Haven’a dönmeye karar verdim. Marcus araştırma ortağı olarak bundan sonraki birkaç ay boyunca pek işe yarayacakmış gibi görünmüyor. En azından ben faydalı olabilirim.”

“Ya.” Phoebe ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Aklına korkunç bir fikir geldi. “Ben de seninle gitmek zorunda değilim, değil mi?”

“Hayır, Phoebe. Tabii seni vampir yapan kişiyle zaman geçirme ihtimali sana bu kadar korkunç gelmemiş gibi görünebilirdin.” Ysabeau’ya baktı. “Kızımı sana emanet ediyorum.”

Biri açık, diğeri koyu renk olan Miriam ile Ysabeau’yu karşı karşıya görmek denge sağlamak için savaştan iki ilkel doğa gücünü izlemek gibiydi.

“Ben her zaman ona göz kulak oldum. O benim torunumun eşi,” diye rahatlatmıştı onu Ysabeau. “Phoebe artık bir de Clermont.”

“Evet ama o her zaman *benim* kızım olacak,” diye karşılık verdi Miriam az hissedilse de haşın bir tavrıyla.

“Elbette,” dedi Ysabeau yumuşak bir sesle.

Sonunda, Miriam ve Baldwin gitti. Sıkı sıkı el ele tutuşan Phoebe ve Marcus onları arabalarına kadar götürdü.

“Seni yalnız görmek için daha ne kadar beklemeliyim?” diye fısıldadı Marcus dudaklarını kızın kulağının arkasındaki hassas deriyi hafifçe bastırarak.

“Büyükannen hâlâ burada,” dedi Phoebe. Bacakları üzerinde dik durmakta zorlanıyordu ve bu ayrılığın ardından Marcus’la yarakta doksan gün geçirmekten başka bir isteği yoktu. Boyununu öpmesi bile bu kadar iyi hissettiriyorsa kim bilir sevişmek nasıl olacaktı.

“Freyja’ya Ysabeau ile Marthe’yi Saint-Lucien’e ögle yemeğine götürmesi için para verdim.”

Phoebe kıkırdadı.

“Anlaşılan bu davranışım senden onay aldı,” dedi Marcus. Phoebe’nin kıkırtısı kahkahaya dönüştü.

“Böyle gülmeyi sürdürürsen bir şeyler karıştırdığımızdan şüphelenecekler,” diye uyardı Marcus kahkahasını soluksuz bırakan bir öpücükle boğmadan önce.

Phoebe, Madam Laurence’in restoranına gitmek için tepeden inerken Ysabeau ile Marthe’nin neler olabileceğinden zaten şüphelendiklerini tahmin ediyordu.

Marcus’la sonunda baş başa kaldığında olacaklar konusunda gerilmeye başlamıştı.

“Ben henüz ısırma konusunda çok iyi değilim,” diye itiraf etti Phoebe, Marcus onu odasına doğru çekerken.

Marcus ona baş döndüren bir öpücük verdi.

“Kanımızı sevişmeden önce mi sonra mı değiştireceğiz?” diye sordu Phoebe, içeri girip kapı arkalarından kilitlendikten sonra. Oldukça sağlam bir kilitti, muhtemelen on beşinci yüzyıla ait olduğunu düşündü. “Yanlış yapmak istemiyorum.”

Marcus karşısında bir dizinin üstünde durmuş, elbisesinin altından iç çamaşırını çıkarıyordu.

“Pantolon giymediğine çok memnun oldum,” dedi akuamarin keteni çıplak tenini sergileyecek şekilde yukarı kaldırırken. “Ah, Tanrım. Öncekinden bile güzel kokuyorsun.”

“Öyle mi?” Phoebe neler olabileceği konusunda endişelenmeyi bırakıp Marcus’un o anda ağzıyla ve diliyle yaptıklarının keyfini çıkarmaya karar verdi. İnledi.

Marcus ona sadece onun fark edebileceği haylaz bir ifadeyle baktı. “Evet. Bu da imkânsız çünkü önceden kusursuzdun. Şimdi nasıl daha kusursuz olabilirsin?”

“Tadım da farklı mı?” diye sordu Phoebe parmaklarını onun saçlarına gömerek. Hafifçe çekti.

“Emin olmak için biraz daha araştırma yapmam gerekiyor,” dedi Marcus içini bir kez daha araştırırken.

Phoebe hayattaki pek çok şey gibi vampirlerin zevk konusunda da acele etmesine gerek olmadığını keşfetmişti. Zaman konusunda endişelenmeden, ne kadar uzun sürdüğü ya da ne zaman Marcus’a zevk verme sırasının geldiğine aldırmadan bütün benliğini sevişmelerinin her anının tadını çıkarmaya verebilirdi.

Zaman... durdu. Ne *sonra* ne *yakında* vardı, sadece sonuna kadar tatmin edici sonsuz bir *şimdi* vardı.

Bedenindeki bütün sinirler titreşti, saniyeler, dakikalar ya da saatler sonra Marcus onun bedeniyle yeniden kaynaşmayı bitirdiğinde Phoebe artık sahip olduğu gelişmiş dokunma, tatma, koklama ve duyma duyularıyla onunkini keşfetti. Daha önce hiç bu kadar derinden hissedebileceğini ya da başka bir varlıkla bu kadar kusursuz birleşeceğini hayal etmemişti.

Phoebe’nin doruğa ulaşmasına anlar kalmışken Marcus Phoebe onun üzerinde olacak şekilde yuvarlandı. Hâlâ içindeydi. Marcus yüzünü şefkatle ellerinin arasına aldı. Yüzüne bir şey arıyormuş gibi baktı. Aradığı şeyi bulan Marcus ağzını onun göğsüne yaklaştırdı.

Phoebe bir koku aldı... yakalanması zor ve gizemliydi. Daha önce kokladığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Marcus yavaş hareket etti. Phoebe o çıldırtıcı, çekici koku güçlenirken inledi. Marcus elini kalçasına koyup onu sıkıca kendine çekerek aralarındaki bedensel teması artırdı.

Phoebe bedeninin sarmallar çizerek sona yaklaşmaya başladığını hissetti. Yanağı Marcus’un göğsüne yaslanmıştı ve kalbinin atışını duydu. Bir kez.

Phoebe, Marcus'u ısırdı ve ağzı sevdiği, her zaman seveceği erkeğin cennet gibi tadı ve kokusuyla doldu. Onun kanı içinde şarkı söylüyor, notalar kalbiyle yavaş bir uyum içinde yankılanıyordu.

Ebediyen.

Marcus'un duyguları ve düşünceleri damarlarında cıva gibi dolaşıyordu, beraberinde kaleydoskop görüntüleri getiren ışık ve ateş çakmaları gibiydi. Phoebe'nin değil özümsemek, anlayabileceği kadarından bile fazlaydı. Marcus'un kanının anlattığı hikâyeleri anlaması yüzyıllarını alacaktı.

Ebediyen, diye şarkı söylüyordu Marcus'un kalbi.

Ama bu sürekli değişen sonsuz bilgi barajında tek bir sabit vardı: Phoebe'nin kendisi. Marcus'un duyduğu şekliyle sesi. Marcus'un gördüğü şekliyle gözleri. Marcus'un hissettiği şekliyle dokunuşu.

Phoebe kendi kalbinin kusursuz bir armoniyle onu yanıtladığını duydu.

Ebediyen.

Phoebe başını kaldırıp kendi yansımasını onun gözlerinde göreceğini bilerek Marcus'un gözlerine baktı.

Ebediyen.

Dünyadan Ayıran Çit

13 AĞUSTOS

“Tanrım, bu bir griffin!” Chris Roberts New Haven’da, mutfak kapısında elinde bir doğum günü pastasıyla durmuş Apollon’a bakıyordu.

“Evet, öyle,” dedim fırından kızarmış sebze tepsisini çıkarırken. “Adı Apollon.”

“İsırır mı?” diye sordu Chris.

“İsırır ama gerilme ihtimaline karşı bende Sarah’nın Huzur Suyu’ndan var.” Cebimdeki şişe değişik tonlarda katlardan oluşan mavi bir sıvıyla doluydu. Çıkarıp salladım. “Gel Apollon.”

Apollon itaatle yanına geldi.

“Aferin oğlum.” Şişenin tıpasını çıkarıp bir parça sıvıyı griffinin alnına ve göğüs kemiğine sürdüm.

Ardwinna kemiğiyle yanımızdan geçti. Chris’i kokladı, sonra kemirmek için yerleşti.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Chris şaşırarak.

“Bir köpek. Matthew’un bana doğum günü hediyesi... İskoç geyük tazısı. Adı Ardwinna.”

“Ard... ne? Willa mı?” Chris başını sallayıp o an sadece bacaklarla gözlerden oluşan, her tarafından gri tüy tutamları çıkan iri köpek yavrusunu inceledi. “Sorunu ne? Açlıktan ölecekmiş gibi görünüyor.”

“Merhaba, Chris. Görüyorum ki Ardwinna ve Apollon’la tanışmışsın.” Matthew, Philip’in elini tutuyordu. Philip, Chris’i gördüğü anda etrafında bebek dilinde durmadan bir şeyler söyleyerek dans etmeye başladı. Her üç kelimesinden biri anlaşılıyordu. Anladığım kadarıyla Chris’e yazını anlatıyordu. “Blok. Bü’kanne. Bot. Marcus,” dedi yerinde zıplarken önemli olayları sıralayan Philip. “Jack. Griff’n. Bü’kanne. Agg’ti.”

“Geyik tazılarının böyle görünmesi gerekiyor,” dedim Chris’in sorusunu yanıtlamaya çalışarak. “Ve ona sakın isim takmaya çalışma. Ardwinna bu haliyle mükemmel.”

Ardwinna adı geçince başını kemiğinden kaldırdı ve dikkatini yeniden ödülüne vermeden önce kuyruğunu gürültüyle yere vurdu.

“Chris!” diye çığlık attı Becca Tazmanya canavarı gibi yuvarlanırcasına içeri dalarken. Kendini Chris’in bacaklarına attı.

“Vay. Yavaş ol biraz. Merhaba, Becca. Beni özledin mi?”

“Evet.” Becca, Chris’i o kadar sıkı tutuyordu ki kan dolaşımını kesmesinden korktum.

“Ben de.” Philip enerjik bir tenis topu gibi hoplayıp zıplıyordu. Chris ona çak yaptı ve bu oğlumu sonsuz mutlu etti.

Matthew, Chris’i pastadan kurtararak Becca’nın dikkatine karşı daha açık bir hedef haline getirdi.

“Kucak!” diye emretti Becca, Chris arzusunu yerine getirebilsin diye iki kolunu kaldırarak.

“Lütfen,” dedi Matthew masadaki şarap şişesine uzanırken, hiç düşünmeden.

“Lüüüüütfeeeeen,” dedi Becca yalvarırcasına.

Bunu yapmayı kesmezse aklımı kaçırıacaktım. Ancak ben bir şey söyleyemeden Matthew beni öptü.

“Bu gecelik nezaket kurallarında ısrarcı olmayalım,” dedi Matthew öpmesi bitince. “Chris, bira?”

“İyi olur.” Chris yeni evimizde dönerek etrafına baktı. “Güzel bir yer. Biraz kasvetli ama. Bir parça canlandırmak için ahşapları boyayabilirsiniz.”

“Önce ev sahibimizden izin almalıyız. Burası Marcus’a ait,” dedim. “Artık biraz büyüdükları için ikizlere uygun bir yer olduğunu düşündü.”

Apollon geldikten sonra büyüyen ailemizin benim Court Sokağı’ndaki eski evime sığmayacağı belli olmuştu. Bize bahçe gerekiyordu... daha iyi çamaşırhane şartları olması gerektiği de kesindi. New Haven’ın kalabalığından ve koşuşturmacasından biraz uzakta, çocuklarla hayvanların koşabileceği bir yer ararken Marcus kampus yakınındaki büyük malikânesini kullanmamız için ısrar etmişti. Tam olarak bizim tarzımıza uygun değildi. Marcus orayı resmiyetin moda olduğu on dokuzuncu yüzyılda satın almıştı. Baktığımız her yerde oymalı ahşap vardı, alt kat- taki nasıl değerlendireceğimi bilmediğim kabul odaları daha da oymalıydı ama şimdilik idare ederdi.

“Miriam bu evden nefret eder.” Chris, Phoebe’nin vampir yapıcısından söz ederken dudağını büktü. Onların ilişkisi konusunda Matthew’la hep değişik varsayımlarda bulunurduk.

“O zaman burada yaşamak zorunda değil,” dedim yeni evimiz konusunda savunmacı hissederek ters ters.

“Doğru. Laboratuvara dönecek olursa, Miriam benimle ranzamda yatabilir. Bol bol yerim var.” Chris birasından bir yudum aldı.

Zaferle kocama baktım. Matthew bana on dolar ve bir ayak masajı borçlanmıştı. Chris gider gitmez tahsil etmeyi planlıyordum.

“Çatal bıçakların durduğu kutuyu gören oldu mu? Etiketlediğimden eminim.” Mutfak lavabosunun yakınındaki yığını karıştırdım.

Chris onun en uzağında duran kutuya uzanıp bir kaşık çıkardı. “Ta-ta-ta-tam!”

“Bravo! Büyü!” Philip hoplayıp zıplıyordu.

“Hayır, kafadar, sadece eski bir İzci numarası: kutuları aç, kutulara bak, bir şey bul. Basit.” Chris kaşığı Philip’e verip Matthew ve bana baktı. “Bu sözcüğü bilmek için biraz küçük değil mi?”

“Artık öyle düşünmüyoruz,” dedim Philip’in pancar püresine çiğ et parçaları karıştırırken.

“Büyülerini bağlamadıkça ikizleri büyüden, büyüü de ikizlerden uzak tutmanın yolu yok,” diye açıkladı Matthew. “Philip ve Becca henüz büyüü ve onunla birlikte gelen sorumlulukları tam olarak anlayamıyor ama anlayacaklardır. Zamanla.”

“Bu çocukların büyülerini bağlamak için cesedimi çiğnemeleri lazım!” dedi Chris sertçe. “Ben onların vaftiz babalarından biriyim, bu yüzden bu tehdidimi ciddiye alabilirsiniz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu bir tek Baldwin düşünüyor,” diye sakinleştirdim.

“O adamın rahatlamayı öğrenmesi gerekiyor,” dedi Chris. “Artık şövalye olduğum ve nadiren de olsa onunla konuşmak zorunda kaldığım için babasının anısını yaşatma görevi dışında bir hayatı olmadığını öğrendim.”

“Bu yaz babalar ve oğulları hakkında bol bol konuştuk,” dedim. “Ve anneler ile kızları hakkında da. Sonunda, Baldwin bile ikizlerin büyüünü bağlama konusundaki ısrarından vazgeçti. Büyüye gelince, tabii evimizde masal saatleri oldukça eğlenceli geçiyor.” Parmaklarımı havada insanların cadıların büyü yaptığını sandıkları şekilde salladım.

“Yani sen... onların önünde büyü yaptığını mı söylemek istiyorsun?” Chris şoke olmuş gibiydi. Sonra gülümsedi. “Çok

havalı. Griffin senin mi yani? Onu çocuklar oynasın diye mi ortaya çıkardın?”

“Hayır, o Philip’e ait.” Gururla oğluma baktım. “Erken açtığı belli oluyor, büyüsel açıdan. Gelecek vaat eden bir cadı olduğu da.”

“Peki Apollon’u buraya nasıl getirdiniz?” dedi Chris, mitolojik yaratıkların yaşamak için New Haven’a gelmesi gibi önemli bir konu yerine uygulama konusunda endişelenerek. “Kendi pasaportu mu var?”

“Belli ki griffinler ticari uçaklarla gönderilemiyormuş,” dedim bozularak. “Formda hem kediye hem kuşu işaretleyince iade edip hatalarımı düzeltmemi istediler.”

“Hassas bir konu,” diye mırıldandı Matthew Chris’e, o da anlayışla başını salladı.

“Ardwinna’yı uçağa bindirebiliyoruz ve onun iki katı. Neden onu da köpek taşıyıcısının içinde uçağa sokamadığımızı anlamıyorum,” diye homurdandım.

“Griffin olduğu için olabilir mi?” dedi Chris. Öfkeyle ona baktım. “Sadece tahminimi söyledim.”

“Haliyle gizleme büyüsü kullanabilirdim.” Philip’i mama sandalyesine koyup pancarla etini verdim. Coşkuyla yemeğe daldı. Becca sadece kan ve su istiyordu, o yüzden ona da yerde içmesi için bebek bardağını verdim. İçmek için Ardwinna’nın yanına oturdu, köpeğin kemiğini çiğnemesini izliyordu.

“Haliyle.” Chris sırtıttı.

“Apollon’un oldukça inandırıcı bir Labrador retriever olduğunu söylemeliyim,” dedim. “Ardwinna’yla birlikte götürdüğümüzde parkta çok cici bir çocuk gibi davrandı.”

Chris’in birası boğazına kaçtı ama hemen toparlandı.

“Bu kanat boyuyla havada kalış süresinin iyi olduğunu tahmin ediyorum. Frizbi oynamak hoşuna gidebilir.” Her zamanki

gibi Chris ailemizin yapısal özelliklerini pratik hale getiriyordu. “Çok yoğunsanız ben onunla zevkle oynarım.”

Matthew buzdolabından et tabağını çıkardı. Yanımdan geçerken beni öptü, bu kez ensemden. “Bunları ızgaraya koymak için dışarı çıkıyorum. Etini nasıl istersin, Chris?”

“Onunla sıcak bir odadan geçmen yeterli, dostum,” diye karşılık verdi Chris.

“Çok iyi,” dedi Matthew. “Ben de aynı fikirdeyim.”

“Benimkiyle sıcak odadan geçerken biraz yavaş yürü,” diye anımsattım.

“Vahşilik bu.” Matthew sırtıttı.

“Demek Phoebe ve Marcus büyük güne kadar dayanmayı başardı,” dedi Chris.

“Resmi birleşmeleri üç gün önce oldu,” dedim. “Tabii önceden birbirlerini görmüşlerdi.”

“Bir süreliğine işler biraz karışmış gibi görünüyor, babasının hastalığı nedeniyle,” diye yorum yaptı Chris.

“Hepimiz iyi gideceğinden emindik,” diye karşılık verdim.

“İkiniz iyi görünüyorsunuz,” dedi Chris, birasıyla Matthew’un gittiği tarafı işaret ederek.

“Her şeyi göz önünde bulundurunca hoş bir yazdı,” dedim bütün olayları düşünerek. “Hiç iş yapılmadı tabii.”

“Evet, yapılmaz zaten,” dedi Chris gülerек.

“Bunun dışında harikaydı.” Bunu içtenlikle söyleyebilmem beni şaşırtmıştı.

“Ve sen mutlusun,” diye belirtti Chris. “Bu da beni mutlu ediyor.”

“Evet,” dedim, etrafımdaki açılmamış kutular, pancar püreleri, çocuklar, hayvanlar, bütün yaz birikmiş mektuplar, kitaplar, dizüstü bilgisayarlar, cikleyen ve ciklemeyen oyuncaklardan oluşan kaosa bakarak. “Gerçekten mutluyum.”

O akşam Chris gittikten ve çocuklar yataklarına yatırıldıktan sonra Matthew'la evin köşesine gizlenmiş, çitli bahçeye bakan geniş verandada oturduk. Gökyüzü yıldız doluydu ve gece havasında günün sıcaklığını dengeleyen hafif bir serinlik vardı.

“Burası çok güvenli hissettiriyor,” dedim bahçeye bakarak. “Dünyadan gizli ve kötü hiçbir şeyin olamayacağı kendi cennetimiz.”

Ayın eğimli ışığı Matthew'un yüz hatlarına vurarak saçlarını gümüşe boyadı ve yüzüne çizgilerle gölgeler ekledi. Bir an ama sadece bir an bizi bir yaz sonu akşamı, her köşesi aşkla dolu yaşamlarında el ele tutuşarak çocuklarının içeride güvenle uyudukları zamanları hatırlayan yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın olarak hayal ettim. “Bu şekilde kalamayacağını biliyorum,” dedim yazın yaşananları hatırlayarak. “Sonsuza dek bahçede kalamayız.”

“Evet. Dünyaya ve bütün tehlikelerine karşı kullanabileceğimiz tek gerçek çit, hakkında bilgiye sahip olmaktır,” dedi Matthew birlikte sallanırken usulca.

Yüz

20 AĞUSTOS

Marcus arabayla Hadley'nin merkezinden kasabanın görkemli manzarasını koruyan ağaçlıklar boyunca ilerledi. Oymalı kapıları büyük evler bol yapraklı doğaya süreklilik havası katıyordu.

Arabayı batıya giden yola soktu. Marcus mezarlıktan geçerken biraz yavaşladı, sonra küçük, ahşap bir evin önünde durdu. Kasaba merkezindeki evlerden çok daha mütevazı görünüyordu, ilk inşa edildiği şeklini sonradan değiştiren yapılar ve uzatmalar yoktu, tuğladan yapılmış ortak şöminenin etrafına inşa edilmiş alt kattaki iki oda ile üst kattaki iki odadan ibaretti. Evin dış cephesi zemin ve birinci kattaki pencere camlarının yansımasıyla parlıyordu. Phoebe gözlüğünü yansımayı azaltacak şekilde düzeltti. Kapıya giden tek bir taş basamak vardı. Ön taraftaki küçük bahçede ayçiçekleri beyaz boyalı kaplama tahtalarının üzerinde sarı benekler gibi görünüyordu. Ev gibi beyaz kazıklardan yapılmış çit de yeni boyanmıştı ve tahtaları şaşırtacak kadar iyi durumdaydı. Eski moda, arsız bir gül çalısı kapının bir tarafındaki pencerelerin altında uzanıyordu, diğer tarafında kalp şeklinde yaprakları olan koyu yeşil, uzun bir çalılık vardı. Evi çevreleyen arazi her yönde göz alabildiğine uzanıyor, harap haldeki iki ağır romantik bir hava katıyordu.

"Çok güzel." Phoebe, Marcus'a döndü. "Hatırladığın gibi mi?"

“Çit biz burada yaşarken bu kadar sağlam değildi, orası kesin.” Marcus arabayı park konumuna getirip motoru durdurdu. Tereddütlü ve savunmasız görünüyordu. “Matthew boş durmamış.”

Phoebe uzanıp eşinin elini tuttu.

“Çıkmak ister misin?” diye sordu sakince. “İstemezsen yola devam eder, başka bir yerde kalırız.”

Marcus’un biraz daha beklemek istemesi şaşırtıcı olmazdı. Çocukluğunun evine dönmek büyük bir adımdı.

“Zamanı geldi.” Kapıyı açtı ve onun kapısını açmak için yanına geldi. Phoebe çantasını karıştırıp içinden telefonunu buldu. Evin fotoğrafını çekip söz verdiği gibi Diana’ya gönderdi.

Bahçe kapısından geçerlerken Phoebe, Marcus’un elini sıkı sıkı tutuyordu. Marcus arkalarından sıkıca kapadı. Phoebe kaşlarını çatı.

“Alışkanlık,” diye açıkladı Marcus gülümseyerek. “Kellogg’ların horozunu annemin bahçesinden uzak tutmak için.”

Yanına dönünce Phoebe onu kollarına aldı. Ve öptü. Kolları birbirine kenetli, burunları birbirine değerek orada durdular. Marcus derin bir soluk aldı.

“Bana evimizi göster,” dedi Phoebe onu yeniden öperek.

Marcus onu çakıllı kısa yoldan geçirerek taş eşiğe götürdü. Hava şartlarının yıprattığı kaba yontulmuş ve yamuk dev taşın ortası yüzlerce ayağın aşındırmasıyla çukurlaşmıştı. Kapının üst panelinde bir çatlak vardı ve koyu kırmızı boyası soyuluyordu. Phoebe boyayı kazıyınca altından çıkan boya da aynı renkti, onun altındaki de.

“Sanki zaman durmuş; her şey bıraktığım gibi,” diye belirtti Marcus. “Kilit hariç tabii. Bay Güvenlik iş başında.”

Modern piriñ anahtarı sağlam mekanizmanın içinde çevirip kapıyı iterek açtıklarında karşılaştıkları hava eski ve bayat kokuyordu. Biraz nem kokusu ve hafif bir küf de vardı.

Phoebe elektrik düğmesi aradı. Bulamaması onu şaşırttı.

“Elektrik olduğunu sanmıyorum,” dedi Marcus. “Matthew yirmi yıl önceye kadar Pickering Place’e elektrik bağlanmasına bile karşıydı.”

Phoebe’nin gözleri çok eski pervazlardan giren loş ışığa alıştı. Yavaş yavaş evin içi netleşti.

Her taraf... geniş çam yer döşemeleri, evin her tarafına yayılan oluklu yaz kirişleri, çerçevele pencerelerdeki baklava şeklindeki camları tutan dar pervazlar, tırabzanın bittiğini gösteren belirgin merdiven direğinin yuvarlak başı toz kaplıydı.

“Tanrım.” Marcus’un sesi titriyordu sanki. “Neredeyse anem aç olup olmadığımı sormak için ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıkacakmış gibi hissediyorum.”

Birlikte Marcus’un çocukluğunun dört odasında yürüdüler. İlki, odayı çepeçevre saran kalın tahta kaplamalı duvarlarıyla mutfaktı. Hardal sarısı boyayla boyanmıştı ama Catherine Chauncey’nin, ailesi için yemek pişirdiği ocağın olduğu taraf kararmıştı. Tuğla kaplamada bir zamanlar orada asılı olan demir kap kacağı; nihaleleri, sac ızgaraları, tencereleri hatırlatan bir çengel vardı. Yukarıdaki odaları tutan destekler açıktaydı ve köşeleri örümcek ağıyla kaplıydı. Duvarlara çakılı çiviler, köşede duran köhne bir sandalye vardı. Duvardaki parlak sarı bölüm bir zamanlar orada bir mutfak dolabı olduğunu gösteriyordu.

Girişten geçip oturma odasına girdiler, orada da mutfaktakiyle aynı duvarı paylaşılan bir şömine vardı. Bu oda daha büyüktü ve kabaca sıvanmış duvarlara badana yapılmıştı. Orada burada sıvası dökülen yerler vardı ve öğleden sonra güneşinin eğik ışınları tozları gösteriyordu. Odanın ortasındaki uzun masanın ahşap

yüzeyi çatlak ve yarıktı. Masaya çekilmiş küçük sandalyenin sırt kısmında delikler vardı.

Marcus şöminenin üzerindeki çengellere dokundu.

“Büyükbabamın tüfeği burada dururdu,” dedi. Ellerini rafa dayadı. “Annemin saati burada dururdu. Herhalde onunla birlikte gömülmüştür ya da Patience’a bırakmıştır.”

Phoebe kollarını Marcus’un arkasından beline koydu ve alnını sırtına dayadı. Eşinin acısını hissedebiliyor, aynı zamanda Marcus’un sesindeki, hatırladıkça belirginleşen acı tatlı tonu duyabiliyordu. Sırtına bir öpücük kondurdu.

Marcus şöminenin rafına ince, kahverengi deri ciltli bir kitap koydu. Parmakları bir an kapağını okşadı. Ona bakmak için döndü ve köşedeki şey dikkatini çekti.

“Philippe’in sandalyesi,” dedi hayretler içinde.

Phoebe eski, sırt kısmında yaprak şeklinde başlık kıvrımları olan, ayakları zarifçe incelen ve sağlam oturma yeri maviye boyanmış eyer şeklinde oymalı sandalyeyi tanımıştı. Her zaman Sept-Tours’da, Philippe’in çalışma odasında dururdu ve sağlam yapısına rağmen Phoebe kimsenin ona oturduğunu görmemişti. Kol kısımlarındaki boyanın aşınıp altından tahtanın doğal renginin görünmesi bir zamanlar sürekli kullanıldığını işaret ediyordu.

Marcus’a gönderilmiş bir mektup zarif arkılığına dayanmıştı.

Marcus kaşlarını çatarak mektuba uzandı. Parmağıyla tepesinden yırtıp içindeki tek sayfayı çıkardı.

“*Philippe sandalyesini senin almanı isterdi,*” diye okudu Marcus yüksek sesle. “*Dr. Franklin de öyle. Bize ihtiyacın olursa uzakta olmadığımızı unutma. Baban Matthew.*”

Diana, Phoebe’ye New Haven’daki evlerine nasıl ulaşabileceklerini, karlı havalarda yolun hangi kısımlarının zor olacağını anlatmış, Matthew’la ikisinin kendisine ulaşabilecekleri bütün telefon numaralarını vermişti... her ihtimale karşı.

“Oturacak cesareti bulabileceğimden emin değilim.” Marcus yeni sahip olduğu şey konusunda hayrete düşmüş gibiydi.

“Sen oturmazsan ben otururum,” dedi Phoebe gülerek. “Ysabeau bana Philippe’in bunun dünyadaki en rahat sandalye olduğunu düşündüğünü söylemişti.”

Marcus gülümseyerek parmağını kolçakta gezdirdi. “Bu eve Sept-Tours’dan daha çok uyduğunu söylemek zorundayım.”

Phoebe onun Marcus’a da uyduğunu düşündü.

Girişe dönünce Marcus merdivenin başındaki, üzerinde solmuş siyah mürekkeple titrekle bir sahil şeridi çizilmiş top şeklindeki tırabzan başına baktı. Ayaklarının altında hafifçe çöken dar merdivenden çıktılar. Yukarıdaki iki oda tamamlanmamıştı, yer döşemesi olarak kırıların arasına düz tahtalar konmuştu, duvarların inşaat halini gizleyecek ne badana ne de tahta kaplama vardı. Duvar boşluklarının arasından hafifçe güneş ışığı görünebiliyordu.

“Hangi oda seninkiydi?” diye sordu Phoebe.

“Bu,” dedi Marcus mutfağın üzerindeki odayı işaret ederek. “Annem daha sıcak olduğundan burada uyumam için ısrar etmişti.”

Oda bir rüzgârgülüne aitmiş gibi görünen pirinç bir horoz dışında boştu.

“Hatırladığımdan çok daha küçük,” dedi Marcus pencerenin yanında durarak.

“Daha fazlasına ihtiyacımız var mı?” Phoebe burayı şimdi yeni boyanmış duvarları, pencerelere takılan temiz camları, mutfaktaki ocakta cıvırdayarak evi yuva yapan ses ve kokularla dolduran ateşle hayal edebiliyordu.

“Bu odaların hiçbirinin kapısı yok.” Marcus’un gözleri hızla etrafta gezindi. “Buraya yatak çıkarabileceğimizden bile emin değilim.”

“Ne önemi var?” Phoebe güldü. “Biz uyumuyoruz, unuttun mu?”

“Yatakta yapılan tek şey o değil,” dedi Marcus daha alçak ve her zamankinden yoğun bir sesle. Phoebe’yi kendine çekip derin bir sahiplenmeyle öptü. Sıcakkanlı olsaydı bu onu soluksuz bırakırdı.

Ama sevişmek için aceleleri yoktu. Daha günün sonuna saatler vardı ve yiyecek, barınak, sıcaklık ya da ışık gibi ihtiyaçları yoktu. Birbirlerine sahipti ve bu yeterliydi.

“Gidip ağıla bakalım,” dedi Phoebe ondan uzaklaşıp merdivene doğru çekerek.

Arka tarafa çıkan mutfak kapısından geçtiler... açıp kapamayı kolaylaştırmak için alt tarafın kaplamasının yenilenmesi gerektiğine dikkat etti Phoebe. Vampir olmaları ve soğuğa dayanıklı olmaları iyiydi çünkü tahta artık ayazdan koruyacak kadar kalın değildi. Marcus’un ailesi Massachusetts kışlarını kar ve rüzgârda sadece bu kapı varken nasıl atlatmıştı?

Marcus olduğu yerde durdu.

Phoebe dönüp ona baktı. O noktayı tanımıştı. Aynı merdiven başına çizili Amerika sahilleri gibi bu da Marcus’un kanına kazınmıştı.

“Yapabileceğin tek seçim buydu,” dedi Phoebe onun yanına dönerek. “Yapılması gerekiyordu.”

“Hey!” Bir kadın yoldan el sallıyordu. Saçları demir grisidi ve kayısı rengi bir gömlekle Karayip adalarında tatile çıkacakmış gibi, paçası kesik bir pantolon giymişti. “Siz ikiniz özel mülke izinsiz girmişsiniz. Hemen orayı terk edin yoksa polis çağırırım.”

“Ben Marcus MacNeil. Buranın sahibiyim.” Gerçek ismi ağzından kayar gibi dökülmüştü. Onu Marcus Whitmore olarak düşünmeye alışık olan Phoebe gözlerini kırıştırdı.

“Eh, ortaya çıkma zamanın gelmişti. Her yıl buraya insanlar gelip karı temizliyor, otları yoluyor ve çatının yıkılmasını önüyor ama evler boş kalmayı sevmez.” Kadın onları tel çerçeveli gözlüğünün ardından süzdü. “Ben komşunuzum. Bayan Judd. O kim?”

“Marcus’un nişanlısıyım.” Phoebe, Marcus’un koluna girdi.

“İkiniz artık burada yaşamayı mı planlıyorsunuz?” Bayan Judd ikisini süzüyordu. “Bu evi yaşanacak hale getirmek korkunç zor olacak. Öncelikle, kanalizasyon ve elektrik şebekelerine bağlı değil. Tabii yapmaya değer olan hiçbir şey kolay değildir.”

“Haklısınız,” dedi Marcus.

“Burası hakkında birçok hikâye var. Biri şu ağacın altında bir insan kafatası buldu.” Bayan Judd büyük karaağacı işaret etti. “Kapıdaki çatlağın da son Kızılderili baskınında olduğu söyleniyor. Ve kileri de kesinlikle hayaletli.”

“Ne kadar heyecanlı,” dedi Phoebe coşkuyla, meraklı komşunun onu daha iyi tanıyınca kadar hayalet hikâyeleri anlatmaktan vazgeçmesini dileyerek.

“Yabancı gibi konuşuyorsun,” dedi Bayan Judd şüpheyle.

“İngilizim,” diye karşılık verdi Phoebe.

“Değişik olduğunu anlamıştım.” Bu belirsiz yorumun ardından Bayan Judd ziyaretin yeterince uzun olduğuna karar verdi. “İşçi Bayramı’nı Cape’te çocuklarımla geçireceğim. Burada kalacaksanız mektuplarımı alabilir misiniz? Ha... bir de kedimi besleyebilirsiniz memnun olurum. Arka verandaya yemek bırakın yeter. Acıkınca kendi bulur.”

Bayan Judd yanıt beklemeden evine ilerlemeye başladı.

Marcus, Phoebe’ye sarılarak onu kendine çekti. Kalbi biraz hızlı atıyordu, bu da kalp şarkılarının uyumunu bozmuştu. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Ben eminim.” Phoebe mutlulukla iç geçirdi. “Ben seni seçiyorum, Marcus MacNeil. Burayı seçiyorum. Yarın senin yanında uyanmayı seçiyorum; elektriksiz, yıkılan bir ağılı olan bu yerde, anılarla ve hayaletlerle çevrili olarak.”

Phoebe, Marcus’a kanı hızla akmayı kesene, kalpleri yeniden aynı ritimle atmaya başlayana kadar sarıldı.

Ebediyen.

“Sonunda kendimizi burada bulacağımızı hiç hayal etmediğinden eminim,” dedi Marcus. “Hindistan sahillerine benzemiyor.”

“Evet,” diye itiraf etti Phoebe, Pickering Place’in şık mobilyalarını, Sept-Tours’un büyüklüğünü düşünerek. Sonra dönüp MacNeil’ların evine baktı. Duvarlarının arasında kaybolan her şeyi ve burada bulunabilecek bütün mutlulukları düşündü.

“Buranın benim için hâlâ bu kadar çok şey ifade edeceğini düşünmemiştim,” dedi Marcus.

Ellerini kenetleyerek durup Marcus’un çok uzun zaman önce yaşadığı ve artık ona ait olan çiftliğe baktılar. Kendisine de ait. Onlara.

“Evine hoş geldin,” dedi Phoebe.

Ebediyen, diye şarkı söyledi iki kalp.

Ebediyen.

TEŞEKKÜRLER

Nereden başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden sanırım Hamish Osborne'un tavsiyesine uyarak sonundan başlayacağım.

Laura Tisdel ve bütün Viking ekibine: Yazara gösterdikleri nazik davranışlar ve bu projenin her bölümüne, yapımın her aşamasına kattıkları derin uzmanlıkları için teşekkür ederim.

Sadık destekçilerim Frances Goldin Literary Agency'den Sam Stoloff'a ve ICM Partners'tan Rich Green'e: İkiniz olmadan başaramazdım.

Feisty PR'dan yayımcım Siobhan Olson'a: Seriyi ele alıp bana eğlenmem gerektiğini hatırlattığı için teşekkür ederim.

Operasyon sorumlum, sağ kolum ve işbirlikçim Jill Hough'a: Bunu mümkün kılmanın birçok yolunu bulduğun için her gün minnet duyuyorum.

Nazik okuyucularım Candy, Fran, Karen, Karin, Lisa ve Jill'e: her yeni taslak için sizi rahatsız etmek istediğimde bana *evet* dediğiniz için teşekkür ederim.

Tarih uzmanlarım Karen Halttunen, Lynn Hunt, Margaret Jacob ve Karin Wulf'a: On sekizinci yüzyılın derinliklerine kayan erken Modernci birine karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi dönemle ilgili sorularıyla sürekli rahatsız ettim. Ne zaman arasam bana cömertçe karşılık verdiniz ve değerli uzmanlığınızı bu kitaba kattınız. Kalan hataların bana ait olduğunu siz herkesten daha iyi biliyorsunuz!

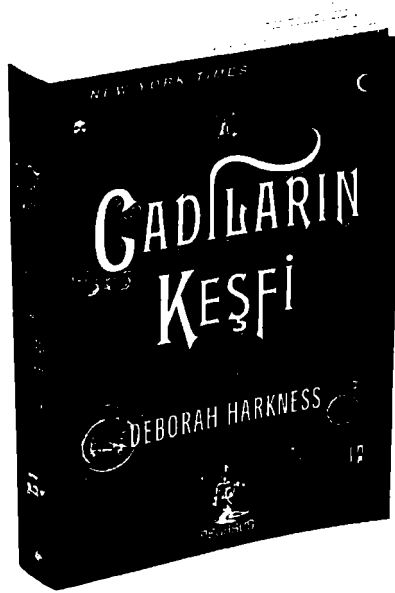
Beni kaldıran, silkeleyip taşıyan aileme ve (iki ya da dört ayaklı) arkadaşlarıma... kimden söz ettiğimi siz biliyorsunuz: şamatamın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Bu deneyimi paylaştığım ve ilham kaynağı olduğu kadar mutluluk kaynağı da olan annem Olive. Her zaman en büyük destekçim olduğun için teşekkürler, anne.

Karen'ıma, desteğinin ve sevginin her şeyi olası kılmasını ifade etmeme sözcükler yetmez.

İlk ve son olarak, bu kitap kökleri Pelham ve Hadley topraklarına kadar uzanan, hayatının büyük bir bölümünü Philadelp-hia'da geçirmiş ve tarih zevkini benimle paylaşan sevgili babam John Campbell Harkness'in (1936-2015) anısına adanmıştır.

*Olağanüstü güçlere sahip bir cadı,
imkânsızlıklara direnen yasak bir aşk
ve her şeyi başlatan gizemli bir el yazması*

**“Sihirle bezeli, olağanüstü derecede yaratıcı ve fantastik bir hikâye...
Karşı konulamaz bir büyücülük, bilim ve yasak aşk hikâyesi...”**

People

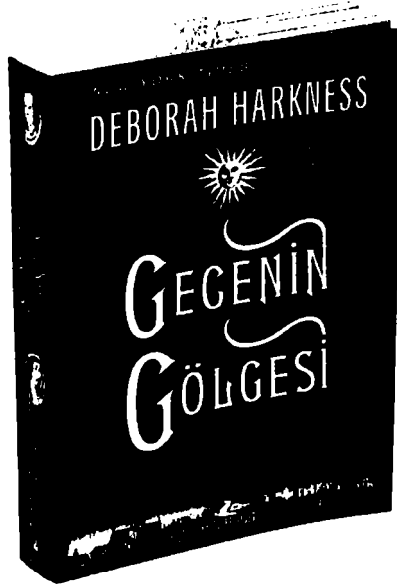
**“Deborah, yıllardır okuduğum en ilgi çekici romanlardan birini
yazmış. Daha ilk sayfasından bu kitaba âşık oldum.”**

Danielle Trussoni

**“Harkness’ın bu ilk kitabı tek kelimeyle çarpıcı. Gerçeklik ile
kurguyu, tarih ile günümüzü, nezaket ile öfkeyi, kendini bulmayı ve
kaybetmeyi birleştiren bir kitap; kalbinize dokunacak ve zihninizi
besleyecek güzel bir eser. Diğer bir deyişle, kusursuz bir yapıt.”**

The Truth About Books

*Tarih ile büyüünün zengin dünyasında kök salan
aşk hikâyesi, geçmiş ve tutkuyla örülmüş bir masala
sürükleniyor. Düğüm yavaş yavaş çözülüyor...*

“Sürükleyici ve romantik bir olay örgüsü...”

E. L. James, *The Guardian*

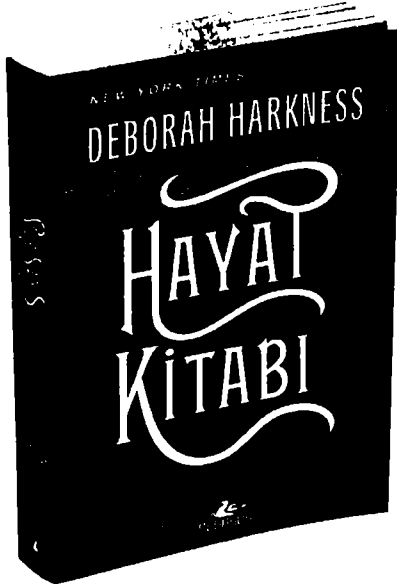
**“Üslubu o kadar zengin, karakterleri o kadar ilgi çekici ki...
Kitabı okumak için gün sayan okuyucuların içi rahat etsin çünkü
beklediklerine kesinlikle değecek.”**

BookPage

**“Harkness’in bir tarihçi olarak geçmişi ziyaret etmesinden duyduğu
mutluluk her sayfada kendini gösteriyor... Yazar kesinlikle büyüü
bir kitap yazmış.”**

Entertainment Weekly

*Sonlar. Başlangıçlar. Değişim. Geçmişin sırlarını ve
geleceğin anahtarını gizleyen bir el yazması.
Her şeyin tam kalbinde, ölümsüz bir aşk.*

*“İncelikle işlenmiş, cevher gibi bir kitap... İçinde kaybolup
bir daha dönmek istedim. Daha büyük bir övgü olabilir mi?
Her açıdan müthiş.”
Manda Scott*

*“Olay örgüsü canlı ve enerji dolu. Üçlemeye harika bir son.”
Publishers Weekly*

*“Doğaüstünü sevenler için yaratıcı bir kitap. İçinde heyecan
uyandıracak kadar çok büyü, öpücük ve savaş var, ayrıca sayfaları
biri ardına çevirmenizi sağlayacak kadar hareket dolu.”
Marie Claire*